VERTIGO

KATHARINE McGEE

Katharine McGee

Seria: The Thousandth Floor
Volumul 2

VERTIGO.
ÎNĂLȚIMI AMEȚITOARE

Original: *The Dazzling Heights* (2017)

Traducere de:
ANDRA ELENA AGAFIȚEI

virtual-project.eu

2019

PROLOG

Aveau să treacă multe ore înainte ca trupul neînsuflețit al fetei să fie găsit.

Era târziu. Atât de târziu, încât puteai spune că era devreme. Ora fantastică, fermecată și crepusculară care desparte sfârșitul unei petreceri de începutul unei noi zile, ceasul când granițele realității se estompează și aproape orice pare posibil.

În apă, fata plutea cu fața în jos. Deasupra ei se înălța un oraș impresionant, în care luminile asemenea unor licurici se vedeau din loc în loc, fiecare strălucire anunțând existența unei persoane, o fărâmă fragilă de viață. Luna urmărea totul cu nepăsare, ca ochiul unui zeu antic.

Scena părea înșelător de liniștită. Apa o cuprindea pe fată ca un văl întunecat și netulburat, dând impresia că doar se odihnea. Șuvițele de păr îi încadrau chipul într-un nor catifelat. Pliurile rochiei i se lipeau cu îndârjire de picioare, parcă vrând să o protejeze de răcoarea de dinaintea zorilor. Însă fata nu avea să mai simtă niciodată frigul.

Ținea un braț întins de parcă ar fi vrut să atingă o persoană iubită sau, poate, să alunge vreun pericol secret, ori chiar în semn de regret. În prea scurta ei viață, fata cu siguranță făcuse greșeli, dar nu ar fi putut anticipa că toate aveau să o împresoare în acea seară.

La urma urmei, nimeni nu se duce la o petrecere așteptându-se să moară.

MARIEL

Cu două luni în urmă

În dormitorul ei înghesuit, de la etajul 103 al Turnului, Mariel Valconsuelo stătea așezată turcește pe cuvertura matlasată. Doar câțiva metri de spațiu și doi-trei pereți de oțel o despărțeau de mulțimea de oameni care o înconjura din toate direcțiile: mama ei în bucătărie, grupul de copii care alergau pe hol, vecinii de alături, care se certau din nou, înverșunat și cu voce scăzută. Însă Mariel nu le dădea deloc atenție, așa că, pentru ea, era ca și cum ar fi fost singură în tot Manhattanul.

Se aplecă înainte, strângând la piept vechiul iepuraș de pluș. Strălucirea slabă a unei holograme cu transmisie proastă îi juca pe chip, luminându-i nasul acvilin și ochii negri, plini de lacrimi.

În fața ei licărea portretul unei fete cu păr blond-căpșună și privire pătrunzătoare. Irisurile ei erau împestrițate de stropi în nuanța ambrei. Pe buze îi juca un zâmbet, ca și când ar fi știut un milion de secrete pe care nimeni nu le putea ghici. Probabil că era adevărat. În colțul imaginii se vedea un logo mic și alb: ANUNȚURI MORTUARE *INTERNAȚIONAL TIMES.*

„Astăzi plângem moartea lui Eris Dodd-Radson” așa începea necrologul narat de actrița preferată a lui Eris. Mariel se întrebă ce sumă absurd de mare plătise domnul Radson pentru *asta.* Tonul actriței era mult prea vesel pentru respectivul subiect; la fel de bine ar fi putut să vorbească despre exercițiile ei de fitness preferate. „Eris ne-a fost răpită în urma unui accident tragic. Avea doar șaptesprezece ani”.

Accident tragic. Asta-i tot ce ai de zis când o fată cade de pe acoperiș, în condiții suspecte? Probabil părinții lui Eris voiau ca lumea să știe că fiica lor nu se aruncase. De parcă oricine o cunoscuse ar fi crezut-o în stare să facă așa ceva.

De când începuse să fie difuzat, în urmă cu o lună, Mariel urmărise necrologul de nenumărate ori. Învățase cuvintele pe de rost. O, da, îl ura – videoclipul era prea rafinat, prea atent produs și știa că, în mare parte, era o minciună –, însă nu avea nimic altceva care să-i aducă aminte de Eris. Așa că Mariel își

îmbrățișă jucăria veche și ponosită și continuă să se tortureze vizionând videoclipul cu iubita ei, care murise prea tânără.

Holograma începu să redea înregistrări video care o înfățișau pe Eris la diverse vârste: când avea doi ani și dansa într-un costum de balerină de o culoare aprinsă; o fetiță pe schiuri de un galben strălucitor, alunecând pe panta unui munte; o adolescentă în vacanță cu părinții ei, pe o plajă fabuloasă și scăldată de soare.

Nimeni nu-i dăruise niciodată un costum de balerină lui Mariel. Zăpadă văzuse doar când se aventurase prin oraș sau pe terasele publice de acolo, de la etajele inferioare. Chiar dacă viața ei era foarte diferită de a lui Eris, aceste diferențe nu contaseră cât timp fuseseră împreună.

„Eris lasă în urmă doi părinți iubitori, Caroline Dodd și Everett Radson, dar și pe mătușa ei, Layne Arnold, pe unchiul Ted Arnold, pe verișorii Matt și Sasha Arnold și pe bunica din partea tatălui, Peggy Radson”. Nicio referire la iubita ei, Mariel Valconsuelo, deși, dintre toți amărâții ăia, Mariel era singura care o iubise cu adevărat – cu excepția mamei lui Eris.

„Ceremonia de înmormântare va avea loc marți, 1 noiembrie, la Biserica Episcopală Sf. Martin, la etajul 947”, continuă actrița, reușind în cele din urmă să folosească un ton ceva mai serios.

Mariel participase la ceremonia religioasă. Stătuse în partea din spate a bisericii, ținând un rozariu în mâini și încercând să nu țipe la vederea sicriului de lângă altar. Situația asta avea ceva nemilos de definitiv.

Urmă un instantaneu: Eris pe o bancă, la școală, cu picioarele elegant încrucișate sub fusta în carouri a uniformei și râzând, cu capul lăsat pe spate.

„Puteți face donații în amintirea lui Eris în noul fond de burse al Academiei Pregătitoare Berkeley, bursa memorială Eris Dodd-Radson pentru elevi defavorizați, cu situații speciale relevante”.

Situații relevante. Mariel se întrebă dacă faptul că era îndrăgostită de fata moartă, în numele căreia se acorda bursa, putea fi considerat o situație relevantă. Ar fi vrut să candideze pentru această bursă chiar și numai pentru a demonstra cât de depravați erau oamenii aceia, dincolo de strălucirea banilor și a privilegiilor. Bursa i s-ar fi părut ridicolă lui Eris, având în vedere că nu se arătase niciodată câtuși de puțin interesată de școală. Un drum cu mașina la balul de absolvire ar fi fost mai în stilul ei.

Nimic nu-i plăcea lui Eris mai mult decât o rochie veselă și scânteietoare – poate doar o pereche de pantofi pe măsură.

Mariel se aplecă înainte și întinse o mână, de parcă ar fi vrut să atingă holograma. Ultimele secunde ale necrologului înfățișau mai multe imagini în care Eris râdea cu prietenele ei – o blondă, Avery, și alte câteva fete ale căror nume Mariel nu și le amintea. Iubea această parte a videoclipului pentru că Eris părea atât de fericită; și totuși o detesta deoarece Mariel nu apărea acolo.

Logoul companiei de producție traversă rapid ultima imagine și apoi holograma se stinse.

Iată povestea oficială a vieții lui Eris, purtând pecetea blestemată a firmei *International Times,* iar Mariel nu apărea nicăieri în ea. Fusese eliminată din poveste, discret, de parcă Eris nu ar fi cunoscut-o niciodată. O lacrimă tăcută îi alunecă pe obraz.

Pe Mariel o îngrozea gândul de a o uita pe singura fată pe care o iubise vreodată. Se trezise în miez de noapte, panicată că nu mai putea să vadă în minte modul în care zâmbea Eris sau cum pocnea energic din degete când îi venea o idee nouă. De aceea urmărea Mariel videoclipul iar și iar. Nu putea să renunțe pentru totdeauna la ultima ei legătură cu Eris.

Mariel se lăsă să cadă din nou pe perne și începu să spună o rugăciune.

În mod normal, rugăciunile o calmau pe Mariel, îi linișteau mintea agitată. Dar în ziua aceea se simțea împrăștiată. Gândurile ei săreau în toate părțile, alunecoase și repezi ca aerocabinele de pe autostradă, și nu se putea opri asupra niciunuia.

Poate că ar fi fost mai bine să citească din Biblie. Se întinse după tabletă și deschise textul, selectând rotița albastră care alegea un verset, la întâmplare. Clipi șocată când văzu selecția: *Deuteronomul.*

„Să nu-l cruțe ochiul tău, ci să ceri suflet pentru suflet, ochi pentru ochi, dinte pentru dinte, mână pentru mână, picior pentru picior. Cu răul pe care îl va face cineva aproapelui său, cu acela trebuie să i se plătească.”[1]

Mariel se aplecă înainte, strângând între degete marginile tabletei.

---

[1] *Deuteronomul,* 19:21, Biblia sau Sfânta Scriptură, Editura Institutului Biblic și de Misiune al Bisericii Ortodoxe Române, București, 2002, p. 216. (N. red.).

Moartea lui Eris nu era un accident provocat de beție. Fata știa asta într-un mod visceral, primitiv. Eris nu băuse în noaptea aceea. Îi spusese lui Mariel că trebuia să „ajute o prietenă” și apoi, dintr-un motiv necunoscut, urcase pe acoperișul de deasupra locuinței lui Avery Fuller.

Și Mariel nu o mai revăzuse niciodată.

Ce se întâmplase cu adevărat în aerul rarefiat și rece, la o înălțime de neimaginat? Mariel știa că existau martori oculari care confirmau versiunea oficială, conform căreia Eris fusese beată și murise alunecând de pe margine. Însă cine erau acești martori?

Cu siguranță, Avery se număra printre ei, dar câți alții mai existau?

Ochi pentru ochi, dinte pentru dinte. Cuvintele îi tot răsunau în minte ca niște chimvale[2].

Cădere pentru cădere, adăugă o voce lăuntrică.

[2] Vechi instrument muzical compus din două talere de aramă care erau lovite unul de celălalt.

LEDA

— Ce decor preferi astăzi, Leda?

Leda Cole știa că nu era o idee bună să-și dea ochii peste cap. Se cocoțase, dreaptă ca o lumânare, pe canapeaua gri a psihologului. Refuza să se întindă pe ea, indiferent de câte ori o invita doctorul Vanderstein. Dacă el credea că, odată aflată la orizontală, s-ar fi deschis în fața lui, se înșela.

— Ăsta e bun.

Leda își atinse încheietura și închise fereastra-hologramă care apăruse în fața ei, afișând zeci de variante de decor pentru pereți: o grădină englezească de trandafiri, un peisaj fierbinte din Sahara, o bibliotecă primitoare. Leda alese decorul obișnuit și anost, cu pereți bej și cu un covor de culoarea vomei. Știa că probabil invitația doctorului de a alege decorul era un test pe care îl tot pica, dar faptul că-l forța să-și petreacă o oră cu ea în spațiul acela deprimant îi provoca o plăcere perversă. Dacă ea era nevoită să îndure această ședință, atunci și el trebuia să o facă.

Ca de obicei, doctorul nu îi comentă decizia. În schimb, o întrebă:

— Cum te simți?

Vrei să știi cum mă simt? gândi Leda furioasă. Pentru început, fusese trădată de cea mai bună prietenă a ei și de singurul băiat la care ținuse vreodată cu adevărat, cel cu care își pierduse virginitatea. Acum, cei doi alcătuiau *un cuplu*, chiar dacă erau frați prin adopție. În plus, Leda își prinsese tatăl înșelându-i mama cu una dintre colegele ei de clasă – Leda nu putea să o considere prietenă pe Eris. Și pe urmă Eris *murise* din cauză că Leda o împinsese din greșeală de pe acoperișul Turnului.

— Bine, spuse ea aspru.

Dacă voia să scape ușor de ședința aceea, știa că trebuia să dea un răspuns mai elaborat. Leda fusese internată la o clinică de reabilitare; știa deja replicile. Inspiră adânc și mai încercă o dată.

— Vreau să spun că sunt în proces de recuperare, având în vedere situația. Nu-i ușor, dar sunt recunoscătoare că am sprijinul prietenilor mei.

Ledei nu îi păsa cu adevărat de niciunul dintre aceștia. Aflase pe propria piele că nu putea să aibă încredere în ei.

— Ai vorbit cu Avery despre ce s-a întâmplat? Știu că era acolo sus, cu tine, când Eris a căzut…

— Da, eu și Avery vorbim despre asta, îl întrerupse repede Leda.

Pe naiba! Avery Fuller, așa-zisa cea mai bună prietenă a ei, se dovedise a fi cea mai rea dintre toți. Însă Ledei nu-i plăcea să audă vorbindu-se despre ce i se întâmplase lui Eris.

— Și asta te ajută?

— Da.

Leda așteptă ca doctorul Vanderstein să-i adreseze o altă întrebare, dar acesta se încrunta, privind în gol, parcă analizând o proiecție văzută numai de el. Fetei i se făcu brusc greață. Dacă doctorul o testa cu detectorul de minciuni? Doar pentru că nu le vedea, nu însemna că încăperea nu era echipată cu nenumărate scanere de monitorizare a funcțiilor vitale. Poate chiar în clipa aceea îi urmărea pulsul sau tensiunea arterială, care, probabil, aveau valori exagerate.

Doctorul oftă exasperat.

— Leda, vii la ședințe de terapie încă de la moartea prietenei tale, dar degeaba. De ce crezi că ai nevoie ca să te simți mai bine?

— Dar *mă simt* mai bine! protestă Leda. Și asta mulțumită dumneavoastră.

Îi zâmbi ușor lui Vanderstein, dar el nu o credea.

— Observ că nu îți iei medicamentele, spuse el, schimbând subiectul.

Leda își mușcă buza de jos. Nu luase nimic în ultima lună, nici măcar o pastilă de xenperheidren sau vreun antidepresiv, nici măcar un somnifer. După ce se întâmplase pe acoperiș, nu mai îndrăznea să consume nicio substanță artificială. Poate că Eris fusese o scorpie ahtiată după bani și distrugătoare de căsnicii, dar Leda nu intenționase niciodată să…

Nu, își aminti ea, încleștându-și pumnii. *Nu am omorât-o. A fost un accident. Nu este vina mea. Nu este vina mea.* Repeta

propoziția la nesfârșit, ca pe mantrele yoga pe care le intonase altă dată la Silver Cove.

Poate că, dacă o repeta îndeajuns de mult, s-ar fi adeverit.

— Încerc să-mi revin singură, luând în considerare trecutul meu și așa mai departe.

Leda ura să aducă în discuție perioada petrecută la clinica de reabilitare, dar începea să se simtă încolțită și nu mai știa ce altceva să spună.

Vanderstein dădu aprobator din cap, cu un fel de respect.

— Înțeleg. Dar, fiindcă urmează să te înscrii la facultate, e un an important pentru tine și nu vreau ca această... situație să-ți afecteze rezultatele școlare.

Nu este o simplă situație, gândi Leda cu amărăciune.

— Potrivit computerului din camera ta, nu dormi bine. Încep să mă îngrijorez, adăugă Vanderstein.

— De când îmi monitorizați computerul din cameră? strigă Leda, lăsând deoparte, pentru moment, tonul calm, netulburat.

Doctorul avu eleganța să pară jenat.

— Monitorizez doar informațiile despre somnul tău, explică el repede. Părinții tăi au fost de acord. Credeam că te-au informat...

Leda dădu scurt din cap. Avea să discute cu părinții ei mai târziu. Doar pentru că încă era minoră, nu însemna că aveau dreptul să-i încalce intimitatea.

— Vă asigur că sunt bine.

Vanderstein tăcea din nou. Leda aștepta. Ce altceva mai putea să facă? Să-i autorizeze toaleta pentru testarea urinei, ca în centrul de reabilitare? Ei bine, n-avea decât; nu ar fi găsit absolut nimic.

Doctorul atinse ușor un dozator din perete, din care alunecară două pastile. Erau de un roz vesel – culoarea jucăriilor pentru copii sau a băuturii preferate a Ledei, cu gheață și aromă de cireșe.

— Sunt niște somnifere fără rețetă, cele mai ușoare. Ce-ar fi să iei o pastilă în seara asta, dacă nu reușești să adormi?

Se încruntă. Probabil că medicul observase cearcănele ei, fața ei ascuțită, mai trasă ca de obicei.

Avea dreptate, desigur. Leda *nu* dormea bine. Se temea să adoarmă. Încerca să stea trează cât mai mult posibil, pentru că știa că o așteptau coșmaruri oribile. Ori de câte ori ațipea, se

trezea aproape imediat, scăldată într-o sudoare rece, chinuită de amintirile acelei nopți, de ceea ce le ascundea tuturor…

— Sigur.

Ea luă pastilele și le băgă în poșetă.

— Te rog să iei în considerare și celelalte opțiuni: tratamentul nostru de recunoaștere prin lumină sau, poate, tehnica imersiunii în traumă.

— Mă îndoiesc că retrăirea traumei o să mă ajute, având în vedere prin ce am trecut, se răsti Leda.

Nu acordase niciodată încredere teoriei care susținea că retrăirea momentelor dureroase în realitatea virtuală te ajută să le depășești. Și nici nu dorea ca vreun dispozitiv să i se strecoare în minte, ca nu cumva să găsească amintirea care zăcea îngropată acolo.

— Cum rămâne cu Țesătorul tău de Vise? insistă doctorul. Am putea să-l preîncărcăm cu amintiri declanșatoare din acea noapte și să vedem cum reacționează subconștientul tău. Știi că visele sunt modalitatea prin care creierul tău primitiv încearcă să înțeleagă tot ce ți s-a întâmplat, atât momentele de bucurie, cât și cele dureroase…

Medicul mai spunea ceva, cum că visele sunt „spațiul sigur al creierului”, dar Leda nu mai asculta. Își amintea cum în clasa a noua Eris se lăudase că anulase controlul parental al Țesătorului de Vise și accesase gama completă de vise „pentru adulți”. „Are chiar și o opțiune pentru celebrități”, anunțase Eris în fața celor care o ascultau fascinați, cu un zâmbet plin de înțeles. Leda își amintea cât de stânjenită se simțise auzind că Eris avea vise erotice cu holo-vedete, în vreme ce ea nici măcar nu putea să-și *imagineze* cum e să faci sex.

Se ridică brusc.

— Încheiem ședința mai devreme astăzi. Tocmai mi-am amintit că trebuie să mă ocup de ceva. Ne vedem data viitoare.

Leda ieși repede pe ușa din sticlă mată, flexibilă a clinicii Lyons, situată la înălțime, în partea de est a etajului 833, tocmai când audioreceptorii ei primiră un ton de apel zgomotos și metalic. Era mama ei. Scutură din cap ca să respingă apelul. Ilara voia să audă cum decursese ședința, să verifice dacă fiica ei era în drum spre casă, pentru cină. Însă în acea clipă Leda nu era pregătită să-i răspundă mamei că totul e bine și frumos. Avea nevoie de un moment pentru sine, ca să-și domolească

regretele și gândurile care se urmăreau unele pe celelalte în freamătul sălbatic din mintea ei.

Urcă în liftul local C și ieși din el mai sus, după câteva opriri. Curând, ajunsese în fața unei arcade imense ale cărei pietre fuseseră transportate, rând pe rând, de la vreo veche universitate britanică și pe care enorme litere sculptate alcătuiau cuvintele ȘCOALA BERKELEY.

Leda răsuflă ușurată când trecu pe sub arcadă și contactele i se închiseră automat. Înainte de moartea lui Eris, nu își închipuise că s-ar putea simți recunoscătoare pentru rețeaua tehnologică a liceului ei.

Pașii îi răsunau pe holurile tăcute. Noaptea, pe acolo era sinistru: umbrele albastru-cenușii acopereau totul. Leda trecu repede pe lângă lacul cu nuferi și complexul sportiv, până la ușa albastră de la marginea campusului. În mod normal, camera aceea era încuiată după cursuri, dar Leda avea acces peste tot în școală, mulțumită faptului că făcea parte din consiliul elevilor. Înaintă și lăsă sistemul de securitate să-i scaneze retinele, iar ușa se deschise ascultătoare spre interior.

Nu mai fusese în Observator din primăvara de dinainte, de când cu opționalul de astronomie. Totuși arăta exact așa cum și-l amintea: o cameră circulară imensă, plină cu telescoape, cu ecrane de înaltă rezoluție și cu procesoare de date, pe care Leda nu învățase niciodată să le folosească. O cupolă geodezică se înălța deasupra. În centrul podelei se afla piesa de rezistență: un petic strălucitor de noapte.

Observatorul era unul dintre puținele locuri din Turn care se prelungeau *dincolo* de etajul de dedesubt. Leda nu înțelesese niciodată cum de școala obținuse permisiunea pentru așa ceva, dar se bucura că o primise, deoarece putuseră construi Ochiul Oval: un oval concav decupat în podea, lung de aproximativ trei metri și lat de doi, din sticlă flexibilă triplu armată. De acolo, aproape de vârful Turnului, îți puteai da seama cât de sus te aflai.

Leda se apropie de Ochiul Oval. Era întuneric acolo, jos. Doar umbre și câteva lumini rătăcite se legănau în ceea ce fata presupunea a fi grădinile publice de la etajul 50. *De ce nu*? gândi nebunește și păși pe sticla flexibilă.

Astfel de comportamente erau cu siguranță interzise, dar Leda știa că structura avea să o susțină. Aruncă o privire în jos.

Sub balerinii ei nu se afla decât aer, spațiul imposibil și nesfârșit dintre ea și fâșia subțire de întuneric de dedesubt. *Asta a văzut Eris când am împins-o*, gândi Leda, disprețuindu-se.

Se așeză acolo, fără să-i pese că doar câteva straturi de carbon fuzionat o despărțeau de o cădere de peste trei kilometri. Gândul ăsta ar fi fost de ajuns să stârnească oricui o criză de vertigo. Strângându-și genunchii la piept, Leda își plecă fruntea și închise ochii.

O rază de lumină pătrunse în încăpere. Speriată, Leda înălță capul. În afară de ceilalți membri din consiliul elevilor și de profesorii de astronomie, nimeni nu mai avea acces în Observator. Cum ar fi putut explica de ce se afla acolo?

— Leda?

Inima îi sări din piept când își dădu seama cine vorbise.

— Ce cauți aici, Avery?

— Același lucru pe care îl cauți și tu, probabil.

Leda fusese luată prin surprindere. Nu mai rămăsese singură cu Avery din noaptea când Leda o înfruntase deschis în legătură cu relația ei cu Atlas, iar Avery o condusese pe acoperiș și totul scăpase complet de sub control. Voia cu disperare să zică ceva, dar, în mod ciudat, gândurile îi încremeniseră. *Ce ar fi putut* să spună, când ea și Avery păstraseră și îngropaseră împreună nenumărate secrete?

După o clipă, Leda auzi cu uimire pașii care se apropiau, când Avery se duse să se așeze de cealaltă parte a Ovalului.

— Cum ai intrat? vru Leda să știe.

Se întreba dacă Avery mai vorbea cu Watt, hackerul de la etajul inferior, care o ajutase pe Leda să afle secretul lui Avery… Din seara aceea, Leda nu-l mai văzuse. Însă, cu ajutorul computerului cuantic pe care îl ascundea, Watt putea să pătrundă oriunde.

Avery ridică din umeri.

— L-am întrebat pe director dacă îmi permite să intru în camera asta. Mă simt mai bine când sunt aici.

Desigur, gândi Leda cu amărăciune. Ar fi trebuit să știe că pentru cealaltă fată totul era foarte simplu. Nimic nu îi era interzis desăvârșitei Avery Fuller.

— Știi, și mie mi-e dor de ea, spuse încet Avery.

Leda privi în jos, în imensitatea tăcută a nopții, ca să se protejeze de ceea ce vedea în ochii lui Avery.

— Ce s-a întâmplat în noaptea aia, Leda? șopti Avery. Cu ce erai drogată?

Leda se gândi la toate pastilele pe care le luase în ziua aceea, pe măsură ce se tot scufundase într-un vârtej fierbinte și furios de regrete.

— Fusese o zi grea pentru mine. Am aflat adevărul despre mulți oameni în care am avut încredere. Oameni care m-au *folosit,* completă ea în cele din urmă, încântată să vadă crisparea lui Avery.

— Îmi pare rău, îi zise Avery. Te rog, Leda, hai să stăm de vorbă.

Mai mult decât orice, Leda își dorea să-i povestească tot lui Avery: cum îl prinsese pe ticălosul și infidelul ei tată având o aventură cu Eris și cât de groaznic se simțise înțelegând că Atlas se culcase cu ea fiindcă încerca să o uite pe Avery. Că fusese nevoită să-l drogheze pe Watt ca să afle adevărul acela.

Dar partea proastă cu adevărul e că, odată aflat, e imposibil să-l uiți. Oricâte pastile lua Leda, adevărul era tot acolo, ascunzându-se în ungherele minții sale, ca un musafir nepoftit. Nu existau destule pastile pe lume ca să-l facă să dispară. Așa că Leda o înfruntase pe Avery, țipase la ea pe acoperiș, fără să știe prea bine ce spunea. Se simțise dezorientată și amețită în aerul rarefiat. Apoi Eris apăruse și-i spusese Ledei că *îi părea rău,* ca și cum o scuză idioată ar fi reparat răul pe care Eris îl făcuse familiei Ledei. De ce se tot apropiase Eris de ea, deși Leda îi ceruse să se oprească? Nu era vina ei că încercase să o îndepărteze pe Eris.

Pur și simplu o împinsese prea tare.

În acea clipă, Leda nu-și dorea decât să-i mărturisească totul celei mai bune prietene, să-și permită să plângă ca un copil.

Însă mândria încăpățânată îi înăbuși cuvintele în gât. Leda își îngustă ochii și ținu capul sus.

— N-ai înțelege, zise ea obosită.

Oricum, mai conta? Eris era moartă.

— Atunci, ajută-mă să înțeleg. Nu trebuie să ne purtăm așa, Leda, nu e nevoie să ne amenințăm una pe cealaltă. De ce nu le spui tuturor că a fost un accident? Știu că nu ai vrut să-i faci rău.

Erau aceleași cuvinte la care se gândise și Leda de atâtea ori. Totuși faptul că le auzea din gura lui Avery răscoli în ea o panică rece, care o prinse pe Leda ca într-un pumn.

Avery *nu înțelegea* pentru că obținea cu ușurință tot ce-și dorea. Însă Leda știa ce s-ar fi întâmplat dacă ea ar fi încercat să spună adevărul. Probabil că ar fi avut loc o anchetă și un proces, iar toată situația s-ar fi agravat din cauza încercării Ledei de a-și ascunde fapta. Și s-ar fi aflat că Eris se culcase cu tatăl Ledei. *Mama* și familia ei ar fi trecut prin iad. Leda nu era proastă. Știa că acest fapt părea un motiv al naibii de bun ca s-o împingă pe Eris și, astfel, s-o ucidă.

Și de ce credea Avery că avea dreptul să se strecoare acolo și să-i ierte păcatele, ca o zeiță?

— Să nu cumva să spui cuiva. Dacă sufli o vorbă, jur că o să-ți pară rău.

Amenințarea ei se izbi de tăcere. Ledei i se părea că temperatura din încăpere scăzuse cu câteva grade.

Leda se ridică. Dintr-odată, dorea cu disperare să plece. Când păși de pe Ochiul Oval pe covor, Leda simți că îi cade ceva din poșetă. Cele două somnifere roz-aprins.

— Mă bucur să văd că unele lucruri nu s-au schimbat.

Vocea lui Avery era extrem de plată.

Leda nu se sinchisi să-i spună cât de mult se înșală. Avery avea să vadă mereu lumea așa cum dorea ea să o vadă.

În pragul ușii, Leda se opri și privi în urmă. Avery îngenunchease în mijlocul Ochiului Oval, cu palmele lipite de suprafața de sticlă flexibilă, cu privirea concentrată asupra unui punct aflat mult dedesubt.

Gestul era morbid și inutil, de parcă fata ar fi îngenuncheat pentru rugăciune, în încercarea de a o învia pe Eris.

Leda își dădu seama că Avery plângea. Era singura fată din lume care, cumva, era mai frumoasă când plângea: albastrul ochilor ei devenea mai intens, iar lacrimile îi sporeau frumusețea uimitoare a chipului. Și, deodată, își aduse aminte de ce nu o suferea pe Avery.

Se întoarse și-și lăsă cea mai bună fostă prietenă să plângă singură, pe o bucățică de cer.

CALLIOPE

Fata își studia reflexia în oglinzile inteligente care îmbrăcau pereții de sus până jos, ridicându-și colțurile buzelor roșii într-un mic zâmbet aprobator. Purta o pereche de pantalonași cu bretele, care nu mai erau la modă de cel puțin trei ani, dar era o alegere intenționată; îi plăcea să vadă cum celelalte femei din hotel se uitau cu invidie la picioarele ei lungi și bronzate. Fata își dădu părul pe spate, știind că auriul cald al cerceilor îi scotea în evidență șuvițele de nuanța caramelului, și flutură din genele false – nu implantate, ci adevărate, organice, crescute din propriile pleoape, după o intervenție lungă și dureroasă de îmbunătățire genetică, în Elveția.

Totul la ea emana un sex-appeal răvășit, firesc și fermecător. Exact în stilul Calliopei Brown, gândi fata, cu un fior de plăcere.

— De data asta sunt Elise. Tu cine ești? o întrebă mama ei, de parcă i-ar fi citit gândurile.

Părul blond al femeii și pielea de culoarea fildeșului, netezită artificial, o făceau să pară veșnic tânără. Niciun om care le vedea pe cele două nu știa dacă Elise era mama sau sora mai mare, mai experimentată.

— Mă gândeam să fiu Calliope.

Fata își însuși numele ca și când ar fi îmbrăcat un pulover vechi și confortabil. Calliope Brown fusese dintotdeauna unul dintre numele ei false preferate. Părea potrivit pentru New York.

Mama ei încuviință din cap.

— Chiar îmi place, deși niciodată nu mi-l pot aminti. Pare… plin de viață.

— Ai putea să-mi spui Callie, propuse Calliope, iar mama ei dădu absentă din cap, cu toate că amândouă știau că avea să folosească un nume de alint.

Odată, pronunțase un alt nume fals și stricase totul. De atunci, o obseda ideea de a nu repeta această greșeală.

Calliope aruncă o privire prin hotelul scump, uitându-se cu atenție la canapelele luxoase, luminate de fire aurii și albastre, care se potriveau cu nuanța cerului. Studie grupurile de oameni de afaceri care mormăiau comenzi lentilelor de contact. Văzu

strălucirea dintr-un colț al încăperii, care sugera prezența unei camere de supraveghere. Își înăbuși pornirea de a-i face cu ochiul.

Fără niciun avertisment, vârful pantofului i se agăță de ceva și Calliope se prăbuși violent la pământ. Căzu pe un șold, sprijinindu-se pe încheieturi și simțindu-și pielea palmelor fierbinte din cauza impactului.

— Dumnezeule!

Elise îngenunche lângă fiica ei.

Calliope gemu – lucru deloc dificil, dat fiind că simțea durere. Capul îi zvâcnea. Se întrebă dacă își rupsese tocurile înalte.

Mama ei o scutură și fata gemu și mai tare, cu ochii plini de lacrimi.

— Se simte bine?

Era vocea unui băiat. Calliope îndrăzni să-și încline capul suficient cât să se uite la el cu ochii întredeschiși. Proaspăt bărbierit și purtând pe piept holograma cu numele lui, de un albastru strălucitor. Sigur era recepționerul. Calliope intrase în destule hoteluri de cinci stele și știa că oamenii importanți nu-și etalează numele.

Durerea se mai domolise, dar Calliope nu se putu abține să geamă un pic mai tare și să-și ridice un genunchi la piept, doar ca să-și expună picioarele. Atracția și confuzia care se citeau pe chipul băiatului o mulțumiră.

— Evident că nu se simte bine! Unde este superiorul tău? se răsti Elise.

Calliope rămase tăcută. Îi plăcea să-și lase mama să vorbească, mai ales la începutul acțiunii.

— Îmi p-pare rău, mă duc să-l caut..., se bâlbâi băiatul.

Calliope scânci ușor încă o dată, deși nu era necesar. Simțea asupra lor atenția mulțimii care începea să se adune. Neliniștea se agăța de recepționer ca un parfum de proastă calitate.

— Sunt Oscar, directorul. Ce s-a întâmplat?

Un bărbat supraponderal, într-un costum simplu și închis la culoare, se apropie. Calliope observă încântată că pantofii lui păreau scumpi.

— Fiica mea a căzut în holul *dumneavoastră*, din cauza acelei băuturi vărsate!

Elise îi arătă o băltoacă pe podea, în care zăcea o felie de lămâie verde.

— Nu investiți în servicii de *curățenie* pe aici?

— Îmi pare foarte rău. Vă asigur că niciodată nu s-a mai întâmplat așa ceva, doamnă…?

— Domnișoară Brown, pufni Elise. Fiica mea și cu mine *plănuiam* să rămânem aici o săptămână, dar nu sunt sigură că mai dorim asta.

Femeia se apleca un pic mai mult.

— Dragă, poți să te miști?

Acesta era semnalul pentru Calliope.

— Mă doare foarte tare.

Fata icni, scuturând din cap. Singura lacrimă care-i curse pe obraz îi strică machiajul, de altfel perfect. Îi auzi pe cei din mulțime murmurând, plini de compasiune.

— Vă rog să-mi permiteți să mă ocup de toate, rosti Oscar, roșu la față de neliniște. Insist. Desigur, nu e nevoie să plătiți pentru camera dumneavoastră.

•

Cincisprezece minute mai târziu, Calliope și mama ei se instalaseră confortabil într-un apartament situat pe colț. Calliope stătea în pat, cu glezna sprijinită pe un mic triunghi din perne, perfect nemișcată, în timp ce băiatul de serviciu le descărca bagajele. Nu deschise ochii nici după ce auzi ușa de la intrare închizându-se în urma lui, așteptând ca mama ei să se întoarcă în dormitorul său.

— Totul e în regulă acum, scumpo, zise Elise.

Calliope se ridică grațios, lăsând maldărul de perne să se prăbușească pe podea.

— Pe bune, mamă? Mi-ai pus piedică fără să mă avertizezi?

— Îmi pare rău, dar știi că nu te pricepi deloc să cazi. Instinctele tale de conservare sunt pur și simplu prea puternice, îi răspunse Elise din fața șifonierului, unde își aranja mulțimea de rochii în geamantanele aranjate pe culori. Cum pot să mă revanșez?

— Comandând o prăjitură cu brânză, pentru început.

Calliope se întinse după halatul alb și pufos care atârna de ușă și pe al cărui buzunar erau brodate un norișor și un *N* albastru. Îl îmbrăcă și cele două bucăți ale cordonului se îmbinară instantaneu.

— Ce spui de o prăjitură cu brânză *și* vin?

Elise gesticulă rapid, ca să acceseze imaginile holografice din meniul room-service, alegând diverse ecrane pentru a comanda somon, prăjitură cu brânză și o sticlă de Sancerre. Vinul apăru în camera lor aproape imediat, propulsat de sistemul de aerisire controlat de temperatură al hotelului.

— Te iubesc, drăguțo. Îmi cer scuze încă o dată c-ai căzut pe burtă din cauza mea.

— Știu. Așa se fac afacerile, recunoscu fata, dând din umeri.

Elise turnă vin în două pahare și ciocni cu Calliope.

— Pentru clipa de acum.

— Pentru clipa de acum, repetă Calliope cu un zâmbet.

Vorbele îi stârniră un fior cunoscut pe șira spinării. Era aceeași expresie pe care ea și mama ei o foloseau întotdeauna când ajungeau într-un loc nou. Nimic nu-i plăcea Calliopei mai mult decât să o ia de la capăt, într-un loc nou.

Fata se îndreptă spre sufragerie, către ferestrele din sticlă flexibilă care îmbrăcau colțul clădirii, oferind o priveliște spectaculoasă asupra cartierului Brooklyn și asupra estuarului East River. Câteva umbre – probabil ambarcațiuni – încă dansau pe suprafața acestuia. Seara se lăsase peste oraș, estompându-i contururile. Luminile răzlețe clipeau ca niște stele uitate.

— Deci ăsta-i New York-ul, gândi Calliope cu voce tare.

După ani de zile în care hoinărise prin lume cu mama ei, stând în fața unor ferestre asemănătoare, în nenumărate hoteluri luxoase și privind nenumărate orașe – rețeaua de neoane din Tokyo; haosul vesel și plin de viață din Rio; zgârie-norii cu acoperișuri boltite, din Mumbai, care străluceau asemenea unor oase în lumina lunii –, ajunsese în cele din urmă în New York.

New Yorkul, primul dintre superturnurile uimitoare, primul oraș al înălțimilor. Calliope simțea că începea să-l îndrăgească.

— Superbă priveliște, spuse Elise, venind lângă ea. Aproape că-mi amintește de cea de pe Podul Londrei.

Calliope încetă să se mai frece la ochi. Încă simțea o ușoară mâncărime din cauza celui mai recent transfer de retine. Își privi mama pătrunzător. Rareori vorbeau despre viața lor de până atunci. Dar Elise nu își continuă ideea. Sorbea din vin, cu privirea pierdută undeva la orizont.

Elise era foarte frumoasă, gândi Calliope. Însă acum frumusețea ei avea ceva dur și puțin artificial: rezultatul

numeroaselor intervenții chirurgicale la care se supunea de fiecare dată când plecau în altă parte, ca să-și schimbe înfățișarea și să nu fie recunoscută. *O fac pentru noi,* îi spunea mereu Calliopei, *și pentru tine, ca tu să nu fii nevoită să o faci. Cel puțin nu încă.* Niciodată nu o obliga pe Calliope să facă mai mult decât să o ajute în escrocheriile ei.

În ultimii șapte ani, de când plecaseră din Londra, Calliope și mama ei se mutaseră constant dintr-un loc în altul. Niciodată nu rămâneau într-un loc suficient de mult încât să fie prinse. Schema era aceeași în fiecare oraș: cu ajutorul unui șiretlic, se cazau la cel mai scump hotel din cel mai scump cartier și tatonau câteva zile. Apoi Elise își alegea ținta: una cu mult prea mulți bani pentru binele propriu și suficient de prostuță încât să creadă povestea pe care Elise hotăra să i-o spună. Elise și Calliope dispăreau de fiecare dată înainte ca „victima” să se dezmeticească.

Calliope știa că unii le-ar fi numit trișoare, escroace sau șarlatane. Ea prefera să se considere pe sine și pe Calliope două femei foarte deștepte și încântătoare, care înțeleseseră cum să se descurce în orice situație. La urma urmei, așa cum spunea mama Calliopei, bogații au mereu parte de lucruri gratuite. De ce să nu se bucure și ele de același privilegiu?

— Să nu uit: ăsta este pentru tine. Tocmai i-am transferat numele Calliope Ellerson Brown. Asta voiai, nu?

Mama ei îi dădu un calculator nou-nouț pentru încheietura mâinii.

Aici zace Gemma Newberry, hoață iubită, își spuse încântată Calliope, îngropându-și în tăcere cea mai recentă identitate falsă. *Era la fel de nerușinată pe cât era de frumoasă.*

De fiecare dată când renunța la o identitate, avea obiceiul teribil de morbid de a compune un epitaf pentru ea, deși nu i le spunea niciodată mamei sale. Credea că Elisei nu i s-ar fi părut la fel de amuzante.

Calliope atinse ușor noul calculator de la încheietura mâinii, accesă lista de contacte – goală, ca de obicei – și, spre surprinderea ei, observă că nu conținea numărul niciunei școli.

— Nu mă pui să mă duc la liceu de data asta?

Elise ridică din umeri.

— Ai optsprezece ani. Mai vrei să te duci la școală?

Calliope ezită. Se dusese de foarte multe ori la școală, jucând rolul pe care îl presupunea înșelătoria respectivă: o moștenitoare de mult pierdută, victima unei conspirații sau, ocazional, fiica Elisei, atunci când aceasta avea nevoie de o fiică pentru a atrage atenția unei victime. Fusese înscrisă la un pension britanic de elită, la o mănăstire franțuzească și la o școală de stat din Singapore și de fiecare dată murise de plictiseală.

Așa ajunsese Calliope să pună la cale, de una singură, câteva escrocherii. Nu erau niciodată la fel de importante ca ale Elisei, cele care le aduceau adevăratul câștig; însă Calliopei îi plăcea să facă și altceva, dacă se ivea ocazia. Pe Elise nu o deranja, câtă vreme proiectele Calliopei nu o împiedicau să-și ajute mama ori de câte ori îi cerea să o facă. „Exercițiul îți prinde bine”, spunea Elise mereu și o lăsa pe Calliope să păstreze tot ce câștiga – bani cu care își îmbogățea frumușel garderoba.

De obicei, Calliope încerca să atragă atenția unui adolescent bogat, pe care apoi îl păcălea să-i cumpere un colier, o poșetă nouă sau cel mai nou model de cizme de piele întoarsă, marca Robbie Lim. De câteva ori, reușise să obțină lucruri mai valoroase decât cadourile: colectase plăți în numerar pretinzând că are probleme grave sau aflase anumite secrete și îi șantajase pe posesorii acestora. De-a lungul anilor, Calliope învățase că bogații fac multe lucruri pe care preferă să le țină ascunse.

Pentru un moment, se gândi să se înscrie la liceu și să-și pună în aplicare schema obișnuită, dar respinse repede ideea. De data aceasta, avea planuri mai mari.

Putea să agațe băieții în nenumărate moduri – ciocnirea „întâmplătoare”, privirile piezișe, zâmbetele cu subînțeles, flirtul, înfruntarea, accidentul –, iar Calliope era expertă în toate. Dusese la bun sfârșit toate escrocheriile începute. Cu excepția lui Travis, singura țintă care o părăsise pe Calliope, în loc să se întâmple invers. Nu-și dăduse niciodată seama de ce, iar asta încă o deranja un pic.

Însă el era unul singur, iar acolo erau milioane de băieți. Calliope se gândi la numărul imens de oameni pe care îi văzuse mai devreme intrând și ieșind din lifturi, grăbindu-se acasă, la serviciu sau la școală. Toți erau absorbiți de propriile griji mărunte și se agățau de visurile lor imposibile.

Niciunul nu știa că ea exista și, dacă ar fi știut, nu le-ar fi păsat. Dar tocmai de asta era distractiv jocul: Calliope urma să-l facă pe unul dintre ei să-i pese foarte mult. Simți un val strălucitor, glorios și intens de nerăbdare.

Abia aștepta să-și găsească următoarea țintă.

AVERY

Avery Fuller se strânse și mai puternic în brațe. Vântul îi spulbera părul blond, încâlcindu-l, și-i flutura pliurile rochiei ca pe un steag. Cei câțiva stropi de ploaie care începeau să cadă îi înțepară ușor pielea goală.

Însă Avery nu era pregătită să plece de pe acoperiș. Acela era locul ei secret, unde se retrăgea când toate luminile și sunetele învălmășite din oraș începeau să fie de nesuportat.

Se uită la movul șters al orizontului, care se prelungea într-un întuneric nesfârșit deasupra capului său. Îi plăcea sentimentul pe care îl avea acolo, sus: izolată, singură și în siguranță cu secretele ei. *Nu este un loc sigur,* o avertiză o senzație cicălitoare atunci când se auziră pași. Agitată, Avery se răsuci și zâmbi văzându-l pe Atlas.

Însă trapa se deschise din nou și Leda apăru brusc acolo, cu fața răvășită de furie. Părea uscățivă, slăbită și periculoasă. Pielea îi era ca o armură.

— Ce vrei, Leda? întrebă Avery cu prudență, deși întrebarea era inutilă.

Știa răspunsul.

Voia să o despartă de Atlas, iar băiatul ăsta era singurul la care Avery nu ar fi renunțat niciodată. Păși în fața lui, parcă pentru a-l proteja.

Leda observă mișcarea ei.

— Cum *îndrăznești*? se răsti ea și se întinse să o împingă pe Avery…

Avery se împletici și dădu din brațe, încercând disperată să se agațe de ceva, dar toate erau prea departe, chiar și Atlas, iar lumea se transforma într-o învălmășeală de culori, sunete și țipete, pământul se apropia tot mai repede de ea…

Cu fruntea acoperită de sudoare, se ridică brusc și recunoscu în jurul ei mobilierul din dormitorul lui Atlas.

— Aves? murmură Atlas. Te simți bine?

Își strânse genunchii la piept, în încercarea de a-și potoli bătăile nebunești ale inimii.

— Am avut un coșmar, îi spuse ea.

Atlas o trase lângă el și o cuprinse în brațe, din spate, ca să se simtă în siguranță în îmbrățișarea lui caldă.

— Vrei să-mi spui ce ai visat?

Avery *voia* să-i vorbească despre coșmar, dar nu putea. Așa că se întoarse ca să-i închidă gura cu un sărut.

De la moartea lui Eris, se strecura în camera lui Atlas în fiecare seară. Știa că risca mult, dar faptul de a fi cu băiatul pe care îl iubea – de a sta de vorbă cu el, de a-l săruta, de a-i savura pur și simplu prezența – era singurul lucru care în ultima vreme o ajuta pe Avery să nu o ia razna.

Și nici măcar acolo, cu Atlas, nu era în deplină siguranță față de ea însăși. Ura pânza de secrete care se tot strângea în jurul său, căscând o prăpastie invizibilă între ei, cu toate că Atlas nu știa.

Atlas nu știa despre relația delicată dintre Avery și Leda. Un secret în schimbul unui alt secret. Leda aflase despre relația lor și își ținuse gura doar fiindcă Avery o văzuse împingând-o pe Eris de pe acoperiș în noaptea aceea. Acum, Avery ascundea adevărul morții lui Eris pentru că Leda o amenința.

Nu o lăsa inima să-i spună totul lui Atlas pentru că adevărul l-ar fi rănit și, la drept vorbind, Avery nu voia ca el să afle ce se întâmplase de fapt în acea seară. Dacă ar fi știut ce făcuse, poate că nu ar mai fi privit-o la fel, cu devotament și cu dragoste oarbă.

Ea îi strânse între degete buclele de la ceafă, dorindu-și să oprească timpul, să se topească în acel moment și să trăiască în el pentru totdeauna.

Când Atlas se retrase în cele din urmă, îi simțea zâmbetul, chiar dacă nu putea să-l vadă.

— N-o să mai ai vise înfricoșătoare câtă vreme sunt eu aici. Promit să le țin la distanță.

— Am visat că te-am pierdut, izbucni ea, cu o urmă de îngrijorare în voce.

Acum, când erau împreună, în ciuda situației potrivnice, să-l piardă pe Atlas era cea mai mare teamă a sa.

— Avery.

El îi ridică ușor bărbia cu un deget, ca s-o privească în ochi.

— Te iubesc. Nu plec nicăieri.

— Știu, îi răspunse Avery.

Dar multe obstacole le stăteau în cale. Atât de multe forțe se adunaseră împotriva lor, încât, uneori, păreau de neînvins.

Ea se întinse din nou în locul cald și moale de lângă trupul lui, dar gândurile tot îi erau împrăștiate. Se simțea prea agitată și nu se putea relaxa.

— Ți-ai dorit vreodată să te fi adoptat o altă familie? șopti ea, dând glas unui gând pe care-l avusese de nenumărate ori.

Dacă ar fi fost adoptat de altă familie, dacă ea ar fi avut un alt băiat drept frate adoptiv, atunci Atlas nu i-ar fi fost interzis. Se întrebă cum ar fi fost să-l întâlnească la școală sau la vreo petrecere, să-l aducă acasă pentru a-i face cunoștință cu familia Fuller.

Totul ar fi fost mult mai ușor.

— Sigur că nu, spuse Atlas, iar vehemența din tonul lui o surprinse. Aves, poate că nu te-aș fi cunoscut niciodată dacă m-ar fi adoptat altcineva.

— Poate…, tărăgănă ea cuvântul, dar știa cumva că relația ei cu Atlas era inevitabilă.

Universul ar fi conspirat să se cunoască, într-un fel sau altul, apropiindu-i unul de celălalt.

— Poate, încuviință și Atlas. Dar nu e un risc pe care sunt dispus să mi-l asum. Pentru mine, ești cel mai important lucru din lume. Ziua în care părinții tăi m-au adus acasă – când te-am cunoscut – a fost a doua cea mai bună zi din viața mea.

— Serios? Și care a fost cea mai bună? întrebă ea, cu un surâs.

Se aștepta ca Atlas să-i spună că era ziua în care își mărturisiseră dragostea, însă el o surprinse.

— Cea de azi, îi zise simplu. Și apoi ziua de mâine va fi cea mai bună. Pentru că fiecare zi cu tine este mai bună decât cea de dinainte.

El se întinse ca să o sărute ușor tocmai când se auzi o bătaie în ușă.

— Atlas?

Pentru o clipă îngrozitoare, Avery încremeni. Își ridică privirea spre Atlas și văzu propria spaimă reflectată pe fața lui minunată. Ușa camerei lui era încuiată, dar acolo, precum și în orice alt loc din apartament, domnul și doamna Fuller puteau să intre nestânjeniți.

— O secundă, tată, strigă Atlas un pic prea tare.

În pantalonii scurți de satin de nuanța fildeșului și în sutien, Avery se dădu jos din pat și se îndreptă cu sufletul la gură spre șifonierul lui Atlas. Fugind în picioarele goale, aproape că se împiedică de un pantof.

Reuși să închidă ușa în urma ei tocmai în secunda în care Pierson Fuller intră în camera fiului său adoptiv. Luminile de deasupra licăriră când păși înăuntru.

— E totul în regulă aici?

Oare simțea o urmă de suspiciune în vocea tatălui său ori își imagina?

— Ce se întâmplă, tată?

Lui Atlas îi stătea în fire să răspundă la o întrebare cu o alta. Era o tehnică bună de a schimba subiectul.

— Jean-Pierre LaClos tocmai a sunat de la biroul din Paris, spuse încet tatăl lui Avery. Se pare că francezii ne permit, în sfârșit, să construim ceva lângă hidoșenia lor antică.

Printre șipcile ușii șifonierului, silueta lui abia se vedea. Avery rămase nemișcată, lipită de o haină gri, de lână, cu brațele încrucișate la piept. Inima îi bătea atât de frenetic, încât era sigură că tatăl ei avea să o audă.

Șifonierul lui Atlas era mult mai mic decât al ei. Dacă Pierson ar fi deschis ușa, nu ar fi avut unde să se ascundă. În afară de adevăratul motiv, nu i-ar fi putut da nicio explicație pentru prezența ei în camera lui Atlas, în pantaloni de pijama și sutien.

În dormitor, cămașa ei roz strălucea pe podea.

— Bine, răspunse Atlas și Avery auzi în glasul lui întrebarea nerostită.

De ce venise tatăl lor la Atlas, în toiul nopții, pentru o chestiune care nu părea urgentă?

După o pauză mult prea lungă, Pierson își drese vocea.

— Mâine să vii devreme la ședința dezvoltatorilor imobiliari. Va trebui să efectuăm o analiză completă a străzilor și căilor navigabile de acolo, ca să începem pregătirile.

— Voi fi acolo, zise Atlas scurt și la obiect.

Stătea chiar pe cămașa ei și încerca să o acopere discret cu un picior. Fata își dorea ca tatăl lor să nu observe mișcarea.

— Perfect.

După un moment, Avery auzi ușa camerei închizându-se.

Se lăsă pe spate și alunecă neajutorată pe perete, în șezut. I se părea că niște ace mici îi înțepau pielea peste tot, ca atunci

când fusese la doctor, să-i verifice nivelul de vitamine. Dar în clipa aceea o cuprinse un val de adrenalină. Se simțea agitată, nesăbuită și – în mod ciudat – înviorată, ca și când ar fi pășit pe nisipuri mișcătoare și, cumva, reușise să ajungă nevătămată pe partea cealaltă.

Atlas deschise ușa șifonierului.

— Ești în regulă, Aves?

Luminile din șifonier se aprinseră când el deschise ușile; dar, pentru o clipă foarte scurtă, Avery rămase în întuneric în vreme ce Atlas era luminat din spate – strălucirea îi poleia silueta, făcându-l să pară aproape nepământean. Brusc, faptul că era din carne și oase, acolo și al ei, i se păru imposibil.

Și, într-adevăr, *era* imposibil. Relația lor se dovedea imposibilă la fiecare pas, și totuși, într-un fel, o țineau în viață.

— Sunt bine.

Ea se ridică în picioare, îi mângâie brațele și apoi îi atinse umerii, dar el făcu un pas înapoi și se întinse după cămașa ei, care zăcea pe jos.

— Asta *nu* a fost în regulă, Aves.

Îngrijorat, îi întinse cămașa.

— Nu m-a văzut, spuse Avery, dar știa că nu aspectul ăsta era important.

Niciunul dintre ei nu menționă ceea ce tatăl lor poate că văzuse deja: dormitorul lui Avery, aflat de cealaltă parte a apartamentului, și așternuturile de un alb imaculat, șifonate, dar în mod clar goale.

— Trebuie să fim mai atenți.

Atlas părea resemnat. Avery își trase cămașa peste cap și îl privi de jos, iar cuvintele pe care Atlas nu le rostea o dureau.

— S-a terminat cu rămasul peste noapte aici, nu? întrebă ea, cu toate că știa deja răspunsul.

Nu mai puteau risca.

— Nu. Aves, trebuie să pleci.

— O să plec. De mâine, îi promise fata și-l trase către ea, să-l sărute.

Acum mai mult ca niciodată, Avery știa cât de periculos era, dar astfel fiecare moment împreună cu Atlas devenea infinit mai prețios. Cunoștea riscurile. Știa că pășeau amândoi pe muchie de cuțit.

Dacă asta avea să fie ultima noapte în care rămânea în camera lui, atunci voia să profite.

Își dorea să-i fi putut mărturisi totul, dar, în schimb, apelă la sărutări prin care îi transmise toate scuzele tăcute, mărturisirile și promisiunile de a-l iubi pentru totdeauna. Dacă nu putea să le rostească tare, atunci asta era singura cale.

Cuprinzându-i umerii, îl trase spre ea și băiatul o urmă, exact în clipa în care lumina de deasupra, din șifonier, se stinse din nou.

WATT

Watzahn Bakradi se lăsă pe spate, în scaunul rigid din sala de cursuri, studiind tabla de șah afișată în fața ochilor săi. *Mută tura trei pătrate pe diagonala din stânga.* Tabla de șah, proiectată într-un alb-negru fantomatic pe lentilele de înaltă rezoluție pe care le purta în mod constant, se schimbă în acord cu replica lui.

Nu a fost o mișcare bine gândită, îi șopti Nadia, computerul cuantic încorporat în creierul lui. Calul ei înaintă imediat și îi captură regele.

Watt își înăbuși un geamăt exasperat, atrăgând câteva priviri ciudate din partea prietenilor și a colegilor de clasă din jur. Amuți și se uită în față, acolo unde un bărbat într-un sacou stacojiu stătea în picioare, pe scenă, și vorbea despre ofertele de studiu privind artele liberale ale Universității de Vest Stringer. Watt îl ignoră, așa cum făcuse și cu ceilalți vorbitori de la întrunirea aceasta obligatorie, pentru elevii de clasa a douăsprezecea. După terminarea liceului, Watt nu avea de gând să se înscrie la niciun curs de istorie sau de engleză.

În medie, pierzi în fața mea cu unsprezece minute mai repede decât în mod obișnuit. E un semn că ești distrat, sublinie Nadia.

Crezi? gândi Watt morocănos. În ultima vreme, avea motive întemeiate să fie distrat. Acceptase ceea ce părea o sarcină ușoară, pentru o fată pe nume Leda, care locuia la etajele superioare. Și băiatul se îndrăgostise de Avery, cea mai bună prietenă a Ledei. Până aflase că Avery era de fapt îndrăgostită de Atlas, același individ pe care Leda îl angajase să îl spioneze. Apoi, din întâmplare, îi transmisese secretul Ledei, care era înverșunată și răzbunătoare. O fată nevinovată *murise* din cauza asta. Și Watt stătuse cu mâinile în sân, lăsând-o pe Leda să scape basma curată, pentru că ea știa despre Nadia.

Watt habar nu avea cum reușise, dar, cumva, Leda îi aflase cel mai periculos secret. În orice moment, putea să-l reclame pe Watt, din cauză că se afla în posesia unui computer cuantic ilegal. Desigur, Nadia ar fi fost distrusă pentru totdeauna, iar Watt ar fi intrat în închisoare pe viață – dacă era norocos.

Watt! *îl* strigă Nadia, trimițându-i o undă electrică în sistemul nervos. Reprezentantul Universității Stringer coborî de pe scenă, iar locul lui fu luat de o femeie cu păr castaniu, lung până la umeri, și o expresie serioasă. Era Vivian Marsh, președinta comisiei de admitere a MIT[3].

— Puțini dintre voi se vor înscrie la MIT și chiar mai puțini au medii destul de mari pentru a fi admiși, spuse ea fără ocoliș. Dar cei admiși vor afla că programul nostru se bazează pe trei principii: explorează, experimentează, evoluează.

Watt auzi degete alergând iute pe tablete. Se uită în jur; câțiva dintre puștii de la cursurile de matematică pentru avansați tastau repede, foarte atenți la cuvintele lui Vivian. Amica lui, Cynthia – o americancă japoneză drăguță, care îi fusese colegă la grădiniță –, stătea ca pe ace, cu ochi scânteietori. Watt nici măcar nu știa că pe Cynthia o *interesa* Institutul. Oare avea să fie nevoit să concureze împotriva ei pentru locurile limitate de la MIT?

Watt nu se gândise serios la ce ar fi făcut dacă nu avea să fie admis la MIT. Ani de zile visase să participe la programul extrem de competitiv de inginerie a microsistemelor. Echipa de cercetare din acel departament inventase milicipul, programul de combinări și supermagneții la temperatura camerei, care împiedicau incoerența cuantică.

Watt fusese convins dintotdeauna că urma să studieze acolo. La naiba, inventase un computer cuantic *de unul singur,* la paisprezece ani! Cum să *nu* îl accepte?

Problema era că nu prea putea să scrie despre Nadia în cererea lui de admitere. Și când se uită în jur, la ceilalți elevi, Watt se văzu silit să se confrunte cu posibilitatea foarte reală de a nu fi admis.

Să adresez o întrebare? îi transmise neliniștit Nadiei. Voia să facă ceva, orice, pentru a fi remarcat de Vivian.

Nu este un interviu cu întrebări și răspunsuri, Watt, îi atrase atenția Nadia.

Deodată, reprezentantul Universității Stanford urcă pe scenă și își drese vocea. Fără să gândească, Watt țâșni în picioare, înjurând în timp ce ieșea din sală, împiedicându-se de rândul de scaune. *Pe bune*? îi șopti Cynthia când el se urcă peste ea, dar

[3] Massachusetts Institute of Technology. (N. red.).

lui Watt nu îi păsa. Trebuia să stea de vorbă cu Vivian și, oricum, Universitatea Stanford era a doua pe lista lui de opțiuni.

Dădu buzna pe ușile duble din spatele sălii, ignorând privirile care se întorceau acuzator spre el, și coti în fugă spre ieșirea din școală.

— Domnișoară Marsh! Așteptați!

Femeia se opri, cu o mână pe ușă și cu o sprânceană ridicată. Ei, acum măcar avea să-l țină minte pe Watt.

— Se întâmplă rar să fiu urmărită de un elev. Știi, nu sunt o celebritate.

Lui Watt i se păru că aude o urmă de amuzament în tonul ei.

— Visez să studiez la MIT de când mă știu și pur și simplu… Chiar voiam să vă vorbesc.

Prezintă-te! îl îndemnă Nadia.

— Sunt Watzahn Bakradi, spuse el repede și întinse o mână.

După un moment, Vivian i-o strânse.

— Watzahn Bakradi, repetă ea cu privirea pierdută, și Watt pricepu că femeia căuta informații despre el, cu ajutorul lentilelor de contact.

Ea clipi și își îndreptă din nou atenția asupra lui.

— Văd că ai participat la programul nostru de vară pentru tinerii ingineri, ca bursier. Și nu ai mai fost invitat după aceea.

Watt tresări. Știa foarte bine de ce nu mai fusese invitat să participe: unul dintre profesorii lui îl surprinsese construind un computer cuantic ilegal. E drept că îi promisese că nu avea să anunțe poliția, dar greșeala tot îl costase.

Nadia îi afișă CV-ul lui Vivian pe lentilele de contact, dar nu îi era de ajutor. Din el Watt nu află decât că femeia crescuse în Ohio și că studiase psihologia la facultate.

Băiatul își dădu seama că trebuia să-i răspundă.

— Programul acela a avut loc acum patru ani. Am învățat multe de atunci și mi-ar plăcea să am șansa de a vă demonstra asta.

Vivian își înclină capul, acceptând un apel.

— Discut cu un elev, îi spuse interlocutorului, probabil o secretară. Știu, știu. Numai o clipă.

Când femeia își dădu o șuviță după ureche, Watt zări la încheietura mâinii sale un computer scump, de platină. Brusc, se întrebă ce părere avea Vivian despre faptul că venise să le

vorbească elevilor de la etajul 240, chiar dacă era vorba despre o școală-magnet[4]. Nu era de mirare că se grăbea să plece.

— Domnule Bakradi, de ce este MIT prima dumneavoastră opțiune?

Nadia îi făcuse rost de declarația de principii a instituției MIT, dar Watt nu voia să dea un răspuns sigur, prefabricat.

— Mă interesează programul de inginerie a microsistemelor. Vreau să studiez cuanții, spuse el îndrăzneț.

— Serios?

Ea îl măsură din cap până-n picioare și Watt își dădu seama că îi trezise interesul.

— Știi că primim mii de cereri pentru programul ăsta, dar anual sunt selectați numai doi elevi?

— Știu. Chiar și așa, MIT tot este prima mea opțiune.

Singura mea opțiune, gândi Watt și-i zâmbi cât de frumos putea, așa cum le zâmbea mereu fetelor când ieșea în oraș, cu Derrick. Simți că ea începea să fie mai binevoitoare față de el.

— Ai văzut vreodată un computer cuantic? Știi cât de puternic este? îl descusu ea.

Să-i răspunzi cu un neadevăr ar fi bine-venit, îi spuse Nadia, dar Watt știa că putea să evite întrebarea.

— Știu că au mai rămas doar câteva, zise el în schimb.

Desigur, la NASA și la Pentagon existau computere cuantice. Însă Watt avea senzația că existau mult mai multe, ilegale și neînregistrate – ca Nadia –, decât admitea guvernul.

— Totuși cred că ar trebui să existe mai multe. Sunt nenumărate locuri în care avem nevoie de computere cuantice, declară băiatul.

Cum ar fi în creierul tău? *Watt, fii rezonabil*, îl îndemnă Nadia, dar el nu asculta.

— Acum avem nevoie de ele mai mult ca niciodată. Am putea să revoluționăm agricultura globală, să eradicăm sărăcia, să eliminăm accidentele fatale, să terraformăm[5] planeta Marte…

Lui Watt propria voce îi răsuna prea zgomotos în urechi. Își dădu seama că Vivian îl privea cu sprâncenele ridicate și tăcu.

---

[4] În sistemul de educație nord-american, școlile-magnet sunt, în mare parte, instituții publice exigente, cu programe specializate și un standard academic ridicat.

[5] Terraformarea, concept lansat inițial de autorii de literatură științifico-fantastică, îmbrățișat apoi de adepții ingineriei planetare și galactice, presupune modelarea geografică, atmosferică și ecologică a unor planete asemănătoare Pământului, în scopul colonizării și locuirii acestora de către oameni.

— Ideile tale seamănă înfricoșător de mult cu ale autorilor de literatură SF, domnule Bakradi, spuse femeia, în cele din urmă.

Watt înghiți în sec.

— Pur și simplu cred că incidentul Inteligenței Artificiale, din 2093, ar fi putut fi evitat. Nu computerul cuantic respectiv era problema. Nu a fost vina lui. Setările de securitate nu au fost stabilite corespunzător, a existat o problemă cu programul de bază…

Demult, pe vremea când computerele cuantice erau încă legale, toate programele de bază funcționaseră pe același principiu: cuantul nu putea să acționeze în niciun fel pentru a răni o ființă umană, indiferent de ce alte comenzi ar fi primit ulterior.

— „Vina *lui*”? repetă Vivian și Watt își dădu seama, cu întârziere, că folosise un pronume care indica genul pentru a descrie un computer.

Băiatul nu spuse nimic. După o clipă, ea oftă.

— Mărturisesc că aștept cu nerăbdare să-ți evaluez cererea personal.

Ieși, apoi urcă într-o aerocabină care aștepta.

Nadia, ce naiba facem acum? gândi el, sperând că ea avea o soluție genială. De obicei, Nadia observa detaliile care lui îi scăpau.

Nu-ți rămâne de făcut decât un singur lucru, îi răspunse computerul, *și anume să scrii cel mai bun eseu pe care l-a citit Vivian Marsh vreodată.*

•

— Aici erai, șopti Cynthia când Watt ajunse, în cele din urmă, la dulapul lor.

De fapt, îi aparținea Cynthiei. Și Watt avea unul, dar era în capătul holului dedicat artelor vizuale și, de vreme ce niciodată nu mergea în direcția aceea și oricum nu căra prea multe lucruri, se obișnuise să-l folosească pe al ei. Și cel mai bun prieten al său, Derrick, era acolo, cu fruntea încrețită de îngrijorare.

— Ce s-a întâmplat? se interesă Derrick. Cynthia spune că ai ieșit de la prezentare.

— M-am dus să stau de vorbă cu reprezentanta comisiei de admitere a MIT, înainte să plece.

— Ce i-ai spus? întrebă Cynthia, în timp ce Derrick scutură din cap și mormăi ceva ce semăna cu: „Ar fi trebuit să mă aștept la asta”.

Watt oftă:

— Nu sunt sigur că m-am descurcat.

Fata îi aruncă lui Watt o privire compătimitoare.

— Îmi pare rău.

— Hei, dacă n-o să fiu admis la MIT, măcar tu o să ai mai multe șanse să fii primită, răspunse Watt, un pic obraznic.

Sarcasmul fusese dintotdeauna mecanismul lui de apărare.

Cynthia părea jignită.

— N-aș gândi așa niciodată. Sincer, speram să fim admiși amândoi la MIT. Ar fi frumos să văd un chip familiar acolo, atât de departe de casă…

— Iar eu o să vă vizitez pe amândoi și o să vă bat la cap mereu! spuse Derrick, cuprinzându-i bucuros pe amândoi pe după umeri.

— Ar fi distractiv, zise prudent Watt, cu un ochi la amica lui.

Nu știuse că împărtășeau același vis.

Ea avea dreptate: *ar fi fost* frumos să traverseze împreună campusul plin de frunze, în drum spre cursuri, să lucreze amândoi în laboratorul de inginerie, noaptea târziu, să ia prânzul în sala imensă pe care Watt o văzuse pe i-Net.

Pe de altă parte, ce ar fi făcut ei dacă numai unul era admis?

O să fie bine, își spuse el, dar nu putea să nu se gândească la faptul că admiterea era încă un lucru din viața lui care se putea sfârși dezastruos.

În ultima vreme, părea să aibă multe astfel de experiențe.

RYLIN

În aceeași după-amiază, Rylin Myers se sprijinea de scanerul de control aflat la ușă, numărând minutele până la sfârșitul turei sale de lucru la ArrowKid. Știa că era un noroc să aibă slujba aceea. Era plătită mai bine decât la fostul loc de muncă, de la stația de tren cu monoșină. Și programul era mai bun. Dar, în ciuda acestor avantaje, fiecare moment petrecut acolo tot i se părea o tortură.

ArrowKid era un magazin cu haine pentru copii, aflat în mallul din mijlocul orașului Manhattan, la etajul 500. Până de curând, Rylin nu intrase niciodată într-un astfel de magazin. Era genul de loc în care părinții de la mijlocul Turnului veneau în grupuri, purtând pantaloni de trening în culori vii și trăgându-și copiii de mână, iar cărucioarele de cumpărături pluteau în aer pe lângă ei, trase de cordoane magnetice invizibile.

Rylin aruncă o privire în jur: un caleidoscop amețitor de culori și sunete. Muzica pop stridentă răsuna tare din boxe. În tot spațiul se simțea mirosul covârșitor și grețos de dulce al scutecelor de pânză cu autocurățare, marca ArrowKid. Înghesuite în toate vitrinele se zăreau haine pentru copii – de la body-uri în culori pastelate, pentru bebeluși, până la rochii mărimea 42 pentru fete –, toate acoperite de săgeți. Blugi pentru bebeluși, cu săgeți cusute, tricouri cu săgeți imprimate, chiar și păturici pline de săgeți strălucitoare. Pe Rylin o dureau ochii uitându-se la ele.

— Hei, Ry, o ajuți tu pe clienta din cabina de probă numărul doisprezece? Eu o să fac niște verificări pentru o vreme.

Managerul lui Rylin, o tipă de douăzeci și ceva de ani, pe nume Aliah, trecu pe lângă ea și își netezi părul brunet, tuns scurt. Pe cămașa ei, o săgeată mov-aprins se rotea lent, ca limbile unui ceas. Rylin simțea nevoia să se uite în altă parte, ca să nu amețească.

— Sigur, se învoi Rylin, încercând să nu se enerveze pentru că Aliah începuse să i se adreseze cu diminutivul pe care îl rezerva doar prietenilor apropiați.

Știa că Aliah nu voia decât să se ascundă sub tejghea și să-și sune noua iubită, atunci când credea că angajații nu o văd.

Rylin bătu la ușa cabinei de probă cu numărul doisprezece.

— Voiam să văd dacă aveți nevoie de ceva, spuse ea tare. Să vă aduc și alte mărimi?

Ușa se deschise, dând la iveală o mamă obosită așezată pe scaun, cu privirea pierdută în spațiu – probabil verifica ceva pe lentilele de contact. O fată cu obraji rozalii și cu o mulțime de pistrui stătea în fața oglinzii, întorcându-se în toate părțile în timp ce-și studia reflexia cu un ochi foarte critic. Purta o rochie albă, acoperită de săgeți mici de cristal, pe care scria STRĂLUCEȘTE și era încălțată cu o pereche de cizme cu săgeți imprimate. Acestea erau deja ale fetei; dacă le-ar fi ales în acea zi, Rylin ar fi văzut un cerc holografic subtil care indica noile achiziții, amintindu-i să le înregistreze la casă. Se gândi la vremurile în care ea și cea mai bună prietenă a ei, Lux, furau din magazinele de la etajele inferioare – nu obiecte de valoare, doar câteva sticluțe de parfum și de vopsea. Odată, șterpeliseră o cutie cu prăjituri de ciocolată. Însă acolo, la etajele superioare, nu puteai scăpa neprins.

— Ce zici de rochia asta? întrebă fata și se răsuci, ca Rylin să o studieze.

Rylin zâmbi slab și își îndreptă privirea spre mamă – la urma urmei, ea plătea –, dar femeia nu părea dornică să comenteze preferințele fiicei sale în materie de cumpărături.

— Arată minunat, spuse Rylin încet.

— Tu ai purta-o? întrebă fetița și strâmbă adorabil din nas.

Rylin nu se putea gândi decât la hainele pe care le purtaseră altă dată ea și Chrissa, dintre care unele aparținuseră copiilor familiei Anderton, de la un etaj superior. Rylin lucrase ca menajeră pentru ei. La vârsta de șase ani, ținuta preferată a lui Rylin fusese un costum ponosit de pirat, o pălărie cu pene și o sabie cu mâner aurit. Tresări când își dădu seama că, probabil, costumul îi aparținuse lui Cord sau lui Brice. Gândul acesta ar fi trebuit să o rușineze, dar nu simți decât un dor ciudat. Nu mai vorbise de o lună cu Cord; probabil că nici nu avea să-l mai vadă vreodată.

Așa e cel mai bine, își spuse ea, ca întotdeauna când se gândea la Cord. Însă replica asta nu o ajuta.

— Se vede treaba că nu, pufni fetița, scoțându-și rochia peste cap. Poți să pleci, îi ceru ea tăios.

Rylin își dădu seama, cu întârziere, că făcuse o greșeală și încercă disperată să îndrepte situația.

— Îmi cer scuze, m-am gândit la altceva pentru o clipă…

— Las-o baltă, zise fata dintr-o suflare și-i trânti lui Rylin în nas ușa cabinei de probă.

După câteva momente, ea și mama ei ieșiră din magazin, lăsând în cabina de probă o grămadă de haine aruncate.

— Ry.

Aliah scoase o exclamație dezamăgită și se apropie.

— I-ai fi putut vinde ceva fetei, și asta cu ușurință. Ce s-a întâmplat?

Nu mă lua pe mine cu „Ry”, gândi Rylin, furioasă dintr-odată, dar știa că nu trebuia să riposteze. Doar datorită lui Aliah avea acel loc de muncă. Își depusese CV-ul pentru o slujbă de chelneriță la cafeneaua de alături, când văzuse afișul în formă de săgeată, pe care scria ANGAJAM, în vitrina holografică a magazinului de haine și intrase dintr-un impuls. Lui Aliah nici măcar nu îi păsase că Rylin nu avea experiență în vânzări. Se uitase o dată la ea și exclamase încântată: „Mărimile pentru juniori ți se potrivesc de minune. Ai șolduri foarte, foarte înguste. Și picioarele suficient de mici încât o să-ți vină unele modele de sandale!”

Așa că iat-o pe Rylin purtând cele mai puțin jignitoare haine pe care le găsise în magazin – un tricou fără mâneci și blugii ei negri, fără nicio săgeată – și încercând fără tragere de inimă să le vândă haine copiilor de la jumătatea Turnului. Nu era de mirare că nu se pricepea.

— Îmi pare rău. O să mă descurc mai bine data viitoare, promise ea.

— Sper. Lucrezi aici de aproape o lună și totuși abia ai atins minimumul de vânzări pentru o singură săptămână. Tot inventez scuze pentru tine, le spun șefilor că încă înveți, dar, dacă lucrurile nu se schimbă în curând…

Rylin își reținu un oftat. Nu își permitea să fie concediată din nou.

— Am înțeles.

Aliah clipi când se uită la ceasul din colțul câmpului său vizual. Rylin fusese surprinsă văzând că majoritatea fetelor care

lucrau acolo își permiteau să poarte lentile de contact, chiar dacă unele mai ieftine. Dar, la urma urmei, pentru multe dintre ele era o slujbă la care veneau după orele de școală. Nu aveau de întreținut surori mai mici și nici teancuri de facturi de plătit.

— De ce nu te duci acasă, să te odihnești? îi sugeră Aliah cu blândețe. Închid eu magazinul. Bine?

Rylin era epuizată, așa că nu se opuse.

— Ar fi grozav, spuse ea simplu.

— Ry, ce-ar fi să porți unul – Aliah îi arătă o vitrină de lângă intrare, în care se aflau tricouri galben-lămâie, cu săgeți mov – mâine, la serviciu? Poate c-o să te ajute să fii un pic mai… entuziastă.

— Alea sunt pentru copii de zece ani, protestă Rylin, uitându-se la tricouri.

— Norocul tău că ești *foarte* slabă, răspunse Aliah.

Rylin își ținu respirația când înșfacă primul tricoul din teanc.

— Mulțumesc, spuse ea, afișând cel mai larg zâmbet posibil.

Dar fata mai vârstnică răspunsese deja la un apel, ținându-și mâna la ureche. Șopti ceva și râse.

•

Când Rylin își flutură inelul de identificare deasupra tastaturii tactile din ușă și intră, o întâmpinară mirosurile plăcute de aluat și de ciocolată caldă. Imediat, regretă că sora ei mai mică ajunsese încă o dată acasă înaintea ei. De când Rylin începuse să lucreze seara, și nu în zori, ca la stația de tren cu monoșină, mai mult Chrissa se ocupase de gătit și de cumpărături. Rylin se simțea vinovată; acelea fuseseră mereu sarcinile ei. Voia să aibă ea grijă de sora ei de paisprezece ani, nu invers.

— Cum a fost la muncă? o întrebă Chrissa voioasă.

Se uită la noul tricou al lui Rylin și își țuguie buzele, reținându-și un zâmbet.

— Dacă îndrăznești să spui ceva, de ziua ta n-o să primești decât o sacoșă mare cu lenjerie cu săgeți, o amenință Rylin.

Chrissa își înclină capul într-o parte, ca și cum ar fi cugetat.

— Câte săgeți are o pereche, mai exact?

Rylin râse și apoi tăcu.

— Sincer, în ritmul ăsta, o să fiu concediată cu mult înainte de ziua ta. Se pare că nu sunt o vânzătoare bună.

Se apropie de plita pe care Chrissa pregătea clătitele cu banane, care le plăceau atât de mult amândurora.

— Micul dejun la cină? Cu ce ocazie? întrebă și luă o mână de fulgi de ciocolată din pungă.

Chrissa o lovi intenționat peste mână, apoi aruncă restul de fulgi de ciocolată în aluat și lăsă lingura cu raze infraroșii să-l amestece. Își privi emoționată sora și-i făcu semn din bărbie spre un plic de pe masă.

— Ai primit niște vești.

— Ce-i ăla?

Nimeni nu mai trimitea plicuri de hârtie. În ultima vreme, Rylin primise unul singur, în care găsise o factură medicală – un adaos la memento-urile sonore săptămânale care o anunțau că întârzia cu plata de un an.

— Deschide-l, o invită Chrissa, enigmatic.

Rylin observă prima dată greutatea plicului, ceea ce însemna că era important. Nu știa dacă să fie încântată sau să se teamă. Pe spate, un blazon albastru cunoscut era imprimat în relief. În partea de sus, cu litere aurite, stătea scris ȘCOALA BERKELEY, FONDATĂ ÎN 2031. Aceasta era școala pe care o frecventa Cord, undeva pe la etajul 900, își aminti Rylin. De ce să-i fi trimis *ei* ceva?

Își strecură o unghie pe sub marginea tare a plicului și scoase conținutul, vag conștientă de faptul că sora ei venise lângă ea. Citi începutul acelei scrisori ciudate și surprinzătoare:

Dragă domnișoară Myers,

Suntem încântați să vă informăm că ați fost selectată drept primul beneficiar al Bursei Memoriale Eris Miranda Dodd-Radson, oferită de Academia Berkeley. Bursa a fost înființată în amintirea lui Eris, pentru a recompensa potențialul individual nerecunoscut în rândul elevilor defavorizați. Pe pagina următoare, veți găsi detalii cu privire la valoarea bursei dumneavoastră. Taxa de școlarizare și o sumă pentru rechizite școlare și alte cheltuieli de trai sunt incluse…

Rylin se uită la Chrissa.

— Ce naiba e asta? întrebă ea încet.

Sora ei chiui de încântare și o strânse pe Rylin în brațe.

— Speram să fie o scrisoare de confirmare, dar nu eram sigură! Nu am vrut să deschid plicul fără tine! *Rylin*!

Strălucind de fericire, Chrissa făcu un pas înapoi și își privi sora.

— Ai primit o bursă la *Berkeley*, cel mai bun liceu privat din New York, poate chiar din țară.

— Dar nu am candidat pentru o bursă, sublinie Rylin, iar Chrissa râse.

— Am candidat eu în numele tău, normal. Nu te-ai supărat, nu? adăugă ea, de parcă abia în clipa aceea gândul ăsta îi trecuse prin cap.

— Dar…

Rylin se gândi la un milion de întrebări și alese una, la întâmplare.

— Cum ai aflat de bursa asta?

Bineînțeles, Rylin știuse despre ea. O auzise menționată în videonecrologul lui Eris, pe care îl urmărise de zeci de ori din acea noapte fatală. Noaptea în care toată viața i se dăduse peste cap, când se dusese la o petrecere, în partea superioară a Turnului, tocmai la etajul o mie, și îl găsise pe băiatul pe care-l iubea cu o altă fată. Apoi fata aceea *murise* în fața ochilor ei, împinsă de pe o latură a Turnului de una dintre prietenele ei drogate, care după aceea o șantajase, forțând-o să păstreze tăcerea despre ce se întâmplase cu adevărat.

— Am văzut videonecrologul pe tableta ta. L-ai vizionat de multe ori, spuse Chrissa încet, uitându-se cu atenție în ochii lui Rylin. Pe Eris ai cunoscut-o când lucrai pentru Cord, nu? Era o prietenă de-a ta?

— Cam așa ceva, zise Rylin, pentru că nu știa cum să-i spună adevărul Chrissei: pe Eris nu o cunoscuse mai deloc, dar o văzuse murind.

— Îmi pare rău pentru ce i s-a întâmplat.

Cronometrul scoase un sunet și Chrissa așeză clătitele în două straturi înalte, dându-i farfuriile lui Rylin.

— Dar…

Rylin tot nu înțelegea.

— De ce nu ai candidat pentru bursă în numele tău?

Dintre ele două, Chrissa era eleva promițătoare: lua numai note de zece și probabil avea să joace volei la facultate. Ea era cea care merita o bursă la o școală de lux, de la etajele

superioare, nu Rylin, care nici măcar nu *fusese* la școală în ultimii câțiva ani.

— Pentru că nu am la fel de multă nevoie de ea ca tine, zise Chrissa aprins.

Rylin o urmă la masă, ducând farfuriile pline cu clătite. Din cauza unui picior rupt de tot, masa se clătină când așeză mâncarea pe ea.

— Cu notele mele și cu voleiul, oricum sunt pe cale să obțin o bursă la facultate. Tu, pe de altă parte, ai nevoie de ea, insistă Chrissa. Nu pricepi? Acum nu vei mai fi fata care a renunțat la școală în schimbul unei slujbe fără viitor, de dragul meu.

Sentimentul de vină ce reieșea din explicația surorii ei o făcu pe Rylin să amuțească. Nu se gândise niciodată la ce părere avusese Chrissa când ea renunțase la școală, după moartea mamei lor, pentru a lucra cu normă întreagă. Nu își imaginase niciodată că sora ei se învinovățea pentru alegerea asta.

— Chrissa, nu e vina ta că mi-am luat slujba aia.

Dacă s-ar fi ivit din nou ocazia, Rylin ar fi procedat la fel, ca să-i ofere surorii ei șansa pe care o merita. Apoi îi răsări în minte o altă problemă.

— Oricum, nu pot să demisionez. Avem nevoie de bani.

Zâmbetul Chrissei era contagios.

— N-ai văzut ce scria despre cheltuielile pentru întreținere? Banii sunt suficienți și, dacă o să ajungem în impas, găsim noi o soluție.

Rylin mai citi o dată scrisoarea și își dădu seama că sora ei avea dreptate.

— Dar de ce m-au ales pe *mine*? Nici măcar nu sunt înscrisă la școală. Cred că au candidat mulți pentru bursă.

Miji ochii, bănuitoare.

— Chiar, ce ai scris în scrisoarea de candidatură?

Chrissa rânji.

— Am găsit un eseu vechi de-al tău, în care ai scris că vrei să lucrezi într-o tabără de vară, și l-am modificat un pic.

Cu doi ani înainte de moartea mamei lor, Rylin candidase pentru un post de supraveghetor junior la o tabără scumpă de vară. Era tocmai în Maine, genul de loc în care copiii bogați se duceau să învețe lucruri inutile, precum canotajul, tirul cu arcul sau să împletească brățări ale prieteniei. Poate pentru că văzuse prea multe holograme despre tabere de vară, Rylin își dorise

dintotdeauna să participe la una. Bineînțeles că, financiar, niciodată nu și-ar fi permis așa ceva, dar Rylin sperase că, dacă ar fi lucrat acolo drept supraveghetor, într-un fel tot ar fi avut parte de acea experiență.

Obținuse postul, însă mama ei se îmbolnăvise în anul acela și nimic altceva nu mai contase.

— Nu-mi vine să cred că ai găsit eseul ăla, spuse ea scuturând din cap, amuzată și surprinsă.

Ingeniozitatea Chrissei o surprindea mereu.

— Și tot nu înțeleg de ce m-au ales.

Chrissa ridică din umeri.

— Nu ai văzut descrierea? Este o bursă ciudată, modernă, pentru „fete creative care, în alte circumstanțe, ar fi trecute cu vederea”.

— Nu sunt chiar atât de creativă, o contrazise Rylin.

Chrissa scutură din cap atât de tare, încât părul ei prins în coadă se clatină înainte și înapoi, ca o umbră întunecată.

— Ba ești. Nu te mai subaprecia, că altfel n-o să supraviețuiești la școala aia.

Rylin nu-i dădu nicio replică. Încă nu era sigură că avea să accepte bursa.

După un moment, Chrissa oftă.

— Nu mă surprinde că erai prietenă cu Eris. După cum e descrisă bursa, tipa chiar era grozavă. Dacă familia ei a ales să-i cinstească amintirea așa, sigur nu semăna cu ăia de la etajele de sus.

Brusc, pe Rylin o năpădiră amintirile: modul în care se despărțise de Cord și apoi încercase să-l recâștige, iar pe urmă îl văzuse cu Eris; faptul că o văzuse pe Eris pe acoperiș, urlând la cealaltă fată, Leda, și privise îngrozită căderea lui Eris de pe partea laterală a Turnului, în aerul rece al nopții. Se cutremură.

— O s-o accepți, nu? întrebă Chrissa, cu speranță în glas.

Rylin se gândi cum s-ar fi simțit la o școală scumpă, alături de o grămadă de necunoscuți care nu ar fi băgat-o în seamă. Nemaivorbind despre Cord. Își promisese că va sta departe de el. Și cum avea să se descurce din nou în clasă, cu învățatul și cu testele, înconjurată de o mulțime de elevi care, probabil, erau mult mai deștepți decât ea?

— Mama ar fi vrut să te duci la Berkeley, adăugă Chrissa și, deodată, Rylin știu răspunsul.

Își privi sora în ochi și îi zâmbi.

— Da, o să mă duc.

Poate că noaptea aia oribilă avea să-i aducă, la urma urmei, ceva bun. Era datoare față de sine, față de Chrissa și de mama lor – chiar și față de Eris – să încerce.

CALLIOPE

Cele două femei intrară în magazinul Bergdorf Goodman, la etajul 880. Tocurile lor cui scoteau sunete plăcute pe marmura lustruită. Nu se opriră în holul decorat somptuos, unde holograme cu tematică de Crăciun dansau în jurul candelabrelor de cristal și al vitrinelor cu bijuterii, iar turiștii strigau de fiecare dată când renii plonjau spre capetele lor. Calliope nici măcar nu le aruncă o privire în timp ce o urma pe Elise, pe scara în spirală. De multă vreme nu o mai impresiona ceva atât de banal precum o sanie holografică.

Următorul etaj, destinat hainelor de designer, era presărat cu mici insule de mobilier despărțite de bariere secrete, invizibile și echipate cu scanere corporale. De dragul vremurilor de altă dată, în diverse colțuri, manechinele purtau rochii adevărate. De fapt, acolo nimeni nu proba nimic.

Elise îi aruncă o privire cu înțeles Calliopei și apoi se îndreptă spre cea mai tânără vânzătoare, care părea să fie cel mai recent angajat al magazinului: Kyra Welch. O aleseseră deja online, din simplul motiv că lucra la magazin abia de trei zile.

La câțiva metri distanță de fată, Elise se afundă ostentativ într-o canapea de culoarea piersicii. Așezată picior peste picior, începu să se uite la rochiile de ocazie afișate pe ecranul din fața ei. Calliope rămase în picioare alături și își înăbuși un căscat. Își dorea să-și fi luat de la hotel o cafea cu miere sau măcar un plasture cu cofeină.

Așa cum era de așteptat, vânzătoarea se apropie în grabă. Avea pielea ca de porțelan și purta părul strâns într-o coadă roșcată și înfoiată.

— Bună ziua, doamnelor. Aveți programare?

— Unde este Alamar? întrebă Elise pe cel mai arogant ton.

— Îmi pare rău, Alamar are liber astăzi, se bâlbâi Kyra.

Desigur, Elise și Calliope știau asta deja.

Fata cercetă rapid îmbrăcămintea Elisei, observând fusta croită la comandă și inelul cu piatră de șapte carate, de o calitate atât de bună, încât era imposibil de distins de un diamant adevărat. Evident, fata ajunse la concluzia că Elise era

o persoană importantă, pe care Alamar nu ar fi trebuit să o supere.

— Poate că unul dintre reprezentanții noștri de vânzări mai experimentați…

— Caut o rochie nouă de ocazie. Ceva care să impresioneze, o întrerupse Elise, fluturând mâna spre afișajul holografic, care proiectă cele mai noi creații pe o reprezentare a trupului ei.

Își mișcă rapid încheietura ca să deruleze proiecțiile și apoi se opri la imaginea unei rochii de culoarea prunei, cu tiv asimetric.

— Vreau s-o văd pe asta, dar scurtată.

Kyra nu era atentă, probabil din cauză că-și verifica programul pe lentilele de contact. Calliope știa că fata se întreba dacă era cazul să-și abandoneze îndatoririle de refacere a stocurilor în favoarea acestei comenzi noi și, probabil, profitabile.

Mai știa și că, la sfârșitul acelei ședințe de cumpărături, după ce diversele rochii alese vor fi fost țesute și cusute pe loc de super-războaiele de țesut ascunse în partea din spate a magazinului, Kyra urma să le ceară șovăitor un număr de cont bancar, pentru plată. „Alamar îl știe”, avea să zică Elise, cu un aer plictisit. Apoi ar fi ieșit din magazin cu brațele pline de sacoșe, fără să se uite înapoi.

Sigur că ar fi putut să plătească rochiile, ca toată lumea. Aveau bani puși deoparte în câteva bănci de pe tot globul. Deși, dată fiind iuțeala cu care îi cheltuiau, banii nu le ajungeau niciodată. În plus, așa cum spunea Elise deseori, de ce să plătească dacă puteau să primească gratis? Se călăuzeau după deviza asta.

Elise și Kyra se adânciră într-o discuție despre aplicațiile de mătase. Calliope își ridică privirea, deja plictisită, și văzu trei fete de vârsta ei, care purtau fuste plisate și cămăși albe, cu nasturi de sus până jos – ținute identice –, traversând magazinul. Un zâmbet începu să i se lățească pe chip. Indiferent de țara în care trăiau, elevele de la școlile private erau, de fiecare dată, ținte ușoare.

— Mamă, întrerupse Calliope discuția.

Kyra se îndepărtă pentru o clipă, ca să le ofere intimitate, dar Calliope și mama ei stabiliseră de mult un cod pentru astfel de situații.

— Tocmai mi-am amintit că am de făcut o temă pentru ora de istorie.

„Ora de istorie” însemna o înșelătorie în grup. Dacă ar fi spus „ora de biologie”, era vorba de o înșelătorie romantică – o acțiune de seducere.

Ochii Elisei poposiră asupra celor trei fete și scânteiară când înțelese mesajul.

— Desigur. Nu vreau să-ți pierzi locul pe lista de onoare, îi răspunse ea.

— Așa e. Trebuie să absolv printre primii.

Calliope se îndepărtă, cu chipul inexpresiv.

Șopti comanda „licee private din apropiere” când ajunse în zona cu accesorii, spre care păreau să se îndrepte fetele. După doar două căutări, găsi ce voia; știa asta deoarece elevii care apăreau pe pagina școlii purtau aceeași uniformă jalnică precum fetele acelea. Bingo!

Se poziționă în calea lor și începu să piardă vremea într-un mod studiat: lua în mână diverse obiecte, se uita cu atenție la ele, de parcă ar fi vrut într-adevăr să le cumpere, și apoi le punea la loc. Supraveghea mișcările fetelor, și totuși îi era imposibil să nu se bucure de atingerea unei curele grozave, de piele, sau a unei eșarfe alunecoase de mătase.

Când fetele erau la doar un rând distanță, Calliope se împiedică intenționat și răsturnă o masă plină cu poșete, care se împrăștiară pe podeaua de lemn ca niște bomboane vărsate.

— Dumnezeule! Îmi pare foarte rău, murmură Calliope, cu accentul britanic elegant pe care ea și mama ei îl folosiseră toată săptămâna – nu pe cel vulgar, deprins în copilăria ei, în Londra, ci unul rafinat, pe care îl stăpânea în urma unor exerciții atente.

Înclinase masa astfel încât poșetele-plic să cadă în direcția fetelor, obligându-le pe cele trei fie să pășească printre ele cu grijă, fie să îngenuncheze și să o ajute. Deloc surprinzător, aleseră ultima variantă. Fetele bogate nu lasă niciodată un lucru scump zăcând pe jos, dacă nu îl aruncă acolo chiar ele.

— Nu-i nimic, o liniști una dintre fete, o blondă înaltă, de departe cea mai frumoasă dintre cele trei.

Chiar dacă purta aceleași haine precum celelalte două, părea mai sofisticată. Până și uniforma aia ridicolă devenea șic pe ea. Fata se ridică odată cu Calliope, așezând pe masă ultimul plic, cusut cu mărgele.

— Învățați toate la Berkeley? întrebă Calliope în momentul crucial când ele se răsuceau, dând să plece.

— Da. Și tu înveți acolo? spuse o altă fată și se încruntă ușor, parcă întrebându-se dacă o mai văzuse pe Calliope.

— A, nu, răspunse calm fata. Am văzut uniformele voastre la turul de prezentare a școlilor. Venim din Londra – stăm la Nuage –, dar s-ar putea să ne mutăm pentru slujba mamei. În cazul ăsta, o să mă transfer la Berkeley.

Replicile i se rostogoleau de pe buze cu ușurință. Le pronunțase de nenumărate ori.

— Interesant. Cu ce se ocupă mama ta?

Blonda vorbi din nou, nu insistentă, ci părând cu adevărat interesată. Privirea ei limpede era puțin tulburătoare.

— Lucrează în vânzări, cu clienți privați, veni răspunsul vag al Calliopei. Deci ce părere aveți despre Berkeley? Vă place?

— E o școală. Nu e ca și cum ne-am distra acolo, interveni a treia fată.

Avea tenul ușor măsliniu, iar părul brunet fusese împletit într-o coadă șic. Fata aruncă rapid o privire la ținuta Calliopei, atentă la rochia crem tricotată și la cizmele maro, iar în ochi i se citea aprobarea.

— Ți-ar plăcea să înveți acolo, veni concluzia ei.

Calliope disimulă cunoscuta undă de dispreț pe care o simțea față de aceste fete fără minte. Puteau fi convinse de orice lucru, cu ușurință, câtă vreme se potrivea cu viziunea lor îngustă despre lume. Abia aștepta să le păcălească, să ciupească puțin din bogăția lor, pentru care nu munciseră și care, în mod clar, nu li se cuvenea deloc.

— Încântată de cunoștință. Eu sunt Calliope Brown, se prezentă ea și întinse o mână plină de brățări de email, cu unghii proaspăt lăcuite cu ojă gri-deschis.

Fata i-o strânse după o clipă.

— Numele meu este Risha, iar ele sunt Jess și Avery, îi zise ea Calliopei.

— Trebuie să plecăm, spuse blonda – Avery –, zâmbind în chip de scuză. Avem programare la salonul de cosmetică de la parter.

— Nu se poate! minți Calliope, cu un râs exersat. Și eu am programare acolo, peste o jumătate de oră. Poate ne vedem la plecare.

— Ar trebui să vii acum, cu noi. Pun pariu că pot să te primească mai devreme, insistă Risha.

Fata se uită rapid la Avery, cerând confirmare, iar Calliopei nu-i scăpă faptul că Avery aprobă sugestia dând ușor din cap. Așadar, Avery lua toate deciziile. Calliope nu se miră.

Dintotdeauna fusese mai pricepută la a simula o relație romantică decât una de prietenie. Dorința trupească era încântător de simplă și de directă, în vreme ce prieteniile cu fetele erau, inevitabil, pline de condiții și de reguli de comportament nerostite. Totuși Calliope învăța repede. Deja își dădea seama că, dintre cele trei, Risha avea să fie cel mai ușor de câștigat de partea sa. Dar Avery era cea importantă, așa că își concentră eforturile asupra ei.

— Mi-ar plăcea să vin, dacă nu vă deranjează, recunoscu ea și le zâmbi tuturor, pe rând, uitându-se insistent la Avery.

•

Când intrară în Salonul de Înfrumusețare Ava, Calliope inspiră adânc aromele minunate de lavandă, mentă și spa. Înăuntru, totul era în nuanțe de crem și piersică: de la covorul moale până la aplicele delicate de pe pereți, aruncând raze aurii pe chipurile fetelor.

— Bună ziua, domnișoară Fuller, o salută managerul salonului, dintr-odată atent.

Calliope o studie pe cealaltă fată cu interes crescut. Așadar, era genul de persoană recunoscută în astfel de locuri. Oare din cauza frumuseții, a banilor sau din ambele motive?

— Nu știam că astăzi sunteți patru. O să mai adaug un vapozon pentru grupul dumneavoastră.

Tocmai voia să le conducă pe toate patru, când o altă fată ieși din salonul interior și încremeni la vederea lui Avery.

— Bună, Leda.

Vocea lui Avery era deosebit de rece.

Cealaltă – o fată de culoare, cu ochi mari, gesturi rapide și agitate – se îndreptă de spate. Nu era foarte înaltă.

— Bună, Avery, Jess, Risha.

Ochii Ledei se luminară la vederea Calliopei, dar, aparent, hotărî că nu merita să se prezinte.

— Bucurați-vă de tratamentul facial! le ură ea în drum spre ieșire, reușind să transforme propoziția inocentă într-o replică răzbunătoare.

— Mulțumim! spuse Calliope cu voioșie, încântată să vadă cele trei chipuri îngrozite întoarse către ea.

Însă ei nu-i păsa deloc de scandalurile din clica lor. Venise acolo pentru un tratament facial gratuit.

Curând, cele patru stăteau așezate la barul de un alb strălucitor al salonului, ținând în mâini pahare cu apă rece și suc de grepfrut. Un robot se apropie și le întinse șorțuri cu cusături albe și roz.

— Ca să nu vă stropiți hainele cu produsele faciale, lămuri cosmeticiana, drept răspuns la privirea curioasă a Calliopei.

— Corect! Nu vrem ca fetele să-și strice uniformele fabuloase, spuse plat Calliope.

Avery râse.

Un șir de lasere de pe peretele opus se declanșară, îndreptând fascicule de fotoni focalizați spre chipurile fetelor. Calliope închise instinctiv ochii, deși știa că laserele sunt foarte precise și nu aveau s-o rănească. Simți doar un gâdilat ușor când laserul îi scană pielea, adunând informații despre nivelul de grăsime, echilibrul pH-ului și compoziția chimică a pielii.

— Deci – o întrebă ea pe Avery, care stătea în stânga ei – care-i treaba cu fata aia, Leda?

Întrebarea păru să o surprindă pe Avery.

— Este o prietenă de-a noastră, îi răspunse ea repede.

— Nu părea foarte prietenoasă.

Laserele începură să pulseze mai rapid, semnalând faptul că analiza dermatologică era aproape terminată.

— Până de curând, mi-a fost prietenă apropiată, se corectă Avery.

— Ce s-a întâmplat? V-ați certat din cauza unui băiat?

De obicei, ăsta era motivul certurilor între fetele de genul lor.

Cealaltă fată se încordă, însă chipul ei rămase nemișcat când laserul îi scană pielea ca de porțelan, cu pori invizibili. Calliope se întreba ce tratament aveau să-i aplice, dat fiind că tenul ei era deja perfect.

— E o poveste lungă, veni răspunsul lui Avery.

Calliope primi confirmarea faptului că intuise corect. Pentru o clipă, i se făcu puțin milă de Leda. Probabil că era aiurea să fii rivala lui Avery.

Un meniu holografic apăru la nivelul ochilor Calliopei, afișând tratamentele recomandate. Le auzea pe celelalte fete încercând

să hotărască, în șoaptă, ce să mai aleagă: o mască răcoritoare cu castraveți, o infuzie cu hidrogen sau o exfoliere cu pulbere de rubine. Calliope le alese pe toate.

Un cocon aburind coborî din tavan în fața fiecăreia, iar fetele se aplecară înainte și închiseră ochii.

— Avery, spuse bruneta – Jess –, părinții tăi mai organizează petrecerea de sărbători anul ăsta, nu?

Calliope ciuli un pic urechile când auzi de petrecere și întoarse ușor capul spre stânga, lăsând aburii să-i atingă mai mult partea dreaptă a feței, ca să asculte.

— Nu ai primit invitația? întrebă Avery.

Jess bătu repede în retragere.

— Ba da, dar mă gândeam că, după tot ce s-a întâmplat… Nu contează.

Avery oftă, dar nu părea furioasă, ci tristă.

— Tata nu ar anula-o nici în ruptul capului. În timpul petrecerii intenționează să anunțe finalizarea Oglinzilor. Așa a botezat Turnul din Dubai, deoarece are două laturi care sunt imagini în oglindă.

Turnul din Dubai? Deodată, Calliope își aminti cum i se adresase managerul lui Avery când intraseră în salon și îi pică fisa.

Fuller Investments era compania care patentase toate inovațiile structurale necesare construirii unor turnuri atât de înalte: suporturile din ultraoțel, dispozitivele de protecție împotriva cutremurelor, care erau introduse între etaje, și aerul oxigenat pompat la etajele superioare, ca să prevină răul de înălțime. Cu aproape douăzeci de ani în urmă, compania construise Turnul din New York, primul superturn global.

Asta însemna că Avery Fuller era, într-adevăr, foarte bogată.

— Pare distractiv, interveni Calliope.

Își încleștă mâinile în poală. Își reaminti că participase la petreceri mult mai exclusiviste și mai fastuoase: cea de la clubul din Mumbai, unde avuseseră o sticlă de șampanie cât o mașină mică, sau petrecerea de la cabana montană din Tibet, unde cultivaseră ceai halucinogen. Însă, ca întotdeauna, toate petrecerile acelea se estompau în amintirea ei când apărea oportunitatea unei alte viitoare petreceri, la care Calliope nu era invitată.

Un norișor de abur se ridică din coconul lui Avery când aceasta îi dădu Calliopei răspunsul pe care îl aștepta:

— Ar trebui să vii, dacă nu ești ocupată.

— Mi-ar face plăcere, spuse Calliope, nereușind să-și ascundă entuziasmul din voce.

O auzi pe Avery șoptind ceva și, după o secundă, pictograma plicului din partea de sus a câmpului ei vizual se aprinse când lentilele de contact primiră mesajul. În clipa în care îl deschise, Calliope își mușcă buza, ca să nu zâmbească.

Pe un fond negru și înstelat următorul anunț fusese scris cu litere aurii, caligrafice: *Petrecerea anuală de sărbători*, *organizată de Fuller Investments, 12.12.2118. Etajul o mie.*

Beton! *La adresă e nevoie să scrie doar numărul etajului*! își zise în sinea ei Calliope. Era clar că Fuller Investments deținea integral etajul o mie.

Fetele încheiaseră subiectul petrecerii și discutau despre o temă pentru școală și despre iubitul lui Jess. Calliope închise ochii. Se gândi cu plăcere că mai ales acum, când avea parte de el – și, de obicei, pe banii altcuiva –, îi plăcea luxul.

Nu fusese mereu așa. Când era mică, aflase că există lucruri frumoase și scumpe, dar nu avusese parte de ele niciodată. Putea să le admire, dar nu avea voie să le atingă. Era o adevărată tortură.

I se părea că trecuse foarte mult timp de atunci.

•

Crescuse într-un apartament înghesuit, într-unul din cartierele londoneze mai vechi și mai liniștite, unde nicio clădire nu avea mai mult de treizeci de etaje și oamenii încă mai cultivau plante adevărate pe balcoane. Calliope nu întrebase niciodată cine era tatăl ei, pentru că nu îi păsa. Nu o deranja faptul că o avea alături doar pe mama ei.

Elise – pe atunci avea alt nume, cel adevărat – fusese asistenta personală a doamnei Houghton, o bogătașă arțăgoasă, cu nas ascuțit și ochi apoși, care insista să i se spună „Lady Houghton” și pretindea că se trage dintr-o ramură puțin cunoscută a familiei regale, acum defunctă. Elise se ocupa de programul doamnei Houghton, de corespondența și garderoba ei: nenumăratele detalii ale vieții sale inutile și aristocratice.

Prin comparație, viața Elisei și a Calliopei părea foarte plictisitoare. Nu aveau motive să se plângă. Ar fi trebuit să fie

mulțumite de apartamentul lor: aveau un frigider care se umplea automat, roboți pentru curățenie și abonament la toate canalele holografice importante. Aveau ferestre în ambele dormitoare și un șifonier acceptabil. Cu toate acestea, foarte curând, Calliope ajunsese să considere viața ei și a mamei sale nespus de mohorâtă, luminată doar de obiectele opulente ale familiei Houghton, pe care mama sa le aducea din când în când acasă.

— Uite ce-am adus, spunea Elise, plină de încântare, de fiecare dată când intra pe ușă cu un alt obiect.

Calliope dădea fuga la ea, stând cu sufletul la gură în timp ce despachetau împreună și se întrebau ce era în pachet. O rochie de bal din mătase brodată, cu paiete lipsă, pe care doamna Houghton o rugase pe Elise să o ducă la croitorie. Sau o farfurie de porțelan pictată manual, unică; Elise primise însărcinarea de a-l găsi pe artist, ca să facă una la fel. Ocazional, Elise venea chiar și cu bijuterii care trebuiau curățate profesionist: un inel cu safir sau un colier cu diamante.

Cu un respect solemn, Calliope atingea gulerul luxos de blană, decantorul de vin din cristal sau – preferata ei – poșeta Senreve roz-aprins. Când se uita în ochii mamei sale, își vedea propriile dorințe de copil reflectate în ai ei, ca flacăra unei lumânări.

Mult prea curând și oftând cu părere de rău, mama ei împacheta comoara ca să o ducă la atelierul de reparații, la spălătorie sau înapoi la magazin. Calliope știa fără să i se spună că Elise nici măcar nu avea voie să aducă acasă acele obiecte, că o făcea doar de dragul Calliopei, ca fetița să vadă cât de frumoase erau.

Cel puțin Calliope se alegea cu hainele purtate. Soții Houghton aveau o fată pe nume Justine, cu un an mai mare decât Calliope. Ani la rând, Elise adusese acasă hainele care nu îi mai plăceau Justinei, în loc să le ducă la centrul de donații, așa cum îi spusese doamna Houghton. Împreună, Calliope și mama ei scormoneau prin sacoșe, exclamând la vederea rochiilor din voal, a dresurilor cu model și a paltoanelor cu fundițe brodate, aruncate ca niște batiste folosite, pur și simplu pentru că nu mai erau la modă.

Când mama ei lucra până târziu, Calliope se ducea la prietena sa, Daera, care locuia în apartamentul din capătul holului, și își petreceau timpul pretinzând că sunt prințese care își beau

ceaiul de după-amiază. Se îmbrăcau cu rochiile vechi ale Justinei și beau apă din pahare, la masa din bucătărie, ridicând simandicos și amuzant degetul mic în aer și încercând să imite – fără să reușească – accentul celor din clasele superioare.

— Este vina mea că-ți plac lucrurile scumpe, spusese odată Elise, dar Calliope nu regreta nimic.

Prefera să zărească o părticică din acea lume frumoasă și fermecătoare decât să nu știe despre existența ei.

Totul se sfârșise într-o după-amiază, când Calliope avea unsprezece ani. Deoarece în ziua aceea nu se țineau cursuri, Elise fusese nevoită să o aducă în casa doamnei Houghton, cât timp lucra. Calliope fusese instruită să rămână în bucătărie și să citească în liniște, pe tabletă. Asta făcuse aproape o oră, până când auzise sunetul emis de computerul casei, anunțând plecarea lui Lady Houghton.

Calliope nu se putuse abține. Urcând scările, intrase în dormitorul soților Houghton, unde ușa larg deschisă a șifonierului parcă o *implora* să-l exploreze.

Fetița se strecurase înăuntru, atingând nerăbdătoare rochiile, puloverele și pantalonii de piele moale. Luase poșeta Senreve, cea roz-aprins, și o aruncase pe un umăr, răsucindu-se în fel și chip cât timp se studia în oglindă. Era atât de încântată, că nu auzise al doilea semnal sonor. Ce păcat că Daera nu era acolo, să o vadă!

— Să mi te adresezi cu „Înălțimea Voastră” și să faci o plecăciune când mă vezi venind, îi ordonase cu voce tare propriei reflexii, străduindu-se să nu chicotească.

— Ce crezi că faci? se auzise o voce din pragul ușii.

Era Justine Houghton. Calliope începuse să-i explice, dar Justine strigase ca din gură de șarpe:

— *Mamă*!

Doamna Houghton își făcuse apariția după o secundă, însoțită de Elise. Calliope se făcuse mică sub privirea mamei sale. Detesta felul în care expresia Elisei oscila între acuzare și altceva – ceva care semăna înfricoșător de mult cu vinovăția.

— Î-îmi pare rău, se bâlbâise Calliope, ținând strâns poșeta, de parcă nu suporta să-i dea drumul. N-am vrut să fac nimic rău. Dar hainele sunt atât de frumoase și voiam să le văd de aproape…

— Ca să le atingi cu mâinile tale murdare?

Doamna Houghton se întinsese după poșeta Senreve, dar, fără să știe de ce, Calliope o strânsese și mai tare la piept.

— Mamă, uite! E îmbrăcată cu rochia mea! Dar nu-i stă la fel de bine cum îmi stă mie, adăugase Justine, cu răutate.

Calliope privise în jos și-și mușcase buza. Chiar era una dintre vechile rochii ale Justinei, una albă și dreaptă, cu X-uri și O-uri negre cusute pe guler. Adevărat, era cam lungă și nu se așeza bine pe trupul ei, dar nu își permiseseră să o ajusteze la croitorie. *De ce-ți pasă*? *Doar ai renunțat la ea,* ar fi vrut Calliope să spună, revoltată, dar tăcuse.

Lady Houghton se întorsese spre Elise.

— Ți-am zis să donezi săracilor hainele vechi ale Justinei, spusese ea tăios și expeditiv. Sunteți *sărace*?

Calliope nu avea să uite niciodată cum se încordaseră umerii mamei sale la auzul acelei întrebări.

— N-o să se mai repete. Cere-ți scuze, dragă, o rugase ea pe Calliope, luându-i cu blândețe poșeta din mâinile rigide și dându-i-o doamnei Houghton.

O pornire irezistibilă o făcuse pe Calliope să scuture din cap, în semn de protest.

Atunci, Lady Houghton ridicase mâna și o pălmuise atât de tare, încât sângele o podidise pe nas. Calliope se așteptase ca mama ei să riposteze, dar Elise pur și simplu își târâse fiica acasă fără niciun cuvânt. După aceea, Calliope fusese tăcută și supărată. Știa că nu ar fi trebuit să umble în șifonier, dar tot nu-i venea să creadă că Lady Houghton o lovise și că mama ei nu făcuse nimic ca să-și răzbune fiica.

A doua zi, Elise venise acasă foarte agitată.

— Fă-ți bagajele chiar acum! spusese ea, refuzând să-i ofere vreo explicație.

Odată ajunse la gară, Elise cumpărase două bilete către Moscova, numai dus, și-i dăduse Calliopei un cip de identificare cu un nume nou. O borsetă pe care nu o mai văzuse atârna la brâul Elisei.

— Ce-i aia? întrebase Calliope, curioasă.

Elise aruncase o privire în jur, să se asigure că nu le urmărea nimeni, apoi deschisese borseta plină cu bijuterii. Calliope le recunoscuse: erau ale lui Lady Houghton.

Atunci își dăduse seama că mama ei furase și că ele erau fugare.

— Nu ne mai întoarcem niciodată, așa-i? întrebase ea, fără urmă de regret.

Sentimentul că o aștepta o aventură nesfârșită creștea în pieptul fetiței de unsprezece ani.

— Femeia aia o căuta cu lumânarea. După tot ce mi-a făcut și după ce ți-a făcut *ție,* avem dreptul la bijuteriile astea, spusese Elise simplu, strângând ușor mâna fiicei sale. Nu-ți face griji. Plecăm într-o aventură, doar noi două.

Și începând din acea zi, chiar trăiseră o aventură continuă, fantastică. Banii obținuți în urma vânzării bijuteriilor doamnei Houghton se terminaseră, în cele din urmă, dar între timp, Elise găsise o modalitate de a face rost de alți bani: îl păcălise pe un bărbat bogat, credul și mai în vârstă decât ea, să o ceară în căsătorie. Elise înțelesese că doamna Houghton îi dăruise ceva și mai valoros decât bijuteriile: o învățase cum să vorbească și, în general, cum să se poarte ca o persoană de viță nobilă. Oriunde se ducea, oamenii o credeau bogată, ceea ce însemna că-i dăruiau lucruri fără să se aștepte ca ea să plătească – sau, cel puțin, nu imediat.

De îndată ce oamenii bogați credeau că ești unul de-ai lor, nu mai erau atât de precauți în preajma ta și deveneau ținte ușoare.

Așa începuse viața pe care Calliope și mama ei o duceau de șapte ani.

•

— Ce aromă ați dori să aibă produsul dumneavoastră de curățare a feței? întrebă o cosmeticiană și Calliope reveni la realitate, clipind.

Celelalte fete stăteau în picioare, cu pielea strălucind. I se așeză un prosop cald și aromat în jurul gâtului și Calliope înțelese că tratamentul ei includea o curățare personalizată a feței, creată anume pentru ea.

— Fructul dragonului, spuse fata, deoarece culoarea acestuia – un roz intens, bătând spre roșu – era preferata ei.

Cosmeticiana deschise cu îndemânare borcănașul care adăpostea o cremă albă, neparfumată și adăugă o capsulă roșie, apoi îl ridică spre o baghetă metalică montată în perete. După câteva momente, recipientul cu soluția de curățare de un roșu strălucitor se rostogoli pe un tobogan, însoțit de o listă cu toate

enzimele și ingredientele organice combinate anume pentru pielea Calliopei și de o etichetă roșie.

Ieșind în camera de la intrarea în salon, zugrăvită în nuanța piersicii și în auriu, celelalte fete se aplecară spre scanerul de retină, ca să achite tratamentele, iar Calliope apelă la trucul pe care-l folosea mereu când se făceau cumpărături în grup. Rămase în urmă; cu pupilele dilatate, murmură câteva înjurături.

— E totul în regulă? întrebă Avery.

— Nu. Nu pot să-mi accesez contul.

Calliope pretinse că mai dă câteva comenzi bitbancului, strecurându-și în glas o urmă de agitație.

— Nu știu ce se întâmplă.

Așteptă până când bărbatul din spatele biroului își drese vocea, punându-le într-o situație stânjenitoare. Apoi fata se răsuci spre Avery. Știa că obrajii îi erau roșii de rușine – învățase de mult să roșească la comandă – și că în ochi îi strălucea o rugăminte mută. Însă niciuna dintre fete nu se oferi să o ajute.

Un băiat ar fi plătit deja, deși din interes, nu din politețe. De asta prefera Calliope dorința trupească, și nu prietenia. *Bine,* gândi ea nervoasă. Se pare că trebuia să fie directă.

— Avery? întrebă ea, sperând să pară suficient de sfioasă. Ai vrea să-mi plătești tratamentul facial până-mi dau seama ce se întâmplă cu contul meu?

— A, sigur!

Avery dădu binevoitor din cap și se aplecă în față, clipind o secundă în fața scanerului de retină, și achită prețul exorbitant al tratamentului de care se bucurase Calliope. Așa cum se așteptase aceasta, Avery nici măcar nu păru să observe lunga listă de opțiuni suplimentare. Probabil că nu știa nici măcar cât de mult costase *propriul* tratament facial.

— Mulțumesc…, începu Calliope.

Dar Avery flutură din mână:

— N-ai pentru ce. În plus, Nuage este unul dintre locurile mele preferate. Știu unde să te găsesc, spuse simplu Avery.

Dacă ai ști… Înainte ca Avery să vină să-și recupereze banii – asta, dacă își aducea aminte –, Calliope și mama ei vor fi plecat de mult, trăind pe un alt continent, cu identități noi, fără vreo dovadă că fuseseră vreodată în New York.

Numărul impresionat de fete și de băieți cărora Calliope le zdrobise nepăsătoare inima în ultimii ani i-ar fi recunoscut zâmbetul infatuat. Îi era milă de Avery, de Risha și de Jess, care se întorceau la viețile lor obișnuite și plictisitoare, în vreme ce a Calliopei nu era nici pe departe așa.

Ieși în urma fetelor, lăsând recipientul cu soluție de curățare să-i alunece în poșetă – desigur, un model Senreve ediție limitată, roz-aprins – cu un zgomot plăcut.

RYLIN

În următoarea zi de luni, Rylin stătea în fața grandioasei intrări sculptate în Școala Berkeley, încremenită de uimire. Fata aceasta îmbrăcată în cămașă și fustă plisată, pe cale să înceapă cursurile la o școală particulară de lux, de la etajele superioare, nu putea fi Rylin Myers. Parcă totul i se întâmpla altcuiva. Un șir de imagini bizare pe care le visase altcineva.

Își ajustă pe umăr cureaua genții mari, fără fermoar, și își mută nesigură greutatea de pe un picior pe altul. Lumea strălucea în jurul ei în timp ce becurile cu temporizator își reglau subtil luminozitatea, indicând că dimineața se apropia de sfârșit. Rylin uitase cât de mult îi plăcea efectul ăsta: odată, rămăsese în pragul ușii, în locuința lui Cord, în timp ce soarele răsărea, pur și simplu urmărind modificarea lentă a luminii becurilor de deasupra. Jos, la etajul 32, luminile aveau o singură setare fluorescentă – asta, dacă vreun puști nu spărgea becul.

Acum ori niciodată. Se îndreptă spre biroul principal, urmând săgețile galbene care ieșeau în evidență pe tableta pusă la dispoziție de școală. Intrase în posesia ei cu o săptămână în urmă. Spre deosebire de tableta ei MacBash obișnuită, aceasta funcționa doar în limitele rețelei tehnologice din jurul școlii și nu putea urma decât instrucțiuni de bază preaprobate, cum ar fi verificarea contului de e-mail școlar sau luatul notițelor. Și toate tabletele se închideau automat în timpul examenelor, ca să-i împiedice pe elevi să copieze. Rylin știa că nu putea să spargă rețeaua tehnologică, deși de-a lungul anilor mulți puști încercaseră s-o facă.

Rylin se străduia să nu se holbeze în timp ce mergea pe holuri. Locul arăta așa cum își imaginase că arată campusurile facultăților: coridoare late, pline de lumină, și coloane de piatră. Hologramele care indicau direcția apăreau de fiecare dată când cotea. Într-o curte din capătul holului, palmierii se unduiau în briza simulată. Câțiva elevi care purtau aceeași uniformă treceau pe lângă ea.

Sigur, Rylin mai văzuse uniforma la spălătorie, pe vremea când lucra pentru Cord Anderton.

Nu știa ce avea să-i spună când urma să-l întâlnească. Poate că nu îl va vedea, se gândi ea cu speranță; poate că acest campus era suficient de mare încât să-l evite în următoarele trei semestre. Dar simțea că nu avea să fie atât de norocoasă.

— Sunt Rylin Myers. Am venit la întâlnirea cu consilierul școlar, îi spuse ea tânărului din spatele unei mese, când ajunse la biroul principal.

Încă nu îi venea să creadă că școala aceea avea un consilier uman. În partea inferioară a Turnului, recomandările pentru facultăți și repartizarea la cursuri erau distribuite printr-un algoritm. Oamenii ăștia sigur erau destul de plini de sine, dacă aveau impresia că se descurcau mai bine decât un computer.

Bărbatul scrise ceva pe tabletă.

— Desigur. Noua bursieră.

O privi cu o expresie impenetrabilă.

— Eris Dodd-Radson era foarte iubită aici, la Berkeley. Toți îi simțim lipsa.

Era ciudat că o întâmpina aducând vorba despre persoana a cărei moarte făcuse posibilă prezența ei acolo. Rylin nu știa ce să-i spună, dar bărbatul nu părea să aștepte un răspuns.

— Ia loc. Consilierul o să vină imediat.

Rylin se așeză pe o canapea și se uită împrejur, la pereții bej, decorați cu diplome înrămate și cu holograme motivaționale. Brusc, se întrebă ce făceau prietenii ei – cei *adevărați*, din partea inferioară a Turnului: Lux, Amir, Bronwyn, chiar și Indigo. Acolo, la Berkeley, cunoștea câțiva oameni, dar aceștia deja o urau.

Deodată, de parcă l-ar fi invocat cu gândurile ei, Cord Anderton intră în birou.

În ultimele săptămâni, își spusese de nenumărate ori că nu-i era dor de el, că se descurca de minune fără el, dar faptul că-l vedea în clipa aceea, cu cămașa ieșită din pantaloni și cu părul puțin dezordonat, o tulbura profund. Băiatul era foarte familiar, și totuși inaccesibil.

Rămase nemișcată, sorbindu-l din ochi, temându-se de momentul în care băiatul urma să o observe și ea avea să-și ferească privirea. Universul făcuse o glumă crudă: *prima persoană* cunoscută pe care Rylin o vedea la școală era Cord.

Văzând doar o altă fată pe jumătate asiatică, în uniformă, el nu reacționă, dar apoi păru să-și dea seama cine era în fața lui.

— Rylin Myers, spuse Cord tărăgănat, pe tonul rezervat de obicei pentru oamenii pe care nu îi cunoștea bine.

O duru puțin. Așa îi vorbise când se cunoscuseră, când Rylin era doar o angajată, înainte de a fura de la el, de a se îndrăgosti de el și înainte ca totul să o ia razna.

— Sunt la fel de șocată ca tine, îi spuse ea.

Cord se sprijini de perete și-și încrucișă brațele la piept. Zâmbetul de pe buze nu i se oglindea și în ochi.

— Trebuie să recunosc că e ultimul loc în care mă așteptam să te văd.

— E prima mea zi la Berkeley. Am o întrevedere cu un consilier, îi explică Rylin, ca și cum prezența ei acolo ar fi fost cel mai firesc lucru din lume. Tu ce faci?

— Chiulesc, spuse Cord nepăsător.

Rylin știa că uneori băiatul chiulea de la școală și se ducea la casa părinților săi, în Long Island, unde conducea mașini vechi, ilegale. Își aminti de ziua în care Cord o dusese acolo, o zi care se terminase cu o furtună pe plajă, și amintirea o făcu să roșească.

— Putem vorbi undeva între patru ochi?

Nu plănuise să poarte discuția asta cu el – cel puțin nu în acea zi –, dar nu o putea evita. Rylin era acolo, în lumea lui. Oare acum era și lumea ei? Cu siguranță, fetei i se părea străină.

Cord ezita, părând să oscileze nehotărât între resentimentele față de Rylin și curiozitatea stârnită de prezența ei acolo și de ceea ce ea voia să spună. Curiozitatea câștigă.

— Vino după mine, îi spuse el.

O conduse pe Rylin afară din birou, pe holul care se aglomera tot mai mult, odată cu apropierea pauzei: elevii bârfeau în grupuri mici, brățările lor de aur și computerele de mână străluceau când gesticulau ca să se facă înțeleși. Rylin văzu că se uitau curioși la ea, la trăsăturile necunoscute, la cerceii cu mărgele, la unghiile tăiate scurt și lăcuite cu ojă albastră și la balerinii uzați, pe care îi furase de la Chrissa pentru că nu avea nicio altă pereche de pantofi „simpli, negri și fără toc”, așa cum cerea regulamentul școlii. Își ținea capul sus, parcă provocându-i să se ia de ea, și rezista impulsului de a se uita la Cord. Câțiva elevi îl salutară, dar băiatul le răspunse doar dând din cap și, firește, nu le-o prezentă pe Rylin.

În cele din urmă, intrară într-o încăpere întunecată și Rylin fu luată prin surprindere de apariția etichetei holografice la intrare.

— Aveți o sală de cinema *la școală*? întrebă ea, pentru că era ciudat și fiindcă își dorea cu disperare să rupă tăcerea.

Cord umblă la o cutie de control și, după un moment, beculețele de-a lungul treptelor se aprinseră. Chiar și așa, era întuneric. Cord era doar o umbră.

— Da, pentru cursurile de holografie.

Cord părea nerăbdător.

— Deci, Myers, care-i treaba?

Rylin inspiră adânc.

— Mi-am imaginat conversația asta de cel puțin o sută de ori și în niciunul dintre scenarii nu eram aici, la școala ta.

Dinții lui Cord străluciră într-un zâmbet nesincer.

— Serios? Dar *unde* ți-o imaginai?

În pat, dar e doar o dorință deșartă.

— Nu contează, spuse Rylin repede. Voiam să-ți zic că îți datorez scuze.

Cord făcu un pas în spate, spre ultimul rând de scaune. Rylin se forță să-l privească în ochi când îi vorbi.

— Din seara aia am tot vrut să stăm de vorbă.

Nu era nevoie să explice; el știa la care seară se referea.

— Voiam să te sun, dar nu știam ce să-ți spun. Și nu mi se mai părea important. Tu erai aici, sus, iar eu – la etajul 32, așa că mi-am zis că e mai ușor dacă nu răscolesc totul.

Și, în plus, sunt o lașă, recunoscu în sinea ei. *Mi-a fost teamă să te văd din nou pentru că știam cât de mult o să mă doară.*

— Acum învățăm amândoi la aceeași școală. Vreau să zic că sunt aici cu bursă…

— Cea acordată de părinții lui Eris, zise Cord.

Rylin clipi. Nu crezuse că atât de mulți oameni aveau să-i vorbească despre Eris.

— Da. De vreme ce o să ne tot întâlnim pe aici, voiam să lămurim lucrurile.

— Să lămurim lucrurile, repetă Cord cu voce plată. După ce te-ai prefăcut că suntem un cuplu, ca să poți fura de la mine.

— Nu m-am prefăcut! Și nu am vrut să fur – cel puțin nu după ce am făcut-o prima dată, protestă Rylin. Te rog, lasă-mă să-ți explic.

Cord dădu aprobator din cap, dar nu îi răspunse.

Rylin îi povesti totul. Recunoscu adevărul despre fostul ei iubit, Hiral, și despre Spițe: furase drogurile personalizate ale lui Cord o singură dată, în prima săptămână în care lucrase pentru el, deoarece, dacă nu făcea rost de bani, ea și Chrissa ar fi fost date afară din apartament. Rylin își ridică ușor capul și încercă să nu se bâlbâie când îi explică faptul că Hiral o șantajase să vândă drogurile lui Cord pentru bani de cauțiune și îi povesti cum o amenințase V, forțând-o să fure în continuare.

Îi spuse lui Cord totul, mai puțin că fratele lui mai mare, Brice, o înfruntase și-i spusese că, dacă nu se despărțea de Cord – dacă nu se purta ca și cum s-ar fi întâlnit cu el doar pentru banii lui –, avea s-o trimită la închisoare. Fata știa cât de apropiat era Cord de fratele lui mai mare și nu voia să intervină între cei doi, așa că dădu vina pe Hiral pentru toate.

Și nu îi mărturisi lui Cord cât de mult îl iubise și cât de mult îl iubea încă.

Cord vorbi abia când ultimele cuvinte ale lui Rylin se scufundară în liniște, ca niște pietre. Prima recreație începuse de mult; amândoi rataseră întâlnirile din biroul principal. Lui Rylin nu îi păsa, pentru că situația aceea era mult mai importantă. Își dorea cu disperare să îndrepte lucrurile. Sincer vorbind, voia mult mai mult decât atât.

— Mulțumesc că mi-ai zis toate astea, spuse el încet.

Rylin făcu involuntar un pas înainte.

— Cord, crezi că am putea vreodată…

— Nu.

Băiatul se îndepărtă înainte ca ea să termine de rostit întrebarea. Respingerea lui o lovi ca un pumn în stomac. Nu se putu împiedica să întrebe:

— De ce?

Rylin se simțea de parcă și-ar fi sfâșiat inima și i-ar fi vărsat conținutul pe podea, iar acum Cord o călca în picioare, nepăsător. Cumva, reuși să-și stăvilească lacrimile, care amenințau să o copleșească.

Cord răsuflă adânc.

— Rylin, după tot ce s-a întâmplat, nu știu cum să mai am încredere în tine. Deci ce e de făcut?

— Îmi pare rău, îndrăzni ea, știind că nu era de ajuns. Nu am vrut niciodată să te rănesc.

— Cu toate astea, m-ai rănit, Rylin.

Cineva deschise ușa, o rază de lumină pătrunse în cameră și apoi persoana se retrase în grabă când îl văzu pe Cord. În acea scurtă clipă, Rylin îi văzu chipul: distant, rece și rigid. O îngrozea. Ar fi preferat să țipe la ea, să pară furios sau rănit, chiar și crud. Indiferența asta era mult mai rea. Cord se retrăgea adânc în sinea lui, unde ea nu ar fi putut niciodată să ajungă, unde l-ar fi pierdut pentru totdeauna.

— Aș vrea să pot da timpul înapoi, să procedez altfel, spuse ea.

— Și eu, dar asta-i viața.

Cord făcu un pas în față, dând de înțeles că avea de gând să plece. Rylin își dădu seama că, dacă voia să mai aibă vreo fărâmă de mândrie, nu putea să-l lase pe el să plece primul, așa că se îndreptă rapid spre ușă și se uită peste umăr.

— Ai dreptate. Ne mai vedem, Cord, îi zise ea.

Din nefericire, era adevărat: avea să-l tot vadă pe băiatul care nu o dorea.

•

Mai târziu, în aceeași zi, Rylin înainta mecanic în șirul celor care stăteau la coadă pentru masa de prânz, în cantină, întrebându-se câte minute mai avea de stat la școala aia. Deja voia să pornească cronometrul din colțul tabletei, așa cum făceau unele fete, în așteptarea zilei lor de naștere.

După cum era de așteptat, școala îi configurase un orar alcătuit numai din cursuri pentru începători, inclusiv biologia, de vreme ce era singura materie pe care nu o studiase niciodată la fosta școală. De fapt, era ușurată că ajunsese atât de târziu la întâlnirea cu secretara, doamna Lane, fie și numai pentru faptul că întârzierea o scutise de a suporta aroganța neîncrezătoare a femeii preț de jumătate de oră.

— Aici scrie că ați lucrat într-un magazin numit Arrow? o întrebase doamna Lane, pufnind arogant.

Lui Rylin îi păruse rău că nu și-a cumpărat de la Arrow o pereche scânteietoare de cizme ploaie, pe care să le poarte la școală, doar așa, de ciudă.

Când se apropie de scanerul de retină, pentru verificare, Rylin luă dintr-un automat o sticlă de apă din plastic, strălucitoare și roșie. Sigla MARSAQUA era inscripționată cu litere care semănau cu niște țurțuri imenși, pe fundalul unei planete de un roșu-aprins. Literele animate se topeau repetat, se scurgeau spre

partea de jos a sticlei și apoi pluteau din nou în sus, alcătuind iar cristalele de gheață.

— Apă marțiană, preciză o voce din spatele ei.

Rylin se întoarse și dădu cu ochii de cel mai temut coșmar al ei: Leda Cole.

— Sparg bucăți din calotele glaciare marțiene, apoi le aduc pe Pământ și le îmbuteliază. Apa asta e fantastică pentru metabolism, continuă Leda, înfricoșător de dulce.

— Pare să fie dăunător pentru Marte, răspunse Rylin, mândră de indiferența ei simulată.

Leda era asemenea câinelui vagabond care stătea la pândă pe lângă apartamentul lor. Nu trebuia să-ți dai slăbiciunile pe față; altfel, te-ar fi atacat mereu.

— Vino să stai cu mine, îi ordonă Leda și plecă fără să se uite dacă Rylin o urma.

Rylin nu se obosi să-și mascheze oftatul de iritare. Poate că era mai bine să poarte toate discuțiile neplăcute încă din prima zi. Mai rău de atât nu se putea, nu?

Leda se așeză la o masă de două persoane, în apropierea unei ferestre din sticlă flexibilă, care dădea spre o curte interioară. În curte, Rylin văzu copii jucându-se cu camere video zburătoare și stând de vorbă în jurul unei fântâni imense. Prin tavan, filtrată de oglinzile de pe acoperiș, pătrundea atât de multă lumină solară adevărată, încât aveai impresia că ești afară – dacă spațiul exterior ar fi fost atât de curat, simetric și perfect.

Se așeză de cealaltă parte a mesei și înmuie un cartof dulce, prăjit în sosul de usturoi. Era clar că Leda intenționa să o intimideze, dar Rylin nu voia să-i dea această satisfacție.

— Ce naiba cauți aici, Rylin? întrebă Leda, fără ocoliș.

— Acum învăț la școala asta.

Rylin îi arătă fusta plisată și ridică o sprânceană.

— Poate n-ai observat: purtăm aceeași uniformă.

Leda nu părea s-o fi auzit.

— Te-au trimis polițiștii?

— Polițiștii? Îți dai seama cât de paranoică ești?

Ideea că Rylin Myers lucra pentru poliție, ca agent sub acoperire, era ridicolă.

— Tot ce știu e că-mi aduci aminte mereu de o noapte la care aș prefera să nu mă gândesc.

Și eu la fel, își spuse Rylin.

— Și acum, dintr-un motiv pe care nu pot să mi-l explic, ești la școala *mea,* nu jos, la etajul 20, unde ți-e locul!

Ledei îi tremură un pic vocea și Rylin își dădu seama încântată că fata părea puțin... speriată.

— Leda, deasupra intrării nu stă scris numele tău. Deci nu, nu e școala *ta.* Și locuiesc la etajul *32,* o corectă ea. Dar sunt aici cu bursă.

După strălucirea din ochii Ledei, Rylin știu că înțelesese.

— Bursa Eris, șopti ea.

— Exact, spuse Rylin veselă și mușcă din burgerul imens cu brânză, savurând expresia dezgustată de pe chipul Ledei. Dacă nu mai ai cu ce să mă ameninți, îți sugerez să pleci și să mă lași să-mi iau prânzul în liniște. N-am venit aici să-ți stric viața perfectă.

Accentuă cuvântul *perfectă,* parcă pentru a-i da de înțeles că nu credea în acea presupusă perfecțiune.

Leda se ridică brusc, iar scaunul scrâșni pe podeaua din lemn de nuc negru. Își luă salata de spanac, încă neatinsă, și își dădu părul peste umăr.

— Hai să-ți dau un sfat gratuit, spuse ea cu un zâmbet fals și se uită din nou la burgerul lui Rylin. Fetele nu mănâncă niciodată chestii de-astea.

Rylin îi zâmbi la fel de fals.

— Amuzant! Eu sunt fată, și totuși tocmai asta mănânc. Se pare că, până la urmă, nu le știi pe toate.

— Ai grijă, Myers. Sunt cu ochii pe tine.

Un început minunat la Berkeley! Rylin se lăsă pe spate și bău câteva înghițituri zdravene din apa marțiană la suprapreț. La urma urmei, de ce nu?

LEDA

— Unde e mama?

Leda ezită în pragul sufrageriei, cu vârfurile cizmelor la marginea covorului din hol, de culoarea fildeșului. Tatăl ei stătea singur la masă, bătând darabana absent pe suprafața de sticlă ultramodernă, citind ceva pe lentilele de contact. Bărbatul ridică privirea.

— Bună, Leda. Cred că întârzie un pic.

— Tată, în ce zile din ianuarie avem rezervată casa din Barbados? întrebă Jamie direct, când se așeză.

Leda păși cu prudență în cameră și se așeză față în față cu el. Masa nu avea picioare: plutea în aer nesusținută. Era cea mai recentă achiziție din decorul minimalist și sobru al locuinței. Ledei i se părea impersonală și de prost gust, dar, pe de altă parte, se potrivea în apartamentul acela, care aducea mai mult a hotel decât a cămin. Un cămin presupune prezența unor oameni care locuiesc acolo și care țin cu adevărat unii la alții.

Matt Cole își drese vocea.

— De fapt, am renunțat la vacanța din Barbados.

— Ce?

Leda era uluită. De ani de zile împărțiseră cu alții dreptul de proprietate asupra casei din Barbados: era o locuință enormă și liniștită, în vârful unui deal, cu o cărare pietruită care ducea direct spre plajă. Ledei îi plăcuse mereu cât de relaxați erau părinții ei acolo, de parcă deveneau mai buni și mai puri, eliberați de mizeria New Yorkului.

— Ne-am gândit să ne luăm liber un an, să facem ceva nou, îi explică tatăl ei, dar Leda nu îl credea.

Se întrebă dacă pierduse mulți bani recent. Poate că el cheltuise prea mult pe eșarfe Calvadour pentru amanta lui adolescentă, își spuse ea cu ranchiună, gândindu-se la cadoul exorbitant pe care bărbatul i-l dăruise lui Eris înainte de moartea fetei.

— Nasol. Voiam să întreb dacă pot să aduc cu mine câțiva prieteni, spuse Jamie și ridică din umeri. Mor de foame. Nu mâncăm?

Jamie era un tip relaxat și detașat.

— Hai s-o așteptăm pe mama, propuse Leda repede, dar tatăl ei deja apăsa discret o tastatură tactilă montată în centrul mesei.

Bucătăreasa lor, Tiffany, apăru împingând un cărucior mare, plin cu feluri de mâncare.

— Mama a spus să mâncăm fără ea. Întârzie din cauza unei ședințe, le explică tatăl lor.

Leda țuguie buzele și se întinse după bolul cu paste, fără să comenteze. Observă că era felul ei preferat: penne cu varză kale, proteine de soia și fenoli. Cu siguranță, mama alesese meniul ca s-o înveselească pe Leda. Fata hotărî cu încăpățânare să nu-i facă pe plac.

— Cum a fost la școală, Leda? o întrebă tatăl ei.

Asta însemna pentru el să fie părinte: întrebări-standard, pe care le citise în cartea *Cum să vorbești cu fiica ta adolescentă.* Leda se întrebă dacă aceasta era așezată lângă volumul intitulat *Cum să-ți ascunzi amanta adolescentă.*

— Bine, spuse ea tăios și gustă din paste, apoi lăsă zgomot furculița deoparte. Am văzut o fată nouă azi, la școală. Nu e ciudat că au lăsat-o să vină la mijlocul semestrului?

— Cred că am văzut-o, interveni Jamie, pentru prima dată. Bursiera, nu?

Leda se uită la el, surprinsă. De obicei, Jamie nu observa nimic dacă respectivul lucru nu putea fi băut sau fumat sau dacă nu îl primea cadou. Pe de altă parte, Rylin *era* frumușică, dacă îi treceai cu vederea atitudinea obraznică.

— Exact. S-a mutat aici de la etajul *20,* spuse Leda cu emfază și strâmbă din nas. Îți închipui?

— Probabil se simte cum te-ai simțit și tu când ne-am mutat aici de la jumătatea Turnului, veni replica șocantă a tatălui, care o reduse la tăcere.

— Ba nu, ripostă ea după o clipă.

Nu îi plăcea să fie comparată cu o arogantă de la etajele inferioare.

— Fata asta e nepoliticoasă și obraznică. Are impresia că regulile nu i se aplică și ei.

Jamie izbucni în râs.

— Uite cine vorbește! Leda, tu nu ai crezut *niciodată* că regulile ți se aplică!

Matt Cole încerca să rămână imparțial, dar era limpede că se amuza.

— Leda, ar trebui să fii mai îngăduitoare cu ea. Sunt sigur că a avut parte de o primă zi dificilă, pentru că a început să vină la școala voastră la mijlocul anului. Și, în plus, ca elevă cu bursă.

Asta era șansa ei să atace.

— Ai dreptate, spuse Leda, cu falsă compătimire. Îmi închipui că-i e și mai greu fiindcă a câștigat bursa Eris și, desigur, tuturor ne este *foarte* dor de ea.

În cameră se lăsă tăcerea. Cei din familia Ledei știau, bineînțeles, că ea fusese pe acoperiș. O luaseră de la secția de poliție în dimineața de după accident, când toți martorii dăduseră declarații, și o analizaseră pe a ei, împreună cu avocatul familiei, până în cele mai mici și mai neplăcute detalii. Aparent, hotărâseră cu toții să nu discute despre moartea lui Eris, de parcă toate secretele murdare ale familiei ar fi putut fi adunate și îngropate – așa cum i se întâmplase lui Eris –, ca mai apoi să dispară.

Leda privea cu atenție fața tatălui său, fără să știe ce căuta. Poate un semn că el recunoștea relația sa cu Eris.

Și zări imediat semnul. El tresări auzind cuvintele Ledei. Nu mult, dar era suficient.

Fata își coborî iute privirea.

Leda crezuse că avea să se simtă mulțumită văzând dovada aceea. Cu toate acestea, brusc, îi venea să plângă.

Împingea mâncarea prin farfurie în timp ce tatăl ei și Jamie vorbeau despre *lacrosse* și despre ce defensivă reușită făcuse Jamie, dezbătând dacă școala avea să angajeze un nou antrenor în anul care urma. Foarte curând, ea mormăi o scuză și ieși pe hol, îndreptându-se către dormitorul ei.

La ușa fetei răsună o bătaie.

— Leda?

— Ce e? se răsti ea, ștergându-se la ochi.

Oare tatăl ei nu înțelegea că nu voia să-l vadă?

El întredeschise ușa.

— Putem sta de vorbă?

Leda se răsuci în scaunul de birou, dar rămase pe loc, cu picioarele strânse sub ea.

— Voiam să văd cum te simți, spuse el stângaci. De când a murit, nu ai vorbit prea mult despre Eris. Și apoi, ce-ai spus acum, la cină... Vreau să mă asigur că ești bine.

Bineînțeles că nu sunt bine, îi răspunse Leda, în gând. Ignoranța tatălui ei aproape că-i stârnea mila. La cină adusese vorba despre Eris pentru că voia să-l *provoace,* pentru că se săturase să pretindă că totul era în regulă, că o porție îmbietoare de paste putea rezolva totul, ca atunci când era mică. El era cel care se culcase cu prietena ei și trădase toate lucrurile pe care se clădise familia lor.

Dar, mai mult decât atât, pe Leda o dezgusta propria persoană. Și ea păstrase secretul, iar asta însemna că era la fel de vinovată ca tatăl ei.

De la moartea lui Eris, își dorise de nenumărate ori să-i spună mamei sale adevărul. Se ducea la Ilara, gata să-i zică tot: că soțul ei era un nenorocit cu două fețe și că trebuia să-l părăsească. „Trebuie să-ți spun ceva important...”, rostise Leda în repetate rânduri.

Cu toate acestea, nu se îndurase niciodată să rostească acele cuvinte. Eris era moartă; ce ar fi rezolvat dacă își destrăma familia? De fiecare dată când Ilara o privea cu ochii ei negri și plini de dragoste, Leda ezita și tăcea. Nu voia să-i frângă inima.

Copilul din Leda nu suporta gândul despărțirii părinților săi. Poate că membrii familiei aveau multe secrete și se trădaseră unii pe alții, dar erau *ai ei.* Și ar fi preferat să nu îi despartă, chiar dacă asta însemna să păstreze secretul pentru tot restul vieții.

Își câștigase dreptul la tăcere, se gândi ea sumbru. Vina chinuitoare pe care o simțea era pedeapsa pentru ce îi făcuse lui Eris.

— Sunt bine, îi răspunse gâtuit.

Ce altceva i-ar fi putut spune? *Hei, tată, îți aduci aminte că ai avut o aventură cu prietena mea și după aia a căzut de pe acoperiș*? *Eu am împins-o*!

— Tu și Eris erați apropiate, nu? insistă el.

Dumnezeule, de ce nu pleca odată? Și de ce toată lumea îi punea aceeași întrebare? Doar pentru că ea și Eris aveau prieteni comuni nu însemna că erau apropiate.

— Eram prietene, dar nu cele mai bune.

Leda era pregătită să pună capăt conversației.

— Tată, am mult de învățat…

— Leda, o întrerupse Matt Cole, părând disperat. Vreau să-ți spun ceva despre Eris…

Nu, nu, nu!

— Îmi pare rău!

Leda se ridică brusc, răsturnând scaunul, și începu să arunce frenetic lucruri în geanta imensă. Purta doar o pereche de pantaloni de sport, înflorați, și un hanorac negru, dar trebuia să plece naibii din casa aia. Nici în ruptul capului nu putea să rămână acolo, ascultând mărturia tatălui ei despre aventura sa cu așa-zisa ei prietenă.

— Eu și Avery am stabilit să învățăm împreună și deja sunt în întârziere. Putem vorbi mai târziu?

Tatăl ei era un pic dezamăgit. Poate intuia că fiica lui știa adevărul.

— În regulă. Vorbim altă dată.

— Mulțumesc! Ne vedem mai târziu! spuse ea cu falsă veselie, apoi ieși din apartament.

Leda își dădu seama că nu știa unde voia să se ducă decât după ce urcă într-o aerocabină. Bineînțeles că nu putea să meargă acasă la Avery. Era prea târziu să facă sport la clubul Altitude, deși ar fi putut sta în cafeneaua clubului… Dar, pe de altă parte, exista posibilitatea să dea nas în nas cu Avery acolo sau, mai rău, cu unul dintre părinții lui Eris. Leda era mult prea furioasă și tulburată ca să poarte o discuție cu ei.

Aerocabina scoase niște sunete supărătoare, care anunțau că urma să fie taxată pentru întârziere dacă nu introducea în sistem destinația dorită. Dar Ledei nu-i păsa. Dumnezeule, ce fusese în capul lui Matt Cole când adusese vorba despre Eris? De ce i-ar fi mărturisit așa ceva propriei fiice?

Leda simțea că totul îi scăpa de sub control. Dacă nu ar fi jurat să nu se mai atingă niciodată de droguri, ar fi căutat chiar în clipa aceea o pastilă de xenperheidren. Însă acel jurământ se transformase într-o chestiune de mândrie, iar mândria Ledei nu era egalată decât de încăpățânarea ei.

Ura amintirea acelei nopți. Desigur, Leda știa că era în siguranță: nimeni nu putea să dovedească ce îi făcuse lui Eris. Pe acoperiș nu existau camere video, deci, cu excepția celor trei martori, nimeni nu avea să afle că Eris murise din vina ei.

Poate că trebuia să se intereseze ce mai fac martorii, să se asigure că nu își schimbă varianta cu privire la incidentul din Turn.

Brusc, Leda își dădu seama unde voia să se ducă. Introduse adresa în sistemul aerocabinei și se lăsă pe spate, închizând ochii. Avea să fie amuzant.

WATT

Ce-ar fi să compui tu prima variantă și apoi s-o modific eu, ca să pară scrisă de mine? o imploră Watt pe Nadia, pentru a zecea oară.

Permite-mi să-ți reamintesc că toamna trecută mi-ai ordonat vehement să nu mai scriu niciodată nimic în locul tău. Acestea sunt instrucțiunile fostului tău sine.

În toamna de dinainte, Watt fusese chemat în biroul directorului școlii din cauza unui plagiat: eseul pe care i-l scrisese Nadia fusese puțin cam… perfect. De atunci, era mai prudent.

Acum am circumstanțe atenuante, gândi el țâfnos.

Eu doar transmit mesajul. Ceartă-te cu fostul tău sine!

Nadia…

Gata! *Conform instrucțiunilor tale din trecut, mă închid. Deschide-mă când vei avea o ciornă pregătită,* îi răspunse Nadia și, cu un sunet, se închise.

Watt se holba nesigur la monitor. Era adevărat. Chiar îi spusese Nadiei să se închidă în cazul în care ar fi implorat-o să-i scrie eseurile. Fostul Watt fusese mult prea viclean! Actualul Watt nu avea timp să se ocupe de el.

Începu să vorbească, iar cuvintele apăreau simultan pe ecranul de dictare.

— Vreau să lucrez cu computerele cuantice pentru că…

Se opri. În eseu ar fi putut menționa un milion de motive: cuanții erau mai rapizi și mai inteligenți decât oamenii, deși, desigur, oamenii îi creaseră; puteau să rezolve probleme la ale căror soluții oamenii nici nu visau. Cu doar o sută de ani în urmă, un computer digital avea nevoie de câteva ore ca să descompună în factori un număr de douăzeci de cifre. Nadia putea să facă același lucru în doar patru secunde. Watt nici măcar nu putea să-și imagineze ce ar fi fost ea capabilă să facă, dacă ar fi fost conectată la alți cuanți și programată să se ocupe de comerțul internațional, de bursă sau chiar de operațiunile băncii de alimente a Statelor Unite. Nimic nu s-ar mai fi irosit. Toate erorile umane ar fi fost eliminate.

Însă niciunul dintre lucrurile acestea nu avea de-a face cu Watt la nivel personal și nici cu motivul pentru care comisia ar fi trebuit să-l aleagă pe el dintre miile de candidați.

Dacă ar fi putut să scrie despre Nadia, despre cât de bună era! *Nu poate fi bună*, se corectă el. *Este o mașinărie.* Dar, în sinea lui, Watt credea în bunele intenții ale Nadiei, ca și când ea ar fi avut o conștiință omenească.

Se gândi la cuvintele lui Vivian Marsh: voia să-i citească personal eseul. Simți un gol în stomac.

Mama lui bătu la ușă.

— Watzahn! A venit amica ta, să lucrați la proiectul de grup.

— Cynthia?

Aveau de filmat un videoclip pentru ora de engleză. Se întrebă de ce Cynthia nu îl anunțase că avea să vină pe la el.

— Trebuia să mă suni. Ne-am fi putut întâlni la bibliotecă, adăugă el și deschise ușa.

O văzu pe Leda Cole, în pantaloni de sport înflorați și cu un zâmbet îngâmfat.

— Am fi putut, spuse ea, dar voiam să-ți folosesc computerul. E mult mai bun decât cele de la bibliotecă.

— Bineînțeles. Watzahn este foarte mândru de computerul lui. Lucrează tot timpul cu el! declară mama lui Watt, radiind de bucurie.

Cuant pornit, gândi Watt speriat, simțindu-se dezorientat și luat prin surprindere. Ce naiba căuta Leda Cole acolo?

— Mulțumesc, doamnă Bakradi, spuse dulce Leda, cu o privire nevinovată.

Intră în camera lui Watt și își aruncă geanta pe podea, prefăcându-se că scoate de acolo tema închipuită. Watt se holba uluit la mama lui. Nu-i venea să creadă că-i permitea unei fete să intre în dormitorul său. Shirin pur și simplu dădu aprobator din cap și îi zâmbi Ledei, amintindu-le să o anunțe dacă aveau nevoie de ceva.

— Să nu vă spetiți! îi atenționă ea și închise ușa în urma ei.

— Îmi pare rău că nu sunt Cynthia, zise mieros Leda. Mă bucur să aud că unul din noi și-a revenit după o aventură cu un Fuller.

— Avery e doar o prietenă, îi răspunse Watt și apoi se rușină că-i căzuse în plasă.

— Păcat!

Leda bătu darabana în podea. Lui Watt nu-i părea drogată. Ochii îi erau limpezi și privirea – calmă. Totuși mișcările ei erau agitate.

Îngenunche lângă Leda și-i luă geanta din mâini.

— Vorbesc serios. Trebuie să pleci.

— Haide, Watt, fii drăguț, îl mustră ea. Am venit tocmai până aici ca să stau de vorbă cu tine.

— Ce naiba *vrei*? o întrebă el.

Watt, ai grijă, îl avertiză Nadia. Brațele lui căzură pe lângă corp. Băiatul încleștă pumnii și se ridică.

— Credeam că le știi pe toate grație micului tău supercomputer, care ne urmărește pe toți mereu, zise Leda cu înverșunare.

Nadia, dacă nu te-ai fi închis, nu m-ar fi luat pe nepregătite!

Poate că nu ar fi trebuit să încalci regulile pe care chiar tu ți le-ai stabilit, i-o întoarse Nadia, cu o logică nemiloasă.

— Ce i-ai spus mamei de te-a lăsat să intri? o întrebă pe Leda, ca să tragă de timp și pentru că, într-adevăr, nu era bine să fie luat prin surprindere.

Voia să se asigure că nu avea să se mai întâmple.

Leda își dădu ochii peste cap.

— Am fost *drăguță* cu ea, Watt. Ar trebui să încerci și tu strategia asta din când în când. Chiar are efect.

Leda își întinse picioarele și se sprijini de patul lui, ridicându-și privirea spre grămada de haine care pluteau în apropierea tavanului, pe niște aerobare ieftine, de unică folosință.

— Nu am niciun șifonier aici. E cea mai bună soluție pe care am găsit-o, zise Watt urmărindu-i privirea, fără să știe de ce se justifica în fața ei.

— De fapt, sunt impresionată.

Leda se uita prin cameră.

— Chiar ai profitat la maximum de spațiu. Ce-a fost aici la început? Camera bebelușilor?

— Nu, gemenii stau în camera mai mare, de când s-au născut.

Băiatul se foi în loc, văzând brusc încăperea din perspectiva Ledei: cuverturile boțite, albastru-închis, becurile cu halogen ieftine, de-a lungul tavanului, și biroul îngust, plin cu dispozitive la mâna a doua, pentru realitatea virtuală.

— Gemenii? întrebă Leda, prefăcându-se curioasă.

Nadia, ce face Leda?

Cred că folosește koinonia, *o strategie retorică prin care vorbitorul își determină interlocutorul să vorbească despre sine, în loc să abordeze direct subiectul.*

Vreau să știu ce vrea.

Pierzându-și răbdarea, Watt se ridică de pe pat.

— N-ai venit aici să flecărim despre familia mea. Care-i faza?

Leda se ridică încet, grațios, și veni lângă el. Mai făcu un pas și-și lăsă capul pe spate, ca să-l privească direct. Ochii îi erau mai închiși la culoare decât își amintea el și era machiată cu fard fumuriu.

— Nu-mi oferi nici măcar o băutură înainte să plec? Ultima dată mi-ai dat whisky, murmură Leda.

— Ultima dată m-ai sedus și m-ai drogat!

Fata îi zâmbi.

— Și n-a fost distractiv? Ei bine, Watt – Leda se întinse, aranjându-i o șuviță rebelă după ureche, iar el își smuci nervos capul, simțindu-se dintr-odată foarte nedumerit –, vreau să urmărești pe cineva.

— Las-o baltă, Leda! Ți-am spus, am terminat cu așa ceva.

— Păcat, pentru că eu n-am terminat cu *tine.*

Fata renunță la tonul jucăuș, iar amenințarea ascunsă îi înăsprea vocea. Amândoi știau că îl încolțise.

— Pe cine vrei să urmăresc? întrebă Watt precaut.

— Pe Avery și pe Rylin, pentru început.

În vocea fetei vibra o energie reînnoită, de parcă faptul că îi dădea ordine lui Watt o făcea mai puternică.

— Vreau să mă asigur că nimeni nu întrece măsura, că niciuna dintre ele nu vorbește cu altcineva despre ce s-a întâmplat în noaptea aia.

Watt își dădu seama că ea purta aceeași pereche de cercei cu perle ca ultima dată când venise la el acasă, iar amintirea îl făcu să fiarbă și mai mult de mânie.

— Vrei să le spionez pe amândouă și să-ți spun dacă observ ceva neobișnuit? întrebă Watt. Asta înseamnă două sarcini de supraveghere non-stop. O să te coste.

Leda izbucni în râs.

— Watt, bineînțeles că n-o să te plătesc! Pentru tine, răsplata este faptul că-mi țin gura.

Nu era nevoie ca Nadia să-i spună lui Watt că era înțelept să nu răspundă. Orice ar fi zis, s-ar fi băgat și mai mult în bucluc. Watt dădu iute din cap, o singură dată. O ura.

— Vezi tu, de astăzi, Rylin o să-mi fie colegă la școală, gândi Leda cu voce tare.

Începuse să se învârtă prin cameră ca un animal de pradă, deschizând diverse sertare și uitându-se înăuntru, apoi închizându-le la loc.

— Chiar m-a luat prin surprindere. Urăsc senzația asta. Singurul motiv pentru care te plătesc e ca să nu mă mai simt așa *niciodată.*

— Parcă tocmai stabiliserăm că nu mă plătești, i-o întoarse el.

Leda închise un alt sertar, trântindu-l, și se uită drept în ochii lui Watt.

— Unde-i computerul tău? întrebă ea.

Nadia, prefă-te că ești un computer extern, gândi el și apăsă, inutil, un buton de pe monitorul lui.

— Aici. Uite, îl deschid, spuse Watt. Și acum pornește.

— N-am nevoie de explicații.

Leda se așeză neinvitată pe patul lui Watt. Acesta își dădu seama că era prima oară când o fată stătea pe patul lui. Se combinase cu destule fete, bineînțeles, dar de fiecare dată se dusese la ele acasă. Un pic iritat, scutură din cap. De ce se gândea la sex?

— Să începem cu Avery, zise Leda.

— Ce? Chiar acum?

— Nu lăsa pe mâine ce poți face azi, spuse ea, cu veselie prefăcută. Haide, accesează-i computerul din cameră.

— Nu, răspunse Watt automat.

— Amintirea aia e prea dureroasă? râse Leda, dar Watt nu o băgă în seamă.

Băiatul se întrebă ce anume se întâmplase în noaptea aceea, încât Leda venise tocmai până la el acasă.

— Bine. Atunci, notificările ei.

— Nu.

— Doamne, *dă-te mai încolo*! se răsti ea, împingându-l nerăbdătoare de pe scaun.

Picioarele li se atinseră ușor. Watt simți fiori ciudați pe șira spinării și se îndepărtă rapid.

— Cum introduci comenzile?

Leda se apleacă în față și se uită la monitor, așteptând.

— Nadia, salut-o pe Leda, își instrui Watt computerul, foarte tare și rar.

Folosește difuzoarele, gândi Watt, dar Nadia i-o luase înainte: folosea toate difuzoarele din cameră, chiar și pe cele din vechiul echipament pentru realitate virtuală.

— Bună, Leda, bubui Nadia.

Watt abia se abținu să râdă. Computerul folosea vocea monotonă a roboților din filmele SF vechi.

Leda sări în sus.

— Încântată de cunoștință, spuse ea prudent.

— Mi-aș dori să pot spune același lucru, îi răspunse Nadia.

— Ce vrei să zici?

Leda zâmbi.

Grozav! *Ai enervat-o*! gândi Watt și-și dădu ochii peste cap.

Nu fac decât să te imit.

— Crezi că-l ai la mână pe Watt? Oare ai habar ce știu eu despre *tine*? Văd tot ce faci, o avertiză Nadia, foarte amenințător.

Leda împinse furioasă scaunul. Watt vedea că afirmația Nadiei o agitase.

— Ai grijă! *Amândoi* să aveți grijă! le strigă ea.

Leda își puse geanta pe umăr și ieși furtunos din cameră, fără un cuvânt.

Watt așteptă până când auzi ușa de la intrare. Apoi se prăbuși pe pat, masându-și tâmplele. Cuverturile încă miroseau a parfumul de trandafiri al Ledei, iar asta îl enerva la culme.

— Nadia, suntem terminați, zise el cu voce tare. Oare o să ne șantajeze la nesfârșit?

Nu vei fi în siguranță decât dacă ea ajunge la închisoare, îi spuse Nadia ceea ce el știa deja.

— Ai dreptate, dar am mai purtat discuția asta. Cum aș putea s-o trimit acolo?

El și Nadia trecuseră în revistă toate variantele posibile. Nu exista nicio înregistrare video a Ledei împingând-o pe Eris: pe acoperiș nu erau camere și nimeni nu înregistrase pe lentilele de contact momentul respectiv. Nici măcar Leda, nici măcar *Nadia*, care regreta enorm această scăpare. Dar, pe de altă parte, nu ar fi avut cum să prevadă finalul. Nadia accesase ilegal

până și camerele sateliților, pe o rază de o mie de kilometri, dar niciuna nu înregistrase nimic.

Din nefericire, nu aveau dovezi. Era cuvântul lui Watt împotriva cuvântului Ledei. Dacă Leda spunea ceva, el și Nadia ar fi fost terminați.

Nadia tăcu o clipă.

Dar dacă ai înregistra-o mărturisindu-și fapta?

— Putem să ne rezumăm la realitate, și nu la ipoteze? Chiar dacă ar recunoaște adevărul cu voce tare, nu mi l-ar spune *mie.*

Nu sunt de acord, zise Nadia monoton. *Ți l-ar spune, dacă ar avea încredere în tine.*

Pentru o clipă, Watt nu înțelese sugestia Nadiei. Când pricepu, râse zgomotos.

— Ai nevoie să-ți reprogramez funcțiile logice? De ce ar avea Leda Cole încredere în mine când e limpede că mă urăște?

Doar analizez toate opțiunile posibile. Nu uita că m-ai programat ca, înainte de toate, să te protejez. Vorbind din punct de vedere statistic, dacă petreci mai mult timp cu Leda, ai mai multe șanse să-i câștigi încrederea, îi răspunse Nadia.

— Statistica e inutilă când șansele de a avea succes cresc de la una la un miliard la una la un milion.

Watt trase cuverturile peste el și închise ochii.

— Știai că Rylin învață la aceeași școală cu ele? întrebă el, schimbând subiectul.

Da. Nu m-ai întrebat niciodată despre ea.

— Ai accesat sistemul informatic al școlii?

O idee îi încolțea în minte.

— Ce-ar fi să ne jucăm un pic cu Leda? Să facem așa încât s-o aibă pe Rylin colegă la toate cursurile, să nu scape niciodată de ea.

Am făcut-o deja. Mă subestimezi, spuse Nadia, părând mulțumită de sine.

În întuneric, Watt nu-și putu stăpâni un zâmbet.

— Cu cât petreci mai mult timp în creierul meu, cu atât mă înțelegi mai bine, gândi el cu voce tare.

Da. Îndrăznesc să spun că te cunosc mai bine decât te cunoști tu însuți.

Asta chiar că era o idee înfricoșătoare, își zise Watt amuzat.

— Nadia? adăugă el când era pe cale să ațipească. Te rog să nu te mai închizi niciodată în preajma Ledei, indiferent ce

comenzi ți-am dat în trecut. Am nevoie de tine când ea e de față.

Asta așa e, aprobă Nadia.

RYLIN

Rylin pășea grăbită pe holul principal al școlii Berkeley, privind mereu în față, ca să evite să dea întâmplător ochii cu Leda sau, mai rău, cu Cord. Măcar era vineri după-amiază. Prima săptămână la noua școală i se păruse nesfârșită.

Urmând instrucțiunile afișate pe tableta școlii, trecu pe lângă o clopotniță imensă, din gresie, și pe lângă statuia strălucitoare a întemeietorului școlii. Capul statuii se mișcă maiestuos și o petrecu din priviri. În dreptul centrului sportiv, Rylin coti la stânga, spre aripa de clădire destinată artelor. Încercă să ignore altarul morbid, ridicat în cinstea lui Eris într-un ungher. Era plin cu lumânări, poze ale fetei moarte și mesaje de la elevi care, probabil, nici măcar nu o cunoscuseră bine. Rylin se înfioră, fără să știe prea bine de ce: din cauză că o văzuse pe Eris murind sau fiindcă era bursieră la Berkeley, luând locul lui Eris la cursuri? Asta îi transforma existența într-un altar viu, bizar.

Când deschise ușa Atelierului de Arte 105, zeci de capete se întoarseră în direcția ei. Clasa era plină aproape numai cu fete. Nedumerită, Rylin se opri.

— Aici se ține cursul de holografie? întrebă ea.

Camera era întunecată, plină cu ecrane negre și avea un covor de catifea de culoarea cărbunelui.

— Da, strigă Leda Cole din rândul din spate, lângă singurul loc liber din sală.

— Mulțumesc.

Lui Rylin i se strânse inima când se așeză în banca liberă și se întrebă în ce bucluc se băgase. Scoase tableta oferită de școală și mâzgăli câteva desene prostești, folosind o aplicație pentru desen. Simțea privea Ledei asupra ei.

În cele din urmă, Leda scoase ceva din geantă: un silențiator albastru, conic, pe care se puteau citi cuvintele *Lux et Veritas*[6], scrise caligrafic. Ar trebui să-i facă și lui Lux rost de așa ceva, își zise sarcastic Rylin. Bineînțeles că Leda era genul de persoană care cumpără obiecte inscripționate cu mottoul unei universități încă înainte de a fi admisă acolo.

---

[6] În limba latină, „lumină și adevăr”, mottoul Universității Yale. (N. red.).

Leda activă silențiatorul și zarva din sală se estompă imediat. Dispozitivul distorsiona undele sonore, creând o mică oază de liniște.

— Cum ai ajuns aici? se răsti Leda.

— Parcă am mai discutat despre asta. Acum suntem colege, îți amintești?

— Uită-te în jur. Toate fetele sunt în ultimul an de liceu.

Leda gesticulă spre celelalte eleve.

— E *cel mai popular curs opțional* din școală, iar pe lista de așteptare sunt înscrise nouăzeci de persoane. Eu pot să particip doar pentru că școala rezervă câteva locuri pentru cei din clasa a noua, iar eseul meu de înscriere a fost cel mai bun.

Leda înșfacă marginea băncii, parcă vrând să o rupă.

— Tu cum ai ajuns aici?

— Habar n-am, recunoscu Rylin. Pur și simplu am fost înscrisă la ora asta. Mi-a apărut ieri în orar, așa că iată-mă, adăugă ea și îi întinse Ledei tableta.

Studii accelerate de holografie; *asistent universitar Xiayne Radimajdi.*

— Aici e mâna lui Watt, murmură Leda, rostind numele ca pe o înjurătură.

— Ce?

Rylin credea că nu auzise bine. Watt nu era băiatul de pe acoperiș, care le însoțise la secția de poliție în noaptea aceea?

Leda oftă.

— Nu contează. Dar să nu-mi strici ploile, bine? Sper să obțin o recomandare.

— Pentru Yale? zise Rylin sec, uitându-se la silențiator.

— Shane a învățat acolo, se răsti Leda.

Oftă văzând nedumerirea lui Rylin.

— Mă refer la Xiayne Radimajdi. El predă cursul ăsta! Numele lui apare *chiar acolo*, pe tableta ta.

Leda bătu în tabletă cu degetul.

— Aha! făcu Rylin.

Nu își dăduse seama că Leda pronunțase numele Xiayne. Chiar se întrebase cum se citește numele profesorului.

— Cine este Shane?

— Regizorul care a câștigat Oscarul de trei ori! exclamă Leda.

Rylin o privea inexpresiv.

— Nu ai văzut *Metropolis*? Nici *Ceruri pustii*? Cursul ăsta se ține doar vinerea pentru că în restul săptămânii el lucrează!

Rylin ridică din umeri.

— Eu mă uit la desene animate. Filmele de care vorbești par deprimante.

— *Doamne*! *Nu meriți să participi* la cursul ăsta.

Leda aruncă silențiatorul înapoi în geantă și îi întoarse lui Rylin spatele chiar în clipa în care ușa se deschidea. Toată clasa păru să se aplece înainte, ținându-și respirația. Și atunci înțelese Rylin de ce acolo erau aproape numai fete.

În clasă intră cel mai atrăgător tip pe care-l văzuse Rylin vreodată.

Era înalt și nu mult mai în vârstă decât ele. Poate puțin trecut de douăzeci de ani. Avea tenul de un măsliniu intens și bucle brunete, dezordonate. Spre deosebire de ceilalți profesori, care purtau cravată și sacou, hainele lui – un tricou alb, subțire, o geacă împodobită cu fermoare peste tot și o pereche de blugi mulați – nu respectau deloc ținuta regulamentară. Rylin se uită împrejur și observă că ea și Leda erau singurele care nu „leșinau” de încântare.

— Scuze că am întârziat. Tocmai am sosit cu bucla din Londra, anunță el. După cum probabil știți, am început filmările pentru un nou proiect.

— Cel despre familia regală? se interesă o fată așezată în primul rând.

Xiayne se întoarse. Eleva se foi neliniștită, dar apoi Xiayne îi zâmbi viclean și ea se relaxă vizibil.

— Deși nu ar trebui să vă spun, da, are ca subiect ultima regină a Angliei. E un pic mai romantic decât proiectele mele obișnuite.

Anunțul smulse câteva exclamații și suspine.

— Livya, dacă tot ești atât de dornică să ne vorbești, poți să-mi spui ce am discutat ora trecută, despre Sir Jared Sun?

Livya se îndreptă de spate.

— Sir Jared a patentat tehnologia de refracție care le permitea holografilor să obțină o mișcare perfectă aliniată cu observatorul, creând iluzia prezenței.

Ușa clasei se deschise din nou și o siluetă cunoscută își făcu apariția. Rylin se făcu mică în scaun. Își dorea să se fi scurs, prin podea, în talmeș-balmeșul mecanic al etajului interstițial și prin

cel de mai jos, până în pământul presărat cu gunoaie. Tot ce voia era să dispară.

— Domnule Anderton, i se adresă Xiayne nou-venitului, părând amuzat și deloc surprins. Ai întârziat din nou.

— Am fost reținut, veni explicația lui Cord și Rylin băgă de seamă că băiatul nu se scuză.

Xiayne aruncă o privire prin clasă și o observă uimit pe Rylin. Încă nu o rugase să se prezinte în fața clasei, așa cum făceau unii profesori. Dacă i-ar fi zis să se prezinte în clipa aia, în fața lui Cord?

Dar, spre surprinderea ei, profesorul *îi făcu semn cu ochiul*, conspirativ.

— Ei bine, domnule Anderton, se pare că ai nevoie de un loc unde să te așezi.

Xiayne apăsă un buton și o bancă se ridică din podea, chiar în fața lui Rylin. Când se așeză, Cord nu se uită în direcția ei. Doar umerii încordați îi trădau reacția față de prezența fetei. Rylin se făcu și mai mică.

— Așa cum am discutat săptămâna trecută – continuă Xiayne netulburat –, spațiile sunt cel mai simplu aspect de recreat în formă holografică, deoarece sunt stabile. Redarea unei ființe vii este o sarcină mult mai dificilă. De ce?

Profesorul pocni din degete și o pisică sări pe catedră.

Rylin mai că icni. Văzuse destule holograme acasă, pe ecranul lor. Bineînțeles, și reclamele care apăreau ori de câte ori se ducea la cumpărături, dar acelea erau zgomotoase, fulgerătoare și cu rezoluție mică. Pisica părea altfel. Era redată minuțios și se mișca foarte realist: dădea leneș din coadă, clipea și pieptul i se ridica ușor, odată cu respirația.

Pisica sări pe banca fetei din primul rând, care vorbise mai devreme. Ea scânci fără să vrea.

— Mișcarea, explică Xiayne, ignorând râsetele răzlețe. Mișcările tuturor ființelor trebuie să fie redate într-un raport perfect cu privitorul, indiferent de poziția lui față de hologramă. De aceea este numit Sir Jared părintele holografiei moderne.

Xiayne mai vorbi o vreme despre lumină și distanță, despre calculele necesare pentru a face o vietate să pară mai mare pentru privitorii aflați mai aproape, dar mai mică pentru cei îndepărtați. Rylin încerca să fie atentă, dar îi era greu să se concentreze, fiindcă avea părul brunet al lui Cord chiar în fața

ochilor. Își impuse să nu se holbeze. De câteva ori, o văzu pe Leda uitându-se la ea cu coada ochiului și își dădu seama că fetei nu-i scăpa nicio mișcare.

Când clopoțelul anunță, în cele din urmă, sfârșitul orei, Xiayne schimbă repede subiectul.

— Nu uitați că peste două săptămâni aveți de predat următorul proiect, la care trebuie să lucrați câte doi. Așa că găsiți-vă un partener, dacă nu ați făcut-o deja.

Camera se umplu de zumzete; toți își căutau un partener. Brusc, Rylin se simți copleșită de teamă la gândul de a fi partenera lui Cord. *Nu* trebuia să fie cuplată cu el.

Sunetele din clasă păreau să răsune din ce în ce mai tare. Aproape amețită, Rylin făcu singurul lucru care îi veni în minte.

— Vrei să fim partenere? întrebă ea, întorcându-se către Leda.

Neîncrezătoare, fata clipi.

— Glumești, îi răspunse ea.

Rylin se forță să zâmbească. Avea să regrete hotărârea asta.

— Ce ai de pierdut?

Leda se uita când la Rylin, când la Cord.

— Bine, se învoi ea după o clipă, fără tragere de inimă. Dar să nu te aștepți să fac eu toată treaba.

Rylin dădu să-i răspundă, dar cealaltă se ridicase deja și își strângea lucrurile.

Rylin înghiți în sec și se îndreptă spre partea din față a clasei. Poate că era mai bine să i se prezinte profesorului și să-l întrebe despre proiect.

— Domnule Radimajdi, îndrăzni ea în clipa în care Cord ieșea pe ușă.

Probabil că își găsise o parteneră printre fetele din ultimul an. Era cel mai bine așa, își zise Rylin în sinea ei.

— Vin pentru prima oară la cursul ăsta. Îmi puteți da detalii despre tema proiectului?

— Tu ești Rylin, nu?

Profesorul îi rosti numele într-un mod neobișnuit, de parcă „Rylin” ar fi însemnat ceva delicios și periculos într-o limbă străină. Fata se înfioră.

— Ceilalți elevi știu deja: te rog, spune-mi Xiayne.

Îi făcu semn spre scaunul din fața catedrei și fata luă loc, strângându-și stângace geanta în poală.

— Scuze, e foarte cald aici, mormăi el și se dezbrăcă de geaca neagră, cu fermoare.

Rylin dădu aprobator din cap și făcu ochii mari văzând brațele lui Xiayne. Tatuajele îi acopereau fiecare centimetru de piele: forme abstracte și frumoase, într-o paletă amețitoare de culori. Îi îmbrăcau bicepșii, asemenea unei stofe, apoi se răsuceau în jos, pe antebrațele musculoase, și se terminau într-un caleidoscop, la încheieturile mâinilor. Rylin se trezi atrasă de acele încheieturi și le urmări mișcările, pe care tatuajele le anticipau. Acest tip de tatuaje pătrundeau adânc în nervi: fragmentele de micropigment fuseseră pulverizate în piele cu un fibrojet, împreună cu astrocite care aveau să se strecoare în țesuturi până la celulele nervoase, permițând astfel desenelor să se deplaseze odată cu mișcarea constantă. Erau cele mai dureroase și, prin urmare, cele mai dorite tatuaje.

Xiayne se aplecă în față și pe gâtul lui fata mai zări un tatuaj, care dispărea sub tricou. Roși imaginându-și cum arăta restul desenului, întipărit pe pieptul profesorului.

— Tu le-ai desenat? îndrăzni ea să întrebe, gesticulând spre tatuaje.

— A, da, cu ani în urmă, spuse el relaxat. Într-un loc numit Lotusul Negru. După cum îți poți închipui, profesorii nu sunt încântați să le vadă, așa că încerc să port la ore haine cu mâneci lungi.

— Lotusul Negru? repetă Rylin. Nu cumva e vorba despre locul ăla de la etajul 35?

Rylin fusese o dată acolo cu prietenele ei, cu ani în urmă, pe vremea când mama ei încă trăia. Își tatuase o pasăre mică pe spate, chiar în dreptul beteliei blugilor, acolo unde mama ei nu l-ar fi văzut. Durerea fusese groaznică, dar meritase: îi plăcea felul în care pasărea se mișca în acord cu mișcările ei: dădea din aripi când ea mergea și își strecura capul sub aripă când fata dormea.

Xiayne era surprins.

— Îl știi?

Brusc, Rylin își dorea să fi purtat un hanorac cu glugă și o pereche de teniși în locul uniformei apretate. Voia să se simtă în largul ei.

— De fapt, locuiesc la etajul 32. Sunt aici cu bursă.

— Bursa Eris Dodd-Radson.

— *Am priceput*, se răsti Rylin și apoi tresări. Îmi cer scuze, adăugă ea șovăitor. Toți mi-au zis același lucru toată săptămâna, de parcă aș fi vreun memento ciudat pentru Eris. Oricum mă simt stânjenită că sunt aici din cauza unei fete *moarte.* Dar nu am venit ca s-o înlocuiesc.

O expresie indescifrabilă traversă chipul lui Xiayne. Rylin observă că ochii lui aveau o culoare mai deschisă decât crezuse inițial: un verde-cenușiu profund, care contrasta cu tenul lui măsliniu.

— Înțeleg. Cred că ți-e greu.

Apoi profesorul zâmbi.

— Dar aș minți dacă aș spune că nu sunt un pic încântat să predau unei persoane noi, diferite. Chiar îmi provoacă nostalgie.

Rylin se simțea flatată și, totodată, uimită.

— Ce vrei să spui?

— Ești din fostul meu cartier. Am învățat la școala publică 1073.

— Rivala școlii mele!

Situația surprinzătoare o amuza. Pentru prima dată de când intrase în școala de aici, nu i se părea că este judecată.

— Și ce părere ai despre Berkeley? o întrebă el, ca și cum i-ar fi ghicit gândurile.

— Este... altceva, recunoscu Rylin.

Xiayne încuviință cu un gest al capului.

— Are părți bune și părți rele, ca majoritatea lucrurilor din viață. După o vreme, ai să vezi că avantajele sunt mai multe decât dezavantajele.

Rylin nu era de acord, dar nu voia să-l contrazică. Xiayne se întinse să ia ceva dintr-un dulăpior.

— Ai mai folosit vreodată o cameră video? o întrebă el, scoțând la iveală o sferă argintie și strălucitoare, de mărimea unei boabe de strugure.

Xiayne deschise pumnul, iar sfera pluti în sus și rămase suspendată la câțiva centimetri de palma lui. Cu degetul arătător, profesorul desenă în aer un cerc, iar camera se roti, oglindindu-i mișcările.

— Este o cameră video de 360 de grade, echipată cu procesoare spațiale puternice și cu un microcomputer, îi explică el. Cu alte cuvinte, înregistrează din orice direcție, indiferent încotro se întoarce privitorul.

— Deci nu faci decât să pornești camera și ea începe să înregistreze o hologramă panoramică?

Nu părea așa de greu.

— E mai dificil decât crezi, spuse Xiayne, înțelegând cuvintele lui Rylin. E o întreagă artă la mijloc: trebuie să aranjezi scena, să te asiguri că e perfectă din orice direcție și apoi să te dai la o parte înainte să filmezi sau, în caz contrar, să elimini imaginea ta în etapa de postproducție.

— Poți să faci asta?

— Desigur. Odată ce înțelegi cum funcționează, poți să editezi mai multe cadre, obținând o singură imagine. Așa am obținut răsăritul de la miezul nopții, în *Metropolis.* Știi scena în care Gloria e pe acoperiș, la sfârșitul filmului?

Xiayne oftă ușor.

— Am montat imaginea din aproximativ trei sute de cadre, pixel cu pixel. Mi-a luat două luni.

— Sigur, șopti Rylin, fără să cunoască scena cu pricina. Deci ce anume trebuie să filmăm pentru proiect?

— Ceva interesant.

Profesorul îi întinse camera.

— Surprinde-mă, Rylin.

Poate că o să te surprind, gândi ea, cu un freamăt de nerăbdare.

CALLIOPE

— Deci ăsta-i etajul o mie?

— Te înțeleg.

Pentru moment, Elise păru la fel de surprinsă precum Calliope.

— Mă așteptam să văd mai multe diamante.

Calliope și mama ei tocmai ieșiseră din liftul privat, dotat cu un liftier uman. Probabil că era prezent doar la petreceri, se gândi Calliope. Doar nu făcea *permanent* munca asta. Fata scutură din cap, zâmbind ironic.

— E o petrecere semiformală, mamă, nu una de gală. Nu-i o ocazie potrivită să porți diamante.

— Nu se știe niciodată, spuse mama ei și scoase din poșetă o brățară mai discretă, de aur, vrând să o înlocuiască pe cea enormă, cu diamante, pe care o purta.

De când apăruseră la o petrecere pariziană purtând podoabe mult prea somptuoase, Elise ținea la îndemână diverse tipuri de bijuterii, ca să le schimbe, după caz.

Nu lipsa caratelor provocase comentariul Calliopei. Pur și simplu se așteptase ca apartamentul luxos din Turn să fie mai… *impresionant.*

În afară de decorațiunile festive și de luminile strălucitoare, înșirate ca niște ghirlande prin încăpere, în afară de crăciunițele imense și de bradul gigantic de Crăciun, care ocupa un colț întreg, Calliopei i se părea că etajul o mie semăna cu oricare dintre nenumăratele apartamente scumpe pe care le văzuse. Era doar o sală plină cu obiecte vechi neinteresante, sfeșnice de cristal și tapet în culori monotone, în care aceiași pantofi de lux, cu tocuri înalte, călcau pe aceleași covoare. Și care era faza cu atâtea oglinzi? Ca tuturor fetelor, Calliopei îi plăcea să se admire în oglindă, însă în acel moment nu-i păsa de reflexia ei. Voia să privească *afară,* să vadă lumea, lumina, stelele. Ce păcat, să ai parte de cele mai frumoase priveliști din lume, iar tu să-ți umpli pereții cu oglinzi și draperii de brocart!

— Plec în cercetare. Urează-mi succes, spuse Elise din senin, îndreptându-și neliniștită atenția spre invitați.

— Nu ai nevoie, dar fie: succes!

Calliope își petrecu mama din priviri. Aceasta pășea prin încăpere cu o concentrare aproape sălbatică, mijind ochii în vreme ce cântărea potențialele victime, vorbind cu unele dintre ele pentru câteva momente, apoi lăsându-le baltă și trecând mai departe. Căuta ținta perfectă: suficient de bogată încât să merite efortul, dar nu atât de bogată încât să fie imposibil de abordat. Și, desigur, destul de proastă pentru a crede poveștile pe care, inevitabil, femeia urma să i le toarne.

În astfel de momente, Calliopei îi plăcea să-și urmărească mama în acțiune. Toate mișcările premeditate – râsul, felul în care-și arunca peste umăr părul castaniu – atrăgeau atenția asupra ei ca un magnet.

Când mama ei intră în vorbă cu un grup de petrecăreți, Calliope se îndreptă spre un capăt al sălii. Din experiență, știa că a sta deoparte era cea mai bună metodă de a descifra intrigile fiecărei petreceri, micile atracții, alianțele și cancanurile. Nu se știe niciodată cine poate să apară, odată ce te retragi și devii ceva mai ușor de abordat.

Aproape imediat, o zări pe Avery Fuller mișcându-se prin mulțime. Era ca și cum pe Avery ar fi urmărit-o permanent un reflector care-i lumina trăsăturile perfecte, reliefându-i pomeții în nuanța fildeșului, împrumutând și mai multă strălucire ochilor săi albaștri. Calliope ar fi urât-o pentru frumusețea sa extraordinară, dacă nu ar fi fost extrem de încrezătoare în propriile farmece. Sigur, erau diferite de ale lui Avery, dar nu mai puțin eficiente.

Se îndreptă spre Avery, vrând să-i mulțumească pentru invitație, dar se opri atunci când cealaltă fată își aținti privirea asupra cuiva aflat în capătul opus al încăperii. O iubire atât de intensă i se citea pe chip, încât Calliope își dădu seama că asista la ceva sacru, intim. Foarte curioasă în privința persoanei capabile să inspire un astfel de devotament, își întoarse capul într-acolo, dar mulțimea era prea numeroasă și mișcătoare ca să afle răspunsul.

O tuse zgomotoasă răsună în cameră și, chiar dacă larma o acoperea – saluturi, discuții de afaceri și flirturi plicticoase, pahare ciocnite și cvartetul de coarde –, sunetul vibră în conștiința Calliopei asemenea unei corzi întinse. Fata reacționa la auzul tusei mai rapid decât la auzul propriului nume, fie el

adevărat sau nu. Tusea aceea îi dădea de știre că mama ei avea nevoie de ajutor. Urgent.

Măcar individul acela arăta bine, gândi Calliope când își văzu mama stând de vorbă cu un domn mai vârstnic. Avea trăsături frumoase și păr grizonant, tuns scurt. Putea fi considerat chipeș la modul distins, iar costumul negru și simplu era mai degrabă serios. Elise râdea la o glumă pe care acesta i-o spusese, arătând ademenitoare în rochia ei de un verde intens și zâmbind larg. Calliope parcă o vedea cu ochii minții: ascuțindu-și ghearele, pregătindu-se să ucidă.

— Bună, zise Calliope politicos, când se apropie.

Era cea mai sigură formulă de salut, dat fiind că nu afla ce rol îi fusese repartizat în înșelătorie decât după ce Elise i-l sugera.

— Dragă, vreau să-l cunoști pe Nadav Mizrahi, exclamă Elise și se întoarse către bărbatul cu care vorbea. Nadav, ea este fiica mea.

— Sunt Calliope Brown. Încântată de cunoștință, spuse ea, și făcu un pas înainte ca să-i strângă mâna lui Nadav.

Se simțea recunoscătoare să joace din nou rolul fiicei. Era cel mai distractiv.

Uneori, Elise o prezenta drept o verișoară sau o prietenă – ori, mai rău, ca pe cineva cu care Elise nu avea nicio legătură, cum ar fi o nouă asistentă din biroul victimei ori o menajeră. Elise susținea sus și tare că distribuia rolurile în funcție de felul în care interpreta fiecare situație în parte, dar Calliope bănuia că, ocazional, le alegea pur și simplu pentru că a fi mamă o făcea să se simtă bătrână. Elise nu era în vârstă. La naiba, doar rămăsese însărcinată cu Calliope la nouăsprezece ani!

— Am o fată cam de-o seamă cu tine. O cheamă Livya, zise Nadav, cu un zâmbet cald.

Asta explica de ce Elise îi repartizase rolul de fiică.

— Domnul Mizrahi lucrează în domeniul ciberneticii. S-a mutat recent de la Tel Aviv la New York, adăugă Elise.

De aceea îl identificase Elise, care avea un talent de temut în asta. Femeia simțea de la o poștă mirosul de proaspăt îmbogățit. Nou-veniții erau mai încrezători cu străinii deoarece, pentru ei, toți erau niște necunoscuți. Existau mult mai puține șanse să observe greșelile.

O aerotavă pluti pe lângă ei, ducând pahare de cristal pline cu o băutură roz și spumoasă. Cu îndemânare, Calliope luă trei.

— Poftiți, domnule Mizrahi, spuse ea întinzându-i un pahar. Nu sunt foarte familiarizată cu cibernetica. Îmi puteți explica principiile de bază?

— Ei bine, din punct de vedere tehnic, cibernetica este definită ca studiul subsistemelor atât în cazul oamenilor, cât și al aparatelor, dar eu lucrez într-o divizie care încearcă să reproducă modele simple…

Calliope zâmbi, deși îi ignora monologul. Dacă-i dădeai țintei șansa să se dea în spectacol, să-și etaleze cunoștințele de specialitate, te simpatiza imediat. La urma urmei, oamenii bogați se simt cel mai bine când vorbesc despre ei înșiși.

— Și vă place New Yorkul? întrebă Calliope într-un moment de liniște, sorbind din băutură.

Pe marginea paharului erau cristale lipicioase de zahăr, iar la fundul acestuia – semințe de rodii.

Ea și mama ei își continuară jocul, reluând ritmul cunoscut și exersat. Flirtau și îl tachinau pe bărbat, adresându-i o grămadă de întrebări. În afară de Calliope, nimeni nu bănuia cruzimea din spatele scenei. Observă cum ochii de un verde-deschis ai mamei sale – o culoare artificială, desigur – îi urmăreau tot timpul pe ai lui Mizrahi, chiar și atunci când el se uita în altă parte.

Contactul vizual este cel mai important, își aminti Calliope prima lecție de artă a seducției primită de la mama ei. *Privește-i drept în ochi, până când nu se vor putea uita în altă parte.*

Și apoi, pe neașteptate, Calliope auzi o voce cunoscută în spatele ei.

Gesticulă ușor spre Elise și se răsuci lent, trăgând de timp, înainte ca băiatul să o recunoască. Trecuseră doar cinci luni; cu toate astea, părea mai în vârstă și, cumva, mai plin de viață. Nu mai avea barbă, ca în vara acelui an, iar ochii îi erau sticloși, așa cum fata nu îi văzuse niciodată. Nu îl mai văzuse îmbrăcat în costum.

Iată-l pe singurul băiat care avusese ac de cojocul ei. Era foarte departe de locul în care se întâlniseră prima oară. Calliope observă momentul în care băiatul îi sesiză prezența. Părea tot atât de uluit pe cât de uimită se simțea ea.

— Calliope?

— Travis? rosti ea numele pe care el i-l spusese în acea vară, deși bănuia că nu era cel adevărat.

Pe de altă parte, nici numele cu care se prezentase ea nu era cel real. Slavă Cerului că în ultima vreme se prezentase de atâtea ori drept Calliope!

El se strâmbă și se uită în jur, ca pentru a se asigura că nu îi auzise nimeni.

— De fapt, mă cheamă Atlas. Nu am fost prea cinstit cu tine, astă-vară.

— Te-ai dat drept altcineva? zise ea indignată, cu toate că, desigur, nu o deranja.

Se simțea intrigată.

— E o poveste lungă. Calliope…

Brusc stânjenit, băiatul își trecu o mână prin păr.

— Ce cauți aici?

Ea sorbi restul de șampanie cu rodii, apoi lăsă paharul gol pe o tavă aflată în trecere.

— Momentan, sunt la o petrecere, răspunse ea zeflemitor. Tu?

— Eu *locuiesc* aici, răspunse Atlas.

Drăcia naibii! Calliope se mândrea cu faptul că era pregătită pentru orice, dar până și ea avu nevoie de o clipă ca să digere răsturnarea de situație. Băiatul pe care îl cunoscuse în vară, alături de care umblase prin Africa, precum un nomad, era un Fuller. Ai lui erau atât de avuți, încât aveau propriul cod poștal. La propriu.

Putea profita de situație. Încă nu știa cum, dar era încrezătoare că avea să-l părăsească pe Atlas mai bogată decât atunci când îl cunoscuse.

— Ne-am tocmit tot timpul pentru banii de bere, iar tu locuiești aici?

Fata râse. Atlas o imită, scuturând din cap.

— Dumnezeule, nu te-ai schimbat deloc! Dar ce faci în New York?

— Ce-ar fi să-mi zici de ce mi-ai ascuns cum te cheamă, iar în schimb eu îți spun ce fac aici? îi propuse Calliope, încercând să-și amintească exact ce-i povestise despre ea.

Fata zâmbea. Era cel mai încântător surâs al ei, pe care-l păstra pentru ocazii speciale, care înflorea atât de intens și de strălucitor, încât majoritatea oamenilor erau nevoiți să se uite în altă parte. Atlas îi susținea privirea, iar asta o făcea să-l dorească și mai mult.

Adevărul era că îl dorise pe Atlas de când îl văzuse prima dată.

•

Stătuse în terminalul dedicat companiei British Air, în aeroportul din Nairobi, și încercase să hotărască următoarea destinație, când el trecuse pe lângă ea, ducând pe umăr un rucsac zdrențuit. Toate instinctele – ascuțite la maximum, după ani de practică – îi strigaseră să-l urmeze. Îl urmărise până la o cabană safari și îl văzuse depunând un CV pentru un post de valet, pe care, de altfel, îl obținuse pe loc.

În mod clar, băiatul ieșea în evidență, în ciuda faptului că purta o uniformă kaki, îi întâmpina pe oaspeți și le căra bagajele. Se trăgea dintr-o familie bogată, iar Calliope își dădea seama de statutul băiatului după zâmbetul lui, după poziția capului și după cum se uita în jur, încrezător și fără griji, dar nu foarte arogant. Pur și simplu atunci nu ghicise *cât* de bogați erau ai lui.

În weekendul acela, la petrecerea angajaților cabanei, ea își făcuse apariția purtând o rochie de mătase de un roșu-aprins, până în podea, mulată pe coapse și pe sâni. Nu purta lenjerie intimă, iar rochia dădea la iveală foarte clar lucrul acesta. Așa cum spunea mereu mama ei, ai doar o singură șansă să-ți momești ținta.

Petrecerea avea loc mult în spatele cabanei, dincolo de hala imensă, în care erau păstrate aerocabinele din sticlă flexibilă, pentru safari. Era mult mai aglomerat decât se așteptase: zeci de angajați tineri și arătoși stăteau în jurul unui foc de tabără fals – unul holografic, care emana căldură –, dansând, râzând și bând un lichid de un galben intens. Fără să spună nimic, Calliope luase un pahar și se sprijinise de stâlpul unui gard. Cu ochii ei experimentați, îl zărise imediat. Stătea în picioare, alături de câțiva prieteni, zâmbind la cele ce se spuneau, apoi ridicase privirea și o văzuse.

Alți câțiva o abordaseră, dar Calliope le făcuse semn să plece. Fata își încrucișase picioarele, ca să i se vadă mai bine despicătura rochiei și picioarele lungi. Calliope nu făcea niciodată prima mișcare, cel puțin nu cu băieții. Aflase că se implicau mai repede într-o relație amoroasă dacă veneau ei la ea.

— Vrei să dansezi? o întrebase el când, în cele din urmă, se apropiase de ea.

Părea american. Bun. Calliope ar fi putut pretinde că era de oriunde, dar prefera să fie londoneză; și, de obicei, pe băieții americani îi fascina accentul londonez, sexy și pronunțat.

— Cel puțin, nu cu tipii care m-au invitat până acum, îi răspunsese ea, ridicând o sprânceană.

— Dansează cu mine.

Iat-o din nou: acea siguranță de sine amestecată cu o umbră de nesăbuință. Tânărul acela nu se purta firesc. Încerca să scape de ceva – poate de un lucru groaznic pe care-l săvârșise ori de o relație care se terminase prost. Ea își dădea seama, fiindcă fugea tot de o greșeală.

Calliope se lăsase condusă departe de foc. Cercelușii în formă de clopoței, pe care și-i cumpărase de la piața în aer liber, în acea dimineață, zornăiau la fiecare pas. Muzica răsuna din difuzoare, sălbatică și instrumentală, iar ritmul tobelor se auzea neîncetat.

— Numele meu e Calliope.

Fusese pseudonimul ei preferat încă de când îl citise într-o piesă de teatru veche și dintotdeauna i se păruse că avea noroc când îl folosea. Umbrele focului holografic dansau pe chipul băiatului: avea pomeți proeminenți, frunte înaltă și piele ușor bronzată, presărată cu pistrui.

— Eu sunt Travis.

Fetei i se păruse că mințea. El nu se pricepea să spună minciuni, spre deosebire de Calliope, care mințea de atât de mult timp, încât aproape uitase cum să zică adevărul.

— Încântată de cunoștință.

Când petrecerea se apropiase de final, Travis nu o invitase la el.

Spre surprinderea ei, Calliope se bucurase, dar când își luaseră rămas-bun, își dăduse seama că mama ei avea dreptate: escrocheriile se gestionau mai ușor când ținta era urâtă. Băiatul acesta era prea atrăgător pentru binele ei.

•

În clipa aceea, când Calliope îl măsura din priviri pe Atlas – singurul băiat pe care nu reușise să-l prindă în mreje, pe care nici măcar nu-l *sărutase* –, știa că își forța norocul.

Nu-i putea anticipa mișcările și asta-l făcea periculos. Calliopei și Elisei nu le plăcea necunoscutul. Nu le convenea să nu dețină controlul.

Calliope își dădu părul pe spate cu neastâmpăr, provocator. Atlas îi scăpase o dată, dar acum era mai înțeleaptă și mai hotărâtă. Putea pune mâna pe orice băiat, dacă își propunea.

Atlas nu avea nicio șansă de scăpare.

AVERY

— Un cocktail spumant, te rog, ceru Avery.

Poalele rochiei din lamé auriu – pe care mama ei insistase să o poarte, „de dragul atmosferei festive” – foșniră ușor când se apropie de bar.

Barmanul atinse un pahar cilindric înalt, care luă forma unei carafe rotunde, cristalele acestuia mișcându-se în funcție de modelele preprogramate. Apoi el luă carafa de toartă și-i turnă băutura într-un pahar, adăugând un fir de laur, pentru efect.

Pereții apartamentului erau decorați cu ghirlande de un verde strălucitor și cu instalații aurii luminoase. Baruri care semănau cu niște corturi pluteau de o parte și de alta a încăperii, flancate de reni miniaturali înhămați la o sanie de dimensiuni reale, cu funde imense. Mulțumită hologramelor, tavanul părea să se topească într-un cer nesfârșit, plin de fulgi de zăpadă. Avery nu mai văzuse niciodată apartamentul atât de aglomerat, plin cu bărbați și femei în haine de petrecere, ținând fiecare pahare cu băuturi roșii, spumoase și amuzându-se de zăpada holografică.

Avery spera că aglomerația neobișnuită se datora doar interesului oamenilor față de turnul din Dubai, și nu curiozității morbide în privința ei și a celor întâmplate la etajul o mie, în noaptea morții lui Eris.

Tatăl ei dădea în fiecare an o petrecere de sărbători în numele firmei Fuller Investments, ca să-i mai perie puțin pe acționari și pe cei mai importanți clienți și, desigur, ca să se dea în spectacol. În fiecare decembrie, încă din copilărie, Avery și Atlas erau nevoiți să participe la astfel de evenimente, să se poarte fermecător și să arate perfect. Situația nu se schimbase după ce crescuseră; de fapt, acum presiunea era și mai mare.

În gimnaziu, în nopți ca aceea, Eris era mereu complicea lui Avery. Șterpeleau farfurii cu prăjituri de la barul cu deserturi și ascultau cum adulții îmbrăcați elegant încercau să se impresioneze unii pe ceilalți. Eris avea un obicei amuzant: își închipuia conversațiile la care nu puteau trage cu urechea. Folosea voci și accente exagerate, dând glas unor dialoguri pline de secrete dezvăluite, certuri între iubiți și familii ai căror

membri se reuneau. „Urmărești prea multe holograme de duzină”, îi spunea Avery, printre râsete înfundate. Imaginația extraordinară și foarte bogată fusese unul dintre lucrurile pe care le apreciase cel mai mult la Eris.

Avery se simți privită și ridică ochii. O văzu pe Caroline Dodd-Radson. De la divorț încoace, o chema doar Caroline Dodd, își aminti ea. Mama lui Eris arăta minunat, ca întotdeauna, în rochia ei cu imprimeu jacquard, în mai multe straturi. Însă strălucirea lampioanelor care pluteau prin cameră îi scotea în evidență firele argintii din părul blond-căpșună – aceeași nuanță îndrăzneață pe care o avea și părul lui Eris. Femeia avea și mai multe riduri. Cu o privire plină de tristețe, se uita la Avery.

Avery nu se considera lașă, dar în momentul acela nu-și dorea decât să se răsucească pe călcâie și să fugă, să facă orice ca să evite privirea femeii pe a cărei fiică o lăsase să se prăbușească în gol. Pentru că, indiferent cum decurseseră lucrurile pe acoperiș în acea noapte, Eris murise în apartamentul lui Avery. Iar Avery deschisese trapa și se întâmplase ce era mai rău, și ea trebuia să trăiască toată viața suportând consecințele propriei fapte.

O salută pe Caroline, arătându-și regretul și durerea în tăcere. După o clipă, și mama lui Eris înclină capul, parcă sugerând că știa ce era în inima lui Avery și că înțelegea.

Avery auzi un murmur în spatele său:

— Aia e Caroline Dodd? Nu cumva fata ei a murit în apartamentul ăsta?

Un grup de femei mai vârstnice stăteau strânse într-un grup mic, uitându-se cu o curiozitate avidă la mama lui Eris. Nu păreau să o remarce pe Avery, care încremenise de consternare.

— De-a dreptul șocant, zise o alta, liniștit și calm, așa cum vorbesc oamenii când de fapt lucrurile șocante nu îi afectează deloc.

Degetele lui Avery strânseră mai tare paharul cu băutură roz, spumoasă și fata se retrase către bibliotecă, departe de camera aceea zgomotoasă, de bârfele răutăcioase și de privirea pătrunzătoare a mamei lui Eris.

Dar în bibliotecă, un alt chip neașteptat o făcu să tresară. Nu ar fi trebuit să se simtă uimită, de vreme ce ea o invitase pe

fată. Calliope era acolo, într-o rochie cu decolteu adânc, și flirta cu Atlas.

— Calliope, mă bucur că ai reușit să vii la petrecere, îi întrerupse Avery. Văd că deja l-ai cunoscut pe fratele meu, adăugă ea și, în cele din urmă, se răsuci către băiatul la care se gândea tot timpul.

De când tatăl lor fusese cât pe-aci să-i prindă împreună, ea și Atlas încercaseră să se evite în apartament. Avery nu îl prea văzuse pe Atlas toată săptămâna, așa că în secunda aceea își îngădui să-i admire trăsăturile cu recunoștință și având sentimentul poznaș că scăpaseră basma curată după ce făcuseră un lucru interzis. Băiatul era la fel de chipeș ca întotdeauna, în costum bleumarin și cravată, cu părul pieptănat într-o parte. Se bărbierise pentru petrecere, fapt care în ochii lui Avery îl făcea să pară mai tânăr și aproape vulnerabil. Încerca să-și ignore bătăile nebunești ale inimii, dar deja își simțea corpul mai cald pur și simplu pentru că îl știa îndeajuns de aproape încât l-ar fi putut atinge.

— Ai făcut cunoștință cu Avery?

Atlas se întoarse către Calliope, care înclină capul și râse, dar lui Avery hohotul profund și gutural nu i se părea sincer.

— Avery și cu mine am fost împreună la spa, acum câteva zile, spuse cealaltă fată.

Avery își dădu seama că fata își alegea cuvintele atât de abil, încât acea întâlnire părea firească. De fapt, adevărul era că se ținuse toată după-amiaza de Avery și de prietenele ei.

— Ea m-a invitat la petrecerea asta, adăugă musafira.

Încrezătoare, cu o mână în șold, Calliope se întoarse către Atlas.

— Ești groaznic! Nu mi-ai spus că ai o soră.

Brusc, Avery deveni extrem de conștientă de cât de frumoasă era cealaltă fată, cu parfumul și veselia ei, cu rotunjimile sale, cu ochii strălucitori, cu pielea catifelată și bronzată. În plus, vorbea cu Atlas foarte nonșalant, de parcă se cunoșteau dintotdeauna. Avery simțea că îi scapă ceva. Se uită la amândoi, pe rând.

— Voi doi vă știți deja?

— Callie și cu mine ne-am cunoscut în mai, într-un safari, în Tanzania.

Atlas tot încerca să-i surprindă privirea. Era limpede că dorea cu disperare să-i transmită ceva.

— Zi-mi Calliope. Ar trebui să știi că nu-mi plac poreclele. Avery – Calliope coborî vocea, ca și cum i-ar fi destăinuit ceva –, află că James Bond, aici de față, a insistat să nu-mi spună cum îl cheamă cu adevărat. Ce misterios ești, *Travis*! De parcă ar fi avut cineva de gând să te urmărească din Tanzania în Patagonia.

Calliope râse din nou, dar nu și Avery.

Patagonia? Știa că, din Africa, Atlas plecase direct în America de Sud, dar crezuse că băiatul călătorea singur. Poate că nu auzise bine.

Tocmai când încerca să înțeleagă, vocea domnului Fuller acoperi zgomotul petrecerii.

— Bună, tuturor! spuse el, iar sunetul era proiectat din difuzoare miniaturale, care pluteau în aer. Bine ați venit la cea de-a douăzeci și șasea petrecere anuală a companiei Fuller Investments! Elizabeth și cu mine suntem foarte încântați că ne sunteți oaspeți!

Urmară aplauze politicoase. Mama lui Avery, într-o rochie neagră, cu mâneci elegante, zâmbi și flutură o mână.

— Scuzați-mă, trebuie să vorbesc cu cineva, spuse Calliope încet. O să mă întorc, anunță ea, și era evident că i se adresa lui Atlas.

— Ce-a fost asta? întrebă Avery.

Avery se îndreptă spre living, afișând un zâmbet politicos, în caz că cineva i-ar fi privit.

— E o coincidență foarte ciudată. Am cunoscut-o în Africa, iar acum a venit la New York, cu mama ei, explică Atlas.

— Cât timp ați petrecut împreună? șopti Avery și Atlas ezită, reticent.

Fata își mușcă buza de jos.

— De ce nu mi-ai povestit despre ea?

Avery se strecură spre marginea mulțimii, iar Atlas o urmă, în vreme ce tatăl lor își continua discursul, mulțumindu-le diverșilor sponsori și investitori implicați în proiectul din Dubai.

— Pentru că nu mi s-a părut important, îi răspunse Atlas atât de încet, încât Avery aproape că nu îl auzi. Da, am călătorit împreună, dar numai pentru că amândoi făceam același lucru: ne opream într-un loc sau în altul, fără un plan anume.

— Nu te-ai culcat cu ea? strecură fata printre dinți, deși se temea de răspuns.

Atlas o privi drept în ochi.

— Nu.

Vocea tatălui lor bubuia în difuzoare, cu câteva octave mai intensă:

— Așa cum mulți dintre voi știți…

Avery amuți. Oare Pierson îi văzuse șoptind, deși se aflau într-o încăpere aglomerată, și mărise volumul tocmai din acest motiv?

— În seara asta sărbătorim cea mai recentă construcție, cea mai importantă lucrare din portofoliul nostru: turnul care va fi inaugurat peste două luni, în Dubai!

Atlas surprinse privirea fetei și-i făcu semn din bărbie, ca să-i transmită că urma să se piardă în mulțime. Avery dădu din cap, în tăcere, confirmându-i că înțelesese.

Când el se răsuci, ea se întinse, aparent ca să-i culeagă o scamă de pe brațul sacoului. Nu era nimic acolo, dar nu se putea abține. Un ultim moment de intimitate, înainte de a-l lăsa să plece; un mic gest secret, care anunța că Atlas era al ei, ca și când fata ar fi vrut să-i aducă aminte că el îi aparținea pentru totdeauna.

Atingerea ei îl făcu să zâmbească, apoi băiatul dispăru în mulțime. Cu un efort uriaș, Avery își îndreptă din nou atenția către tatăl ei.

— Vă prezint cu mare bucurie Oglinzile!

Pierson gesticulă spre tavan.

Cerul plin de fulgi de zăpadă dispăru, fiind înlocuit de schițele noului turn, proiectate într-o încurcătură de linii, unghiuri și curbe. Schema strălucea, părând o ființă vie.

— Numele clădirii e inspirat de faptul că, în realitate, sunt două turnuri separate, unul luminat și unul întunecat. Complet opuse, ca ziua și noaptea. Niciunul nu are sens fără celălalt, la fel ca atâtea lucruri în lumea noastră.

Bărbatul își continuă explicația – ideea inițială a celor două turnuri fusese inspirată de piesele de șah –, dar Avery nu asculta. Se uita la schițele tatălui ei. Lumină și întuneric. Bine și rău. Adevăr și minciună. Acum, cu viața sa aparent perfectă, plină de secrete întunecate, Avery știa multe despre contradicții.

Îi auzea pe cei din încăpere șoptind despre Turn, spunând că era minunat, de vis. Abia așteptau să-l vadă. Cei mai mulți dintre ei urmau să participe la balul cu tema „alb și negru”, dat în cinstea inaugurării clădirilor. Avioanele private fuseseră rezervate cu luni înainte; aceiași oameni călătoriseră la Rio, cu patru ani înainte, sau la Hong Kong, cu zece ani în urmă. Avery nu voia să meargă în Dubai.

Auzi numele lui Atlas și apoi răsunară aplauze. Surprinsă, Avery clipi. În cealaltă parte a camerei, Atlas părea la fel de nedumerit ca ea.

— Au trecut câteva luni de când fiul meu, Atlas, lucrează cu mine, spuse tatăl ei, fără să-și privească băiatul. Sunt foarte mândru să vă anunț că se va muta în Dubai, ca să preia conducerea Oglinzilor, după inaugurarea oficială a turnului. Sper că veți închina un pahar alături de mine, pentru noul turn și pentru Atlas!

— Pentru Atlas! strigară toți invitații.

Avery era incapabilă să gândească. Rămase înmărmurită. Atlas se muta în Dubai?

Îl căută din ochi, înnebunită să-i prindă privirea, dar Atlas zâmbea și accepta felicitările, jucând rolul fiului ascultător. Când o tavă trecu pe lângă ea, Avery așeză paharul gol de șampanie cu o asemenea forță, încât piciorul subțire se rupse.

Câțiva invitați se uitau în direcția ei, curioși să afle ce o enervase pe Avery Fuller, fata mereu calmă, dar aerotava se îndepărta deja în viteză, ducând dovada cu ea, iar lui Avery nu-i păsa. Singurul care conta era Atlas și faptul că exista posibilitatea să plece.

Tableta ei vibră când primi un mesaj. *Nu-ți face griji, nu plec.*

Toate îngrijorările, întrebările și temerile ei se potoliră un pic. Atlas spunea că nu avea să plece și nu ar fi mințit-o.

Și totuși o nuanță ascunsă din tonul tatălui său o neliniștea. Pierson se declarase foarte mândru, însă nu părea să simtă mândrie; se holbase uimit la Atlas, de parcă ar fi descoperit că de treisprezece ani în casa lui locuia un străin.

Simțindu-se privit din cealaltă parte a camerei, Atlas se întoarse și, pentru o scurtă clipă, îi întâlni privirea. Ea scutură aproape imperceptibil din cap, dorindu-și ca el să înțeleagă. Problema nu era Atlas, ci tatăl lor.

Într-o oarecare măsură, Pierson știa despre legătura lor – sau măcar bănuia –, dar încă nu era în stare să recunoască. Ea și Atlas își forțaseră de prea multe ori norocul și acum tatăl lor acționa ca de fiecare dată când avea o problemă de afaceri: o izola până ce găsea o soluție.

Avery înțelese anunțul făcut de tatăl ei: Atlas era alungat.

LEDA

Din partea cealaltă a încăperii, Leda se uita când la Avery, când la Atlas, fără să-i scape nimic.

Deci așa… Părea că scurtul anunț îi luase prin surprindere pe frații Fuller. Poate că, la urma urmei, erau probleme în Paradis. Merita să toasteze pentru asta, hotărî Leda, îndreptându-se mecanic spre bar.

— Leda!

Mama ei o apucă de cot. Leda oftă și se răsuci, impresionată, ca întotdeauna, de abilitatea Ilarei de a transmite o grămadă de emoții – reproș, dezamăgire, avertisment – printr-un singur cuvânt.

— Hai să o salutăm pe gazdă, insistă ea, conducându-și fiica în direcția opusă, cu fermitate.

— Voiam să-mi iau o apă minerală, minți Leda.

— Elizabeth!

Ilara făcu un pas înainte, îmbrățișând-o formal și rigid pe doamna Fuller.

— Ce seară! Te-ai întrecut pe tine însăți, ca de obicei!

— E numai meritul lui Todd. Este cel mai bun organizator de evenimente cu care am lucrat vreodată. E un *geniu*! izbucni entuziasmată doamna Fuller și apoi vorbi mai încet, de parcă le împărtășea un secret zguduitor: Doamnelor, să vedeți ce a plănuit pentru balul în cinstea protejării râului Hudson! E *uimitor*! Veți veni amândouă, sper, adăugă ea, într-o doară.

— Nici prin cap nu ne trece să-l ratăm, zise Ilara cu un zâmbet.

Leda știa că, în secret, mama ei ardea de nerăbdare să i se ceară ajutorul la organizarea unor astfel de evenimente de caritate, dar nimeni nu o solicita. Chiar și după cinci ani petrecuți în partea superioară a Turnului, tot era considerată o proaspăt îmbogățită.

Doamna Fuller se întoarse spre Leda.

— Leda, ce mai faci? Sunt sigură că o cauți pe Avery, dar nu prea știu unde este…

Cu fiul tău, gândi Leda cu înverșunare, dar se mulțumi să dea aprobator din cap.

— A, uite-o acolo! Avery!

Doamna Fuller strigă pe un ton care nu lăsa loc de comentarii. Leda își aminti că Avery spunea mereu că aceea era vocea de general a lui Elizabeth Fuller.

— Am găsit-o pe Leda. Tocmai vorbeam despre balul pentru protejarea râului Hudson.

Leda privi cum Avery se forță să zâmbească și se apropie de ele, dinspre locul în care cu o clipă în urmă discutase cu câțiva dintre prietenii părinților ei.

— Leda, arăți uimitor. Te distrezi? întrebă fata, iar tonul nu-i trăda deloc starea sufletească.

Doamna Fuller nu mai era atentă. Plecase spre un alt grup de invitați, însoțită de mama Ledei și lăsându-le singure pe cele două foste cele mai bune prietene.

— Da, mă distrez *de minune*, zise Leda sarcastic.

Avery se așeză pe un scaun, la marginea camerei, iar tulul delicat al rochiei sale se umflă în jurul ei, ca un norișor auriu. Era ca și cum întreaga ei ființă s-ar fi dezumflat îndată ce nu mai avea „audiență”.

— N-am chef acum, Leda.

Leda se trezi că se așază pe scaunul de lângă Avery.

— Ce faci? întrebă Avery, la fel de surprinsă.

Leda nu era sigură. Poate că și ea voia să ia o pauză de la petrecere.

— Obiceiurile vechi mor greu, îi răspunse, dar nu atât de usturător pe cât intenționase.

Pentru o vreme, rămaseră în tăcere, urmărind vârtejul de râsete false, afaceri încheiate și lingușeli, toate sub strălucirea blândă a lampioanelor.

— Mă mir că ai venit.

Cuvintele lui Avery o luară pe Leda prin surprindere, dar fata dădu repede un răspuns potrivit:

— Adică să ratez anunțul despre turnul din Dubai? Nici gând!

Indiferent ce reacție sperase Leda să obțină – vreo ripostă violentă, alimentată de tristețe sau de mânie –, nu reuși. De fapt, cealaltă fată nu reacționă deloc. Avery stătea nemișcată, cu mâinile împreunate în poală și cu picioarele încrucișate. Oare

respira? Părea cioplită în piatră. Sculptorul ar fi numit-o *Frumusețe tragică* și ar fi declarat-o cea mai bună lucrare a sa.

Brusc, Leda se simți mâhnită și pentru sine, și pentru Avery, fiindcă stăteau acolo, în liniștea palidă și dureroasă, înconjurate de cioburile prieteniei lor. Și, pe deasupra, la o *petrecere.* Era jalnic. Leda luă un pahar cu *sangria* de pe o tavă aflată în trecere.

— Ai dreptate. Îmi pare rău că am venit. A fost o greșeală, recunoscu Leda.

La școală, îi venea mult mai ușor să-și concentreze toată furia asupra lui Avery, când fosta ei prietenă era calmă și perfectă, ca de obicei. Îi venea mult mai greu să o urască văzând cât de fragilă era în realitate.

Avery își ridică privirea și fetele se holbară una la cealaltă în tăcere. Între ele, atmosfera era densă și greoaie, aproape sufocantă. Leda refuză să-și ferească prima ochii. O țintui pe Avery cu privirea, provocând-o să reacționeze.

Avery cedă.

— Bucură-te de petrecere, Leda, îi ură ea și plecă.

Leda bău toată *sangria* și abandonă paharul gol pe o masă. Se gândi la ce spusese mama lui Avery despre balul următor. Nu intenționase să meargă, dar acum își dorea să participe. Voia ca Avery să știe că nu o deranja să o vadă așa, în contextul în care cândva fuseseră cele mai bune prietene.

Leda se întreba dacă Avery avea să vină însoțită. Probabil că nu. La urma urmei, ce avea de gând să facă? Să vină la petrecere cu fratele ei? Ultima persoană pe care Avery o adusese la vreun eveniment era Watt, și uite ce se întâmplase!

Brusc, Ledei îi veni o idee. Dacă ar veni *ea* cu Watt la bal? Băiatul s-ar fi putut dovedi util, cu computerul lui. Poate chiar avea o metodă de a comunica de la distanță cu acesta, de a căuta informații în timp real despre Avery, despre Rylin și despre oricine altcineva îndeajuns de prost încât să-i stea Ledei în cale.

În plus – cireașa de pe tort –, ar fi părut că Leda i-l furase pe Watt. Toți își aminteau că-l cunoscuseră la petrecerea de la Clubul Universității, când o însoțise pe Avery, iar apoi l-ar fi văzut la brațul Ledei, acordându-i atenție *ei.* Pentru prima dată, ar fi părut că un băiat o alesese pe Leda Cole în locul perfectei și inabordabilei Avery Fuller.

Ea zâmbi, mulțumită de gândul acesta, deși o parte întunecată și plină de ură din ființa sa îi șoptea că nu ar fi fost adevărat. La urma urmei, Watt nu o alegea pe ea. Leda ar fi trebuit să-l forțeze să vină, să-l șantajeze, așa cum îi șantaja pe toți din viața ei, în ultima vreme.

Dar, pe de altă parte, cine o alese vreodată pe Leda, cu adevărat?

AVERY

Lui Avery îi plăcuse dintotdeauna dormitorul ei, pe care îl decorase chiar ea: patul imens, cu baldachin, tapetul care masca foarte bine toate ecranele tactile, tablourile bidimensionale în ramele lor vechi și aurite. Însă acum camera asta i se părea doar o închisoare prețioasă, în nuanțe de crem și albastru.

Atlas încă era în birou, cu tatăl lor, discutând despre vestea pe care Pierson o lansase asupra lor ca pe o bombă. Avery știa că Atlas avea să-i trimită un mesaj cât de repede posibil. Spera că băiatul avea să-l convingă pe tatăl lor să renunțe la planul său.

Se plimba încolo și-ncoace, încă îmbrăcată cu rochia strălucitoare de petrecere, cu părul răsucit și ridicat într-un coc complicat și împodobit cu mărgeluțe aurii – care, aparent, fuseseră ideea organizatorului de evenimente. Stătuse nemișcată aproape o oră, cât timp coafeza i le împletise cu migală în păr – deși aparatul de coafat avea câteva modele de coafuri cu părul ridicat, toată lumea le recunoștea de la o poștă. Înaintea evenimentelor importante, Avery și mama ei apelau mereu la un profesionist uman care le aranja părul.

Coafura ei părea periculos de grea, de parcă toate agrafele și mărgeluțele, toate pietrele prețioase de la gât și diamantele cerceilor o trăgeau în jos.

Cuprinsă brusc de panică, respirând precipitat și superficial, se grăbi spre măsuța de toaletă și își smulse toate podoabele din păr, ignorând durerea.

În cele din urmă, agrafele și mărgeluțele zăceau împrăștiate pe masă, iar părul îi stătea încurcat, pe umeri. Inima încă îi bătea nebunește. Se trânti pe spate, în pat, și privi tavanul, modelat după unul pe care îl admirase la Florența. Al ei era redat de o hologramă în mișcare, finisat cu mișcări de pensule în timp real. Se gândi la toate gesturile mărunte pe care ea și Atlas era posibil să le fi făcut de față cu părinții, dându-se de gol. Indiferent încotro o duceau gândurile ei, avea mereu aceeași presimțire groaznică.

Într-un final, primi un mesaj. *Aves, am vorbit cu el.*

Ea se ridică în șezut. *Și*?!

După o pauză, mai primi un mesaj. *E destul de hotărât*, *dar o să mai vorbim. Nu-fi face griji.*

Nu era de bine. Avery coborî din pat. Așteptase suficient. Trebuia să-l vadă, să-l țină în brațe, să-i vorbească nu prin mesaje, ci față în față.

— „Nu deranjați", șopti ea, ieșind pe hol.

Cuvintele apărură pe lentilele ei de contact, alertând diversele calculatoare din apartament să nu aprindă automat luminile și să nu activeze sistemul de încălzire din podele cât timp fata se mișca prin cameră. Era o funcție pe care Avery și prietenele ei o foloseau tot timpul ca să iasă din casă pe furiș, noaptea târziu.

Avery încerca să pășească atent, dar picioarele o trădau, nerăbdarea o făcea să se împiedice. Era cu sufletul la gură.

— Avery? Tu ești?

Tatăl ei stătea într-un fotoliu de piele, în living – nu în locul lui obișnuit; de obicei, se așeza la biroul masiv de lemn, din camera sa de lucru –, aproape în întuneric. În mâna stângă ținea relaxat un pahar cu scotch. Într-un fel, parcă încerca să o *surprindă* pe Avery, ca și cum s-ar fi așteptat ca ea să se furișeze.

Avery se opri în loc, încercând să afișeze un zâmbet, dar nu reuși să dea la iveală decât o grimasă ciudată și distorsionată. Se simțea cuprinsă de panică.

— De ce nu dormi? întrebă ea, folosindu-se de tehnica lui Atlas: răspunde la o întrebare cu o alta.

— Mă gândeam la diverse lucruri.

— Eu mă duceam să-mi iau un pahar cu apă.

Fata se îndreptă spre bucătărie, prefăcându-se că acolo voia să ajungă de la bun început. Știa că părea suspect că se furișa folosindu-se de funcția „Nu deranjați", în picioarele goale și în rochia de petrecere.

— Știi că și computerul din camera ta poate să-ți aducă apă, spuse tatăl ei, aproape provocându-o.

În întuneric, privirea lui era atentă, parcă zărind adevărul dur, îngropat sub numeroasele ei minciuni.

— Nu puteam să dorm și m-am gândit că m-ar ajuta să mă plimb pe aici. A fost o noapte lungă.

Chiar dacă inima îi bătea cu putere, Avery intră cu degajare în bucătărie și se întinse să ia din dulap o cană controlată termic.

Știa că până și cea mai mică urmă de ezitare ar fi dat-o de gol. Silueta tatălui ei abia se vedea – o umbră care ieșea în evidentă printre umbrele și mai întunecate ale camerei de dincolo.

Avery umplu cana de la robinet și apoi apăsă pe mâner, activând reglarea temperaturii, pentru a răci apa. Liniștea se prelungea atât de dureros, încât Avery aproape că putea auzi țipete firave răsunând în ea. Luă o sorbitură mică, luptându-se cu senzația de greață din ce în ce mai intensă. De ce i se părea că tatăl ei îi urmărea toate mișcările?

Vorbele lui o luară prin surprindere:

— Avery, știu că te supără plecarea lui Atlas în Dubai.

Avery se apropie și luă loc în fotoliul din fața lui. Tatăl ei flutură nerăbdător din mână și luminile din încăpere se aprinseră.

— Anunțul m-a luat prin surprindere, spuse ea cu sinceritate. Dar pare o slujbă grozavă. Atlas o să se descurce de minune.

— Știu că-ți va fi dor de el, dar crede-mă că e cea mai bună soluție pentru familie.

Pierson vorbea foarte rar și cu grijă. Avery se întrebă dacă era beat, supărat sau ambele.

Cea mai bună soluție pentru familie. Cumva, exprimarea lui părea de rău augur.

— Și pentru Atlas, zise Avery, brusc hotărâtă să-i susțină decizia. Va fi grozav pentru cariera lui să se ocupe de un proiect atât de important, atât de tânăr, nu?

Își urmărea tatăl cu atenție și, în ciuda umbrelor, văzu cum bărbatul tresare ușor la auzul numelui fratelui ei.

— Da. Și pentru Atlas, repetă Pierson.

După tonul lui, Avery știu că el nu se gândise deloc la Atlas.

— E minunat că-i oferi ocazia asta. Mă bucur.

Avery abia aștepta să plece. Cu cât stătea mai mult de vorbă cu tatăl ei, cu atât creștea posibilitatea să se dea de gol.

— Sunt epuizată.

Se întinse după cana cu apă și se ridică, netezindu-și, ușor agitată, partea din față a rochiei.

— Noapte bună, tată. Te iubesc, adăugă ea și, când rosti cuvintele – pe care le spusese de atâtea ori înainte –, chipul lui Pierson Fuller se înăspri.

Avery avu nevoie de toată stăpânirea de sine ca să nu se grăbească. Păși încet pe hol, spre camera ei, cu pași târșâiți,

lăsând impresia că era, într-adevăr, foarte obosită și că abia aștepta să se trântească în pat.

— Atlas, zise ea după ce închise ușa în spatele ei, rostind cuvintele cu voce tare, ca să le trimită într-un mesaj. Cred că tata știe. Ce ne facem?

Se lăsă liniștea pentru o vreme, dar de data asta tăcerea nu o deranja pe Avery; știa că Atlas compunea cu atenție răspunsul. Nu îi stătea în fire să dea un răspuns negândit sau necântărit.

Găsim noi o soluție. Nu te îngrijora. Te iubesc.

Chiar dacă nu îi vedea chipul, îi simțea zâmbetul, ca și când căldura acestuia s-ar fi răspândit prin apartamentul imens, prin toate ușile și zidurile care îi separau.

Avery se lăsă pe spate, în pat, și oftă.

— Și eu te iubesc, răspunse ea șoptit.

Spera că dragostea lor să-i poată proteja.

RYLIN

Era vineri seara, târziu, și Rylin nu putea să adoarmă. Se tot răsucea neliniștită de pe o parte pe alta, încercând să nu o trezească pe Chrissa, aflată la un metru distanță, în celălalt pat. Sora ei mai mică reușea să doarmă în orice condiții.

În seara aceea, toate prietenele lui Rylin erau la o mare petrecere. Lux o sunase mai devreme, dar Rylin nu fusese atentă la detalii.

— Sunt epuizată, îi răspunsese cu sinceritate.

După o altă săptămână interminabilă de școală, în care-l văzuse pe Cord pe holuri și, mai rău, chiar în fața ei, la cursul de holografie – plus că fusese nevoită să înfrunte urmările propriei porniri necugetate de a o alege pe Leda drept parteneră pentru proiect –, Rylin nu se simțea pregătită pentru o petrecere. Știa că ar fi fost prea mult zgomot, prea multă lumină și nu și-ar fi putut auzi nici măcar propriile gânduri din cauza muzicii asurzitoare. În schimb, rămăsese acasă, cu Chrissa, mâncaseră *lasagna* congelată și urmăriseră câteva episoade dintr-o hologramă veche, despre doi îndrăgostiți ale căror familii se dușmăneau. Relația lor o făcuse pe Chrissa să ofteze, dar Rylin se simțise iritată – probabil, din cauza dragostei interzise, imposibile.

Luă tableta de pe podea și-și verifică leneș mesajele. În contul școlar de e-mail găsi un anunț despre audițiile pentru piesa de teatru a școlii și un memento că ora începea la opt dimineața fix. Văzu un mesaj de la profesorul Radimajdi. Curioasă, Rylin îl deschise și se înroși de furie când citi conținutul.

Luase un șapte la prima temă de holografie: un videoclip cu un apus de soare, pe care-l filmase de pe o punte de observare aflată la un etaj inferior, în săptămâna de dinainte.

Ce naiba! gândi ea furioasă, derulând în jos, pentru a citi comentariile regizorului. Nu spusese chiar el că îi *plac* videoclipurile cu apusuri, că și în filmul care câștigase Oscarul apărea unul?

Rylin, videoclipul este foarte drăguț, dar și banal, plictisitor și neinspirat. Sunt dezamăgit. Data viitoare, arată-mi cum vezi tu lumea, nu ce crezi că vreau eu să văd.

Rylin se întinse pe spate, mânioasă și nedumerită. La urma urmei, ce drept avea regizorul să se simtă dezamăgit de ea?

Cu excepția faptului că era prima ei notă primită la Berkeley și că se simțea nasol din cauza asta, nu știa de ce era atât de furioasă. La ce se așteptase? Era o fată de șaptesprezece ani care renunțase la școală și care, printr-un miracol, ajunsese la cea mai scumpă și competitivă școală din țară. Normal că nu avea să reușească acolo. Fusese o prostie să creadă altceva.

Rylin dădu pătura la o parte. Tremura. Se simțea neliniștită și, din senin, cuprinsă de claustrofobie. Ce naiba era în neregulă cu ea? Nu ar fi trebuit să stea singură acasă și să-și verifice notele, într-o seară de vineri. Vechea Rylin ar fi fost în oraș. Ei bine, nu era prea târziu să îndrepte lucrurile.

Îi trimise un mesaj lui Lux: *Ești în oraș*?

Răspunsul veni imediat.

Da!! *Suntem la piscina publică de la etajul 80. Vino*!

Lui Rylin i se părea ciudat, dar nu mai puse întrebări. Își scoase tricoul și pantalonii de pijama și se schimbă într-un costum de baie. Scăpă un pantof și încremeni, sperând că nu o trezise pe Chrissa. Dar nu auzea decât respirația liniștită a surorii sale și foșnetul păturilor când fata se întoarse pe o parte. Rylin stătu o clipă în loc, privindu-și sora dormind. Dorința de a o proteja se ridică în ea ca un val aprig. Apoi îmbrăcă o rochie peste costumul de baie și încălță sandalele.

În drum spre ușă, zări camera video argintie pe biroul ei, ca un fel de ochi atent și amenințător. Fără să stea pe gânduri, o puse în poșetă și se îndreptă spre ușă.

•

Rylin mai fusese la piscina aceea. Cu mulți ani în urmă, venea acolo împreună cu mama ei și cu Chrissa, pe vremea când ea și sora ei purtau costume de baie asortate și se întreceau ca să vadă cine își ținea cel mai mult respirația sub apă. Venise la piscină de zeci de ori cu Lux, în după-amiezile de vară, ca să se lupte pentru un loc pe punte și să se bronzeze sub razele piezișe

ale soarelui. Dar nu văzuse niciodată piscina la miezul nopții, în toiul unei petreceri ilegale.

Înăuntru se înghesuiau tineri care purtau diverse combinații de costume de baie și denim. Mirosea a clor, a transpirație și a iarbă. Cineva stinsese luminile, ca să nu fie prinși, dar razele lunii se strecurau prin ferestre, dansând peste siluetele umbrite care înotau asemenea unor foci negre și lucioase. Ritmul unei melodii electronice pulsa. Pe terasa în aer liber, Rylin vedea siluetele câtorva cupluri.

Își scoase rochia lungă și o aruncă într-un colț, dar când își lăsă jos poșeta, camera video se rostogoli din ea. Rylin se întinse iute după ea. Era caldă în palma ei. O ridică și aceasta pluti leneș deasupra capului, urmând-o ca trasă de un fir invizibil.

Prinzându-și părul în coadă, Rylin urcă scara care ducea spre trambulina suspendată. Auzise că la piscina interioară a școlii Berkeley exista o trambulină de lux, cu forța de gravitație înjumătățită, așa încât echipa de scufundări să-și poată exersa mai bine salturile, dar trambulina aceea era foarte bună. Își ridică brațele și se avântă cu capul înainte, iar trupul ei zvelt străpunse apa ca un cuțit.

Sub apă era atât de bine! Întuneric, răcoare și minunat de tăcut. Rylin rămase scufundată cât de mult putu, până când toate capilarele plămânilor ei țipau după aer. Apoi se ridică la suprafață dând din picioare. Încântată, oftă ușor și se îndreptă spre capătul mai puțin adânc.

— Myers, nu ne-am mai văzut de foarte mult timp.

— E o plăcere să te revăd, V. Ca întotdeauna, îi răspunse răstit Rylin.

V stătea întins pe spate, cu brațele sub cap, pe o plută cu o formă destul de indecentă. Era unul dintre prietenii fostului iubit al lui Rylin, Hiral, iar ea îl disprețuia încă de când Hiral o forțase să-i vândă lui droguri.

— Sper că-ți place mica mea petrecere, rosti V tărăgănat.

— Pătrundere ilegală într-un spațiu public, distrugere de bunuri… Ar fi trebuit să știu că tu ești capul răutăților.

Rylin încercă să înainteze prin mulțime, dar V se ridică de pe pluta lui și îi aținu calea.

— O iau ca pe un compliment. Dar probabil că nu se compară nici pe departe cu ce te-ai obișnuit acum la noua ta școală de

fițe, comentă el. Ce cauți aici, jos, când ai putea fi la o petrecere, sus?

Rylin își găsi echilibrul pe fundul piscinei și reuși să se ridice pe vârfuri, uitându-se drept în ochii lui V.

— Pe majoritatea celor de aici îi consider prietenii mei. Persoana de față se exclude, evident.

— Mă bucur să aud că te gândești la mine, oricât cât de puțin.

— Nu e cazul să te bucuri.

V o privi ciudat.

— Procesul lui Hiral are loc peste câteva săptămâni, spuse el, cu falsă nepăsare. Te duci?

— Nu știu.

Rylin lupta cu valul de emoții care se iscase în ea la auzul acelui nume. Trecuse o lună de când Hiral se întorsese acasă, eliberat pe cauțiune, dar nu îl întâlnise. Lucrurile nu se sfârșiseră tocmai bine între ei, după ce Hiral aflase că Rylin se culcase cu Cord. Asta explica faptul că masa din bucătăria lui Rylin avea doar trei picioare.

— Prezența mea la proces depinde de prezența ta acolo, zise Rylin fără tragere de inimă.

V nu se obosi să-i dea o replică.

Luminile lucitoare de deasupra piscinei își schimbară culoarea, dintr-un verde-neon jucăuș într-un galben ciudat. V se uită în sus și zări camera de filmare care încă plutea în urma lui Rylin.

— Văd că ai o jucărie nouă, remarcă el și, cu o mișcare bruscă, șocantă, se întinse și înșfacă dispozitivul, scufundându-l în apă.

— Ce naiba! strigă Rylin, atrăgând câteva priviri.

Reacția ei îl făcu să râdă. V își deschise pumnul și camera se ridică din nou în aer, cu ușurință.

— Chestiile astea sunt rezistente la apă. Nu ți-a zis nimeni?

Rylin se săturase să fie hărțuită.

— Ai văzut-o pe Lux? O caut.

— E plecată cu Reed Hopkins.

Ce? gândi Rylin, încercând să ascundă mirarea care-i aprinse chipul, dar V observă; lui nu-i scăpa nimic, niciodată.

— Aaa, zise el cu îngâmfare. Nu știai, nu?

— Rylin!

Ca la un semn, Lux se apropie prin apă și o îmbrățișă. Părul îi era din nou blond-închis, culoarea preferată a lui Rylin din caleidoscopul de culori mereu schimbătoare al lui Lux. Era foarte apropiată de culoarea naturală a părului său. O făcea să pară mai tânără și-i îndulcea trăsăturile pronunțate ale nasului și ale bărbiei ascuțite.

— Petrecerea asta e incredibilă, așa-i? V a făcut o treabă grozavă! exclamă Lux și se întoarse către V, dar el dispăruse.

— Nu te temi că vei fi prinsă?

— Școala asta nouă are o influență proastă asupra ta, o tachină Lux. De când îți faci tu griji că aș putea fi prinsă?

— Iar tu de când umbli cu Reed?

— Aveam de gând să-ți spun. Nu suntem împreună de mult timp și… încă încerc să mă acomodez cu relația asta.

Rylin zâmbi, deși era tristă că prietena ei cea mai bună avea secrete față de ea. Pe de altă parte, Rylin nu prea fusese prezentă de când începuse să se ducă la Berkeley și nici înainte, când lucrase pentru Cord. Și Rylin avea secrete față de Lux. Nu îi povestise niciodată despre relația secretă cu Cord.

— Dacă ești fericită, atunci mă bucur pentru tine, zise Rylin pentru că era adevărat și pentru că îi era într-adevăr dor de prietena ei. Apropo, unde este Reed?

Lux făcu semn din cap spre un scaun imens, instalat într-o parte a piscinei, așezat precar pe o masă. Reed stătea acolo, arătând extraordinar de mulțumit de sine, în timp ce bea *shot*-uri cu un grup de prieteni.

— Pentru moment, e salvamar. Cum făceau oamenii demult! A trebuit să dezactivăm roboții de siguranță, ca să nu vină poliția.

Lux chicoti.

— Chiar și așa, Reed nu-și ia treaba în serios.

Rylin avea sentimentul că salvamarii umani nu erau atât de depășiți. În plus, i se părea că Reed nu era în stare să-i împiedice pe adolescenții beți să se rănească, dar zâmbi și nu comentă.

— Să dansăm, propuse ea.

Lux dădu aprobator din cap și cele două fete începură să-și croiască drum prin aglomerația de oameni înfierbântați. Camera video plutea vesel deasupra lor, ca o mică planetă argintie pierdută într-un univers de lumini strălucitoare.

WATT

În după-amiaza următoare, Watt o aștepta pe Cynthia la colțul parcului Madison Square, la mijlocul Turnului. *Tot mi se pare o idee proastă*, îi spuse Nadiei, urmărind mulțimea de oameni de pe trotuarul de carbonit paralel cu traseul aerocabinelor. Turiștii se plimbau în hainele lor oribile: blugi, borsete și tricouri pe care scria I ♥ NY, cu imaginea emblematică a Turnului imprimată pe inimă. De pe partea cealaltă a străzii, câteva fete cumpărau înghețată de la un robot conic imens, aruncându-i ocheade lui Watt și chicotind.

Ai una mai bună? îi șopti Nadia.

Vreau să știu câte scenarii ai rulat pentru chestia asta. Care e probabilitatea să avem succes?

Calculele mele sunt incomplete, având în vedere că-mi lipsesc foarte multe variabile.

Deci probabilitatea era zero.

— Watt! Nu pot să cred că ai fost de acord să vii cu mine.

Cynthia apăru de după colț, zâmbind.

— Normal că am venit. N-aș fi ratat ocazia, spuse Watt repede.

Cynthia îi aruncă o privire piezișă.

— Pe bune? Vrei să zici că ești la fel de entuziasmat ca mine de noua expoziție a lui Whitney despre arta postmodernă a undelor sonore?

— Ca să fiu sincer, am venit doar pentru că tu voiai să mergi, recunoscu Watt, fapt care o făcu să zâmbească.

Cynthia îi ruga de câteva săptămâni pe Watt și pe Derrick să o însoțească la expoziția asta, iar acum, fiindcă Watt voia să se dea bine pe lângă ea și să-i ceară o favoare, acceptase.

Partea asta fusese ideea Nadiei. De fapt, computerul îi sugerase de la bun început să-i ceară Cynthiei ajutorul.

Watt se gândise la propunerea Nadiei încă de la vizita Ledei. Dacă Leda ar fi avut încredere în el – dacă ar fi crezut că era prietenul ei, că era *de partea ei* –, poate că ar fi spus adevărul cu voce tare. Watt nu avea nevoie decât de o singură mențiune

din partea fetei, de o singură referire la noaptea fatală, ca să scape de sub influența ei.

El o tot întreba pe Nadia cum să o abordeze pe Leda, dar computerul îl îndrumase către Cynthia. *Unele comportamente umane sunt imprevizibile*, recunoscuse Nadia. *Studiile arată că a cere sfatul unui prieten este cea mai eficientă metodă de a aborda problemele legate de încredere în dinamica interpersonală.*

Uneori, am impresia că inventezi studiile astea, îi răspunsese Watt sceptic.

Drept răspuns, Nadia îi trimisese mii de pagini de cercetări și studii.

Trecând de ușile automate ale muzeului, el și Cynthia intrară într-un hol simplu, sobru. Watt dădu din cap de două ori când trecu pe lângă dispozitivul de plată, care-i scană retinele și-l taxă pentru două bilete.

— Nu era nevoie să-mi cumperi bilet, spuse Cynthia, părând nedumerită.

Watt își drese vocea.

— De fapt, era nevoie, zise el încet. Am venit aici cu un anumit motiv.

— Da?

Watt se întrebă de ce Nadia era atât de tăcută, dar, pe de altă parte, computerul tăcea deseori când el discuta cu Cynthia.

— Am nevoie de un sfat, spuse el direct.

— Aha. Bine, șopti Cynthia când ajunseră la începutul expoziției și apoi tăcu.

Spațiul vast și slab luminat era plin de țevi metalice, precum acelea care transportau apa și deșeurile menajere prin Turn și cu care lucra tatăl lui Watt, ca mecanic. Însă artistul le pictase în culori discordant de vesele: galben, verde și roz intens. Pe măsură ce înaintau, liniile melodice îi șopteau lui Watt în ureche, apoi se transformau repede într-un alt cântec, într-un alt refren. Watt își dădu seama că țevile erau doar de fațadă. Difuzoarele miniaturale proiectau undele sonore spre el.

— Ce fel de sfat?

Acoperind sunetele expoziției, cuvintele Cynthiei sunau ciudat, parcă răzbind de foarte departe. Watt scutură din cap dezorientat și o apucă de încheietura mâinii, vrând să o tragă înapoi în hol. Fragmente muzicale pluteau spre el pe ușa

deschisă, răsunându-i în minte. Sau poate că gândul la Leda îl înnebunea cu adevărat.

— Nu știu ce să fac. E vorba de o fată…

Watt scutură din cap, regretând imediat cuvintele alese. Vorbele lui dădeau de înțeles că o *plăcea* pe Leda. Deși – se gândi el – poate nu era tocmai rău dacă Cynthia ar fi crezut că el avea nevoie de un sfat legat de relațiile amoroase. Era mai bine decât să o lase să-și dea cu presupusul.

Cynthia îi aruncă o privire pătrunzătoare. Watt se uită în ochii ei și încercă să nu clipească.

— Cine-i fata asta? întrebă ea în cele din urmă.

— Numele ei este Leda Cole.

Watt încerca să-și ascundă iritarea, dar i se simțea în voce.

— Și tehnicile tale… obișnuite nu au efect cu ea?

Nu minți, îl sfătui Nadia.

— Nu e o fată obișnuită, preciză Watt.

Asta, cu siguranță, nu era o minciună. Cynthia se întoarse spre scări.

— Haide, spuse ea, părând resemnată.

— Stai puțin! Nu vrei să vezi expoziția?

— O să vin altă dată, fără tine. Viața ta pare să fie un haos, declară Cynthia.

Watt nu o contrazise, pentru că avea dreptate.

După câteva minute, stăteau așezați pe una dintre băncile hexagonale rotative din grădina dedicată sculpturilor.

— Povestește-mi despre Leda, îi porunci Cynthia. Cum este?

— Locuiește în partea superioară a Turnului și se duce la o școală bine cotată. Are un frate. Cred că joacă hochei de câmp și…

— Watt, nu-mi spune povestea vieții ei. *Cum* este? Introvertită? Optimistă? Critică? Se uită la desene animate sâmbătă dimineața? Se înțelege cu fratele ei?

— Este drăguță, începu el precaut. Și inteligentă.

Periculos de inteligentă. Nadia îi oferea multe informații, dar Watt nu mai putea să continue cu prefăcătoria. Începu să verse cuvintele ca pe venin.

— În plus, este superficială, meschină și nesigură. Egoistă și manipulatoare.

Bravo, ce să zic! îl ironiză Nadia.

Tu mi-ai spus să zic adevărul!

Cynthia se apropie și se așeză în fața lui.

— Nu înțeleg. Credeam că o placi.

Watt își lăsă privirea să hoinărească printre copacii din apropiere, proiectați genetic să rodească zeci de fructe pe aceeași creangă. O lămâie uriașă atârna lângă câteva cireșe și lângă un șir de conuri de pin.

— De fapt, nu o plac deloc pe Leda, mărturisi Watt. Și nici ea pe mine. S-ar putea să mă urască. În mod normal, nu mi-ar păsa că sunt dușmanul ei numărul unu, doar că mă are cu ceva la mână.

— Cum adică te „are cu ceva la mână”?

Cynthia miji ochii.

— Are legătură cu serviciile tale ilegale, nu-i așa?

Watt își ridică brusc privirea.

— De unde știi?

— Nu sunt proastă, Watt. Ai mai mulți bani decât poți câștiga fiind „consultant IT”.

Fata schiță cu degetele ghilimele în aer când rosti ultimele două cuvinte.

— În plus, mereu pare că știi cam prea multe despre oameni.

Watt simțea neliniștea Nadiei ca o mână pe încheietură. *Putem avea încredere în ea,* spuse el în gând.

Dacă spui tu, cedă Nadia.

— Nu te înșeli în legătură cu *hacking*-ul, îi spuse el Cynthiei și se simți întrucâtva ușurat să recunoască măcar un sâmbure de adevăr în fața prietenei sale.

— Deci ce s-a întâmplat de-mi ceri acum sfaturi în privința Ledei?

— Repet, Leda nu e fanul meu numărul unu. Și, dacă se folosește de ceea ce știe…

Băiatul se foi și înghiți în sec.

— Chiar am nevoie să nu spună nimănui. Dacă ar avea încredere în mine sau măcar dacă nu m-ar mai disprețui, poate că nu m-ar da în vileag.

Cynthia așteptă, dar el tăcea.

— Ce s-ar întâmpla dacă ar spune ce știe? insistă ea.

— Ar fi foarte, *foarte* grav.

Ea răsuflă prelung.

— Să știi că nu-mi place *deloc* treaba asta.

— O să țin cont, o asigură Watt și zâmbi ușurat. Deci vrei să mă ajuți?

— O să mă străduiesc. Nu pot să-ți promit nimic, îl avertiză fata.

Watt dădu aprobator din cap. Greutatea care-i apăsa pieptul părea să se fi ușurat puțin, pur și simplu pentru că știa că Cynthia era acolo și dispusă să încerce.

— Înainte de toate, zise ea, când ai de gând să o revezi?

— Nu știu.

— Ar trebui să o rogi să petreceți mai mult timp împreună, ca să poți stăpâni situația, să schimbi dinamica, îi sugeră Cynthia.

Gândul de a-și petrece de bunăvoie timpul cu Leda i se părea atât de ciudat lui Watt, încât se înfioră vizibil. Cynthia îi observă reacția și-și dădu ochii peste cap.

— Watt, fata asta nu va înceta să te urască dacă nu petrece timp cu tine. Deci ce-i vei spune când o s-o vezi?

— „Bună, Leda”, începu el.

Cynthia rămase mască:

— Uau! Mă copleșești cu inteligența și abilitățile tale de comunicare.

— Ce-ar *trebui* să spun? izbucni el, exasperat. Tot ce vreau e să nu ajung la închisoare!

Cynthia amuți. Cu groază, Watt își dădu seama că spusese prea multe.

— *La închisoare,* Watt?

Nefericit, băiatul confirmă cu o mișcare a capului. Cynthia închise ochii. Când îi deschise, în privire i se citea hotărârea.

— Va trebui să fii al naibii de convingător.

Ea se ridică de lângă el, făcu doi pași spre muzeu și apoi se întoarse.

— Imaginează-ți că sunt Leda și că tocmai ne-am întâlnit. Spune-mi ceva drăguț. Nu doar „Bună, Leda”.

Fă-i un compliment, îi sugeră Nadia.

— Leda – începu Watt, stăpânindu-și un zâmbet și amuzat de jocul de roluri –, mă bucur să te văd.

— E un început. De data asta, încearcă să nu lași impresia că ești la un control medical.

Surprins, Watt clipi.

— Haide, îl îndemnă Cynthia. Va trebui să fii un mincinos mai bun, dacă vrei ca fata asta să te creadă. Dacă te ajută, gândește-te la altcineva când vorbești, dar fii convingător.

Nadia proiectă imediat un șir de imagini pe lentilele lui de contact: câteva holo-celebrități pe care Watt le considera drăguțe; o fotografie cu Avery, făcută în singura noapte când ei doi chiar ieșiseră în oraș, când ea purta rochia acoperită cu cioburi de oglindă și la ureche își pusese floarea incandescentă pe care i-o dăruise el. *Nu mă ajuți așa, Nadia,* gândi Watt furios, iar ea se opri. Nu avea starea necesară să se gândească la Avery. Nu știa dacă o va avea vreodată.

Watt se uită din nou la Cynthia, care stătea tot acolo, cu o mână în șold. Timid, își drese vocea.

— Bună, Leda.

Se ridică și se dădu la o parte. Reuși să-i atingă insesizabil brațul când fata trecu pe lângă el; atingerea era atât de ușoară, încât putea trece drept un gest involuntar.

— Arăți fantastic în seara asta, îi șopti la ureche, parcă împărtășindu-i un secret delicios.

Cynthia parcă încremenise, rămase cu gura căscată. Watt era destul de sigur că o văzuse cutremurându-se un pic. Băiatul zâmbi, mulțumit de sine. *Mă bucur să știu că încă mă pricep la treaba asta*, i se adresă în gând Nadiei, care, drept răspuns, îl aprobă sarcastic.

— Watt…, rosti încet Cynthia, clătinând ușor din cap. Lasă faza cu seducția! Credeam că vrei ca fata asta să aibă *încredere* în tine, nu să-ți sară în pat.

Părea o întrebare-capcană, așa că Watt nu zise nimic.

— Watt, fetele au sentimente.

Cynthia privi în jos, jucându-se cu poșeta, răsucindu-i lănțișorul metalic între degete.

— Sentimente pe care le poți răni ușor. Să nu uiți asta.

— Îmi pare rău, zise Watt, fără să știe prea bine de ce își cerea scuze, dar simțind că scuzele erau necesare.

Avea senzația că vorbele fetei aveau un înțeles pe care nu-l deslușea, iar Nadia nu îl ajuta cu nimic.

Cynthia scutură din cap, dezmeticindu-se.

— Mie ar trebui să-mi pară rău pentru tine. Din câte mi-ai spus, n-o să fie ușor.

Fata mormăi o comandă, chemând un chelner-robot de la cafeneaua muzeului, și unul pluti spre ei, aducând un meniu proiectat pe ecranul holografic. Cynthia atinse câteva taste.

— O să stăm o vreme aici, spuse ea și-i făcu semn lui Watt să se aplece și să plătească. Măcar o prăjitură să-mi cumperi!

•

După o oră și jumătate, Watt se simțea la fel de epuizat fizic ca și când ar fi muncit toată ziua. Simțea că îl durea creierul. Dar trebuia să recunoască: Nadia avusese dreptate să-i sugereze să ceară sfatul Cynthiei. Se întrebă de ce nu o făcuse până atunci.

Ea stătea cu picioarele încrucișate, pe bancă. Pe farfuria dintre ei rămăseseră câteva firimituri de prăjitură.

— Bun, spuse ea din nou, trecând în revistă replicile pe care le repetaseră. Și ce-i spui după aceea?

Watt se uită prelung în ochii Cynthiei, parcă privind în adâncul sufletului ei.

— Leda, sper că știi că poți să ai încredere în mine. După ce am trecut prin atâtea împreună, poți să-mi spui orice, zise el solemn.

Cynthia tăcu pentru o clipă, iar Watt crezu că o dăduse din nou în bară, dar apoi ea râse. Formularea „după ce am trecut prin atâtea împreună” fusese ideea ei și, cu toate că Watt nu era prea convins în privința exprimării, era o înfloritură frumoasă.

— Doamne, cât de bine mă pricep! se lăudă singură Cynthia. Mi-am terminat treaba aici.

— N-o să-ți vină să crezi, spuse Watt când pe lentile îi apăru un mesaj.

Acum, el era cel care râdea.

— Leda tocmai m-a invitat la o petrecere.

— Citește-mi mesajul! îi ceru Cynthia.

— „Watt, am nevoie să mă însoțești weekendul viitor la balul pentru protejarea râului Hudson. Să nu inventezi vreo scuză! Știu că ai un smoching. Poți să vii să mă iei la ora opt. Tema balului este Lumea Subacvatică”.

— Uau! Ce romantic! comentă sarcastic Cynthia.

— Altă petrecere de fițe? se văită Watt, ridicându-se și oferindu-i o mână prietenei sale. Oamenii ăștia sunt culmea!

— Te rog, Watt, spuse Cynthia, încă ținându-l de mână, iar în ochi i se citea teama. Ai grijă cu fata asta!

El dădu din cap, știind că amica lui avea dreptate. Să-și petreacă timpul cu Leda era un joc periculos, la sfârșitul căruia putea să scape sau să-și distrugă viața.

RYLIN

Rylin se abținu să înjure când mai coti o dată și ajunse exact de unde plecase. *Ce naiba*? se gândi ea înnebunită. De ce toate holurile din școala asta arătau la fel?

Păși în cerc, încercând încă o dată să-și amintească harta pe care o văzuse pe tableta școlii, înainte ca bateria să se descarce. Uitase să o pună la încărcat – o chestie foarte jenantă, având în vedere că tableta putea fi încărcată în multe moduri: la prizele din perete, la soare, chiar și lângă pielea ei, încărcându-se cu energia termică a trupului fetei. Hologramele de localizare din școală îi tot apăreau în față, la fiecare colț și ușă, dar nu îi erau de ajutor; pur și simplu afișau numele sălilor, toate dotate de către filantropi. Lui Rylin nu-i păsa de Sala Fernandez sau de Studioul de Dans Mill Vehra. Trebuia să găsească pista de scrimă – ce naiba mai era și asta? –, pentru că acolo stabilise să se vadă cu Leda, ca să filmeze ceva pentru proiectul lor de la cursul de holografie.

Câțiva băieți apărură în capătul holului din fața ei, toți transpirați și purtând apărătoare pentru umeri. Tresărind, Rylin își dădu seama că veneau de la antrenamentul de hochei și că unul dintre ei era Cord.

Dădu să se retragă, dar prea târziu. Cord își ridicase privirea și o văzuse. Le murmură ceva celorlalți băieți și veni lângă Rylin, pășind alături de ea.

— Ești bine? întrebă el amuzat. Pari un pic pierdută.

— Știu exact încotro trebuie să merg, mulțumesc foarte mult, i-o întoarse Rylin.

Fata alese o ușă la întâmplare, pe partea dreaptă a holului, și încercă să o deschidă.

— Te rog să mă scuzi…

Ușa se deschise chiar în mijlocul unei mici camere căptușite cu saltele, unde doi tipi se luptau pe podea. Surprinși, o priviră, iar Rylin se retrase rapid.

— Da, văd că știi foarte bine unde te duci, încuviință Cord. La antrenamentul lotului de lupte.

Rylin făcu un gest exasperat.

— Bine, recunosc. Habar n-am cum să ajung la sala de scrimă, îmi spui tu?

Cord o luă din loc.

— O să fac mai mult decât atât. Te conduc până acolo.

— Nu-i nevoie. Doar explică-mi cum ajung, insistă ea, dar el deja o lăsase în urmă.

— Vii? îi strigă Cord peste umăr.

Rylin înjură și grăbi pasul, ca să-l ajungă.

Mergeau în tăcere pe un hol ai cărui pereți erau acoperiți cu plăci de alamă, care comemorau recordurile sportive ale școlii. Lumina dansa pe statuetele din bronz și din argint înșiruite cu grijă în spatele vitrinelor de sticlă flexibilă. Rylin se uita la premii, citind numele inscripționate fără să se gândească la ele, în încercarea disperată de a se uita oriunde, numai nu la Cord. Se simțea recunoscătoare că, măcar o dată, părul îi stătea drept și strălucitor, căzându-i până la umeri, și că nu îl strânsese în coadă, ca de obicei.

— Carevasăzică, scrimă.

Vocea lui Cord răsună în holul pustiu.

— Știi, de fapt, nu poți să rănești pe nimeni cu floretele alea. Fiind învelite în câmpuri magnetice, sunt rezistente la impact.

Rylin își dădu ochii peste cap.

— Te asigur că azi nu încerc să înțep pe nimeni.

— N-aș fi zis, zise el glumeț. Atunci, de ce te duci la scrimă?

— Ca să filmez ceva pentru cursul de holografie.

Cursul la care stai chiar în fața mea, atât de aproape, încât te-aș putea atinge, și totuși ne ignorăm reciproc.

— E o idee bună. Va fi interesant din punct de vedere vizual, spuse Cord și, dincolo de nepăsarea lui obișnuită, Rylin își dădu seama că vorbea serios.

Revelația asta o umplu de căldură.

— Ar fi mai bine dacă i-aș putea convinge să poarte haine de pirați, dar Leda a refuzat, comentă ea și fu răsplătită cu un zâmbet abia schițat.

— Am uitat că Leda ți-e parteneră.

Cord îi aruncă o privire.

— E bine să știi că Leda latră, dar nu mușcă și că, odată ce vă împrieteniți, va lupta pentru tine până la moarte.

— Mulțumesc, spuse Rylin uimită.

De parcă ea și Leda Cole s-ar fi împrietenit vreodată! El ridică din umeri și o conduse pe un alt hol.

— Vreau doar să mă asigur că îți merge bine. Dacă pot să te ajut…

El amuți, fără să-i facă vreo ofertă concretă, dar Rylin rămăsese deja fără suflare. Ce încerca să-i spună? Se simțea cuprinsă de o confuzie insuportabilă, dulce și dureroasă.

— Deja mă ajuți, spuse ea. Habar n-aveam cât de mare e complexul sportiv. Aproape că mă aștept să văd grajduri, cu obstacole pentru cai.

— Am trecut de ele. Grajdurile sunt la nivelul de mijloc, îi răspunse Cord.

Rylin rămase o clipă fără cuvinte, apoi se uită la fața lui și-i văzu rânjetul care-l dădea de gol.

— Mă bucur să văd că încă mă iei peste picior.

— Mă bucur să văd că încă-ți dai seama când te tachinez, răspunse Cord.

Ajunseră la două uși duble imense. În spatele lor, Rylin auzea sunetul metalic al floretelor încrucișate. Parcă îi părea rău că plimbarea nu fusese mai lungă. Era plăcut să stea din nou de vorbă cu el. Se întrebă ce însemna faptul că o însoțise și dacă, într-adevăr, avea vreo însemnătate.

— Pe curând, Myers! zise el.

Dar Rylin îi spuse pe nume.

— Cord…

El se întoarse și o privi, așteptând. Ea înghiți în sec.

— Nu mă mai urăști? întrebă Rylin, cu un fir de voce.

Cord se uita la ea cu o expresie amuzată.

— Nu te-am urât niciodată.

Rylin rămase tăcută, pe loc, petrecându-l din priviri. Nu se putea împiedica să-i admire statura, mersul încrezător, poziția capului deasupra umerilor lați. Voia să fugă și să-l ia de mână, așa cum făcuse altă dată, dar reuși să se abțină. *Nu mai poate fi al tău. Nu mai este al tău.*

O sonerie se auzi în arena de scrimă. Cu un efort, Rylin împinse ușile și intră.

Era o cameră ovală imensă, cu o podea albă marcată de pătrate colorate. Probabil asta era pista. Doi spadasini din echipa școlii se duelau, purtând jachete albe și căști, mișcându-se înainte și înapoi ca niște raci beți. Floretele lor rezistente la

impact șuierau în aer, cu mișcări rapide și fluide. Imaginile aveau să arate incredibil în filmare, gândi Rylin aprobator.

Leda stătea la marginea pistei. Camera ei video argintie plutea deja deasupra lor, aproape de luminile din tavan.

— În sfârșit! îi reproșă ea fără să ridice privirea, când Rylin se apropie.

— Scuze! M-am rătăcit.

— Mie mi se pare că erai ocupată să flirtezi cu Cord, replică Leda.

Rylin dădu scurt din cap. Nu îi datora Ledei nicio explicație, își aminti ea. În cele din urmă, Leda ridică privirea ca să se uite direct în ochii lui Rylin.

— De fapt, ce e între voi doi? întrebă ea fără menajamente.

Rylin se simțea și enervată, și amuzată de totala lipsă de tact a Ledei.

— Nu că ar fi treaba ta, dar, în fine… Am fost angajata lui. Acum nu mai sunt.

Leda își țuguie buzele, ca și când ar fi știut că povestea era mai complicată, dar acceptă explicația lui Rylin.

Amândouă tăcură și urmăriră o vreme partida de scrimă, fluturând din când în când din mână, ca să schimbe poziția sau unghiul camerei video. În cele din urmă, lui Rylin îi veni o idee și i se adresă celeilalte:

— Leda.

I se răspunse cu o privire iritată.

— Săptămâna trecută ai spus că doar cei din ultimul an de liceu pot participa la curs, că ai fost admisă datorită unui eseu pe care l-ai scris. Dar eu sunt în clasa a noua și…

— Ți-am zis, a fost un accident, spuse Leda nerăbdătoare. Gândește-te că e o excepție apărută la jumătatea semestrului, doar ca să mă enerveze pe mine.

— Și Cord e în clasa a noua, continuă Rylin hotărâtă, ridicând o sprânceană.

Leda făcu un gest exasperat.

— Situația e alta pentru Cord. La urma urmei, *o clădire* îi poartă numele, deci participă la ce curs vrea el.

Rylin simți că i se strânge inima.

— Ce clădire?

Credea că văzuse numele tuturor clădirilor, mai ales după ce se rătăcise atât de mult în ultimele săptămâni.

— Poate ar fi trebuit să spun „clădiri”, preciză Leda, cu subînțeles. Tot liceul e numit după familia lui Cord. Nu aveai cum să observi, de vreme ce nu ai coborât la nivelurile de mai jos, unde sunt gimnaziul și școala primară, dar tot ce se află la etajul ăsta – adică tot liceul – este campusul Anderton.

Scurtul moment de apropiere pe care Rylin îl împărtășise cu Cord păru să se risipească în aer, ca un fum. Încă o dată, i se amintea cât de mare era diferența dintre ei doi și cât de proastă era să creadă că putea să o depășească. De câte ori era nevoie ca universul să-i dea aceeași lecție stupidă? Iat-o acolo, la aceeași școală cu Cord, și totuși se simțea mai departe de el ca niciodată.

Rylin ar fi vrut să dea vina pe situațiile lor sociale diferite, pe faptul că familia lui Cord dotase toată școala de la nivelul superior, în vreme ce ea se afla acolo doar din cauza morții unei fete. Însă știa că asta era o mică parte din ceea ce o despărțea de Cord.

Restul era din vina ei. Ea stricase relația, când îi trădase încrederea.

Se întrebă dacă, într-o zi, ar fi putut să îndrepte situația sau dacă unele lucruri nu pot fi îndreptate, indiferent cât de mult îți dorești.

CALLIOPE

Calliope se întinse pe șezlong și ridică brațele deasupra capului, cu nonșalanță, deși tot trupului îi fremăta. Când avea să apară Atlas? Știa că băiatul era acolo; se întâlnea cu unul dintre directorii hotelului, ca să negocieze o afacere sau ceva asemănător. Fata sorbi o gură de apă. Cuburile reci, care nu se topeau, se ciocniră între ele. Apoi începu să se joace în neștire cu breteaua noului său costum de baie croșetat, dintr-o singură piesă.

Până la vârsta aceea, Calliope ar fi trebuit să fie obișnuită cu așteptarea. Evident că așteptase destul în ultimii ani. Dar, în realitate, niciodată nu fusese răbdătoare și nu intenționa să înceapă acum.

Brățările de jad îi alunecară pe braț când se sprijini într-un cot, uitându-se în jur. Terasa hotelului Nuage oferea una dintre cele mai frumoase priveliști din Turn, iar piscina imensă, de un albastru strălucitor, părea să se întindă până la orizont. Umbrelele alb cu galben punctau spațiul doar pentru a completa atmosfera: tavanul înalt și albastru era plin de lămpi solare care proiectau razele soarelui uniform, fără radiații ultraviolete. Calliope își aminti că odată, când fusese cu mama ei la o piscină, în Thailanda, fuseseră surprinse de o *ploaie adevărată*, pentru că guvernul thailandez nu se deranja să controleze condițiile meteo. Calliope și Elise fuseseră încântate: parcă ar fi fost o aventură spectaculoasă dintr-un roman de dragoste, ca și cum cerul s-ar fi despicat și, brusc, totul ar fi fost posibil.

Auzi o ușă deschizându-se deasupra ei și îndrăzni să se uite. Atlas ieșea din birourile directorilor, pe faimosul pod suspendat al hotelului, care înconjura piscina și viile interioare din vecinătate. Asemenea umbrelelor, viile erau mai mult de decor și abia dacă produceau suficient vin cât să umple câteva butoaie pe an.

Calliope își alesese locul cu multă atenție. Așteptă până când Atlas ajunse chiar deasupra ei.

— Atlas, tu ești? strigă ea și ridică o mână, prefăcându-se că-și ferește privirea de soare.

De la petrecerea din weekendul de dinainte, din apartamentul părinților lui, ea nu-l mai văzuse și nici nu mai vorbise cu el. Prin urmare, apelase la o întâlnire înscenată. Era un gest cam disperat, dar orice escrocherie reușită trebuie să înceapă de undeva.

— Calliope, ce cauți aici?

Atlas păși pe marginea podului.

— Coboară, te rog, comandă el.

Buzele Calliopei zvâcniră ușor când porțiunea lui de pod se desprinse și pluti în jos. Numai Atlas i-ar fi spus „te rog” și „mulțumesc” unui sistem de control robotizat.

Se întrebă dacă era cazul să se ridice ca să-l salute, dar hotărî să nu o facă. Asta i-ar fi dat prea multă putere lui Atlas și, în plus, fata arăta mai bine din unghiul acela.

— Eu locuiesc aici. Tu ce scuză ai? spuse ea cu viclenie și aruncă o privire la costumul și cravata lui. Muncești tot timpul?

— Cam așa ceva.

El își trecu absent o mână prin păr. Calliope îi arătă scaunul de lângă ea.

— Vrei să mi te alături sau trebuie să te întorci la treabă?

Atlas se opri, probabil verificând ora. Era aproape seară.

— La urma urmei, de ce nu? decise el dezbrăcându-se de sacou și așezându-se recunoscător pe șezlong.

Calliope își plecă privirea ca să-și ascundă încântarea, iar genele ei lungi îi umbriră fața. Schiță un gest spre ferestre, unde soarele se zărea coborând în spatele munților artificiali care acopereau orizontul.

— Se apropie ora băuturilor de seară. Șampanie sau bere? întrebă ea și atinse ușor marginea șezlongului, ca să acceseze un meniu.

Așa cum sperase, vorbele ei îi smulseră lui Atlas un zâmbet reticent. În Africa, ora băuturilor de seară fusese o tradiție. Toți angajații cabanei urcau un deal ca să admire apusul, aducând biscuiți sărați și bere în rucsacuri. În clipa în care soarele dispărea la orizont, desfăceau sticlele și toastau în timp ce deasupra lor izbucneau culori incandescente.

— Bere, hotărî el. De fapt, în meniu au Joburg, un soi de bere locală, dacă vrei…

— S-a făcut.

Privirile celor doi se întâlniră. Poate Calliopei doar i se părea: avea impresia că se înfiripase ceva între ei.

— Cum a fost la întâlnirea ta de afaceri?

— Nu prea bine, recunoscu Atlas, dar hai să nu mai discutăm despre muncă.

Cu oricare alt băiat, Calliope ar fi înțeles și ar fi schimbat subiectul – probabil ar fi vorbit despre ea însăși –, dar învățase că Atlas nu era ca alți băieți. În schimb, se forță să se uite în ochii lui căprui și adânci.

— Sper că hotelul nu vrea să renegocieze termenii de închiriere. Nu ar trebui să le acorzi o renegociere sau, cel puțin, nu acum.

Alegerea de a nu o face pe proasta era mereu riscantă. Inima Calliopei i se zbătea în piept.

— Și de ce nu ar trebui? întrebă Atlas, intrigat.

— Rata de ocupare a camerelor ar trebui să fie mai mare. Deși e perioada sărbătorilor, rata lor de ocupare nu a ajuns nici măcar la optzeci la sută. În plus, adăugă ea ridicând un picior lung și întinzându-și degetele, serviciile lor sunt oribile. Știi că am alunecat pe o băutură vărsată și mi-am luxat glezna când ne-am cazat aici?

Pentru o clipă, Atlas îi urmări mișcarea, apoi se uită în altă parte. Deci măcar o considera atrăgătoare. Fata mai că începuse să creadă că doar își imaginase. Calliope își coborî piciorul la loc și se aplecă.

— Tot ce vreau să zic e că, în locul tău, m-aș gândi bine înainte să le reînnoiesc contractul de închiriere în aceleași condiții. Mai ales având în vedere ratele curente ale dobânzii.

— Nu te înșeli, recunoscu Atlas.

Pentru o vreme, discutară despre fluxurile de numerar autorizate și, deși Calliope vorbea tot timpul, în același timp urmărea cu atenție trupul lui Atlas, felul în care-i jucau ochii atunci când băiatul discuta despre anumite lucruri și gesturile făcute când voia să sublinieze o idee. Toată vara așteptase să simtă mâinile băiatului pe trupul ei și, cu toate acestea, Atlas nu o atinsese nici măcar o dată.

De ce nu o dorea? se gândi ea, tulburată. De ce era singurul băiat care nu încercase să o agațe, singurul pe care nu reușise să-l păcălească?

Un chelner le aduse berile pe o tavă de argint. Calliope simți atingerea plăcută și rece a sticlei când o duse la gură și luă o înghițitură zdravănă. Nu îi plăcea berea. Detestase gustul ei dintotdeauna, dar altă dată, pentru escrocheriile urmărite, făcuse eforturi mai însemnate decât băutul unei beri.

— Ce ai mai făcut în ultima vreme? întrebă Atlas. Nu mergi la școală, nu?

Pentru o clipă, Calliope se întrebă dacă greșise refuzând propunerea mamei sale de a o înscrie la școală. Așa, ar fi putut petrece mai mult timp cu sora lui Atlas. Dar apoi își aminti că, de obicei, fetele nu îi erau de mare ajutor și, în plus, întotdeauna era mai bine să abordeze ținta direct. Știa că, dacă rămânea suficient de mult în preajma lui Atlas, avea să găsească o cale de a obține ceva de la el.

— Nu merg la școală. Dar te asigur că sunt perfect capabilă să-mi țin singură de urât, îi răspunse ea, sperând că-și strecurase suficientă obrăznicie în glas.

— Atlas! Ce faci aici? Și ea cine-i?

Calliopei i se păru că-l cunoaște pe băiatul care se apropia. Era înalt și atrăgător, cu pomeți pronunțați și ochi albaștri, pătrunzători.

— Cord, ce mai faci? zâmbi larg Atlas și înaintă să-l salute pe celălalt băiat. Ai cunoscut-o pe prietena mea, Calliope Brown?

Prietenă? *Serios*? Calliope se gândi la vorbele lui ca la o ofertă de deschidere în cadrul unei negocieri. Din fericire, era o negociatoare dată naibii.

Ea își dădu jos picioarele pe o parte a șezlongului și se ridică încet, felin.

— E o plăcere să te cunosc, susură ea prietenului lui Atlas, tocmai când un alt băiat apăru în zona piscinei.

Atunci își dădu seama, cu groază, de ce Cord i se părea cunoscut.

— Fuller! Tocmai voiam să luăm cina. Vii și tu cu noi?

Inima Calliopei se strânse. Nou-venitul era o versiune mai vârstnică a lui Cord, puțin aspră din cauza anilor și cu un zâmbet mai cinic. Se rugă ca tânărul să nu-și aducă aminte de ea, dar speranțele i se năruiră când acesta îi aruncă o privire și se încruntă nedumerit, recunoscând-o.

— Te cunosc?

— Din păcate, cred că nu, spuse Calliope senină.

El clătină din cap.

— Ba da, ne-am întâlnit în Singapore. Erai împreună cu prietenul meu, Tomisen, și ne-am dus la petrecerea aia de pe plajă, la miezul nopții.

Până în acea clipă, Calliope nu mai fusese recunoscută. Lumea devenea prea mică pentru oamenii ca ea, gândi fata și încercă să nu-și dea la iveală teama. Spera că Brice nu știa și restul: la o săptămână după petrecerea de pe plajă, îi ceruse lui Tomisen un împrumut, își închisese contul bitbanc fals, după ce lichidase fondurile, și fugise din oraș.

Calliope aruncă o privire spre ușa pe care cuvântul IEȘIRE strălucea, scris cu litere holografice. *Să știi întotdeauna unde e ieșirea,* îi amintea constant mama ei. Simplul fapt de a se uita la cuvântul acela o calmă întrucâtva.

Ea zâmbi și întinse o mână.

— Mă numesc Calliope Brown, spuse înțepat fata. Mă tem că mă confunzi cu altcineva. Dar tipa asta pare destul de amuzantă, așa că o s-o iau ca pe un compliment.

— Sunt Brice Anderton. Scuze, am greșit.

Strânsoarea lui era prea fermă, iar în voce îi vibra o amenințare nerostită.

— Nu-l băga în seamă pe fratele meu. Se vede că nu-și poate aminti toate fetele pe care le-a cunoscut în călătoriile lui, glumi Cord, fără să observe tensiunea dintre cei doi.

Brice încă nu-i dăduse drumul. Calliope își trase mâna ușor, iar el i-o eliberă, fără tragere de inimă.

— De ce nu te-am cunoscut până acum, Calliope Brown?

El îi rosti numele ca și când ar fi fost însoțit de ghilimele și nu ar fi fost convins că era cel adevărat.

— Nu locuiesc în New York.

— Și de unde spuneai că ești?

Ea se abținu să-i atragă atenția că, de fapt, nu îi oferise acea informație.

— Din Londra.

Pentru un moment, expresia băiatului mai vârstnic se schimbă.

— Interesant! Ai un accent *unic.*

Calliope se uită la Atlas, dar el îi spunea ceva lui Cord, ignorând discuția fetei cu Brice. Se simțea și mai agitată.

— De vreme ce nu ești din New York, probabil ai nevoie de un partener pentru balul Lumea Subacvatică, adăugă Brice.

Calliope ridică rapid privirea.

— Balul Lumea Subacvatică? repetă ea prostește, dar apoi se controlă. Pare distractiv, adăugă mai tare, ca s-o audă Atlas.

De parcă i-ar fi ghicit intenția, Brice se răsuci către Atlas și întrebă:

— Fuller, mama ta organizează balul, nu?

— Chestia aia despre râul Hudson? Cred că da, răspunse Atlas, nedumerit.

Deci Atlas avea să fie acolo.

Brice zâmbi, iar Calliopei i se păru că surâsul lui era diabolic. Pe jumătate panicată, pe jumătate încântată, se întreba dacă celălalt își dăduse seama că mințea. Părea că făcuse comentariul acela către Atlas anume ca să o prindă în capcană.

— Deci, Calliope, continuă Brice apăsat, mă însoțești la bal, da?

Fata îl urmărea pe tânărul Fuller cu coada ochiului, chiar dacă se uita la Brice. Acesta era un semnal pentru Atlas: Calliope se aștepta să intervină și să se ofere să o însoțească la petrecere, dar el nu spunea nimic.

Bine… Calliope știa că era o idee proastă să meargă la bal cu Brice, care aproape o recunoscuse, dar nu cumva o veche zicală sugerează să-ți ții dușmanii aproape? În plus, la urma urmei, o petrecere e o petrecere. Nu refuzase niciodată o invitație, indiferent de ocazie.

— Mi-ar face plăcere, îi spuse Calliope lui Brice și-l privi în ochi, ca să facă schimb de date personale.

Privirea lui era fermă, neclintită.

Înainte ca frații Anderton să-și ia rămas-bun, ea hotărâse că situația ar putea fi în avantajul ei. Nu exista o metodă mai bună de a atrage atenția unui băiat decât să apari la o petrecere îmbrăcată fenomenal și la brațul altcuiva. Voia să-l facă pe Atlas să regrete că nu o invitase primul. Avea de gând să-l tragă pe sfoară înainte ca ea și mama ei să plece din oraș.

Poate că avea să fie cea mai însemnată escrocherie a Calliopei.

AVERY

Sunetul clopoțeilor era limpede și dulce în aerul rece al nopții. Avery se cuibări mai aproape de Atlas, sub grămada de pături. Inima îi bătea cu putere din cauza emoției, în vreme ce sania lor luneca pe cărarea străjuită de copaci.

Încă nu-i venea să creadă că reușiseră să fure câteva clipe împreună. Era sâmbătă seara și ei doi se aflau în Montpellier, în Vermont, în văzul lumii. Departe de New York, de restricțiile, limitările și *interdicțiile* acestuia.

Atlas plănuise totul. În ultima vreme, fuseseră amândoi un ghem de nervi. Pășeau prin apartament încordați, ca pe ouă, extrem de conștienți de mișcările celuilalt, și totuși încercau din răsputeri să pretindă că nu le pasă deloc. Încă de la anunțul despre turnul din Dubai, Avery simțea că stătea mereu cu sufletul la gură. Când Atlas îi sugerase să plece din oraș pentru o noapte, ideea i se păruse extraordinară.

— Sunt foarte bucuroasă că am reușit să plecăm.

În frig, respirația i se transforma în norișori cristalizați. Privea profilul lui Atlas: nasul drept, buzele pline și pistruii mărunți, pe pomeții de culoarea piersicii. Trăsăturile lui îi erau mai cunoscute decât propriul ei chip. I-ar fi putut desena orice părticică a corpului, chiar și legată la ochi, într-atât de bine îl memorase.

— Și eu sunt bucuros, Aves.

O trase mai aproape de el.

— Crezi că mama și tata bănuiesc ceva? îl întrebă fata.

Încă o neliniștea faptul că lipseau amândoi de acasă în aceeași seară. I se părea bătător la ochi.

— Nu le-ai spus că ești acasă la Leda?

— Ba da, răspunse scurt Avery.

De fapt, le zisese că pleca la Risha, în caz că soții Fuller ar fi sunat, să verifice. Nu mai putea să aibă încredere că Leda avea să o susțină.

— Și eu le-am spus că mă duc la meciul dintre Rangers și Kings, în Los Angeles, cu Maxton și Joaquin. Am cumpărat și bilete, ca să am o dovadă. Nu-ți face griji.

Avery dădu aprobator din cap, dar tot se agita un pic, încercând să-și potolească nervozitatea care nu-i dădea pace. Își aminti cum încercase să fure o pungă de chipsuri din bucătărie, când era mică. Reușise, însă, odată ajunsă în camera ei, fusese prea agitată ca să le savureze.

Atlas observă că fata se foia și oftă.

— Aves, știu că discuția cu tata te-a alarmat, dar te asigur că suntem în siguranță aici. Avem parte de o singură noapte împreună, departe de toate. N-am putea să profităm?

În tăcere, Avery își blestemă teama. Știa câte eforturi făcuse Atlas pentru a planifica totul, încercând să găsească un loc în care să nu fie recunoscuți. Iar acum se părea că ea făcea tot ce-i stătea în putință ca să strice seara. Sub pătura termică, Avery își lăsă capul pe umărul lui.

— Ai dreptate, murmură ea.

Atlas îi luă mâna și i-o sărută cu blândețe. Gestul tandru, aproape curtenitor, risipi neliniștile fetei.

Se cufundau în întunericul adânc și fascinant. Avea impresia că în pădure existau fantome sau, poate, nimfe – un fel de spirite străvechi. Turnul părea foarte departe de ei. Se duceau să vadă aurora boreală. Din cauza deplasării găurii din stratul de ozon, aurora putea fi văzută de aici din sud doar o dată pe an. Avery își dorise dintotdeauna să o admire și o urmărise de zeci de ori în videoclipuri, dar până atunci nu reușise să o vadă pe viu.

Ajunseră într-o poiană unde vreo douăzeci de sănii automatizate așteptau parcate, separate discret, ca într-un fel de versiune fermecată a cinematografelor demodate, în aer liber. O vrajă tăcută se lăsase peste cei adunați. Căni aburinde cu ciocolată caldă, ornate cu fulgi pufoși de frișcă, erau aduse pe aerotăvi. Bancheta lor începu să se încline până când se treziră întinși pe spate, clipind în întuneric. Lui Avery i se părea că în lume nu existau decât frigul nopții, trupul lui Atlas lângă ea și bolta catifelată a cerului de deasupra.

Brusc, o mulțime de culori prinseră viață: dâre verzi și albastre, roz și de culoarea piersicii, se arcuiau și se răsuceau unele în jurul celorlalte. Pentru o clipă, Avery aproape că se temu, de parcă Pământul s-ar fi îndreptat spre o galaxie îndepărtată. Apucă strâns mâna lui Atlas.

— Asculți vreo melodie? îl întrebă încet.

Existau zeci de coloane sonore recomandate pentru a însoți admirarea aurorei, de la concerte de vioară la solouri pentru oboi și muzică rock. Ea le dezactivase pe toate. I se părea că putea auzi luminile foșnind în tăcerea dimprejur, șoptindu-i de sus, de pe cortina cerului.

— Nu, murmură Atlas.

— Nici eu.

Avery se apropie și mai mult de el. Lacrimile din ochii ei fragmentau lumina, spărgând-o într-un milion de cioburi minunate.

Probabil că adormise la un moment dat, deoarece, când deschise ochii, razele trandafirii ale soarelui apăreau la orizont.

— Am ajuns, Frumoaso din Pădurea Adormită.

Atlas îi aranjă părul după urechi și o sărută blând pe frunte.

Avery ridică privirea. Nu se simțea deloc obosită; dintr-odată, întreaga sa ființă era dureros de conștientă de apropierea dintre ei.

— Îmi place să mă trezesc lângă tine, spuse ea, și fu răsplătită cu un zâmbet orbitor.

— Vreau să mă trezesc mereu dimineața alături de tine, declară el când sania se opri brusc în fața hotelului.

Erau cazați la Palatul de Gheață, unde totul – chiar și șemineurile – era construit din gheață artificială care nu se topea. În jurul lor, alte cupluri se ridicau somnoroase de sub pături, îndreptându-se către ușile masive, în formă de țurțuri.

Avery coborî cu grijă din sanie și Atlas se dădu jos pe partea cealaltă.

— Avery?

Cizmele scârțâiră pe zăpada din spatele ei.

Avery se încordă când își auzi numele. Nu îndrăznea să se uite la Atlas, dar, din colțul ochiului, îl văzu aplecându-se, trăgându-și pălăria pe frunte și intrând repede în hotel. Își simți pieptul cuprins de o gheară când îl urmări îndepărtându-se. Fratele ei nu privi înapoi. Era ca o premoniție îngrozitoare a ceea ce avea să vină.

Ea se răsuci încet, reușind să afișeze un mic zâmbet.

— Miles! Ce surpriză! exclamă Avery și îl îmbrățișă pe nou-venit.

Miles Dillion fusese coleg de clasă cu Atlas, în liceu. Cuprinsă de panică, fata se întrebă dacă Miles își văzuse fostul coleg.

— Așa e, râse Miles.
Însoțitorul lui, un tânăr înalt și chipeș, cu trăsături frumoase, făcu un pas înainte.
— El este iubitul meu, Clemmon. Ai venit singură? o întrebă Miles.
— Din păcate, da.
Avery nu îndrăzni să se miște, de teamă să nu i se înmoaie picioarele. Își strânse și mai mult paltonul în jurul trupului, încercând să găsească un subiect asupra căruia să se concentreze.
— Tatăl meu ar vrea să cumpere hotelul și m-a trimis să văd cum arată. Voi ce părere aveți?
Era o minciună destul de bună, mai ales că nu avusese mult timp la dispoziție să o născocească.
— Ne place la nebunie, exclamă Clemmon. E atât de romantic! Păcat că ai venit singură, adăugă el, folosind același ton uimit pe care-l adoptau oamenii când Avery le spunea că nu avea un iubit.
— Vrei să iei micul dejun cu noi? îi propuse Miles, dar Avery scutură din cap, încă zâmbind.
— Cred că o să trag un pui de somn. Mulțumesc pentru invitație.
Așteptă până când cei doi plecară, mână în mână, spre sala de mese, cu tavanul ei înalt, de gheață, și stalagmite pe podea, apoi se grăbi să ajungă în camera ei.
Când intră, Atlas era acolo, uitându-se la foc, așezat într-un fotoliu. Pe o masă strălucea o tavă de argint, plină cu mâncărurile preferate ale lui Avery: cornuri, fructe de pădure proaspete și cafea fierbinte. Zâmbi, impresionată de grija lui Atlas.
— Îmi pare foarte rău, spuse ea încet. Ce coincidență îngrozitoare! Cine s-ar fi gândit că o să dăm peste el?
— Evident, n-am fi putut ghici.
Pe fundalul pâlpâitor al focului, bărbia lui Atlas se profila ferm. O privi.
— Nu este o coincidență, Aves. Asta e realitatea în care trăim. Nu putem fi împreună în New York, dar uite ce se întâmplă când încercăm o escapadă.
Avery se așeză în celălalt fotoliu, întinzându-și picioarele către foc.

— Eu nu…

Cu mâinile pe genunchi, Atlas se apleacă în față. Tonul lui era imperativ, înspăimântător.

— Trebuie să fugim, așa cum am plănuit, înainte să fie prea târziu.

Pentru o clipă, Avery își îngădui o fantezie: se plimba cu Atlas pe o plajă scăldată de soare, făcea cumpărături într-o piață plină de culori, îl ținea pe Atlas în brațe, într-un hamac, sub stele. Fantezia de a fi împreună, fără teama de a fi demascați.

Era un vis frumos, dar, cel puțin pentru moment, unul imposibil. I se strânse inima când se gândi că Leda știa adevărul despre ei și nu ar fi ezitat să-l dea în vileag, dacă ea și Atlas ar fi fugit împreună. Avery era îngrozită la gândul de a-și obliga părinții să treacă printr-o astfel de situație. Ce li s-ar fi întâmplat dacă relația dintre Avery și fratele ei adoptiv devenea publică?

Foarte probabil, tatăl ei deja bănuia ceva.

— Tot ce-mi doresc este să fug cu tine, spuse Avery și vorbea serios, din tot sufletul. Dar nu pot încă.

Fata își dorea să-i fi putut oferi o explicație mai bună.

— De ce?

— E complicat.

— Orice ar fi, Avery, poți să…

— Pur și simplu *nu* pot, înțelegi?

Atlas își plecă privirea, rănit și distant.

— Îmi pare rău. N-am vrut să mă răstesc. Sunt cu nervii întinși la maximum, spuse ea repede și se întinse după mâna lui.

Atlas o trase ușor de mână, îndemnând-o să se așeze pe genunchii lui. Ea îi cuprinse gâtul cu brațele și-și sprijini obrazul de pieptul lui, închizând ochii. Bătaia inimii lui o liniștea și o ajuta să respire mai ușor.

— Nu-i nimic. Și eu m-am îngrijorat văzându-l pe Miles, o asigură Atlas și desenă cu degetul un mic cerc pe spatele ei.

Avery dădu aprobator din cap. Își dorea foarte mult să-i zică lui Atlas adevărul despre noaptea aceea de pe acoperiș, despre ce i se întâmplase de fapt lui Eris și despre minciuna pe care o spusese. Voia să-i destăinuie adevăratul motiv care o împiedica să fugă.

Însă Atlas ar fi privit-o cu alți ochi dacă ar fi aflat ce făcuse. Avery nu era sigură că putea suporta asta.

Băiatul oftă.

— E vorba despre ai noștri, nu? O să se descurce fără noi. Sigur o să le fie mai bine decât dacă am rămâne acasă și ar afla despre noi.

O strânse mai tare în brațe.

— Deși… oricât de mult îmi doresc să plecăm acum, poate că nu ar trebui să ne grăbim. Poate ar fi bine să mă mut în Dubai, să lucrez pentru tata un an și apoi să plecăm după ce termini liceul. Nici măcar nu am fi nevoiți să pornim în același timp. Așa, nu am da de bănuit.

Băiatul îi zâmbi și adăugă:

— În plus, meriți să termini liceul odată cu prietenele tale.

— Dubaiul este foarte departe, spuse Avery.

Detesta gândul de a trăi la o jumătate de glob distanță de el.

— Știu, Aves, dar nici nu putem trăi amândoi în New York, cu teama de a fi prinși.

Avery nu avea un răspuns. Dubaiul i se părea o opțiune îngrozitoare, dar știa că Atlas avea dreptate; situația asta nu mai putea continua.

— Îmi pare rău. Am nevoie de mai mult timp, șopti ea, neajutorată.

Nu știa ce să facă.

— Înțeleg. Am răbdare.

Încrederea pe care o sugera zâmbetul lui Atlas aproape că-i frângea inima.

— Și, bineînțeles, tu meriți să aștept. Te-aș aștepta o viață întreagă.

Avery nu mai putea îndura să-l asculte, așa că-l reduse la tăcere cu un sărut.

Mai târziu, după ce Atlas adormise sub blănurile de urs, Avery aruncă o privire prin frumosul dormitor de gheață, cu pereți netezi și de neclintit. Se tot gândea la Miles și Clemmon, la părinții ei, la Eris și Leda, la toate lucrurile care îi zădărniceau relația cu Atlas.

Nici măcar acolo, departe de New York, ea și Atlas nu puteau să scape de adevărul crud. Nu aveau unde să se ascundă. Inima i se strânse de panică. Dacă așa avea să fie pentru totdeauna? Lumea era atât de mică! Oare ea și Atlas aveau să fie liberi vreodată?

Încercă să alunge gândul, dar simțea că pereții reci ca gheața o sufocau și că nu avea scăpare.

RYLIN

Rylin stătea aplecată deasupra pupitrului din laboratorul de editare a hologramelor. Era atât de absorbită de munca ei, încât aproape uitase unde se afla.

După școală, se întâlnise cu Leda ca să editeze filmarea făcută pe pista de scrimă. Rylin constatase că materialul era minunat. Leda plecase de mult. Rylin descărcase restul filmării din camera ei video și în acel moment era adâncită în cu totul altă activitate.

Viziona iar și iar filmarea făcută la petrecerea de la piscină, cu o săptămână în urmă. Derula înainte și înapoi, cu ochii strălucind de încântare. Stând în încăperea aceea, pe un scaun cu tapițerie de catifea neagră, Rylin parcă se întorsese în timp. Petrecerea o înconjura, iar luminile dansau pe pereți asemenea unor lumânări licărind într-o peșteră primordială. Piscina verde-albastră, cu suprafața încrețită de unde, părea să se întindă până la talia lui Rylin. Lângă ea, Lux ieși din apă și scutură din cap. Instinctiv, Rylin ridică un braț ca să se ferească de picăturile proiectate de părul blond și scurt al prietenei sale. Apoi coborî brațul, realizând că, bineînțeles, fata nu era acolo.

Experiența aceea era și mai intensă decât cea oferită de pipele cu halucinogene, gândi ea, căutând cu nerăbdare un clip pe care să-l arate prietenilor.

— Rylin? Ce faci aici?

Xiayne intră și ușa se închise automat în urma lui, ținând lumina la distanță. Purta din nou un tricou alb, iar tatuajele de pe piept aproape că i se zăreau prin materialul subțire.

Ea apăsă grăbită butonul central al consolei și holograma se întunecă.

— Lucram la ceva.

— Stai puțin! Pune-o de la capăt!

Vocea lui Xiayne era nerăbdătoare și curioasă. Rylin își încrucișă brațele. Simțea că trebuia să se apere.

— Vrei să plec? îl întrebă fata. Din câte știu, sala asta nu era rezervată.

— Nu, chiar te rog să rămâi. Nu vreau să te dau afară.

Xiayne părea amuzat de reacția ei.

— Mă bucur că, în sfârșit, cineva folosește spațiul ăsta. Școala a cheltuit o grămadă de bani cu el, dar nu vine nimeni aici.

— Domnule profesor…, începu Rylin.

— Xiayne, o corectă el.

— Xiayne, repetă ea, exasperată. De ce nu a fost reușit videoclipul cu apusul?

— Nu se pune problema că nu era reușit. Era frumos, spuse el monoton.

— Atunci, de ce mi-ai dat o notă mică?

Xiayne făcu un semn spre scaunul de lângă ea, de parcă i-ar fi cerut permisiunea să ia loc. Văzând că Rylin nu refuză, se așeză.

— Ți-am dat o notă mică pentru că știu că poți să faci unul mai bun.

Rylin ar fi vrut să protesteze, spunându-i că nici măcar nu o cunoștea. Replica asta i se părea vehementă, or ea nu mai era atât de furioasă.

— Îmi pare rău dacă am fost aspru cu tine, continuă Xiayne, cântărind-o din ochi. Știu din experiență că nu e deloc ușor când ajungi într-un loc ca ăsta, venind din partea de jos a Turnului.

Rylin oftă.

— Pur și simplu nu cred că locul meu e aici.

Îi făcea bine să o spună cu voce tare. Xiayne se declară de acord, ceea ce o șocă, amuțind-o. Profesorul zâmbi larg.

— Dar nu cred că-ți dorești cu adevărat să te integrezi aici, așa-i?

— Nu prea, recunoscu Rylin.

— Te rog, îmi arăți la ce lucrai adineauri?

După o ezitare, fata apăsă butonul de redare.

Piscina prinse viață înjurai lor, pulsând cu o energie sălbatică, aproape frenetică. Luminile strălucitoare dansau în întuneric. Muzica și bârfele răsunau deasupra apei, amestecate cu râsete și cu pleoscăiturile petrecăreților. Un cuplu stătea într-un colț, iar un altul, ghemuit sub trambulină. Rylin vedea totul în detaliu, de parcă s-ar fi scufundat în propria memorie. Doar că filmarea era mai reușită: totul era mai strălucitor și mai bine redat decât în amintirile sale umane, imperfecte. Aproape că simțea gustul shot-urilor reci de atomic, mirosul de clor și de transpirație.

Se uita pe furiș la Xiayne, care urmărea cu ochi mari filmarea, ca și cum n-ar fi vrut să clipească, de teamă să nu-i scape ceva.

Când V luă camera și o scufundă în piscină, încăperea începu să se învârtă sălbatic, întreaga lume părea transformată în apă. Rylin exclamă panicată și închise holograma.

— Nu! Las-o! strigă Xiayne.

— Nu te-ai supărat din cauza camerei?

Nemaivorbind de faptul că filmase o petrecere ilegală, într-un spațiu public, la care minorii consumaseră alcool.

— Nu, e în regulă. Camera e rezistentă la apă! *Rylin*…

Profesorul se apropie, o luă de mână și făcu un semn în aer, ca înregistrarea să fie redată în continuare.

— E incredibil!

Rylin clipi, uimită de atingere, dar Xiayne deja îi dăduse drumul. Nici măcar nu părea să conștientizeze că o atinsese. El pășea în cerc, iar lumina hologramei alcătuia modele fascinante pe chipul lui.

— Ai reușit.

— Ce anume?

— Ți-am spus să-mi arăți cum vezi tu lumea și ai reușit. Înregistrarea asta e captivantă din punct de vedere vizual, convingătoare la nivel narativ, plină de culoare și vie. Este…

Tânărul scutură din cap.

— E al naibii de bună.

— N-am făcut decât să iau camera de filmat la o petrecere, protestă Rylin, nesigură.

Xiayne își flutură brațele și filmarea se opri.

— Aprinde! ordonă el și clipi când luminile se aprinseră brusc. Ăsta este scopul principal al cursului: să fii un observator atent, să reînveți *să vezi* lumea. Din câte îmi dau seama – întinse brațele, ca pentru a cuprinde camera, care acum părea ciudat de goală, în absența vacarmului petrecerii –, ai un talent înnăscut.

Rylin încă era nedumerită.

— Nici măcar nu ți-a plăcut filmarea meu cu apusul. Și la aia chiar m-am străduit.

— Încercai să fii altfel decât ești. Dar filmarea asta te reprezintă!

— Cum adică? Nici măcar nu este editată!

Ea se temea că Xiayne să nu se simtă jignit din cauza tonului ei, dar profesorul se lăsă pur și simplu pe spate și-și împreună

mâinile la ceafă, nepăsător, lăsând impresia că avea tot timpul din lume la dispoziție.

— Atunci, hai s-o editâm.

— Acum?

Cu siguranță, nu auzise bine.

— Ai alte planuri?

Ceva din tonul tânărului și din poziția provocatoare a umerilor săi risipi iritarea lui Rylin.

— Tu nu ai?

— Ba da, însă activitatea asta va fi mult mai distractivă, spuse Xiayne și Rylin nu-și putu stăpâni un zâmbet.

•

După trei ore, holograma pâlpâia în jurul lor, în fragmente strălucitoare. Frânturi din diverse imagini fuseseră separate și adunate în mai multe grupuri, suprapunându-se în aer, ca un cor de fantome.

— Mulțumesc că ai stat atât de mult cu mine. Nu mi-am dat seama cât de târziu e, spuse Rylin, simțindu-se puțin vinovată că-i răpise lui Xiayne o mare parte din seară.

— Ai fi uimită să afli cât de repede trece timpul aici, mai ales că nu sunt nici ferestre și nici lumină naturală.

El se opri în prag, îngăduind luminilor de editare să se stingă. Rylin se grăbi să-l urmeze și se împiedică. Abia în ultima secundă reuși să nu cadă lată, cu capul înainte, pe holul pustiu.

— Hei, ești bine?

Xiayne îi întinse o mână ca să o sprijine.

— Unde vrei să ajungi? Lasă-mă să te conduc. E cam târziu.

Rylin clipi. În mintea ei, un milion de voci țipau simultan. Pe lângă stânjeneala provocată de stângăcia ei, mai simțea și o căldură lăuntrică neașteptată, dar plăcută. Xiayne încă o ținea de cot, cu palma lipită de pielea ei, deși fata nu mai era în pericol să cadă.

În capătul holului, cineva apăru de după colț. Bineînțeles, își zise Rylin iritată, nu putea fi altcineva decât Cord!

Când se apropiară unul de celălalt, fata zări scena prin ochii lui: Rylin alături de un profesor tânăr, atrăgător, seara târziu, ieșind amândoi din camera de editare întunecată, iar profesorul îi atingea brațul într-un gest intim. Fata văzu cum Cord cântărea situația și punea totul cap la cap. Își dădu seama că avea să tragă concluzii greșite.

Își spuse că nu îi păsa, dar, când se apropiară unul de celălalt, pe holul pustiu, o dorință cunoscută și acută îi vibră prin tot trupul. Rylin își ținea capul sus, fără să clipească, hotărâtă să nu-i arate lui Cord cât de multe eforturi făcea pentru a-și menține această atitudine.

Pe urmă, băiatul trecu pe lângă ea și clipa de încordare dispăru.

WATT

În weekendul care urmă, Watt inspira profund în timp ce se îndrepta spre locuința Ledei, cu un buchet de flori în mână. Purta smochingul cumpărat pentru petrecerea la care mersese însoțit de Avery, cu doar câteva luni în urmă. I se părea că de atunci trecuse o viață.

Așteptă ca Leda să-l lase să intre. Privi curios în lungul străzii flancate de locuințe verticale, inspirate de vechile case orășenești din cartierul Upper East Side. O fetiță țopăia pe trotuar, trăgându-și puiul de labrador auriu de o lesă wireless.

Ai să-mi dai vreun ultim sfat înțelept? o întrebă el pe Nadia și se simți uimit de propria agitație, mai ales că nici măcar nu o plăcea pe Leda. Pe de altă parte, nu fusese niciodată genul de băiat care iese la întâlniri.

Fii tu însuți. Fermecător; *ca de obicei.*

Știm amândoi că nu sunt deloc fermecător, răspunse el când ușa i se deschise dinainte.

Leda își lăsase părul liber, în bucle aranjate cu grijă, și purta o rochie purpurie, amplă. Membrii familiilor regale obișnuiau să poarte veșminte în această nuanță, pe vremea când se pictau portrete oficiale, pe pânze bidimensionale. Fata din fața lui Watt părea un asemenea portret trezit la viață. Avea cercei cu diamante imense, iar expresia sa era rece și nerăbdătoare. Nu-i mai lipsea decât o diademă. Își dădu seama că Leda se îmbrăcase nu pentru a fi frumoasă, ci anume ca să intimideze. Refuză să pice în capcana ei.

— Watt, ți-am scris în mesaj că ne întâlnim la petrecere.

Watt își reținu un răspuns sarcastic.

— Am vrut să vin să te iau, spuse el cu un zâmbet cât mai sincer posibil.

Florile, Watt! îl îndemnă Nadia.

— Ăăă… Astea sunt pentru tine, zise el și îi întinse buchetul, cu stângăcie.

— Mda, bine. Hai să mergem.

Fata aruncă florile pe o masă aflată în holul de la intrare. Cu siguranță, aveau să fie luate de acolo și puse într-o vază. Leda îl împinse pe Watt.

Se știe că discuțiile destind atmosfera, îi reaminti Nadia când urcară, încordați, în aerocabină. Dacă întâlnirea aceea nu ar fi fost dezastruoasă, lui Watt i s-ar fi părut amuzantă.

— Așadar, cine organizează balul pentru râul Hudson? încercă el.

Leda îi aruncă o privire iritată.

— Comitetul pentru Conservarea Resurselor Naturale ale Râului Hudson, îi răspunse ea tăios.

— Ei, nu mai spune!

Restul călătoriei spre partea inferioară a Turnului se scurse în liniște, dar când ajunseră la parter și pășiră pe Cheiul Patru, Watt nu-și putu ascunde uimirea. Tot spațiul acela – de obicei plin de copii care mâncau și de turiști care urmăreau bancurile de pești-zburători dresați – era pustiu. *Nadia, unde-i petrecerea*?

Acolo, jos. Computerul îi îndreptă privirea spre un rând de trepte care coborau în apă.

— Stai o clipă, zise Watt cu voce tare. Petrecerea asta pur și simplu are ca temă lumea subacvatică sau *chiar* are loc sub apă?

— Și eu, care credeam că le știi pe toate! se răsti Leda. Da, petrecerea are loc pe fundul râului Hudson. Nu ai auzit că au culturi acolo, jos?

Watt știa. Se părea că gunoaiele aruncate de oameni în acel râu, secole la rând, transformaseră albia într-un sol extraordinar de fertil. Departamentul de Urbanistică al New Yorkului începuse să planteze acolo cartofi, luminați de lămpi solare subacvatice, care pluteau încolo și încoace deasupra straturilor. Însă lui Watt nici nu îi trecuse prin cap că oamenii chiar coborau până la fundul râului și, cu siguranță, nu pentru o petrecere.

Dar îi urmărise suficient timp pe locatarii etajelor superioare, deci faptele lor nu ar fi trebuit să-l mai uimească.

Apa întunecată a râului scălda treptele acoperite, protejate de un tunel cilindric confecționat dintr-un soi de hidrocarbură elastică. Watt își trecu ușor o palmă de-a lungul peretelui în vreme ce cobora, iar materialul cedă cu ușurință. Degetele sale lăsară o urmă, ca pe un strat de glazură fluorescentă. Treptele

străluceau și își schimbau culoarea sub pantofii lui eleganți, ca în vechea hologramă Disney cu sirena.

Ajunseră la ultima treaptă și Watt văzu petrecerea chiar pe fundul râului, la optzeci de metri distanță de suprafața apei.

Tavanul se arcuia deasupra, ca un acvariu rotund, imens. În loc să fie maronie și noroioasă, apa de dincolo de perete părea de un albastru intens. Watt se întrebă dacă nuanțaseră sticla flexibilă așa încât apa să capete culoarea aceea. Grupuri de bărbați și femei îmbrăcați elegant se învârteau pe acolo grațios, cu mișcări coordonate, asemenea unor bancuri de pești tropicali.

Leda se îndreptă imediat către barul decorat cu o plasă de pescuit și îi salută pe câțiva oaspeți cu o mișcare a capului.

Watt mări pasul și o ajunse din urmă.

— Ai de gând să-mi vorbești cât de cât în noaptea asta sau m-ai adus aici doar pe post de trofeu?

Campania lui de a o convinge să-l placă nu începuse grozav. Leda îi aruncă o privire.

— Ca să fii trofeu, ar trebui să fii fotomodel. Cred că vrei să zici „animal de companie”.

El dădu să protesteze, dar văzu că ea zâmbea în colțul gurii. Așadar, Leda Cole avea simțul umorului, și încă unul negru. Poate că, până la urmă, avea să se distreze în seara asta.

Se opriră lângă un șir de scoici false supradimensionate. O fâșie de nisip, paralelă cu scoicile, ținea loc de plajă. Nadia proiectă pe lentilele lui scenariul pe care îl repetase cu Cynthia, dar Watt se gândi să înceapă cu un compliment.

— Ești frumoasă în seara asta, Leda, spuse el, și își recăpătă încrederea în sine când rosti replica familiară.

Fata își dădu ochii peste cap.

— Watt, lasă naibii vrăjeala!

Ți-am afișat scenariul ca să-l citești, îl dojeni Nadia.

Watt se foi neliniștit.

— Eu doar…

A înjurat. Potrivit studiilor psihologice despre tehnica oglindirii, ar trebui să faci la fel, îi sugeră Nadia.

— De ce naiba m-ai adus aici? zise el brusc.

Nu la asta mă refeream.

Leda își lăsă capul pe spate, cu o mișcare ce părea exersată.

— Pentru că, atunci când nu te porți prostește, ești chiar util. Mă gândeam că tu și Nadia m-ați putea ajuta să supraveghez oamenii. Poți să comunici de la distanță cu ea?

Dac-ai ști ce poate ea să facă!

— Pe cine să urmărim? întrebă el, evitând intenționat întrebarea despre Nadia.

— Pe oricine ar putea să-mi facă probleme, explică Leda. În principal, pe Avery și pe Rylin. Și pe tine, desigur, adăugă ea, amuzată.

Cu alte cuvinte, pe toți cei care îi cunoșteau cel mai întunecat secret. Agitația frivolă a Ledei aproape că-l întristă pe Watt. Dacă nu i-ar fi displăcut atât de mult, poate că i-ar fi fost milă de ea.

— Leda, nu toată lumea e împotriva ta, spuse el, fără să se aștepte la vreun răspuns.

— Ba sigur că e. Totul e un joc de tipul totul sau nimic.

Nadia fu nevoită să-i explice lui Watt expresia. Era vorba despre o competiție cu un singur premiu și un singur câștigător. El își ridică privirea spre Leda, vădit șocat.

— Este o *petrecere,* spuse el rar, ca și când ar fi vorbit într-o altă limbă și lentilele ei ar fi avut nevoie de timp ca să-i traducă. Nu e o luptă pe viață și pe moarte.

— Ba exact asta este. Și refuz să o pierd doar pentru că nu am crescut la fel ca restul.

Vocea Ledei era tăioasă.

— Watt, nu ai cum să înțelegi. Te simți foarte nasol când îți faci mereu griji că nu ești îndeajuns de bun.

Băiatul se încordă, furios.

— Leda, părinții mei s-au mutat aici din Iran și s-au angajat să-i șteargă pe bătrâni la fund, pentru un salariu de nimic, de dragul *meu.* Dacă nu sunt acceptat la MIT, vor fi distruși. Să-ți mai zic că, în fiecare an, MIT acceptă cel mult un student de la liceul meu și că eu concurez împotriva celor mai buni prieteni ai mei?

Watt se apleacă spre ea, cu inima zbătându-i-se în piept.

— Așa că știu *exact* cât de nasol te simți când îți faci griji că nu ești îndeajuns de bun.

Între ei, atmosfera era grea de furie. Și de încă ceva, un sentiment necunoscut lui Watt.

— Nu-mi pasă ce crezi despre mine, spuse ea în cele din urmă. N-o să-i mai las pe ceilalți să mă folosească, mai ales pe cei la care țin.

Watt știa că fata se gândea la Atlas, care pe la începutul anului încercase să dea impresia că se întâlnea cu Leda, vrând să-și ascundă sentimentele față de Avery sau să le învingă.

— Haide.

El îi întinse o mână.

— Suntem la o petrecere. Nu te las să te îmbufnezi.

— Nu sunt îmbufnată, îl contrazise Leda.

Fata se îndreptă prompt spre ringul de dans.

Acolo, pentru o vreme, se legănară în liniște. Watt era uimit de ușurința cu care Leda cedă, lăsându-se condusă, de cât de relaxată părea să se simtă în brațele lui. I se părea că Leda se elibera de tensiune ca de otrava dintr-o rană. Fata îl cuprinse cu brațele și-și lipi capul de pieptul lui, închizând ochii ca și cum, preț de o clipă, ar fi vrut ca lumea să dispară.

Watt se întrebă câte dintre problemele Ledei erau rezultatul celor întâmplate cu familia Fuller – durerea de a-și pierde cea mai bună prietenă, combinată cu faptul că Atlas nu ținuse niciodată la ea cu adevărat – și câte erau provocate de neliniștile ei. În mod clar, suferise mult, și încă de pe urma oamenilor în care avusese încredere. Totuși Watt avea impresia că, oricât de reușită ar fi fost viața ei, Leda ar fi iscat mereu probleme, căutând ceva, fără să știe ce.

O bănuială oribilă îi șoptea că, dacă Nadia n-ar fi fost în mintea lui, și el s-ar fi găsit în aceeași situație.

— Mai există și alte școli în afară de MIT, spuse Leda după un moment, întrerupându-i gândurile.

— Nu și pentru ceea ce vreau să studiez.

Leda își înălță chipul spre el, cu mâinile împreunate la ceafa lui.

— Lipsa ta de încredere în tine mă uimește. Ai fost în stare să o construiești pe Nadia, și totuși te îngrijorează ceva atât de banal precum înscrierile la facultate?

Ai de gând să o lași să vorbească despre mine? întrebă Nadia țâfnoasă.

— După cum bine știi, nu pot să povestesc despre Nadia în eseurile mele.

— Sunt surprinsă că nu o rogi pe Nadia să ți le scrie, veni replica Ledei și, de data asta, îi zâmbi sincer.

Watt simți că-i surâde și el, de dragul oglindirii fiziologice, despre care îi tot vorbea Nadia.

— O, am încercat și asta, dar de fiecare dată erau prea reușite.

— Prea reușite. Uite o expresie pe care n-o aud foarte des. Măcar de-ar fi mai multe lucruri prea reușite în lume.

Ochii ei negri licăreau.

— Știu, nu mă aștept să mă compătimești.

Începu o altă melodie și Leda se retrase, încălcând armistițiul lor ciudat.

— Mi-e sete, anunță ea.

Watt recunoscu aluzia, după atâția ani de agățat fete prin baruri.

— Îți aduc ceva de băut, se oferi el repede.

Barmanița era o fată cu origini latino-americane evidente, care părea de vârsta lor, cu breton și ochi ageri. Watt îi ceru două pahare cu whisky și apă minerală. Ea ridică o sprânceană la auzul comenzii duble, dar nu puse nicio întrebare.

Când se întoarse la Leda, fata stătea cu coatele sprijinite de tăblia unei mese, cu un picior în spatele celuilalt. Watt se opri în loc. Ceva din expresia ei îl făcea să șovăie: ceva fragil și, într-un fel, plin de speranță. Era la fel de șocant și de neașteptat ca și când ar fi văzut-o în lenjerie intimă.

Crezuse că o cunoștea bine, dar acum se îndoia că o înțelegea cu adevărat pe Leda Cole.

Când îi întinse paharul, Leda îl roti ușor și-l ridică în lumină, cercetând nuanța chihlimbarie a lichidului.

— Cât alcool crezi că ar fi nevoie să bem ca să uităm tot ce regretăm că am făcut? întrebă ea misterios.

Watt se întrebă ce anume provocase acea schimbare de dispoziție.

— De obicei, eu beau ca să am parte de amintiri noi și amuzante, nu ca să le uit pe cele vechi. Ar trebui să încerci și tu. S-ar putea să-ți facă plăcere, spuse el vesel.

Watt sperase să schimbe atmosfera, să o facă să râdă un pic, însă Leda îi aruncă o privire piezișă.

— Și atunci, cum rămâne cu noaptea în care am venit la tine acasă? Cu siguranță, atunci beai ca să uiți ceva.

Watt se înroși la gândul acelei nopți. Într-adevăr, băuse ca să uite că Avery era îndrăgostită de propriul frate. Leda îl obligase să-i destăinuiască această informație după ce își făcuse apariția în apartamentul lui, încă purtând uniforma școlară, după ce îl drogase și îl sedusese.

— Nu-mi aduc aminte, mormăi el.

Dintr-odată, retrăia în minte, iar și iar, clipa în care Leda se așezase în poala lui și-l sărutase.

S-ar putea ca acum să fie momentul potrivit, Watt, îl anunță Nadia.

Avea dreptate. Dacă în clipa aia Leda se gândea la trecut, poate că ar fi putut să o păcălească, așa încât să vorbească despre moartea lui Eris. El se apropie un pic, pentru ca Nadia să obțină o înregistrare perfectă.

Leda se uită la el, brusc îngrozită.

— De ce ai adus vorba despre asta? întrebă ea în șoaptă.

— Voiam doar să…

— Lasă-mă naibii în pace, Watt! izbucni Leda și se îndepărtă grăbită, cu umerii țepeni.

Mișcările ei dădeau de înțeles că era jignită și furioasă.

Mă dau bătut, îi declară el Nadiei. *Cum s-o fac pe fata asta să aibă încredere în mine*? *Nici măcar nu o plac*!

Ție nu-ți plac majoritatea oamenilor, sublinie Nadia nemilos.

Watt oftă și se răsuci, trezindu-se nas în nas cu Avery Fuller.

Fata arăta splendid, ca întotdeauna. Purta o rochie lungă, fără bretele. Părul îi era aranjat într-un coc, scoțând în evidență simetria perfectă a acelei fețe pe care în secunda aceea se citea uimirea. Parcă nu înțelegea ce căuta Watt acolo sau nu își amintea cine era băiatul. Tresărind, Watt își dădu seama că, probabil, în ultimul timp Avery nu se mai gândise deloc la el. Era evident că nici el nu o așteptase cu mâinile-n sân – nu o mai dorea acum, când știa că avea o relație cu fratele ei –, dar cel puțin se întrebase ce mai făcea, dacă se simțea bine. Când colo, ea clipea nedumerită, de parcă ar fi uitat de existența lui.

Brusc, Watt înțelese cuvintele Ledei, când spusese că se simte folosită de oamenii la care ține. Însemnase el ceva pentru Avery sau fusese pur și simplu o altă încercare de a nu se mai gândi la sentimentele pe care le nutrea față de propriul ei frate?

— Bună, Watt! Arăți grozav, îl complimentă ea, zâmbind la vederea smochingului pe care îl ajutase să-l aleagă și pe care el îl cumpărase, încercând să o impresioneze.

Pe Watt îl irita faptul că fata adusese în discuție după-amiaza în care fuseseră împreună la cumpărături. Oare ce se aștepta ea să audă, în chip de răspuns? Ar fi trebuit să-i zică și el lui Avery că arată minunat? Ca și cum nu ar fi știut deja.

— Mulțumesc, spuse el plictisit.

— Ce te-aduce aici în seara asta?

— Leda m-a adus.

Avery oftă.

— Îmi pare rău. E vina mea. Încearcă să se răzbune pe mine.

— Ce vrei să spui?

Watt se săturase de bogătașii ăștia și de aluziile lor.

Avery își plecă ochii și își făcu de lucru cu o brățară, evitând să-l privească.

— Te-a adus aici ca să mă sape, fiindcă toți știu că te-am invitat la petrecerea de la Clubul Universității, iar acum, când o să te vadă cu Leda, o să creadă că mi te-a furat, spuse ea, nefericită.

Watt era uimit. În momentul acela, se simțea oripilat de Avery, de cât de îngust vedea ea lumea, raportând-o doar la propria persoană. Dar în adâncul lui recunoștea că, probabil, fata avea dreptate.

— Sunt sigur că nu ai venit neînsoțită, așa-i? se interesă el, întrebându-se cine era următoarea ei victimă.

Avery ridică privirea.

— Am venit cu Cord, dar suntem doar prieteni.

— Cred că ar trebui să te asiguri că și el știe asta, i-o trânti Watt, furios. Eu, de exemplu, am ratat anunțul care preciza adevăratul motiv pentru care Avery Fuller invită băieții să o însoțească la petreceri.

Ea arăta de parcă ar fi fost pălmuită.

— Watt…

— Las-o baltă, zise el și plecă.

Dacă intenționa să se amestece și mai mult în încâlceala vieților perverse ale bogătașilor, trebuia să bea ceva.

AVERY

Avery rămase uluită când Watt plecă furios. O durea că, evident, el o desconsidera. Intențiile ei față de Watt fuseseră mereu sincere: nu avusese niciodată de gând să-l rănească, nu își propusese să-l folosească sau să-l păcălească. Totuși el o displăcea fățiș pentru cele întâmplate. Iar ultimul lui comentariu, despre „adevăratul motiv” pentru care îi invita pe băieți să o însoțească, o făcea să se întrebe dacă Watt știa adevărul despre ea și Atlas. Dar cum aflase? Poate i-l spusese Leda.

Formația începu un alt cântec, unul dintre preferatele lui Avery. Din senin, nu-și dorea decât să danseze. Privi în jur ca să-și caute un partener și privirea i se însufleți când îl văzu pe Cord. Fusese ideea lui Atlas ca sora lui să vină cu un alt băiat la petrecere. Asta ar mai fi domolit suspiciunile părinților și, în plus, i-ar fi ajutat pe Avery și pe Atlas să nu-și vorbească prea mult.

Cord fusese mereu alegerea lui Avery la astfel de evenimente. Atlas, pe de altă parte, venise cu Sania Malik, o fată pe care o cunoștea de ani de zile. Nu tocmai cea mai credibilă parteneră, însă fusese singura alternativă pe care Atlas o găsise într-un timp atât de scurt.

Avery se îndreptă spre locul în care Cord stătea alături de Brice, lângă peretele bulei din sticlă flexibilă. De cealaltă parte a peretelui creșteau rânduri de cartofi. Frunzele acestora se unduiau în apă, luminate de lămpi solare subacvatice.

Rochia ei de seară, din mătase radzimir de un albastru intens, foșni plăcut când se apropie de ei.

— Cord, dansezi cu mine? întrebă ea direct.

— Desigur.

El îi întinse o mână și o conduse pe ringul de dans.

— Pot să-ți țin poșeta? adăugă băiatul, gesticulând spre geanta-plic argintie, minusculă, în care nu încăpea altceva decât un ruj.

Avery aprobă din cap și el strecură poșeta într-un buzunar al smochingului. Brusc, își aminti cum, înainte de moartea mamei lui Cord, doamna Anderton îi însoțise pe amândoi la balul din

clasa a cincea. „Cord, când te duci cu o fată la o petrecere, să te oferi mereu să-i ții băutura sau poșeta, să o inviți la dans, să te asiguri că ajunge acasă în siguranță și...” „Am înțeles, mamă”, oftase Cord, iar Avery își stăpânise un chicotit, aruncându-i o privire plină de înțeles.

Cord nu vorbi deloc în timp ce se mișcau grațios pe ringul de dans. Între ei, atmosfera părea relaxată, lipsită de complicații. Avery își amintea cum dansase Watt: cu pași corecți, dar extrem de atent, cu fruntea încrețită de concentrare. Simți o nouă undă de regret din cauza modului în care se purtase cu el.

Își zări părinții de partea cealaltă a ringului de dans și le făcu scurt din mână. *Sunteți mulțumiți*? Tatăl ei dădu satisfăcut din cap, iar privirea lui exprima aprobare. Dintotdeauna îi plăcuse ideea ca Avery și Cord să fie un cuplu; la urma urmei, părinții ei fuseseră buni prieteni cu soții Anderton, înainte de moartea acestora, cu șase ani în urmă. Avery se bucura că Atlas insistase să vină fiecare însoțit de altcineva. Poate că așa se mai risipea puțin tensiunea pe care o simțeau.

Cântecul se termină și Cord făcu un mic pas înapoi, luând un pahar cu șampanie de pe o tavă, pentru ea. În clipa aceea, Avery îi văzu pe Atlas și pe Calliope.

Cei doi se așezaseră în celălalt capăt al barului, cu fețele mult prea apropiate. Atlas stătea pe spate, sprijinit în coate, zâmbind relaxat și nonșalant – un zâmbet pe care Avery nu-l vedea des, cu excepția cazului în care era cu ea. Tresărind, își dădu seama că el *avea încredere* în fata asta, în Calliope, iar încrederea lui Atlas nu era ușor de câștigat.

Calliope vorbea entuziast, gesticulând elegant din încheieturi, ca pentru a-și etala brățările cu pietre prețioase de la ambele mâini. Decolteul rochiei de un roșu-aprins era șocant de adânc. Fata își ținea un picior în spatele celuilalt și Avery văzu că purta tocuri sculptate, de bambus, mult prea obișnuite pentru un eveniment de gală. Dar nu era o greșeală gravă, din moment ce pantofii ăștia erau în ton cu tema petrecerii. Mama ei nu și-ar fi lăsat niciodată fiica să poarte astfel de încălțăminte și asta o enerva pe Avery.

Se uita la șampania ale cărei bule se ridicau vesele spre suprafață și încerca să înțeleagă ce simțea în acel moment.

Poate că era absurd și copilăresc, dar Avery nu se putea abține să o antipatizeze pe Calliope, din instinct, mai ales că

aflase despre călătoriile ei cu Atlas. Încă era supărată pe Atlas pentru că o părăsise, pentru că plecase într-o aventură fără să-și ia rămas-bun și fiindcă acum avea o mulțime de amintiri din care Avery nu făcea parte. Să afle că el trăise experiențe alături de o fată misterioasă și languroasă, cu picioare lungi, o durea mai mult decât ar fi vrut să recunoască.

Ea și Atlas căzuseră de acord să nu-și vorbească în seara aceea, dar poate că, dacă s-ar fi dus până la el să-l salute – doar un minut, să se asigure că nu se întâmpla nimic între el și Calliope –, s-ar fi simțit mai bine.

Avery inspiră adânc și-și croi drum spre ei.

— Bună!

Propriul ton i se părea îndrăzneț și prea vioi. Observă enervarea care trecu iute ca fulgerul pe chipul Calliopei și resemnarea precaută pe care o afișă Atlas când îi întrerupse. Evident, era dezamăgit că Avery se băgase în seamă, după ce amândoi făgăduiseră că aveau să se ignore reciproc. Dar ce să facă ea, când o vedea pe alta dându-i târcoale, asemenea unui animal din junglă care se apropie de pradă?

— Bună, Avery, o salută Calliope. Arăți fantastic. Îmi place rochia ta.

Avery nu-i răspunse cu un compliment.

— Cu cine ai venit în seara asta, Calliope?

Ar fi bine să te concentrezi asupra propriului partener, gândi ea, deși, la drept vorbind, nici Avery nu se achitase prea bine de această sarcină.

— Cu fratele mai mare al însoțitorului tău! Nu prea știu unde este, zise Calliope zâmbind.

— Ce coincidență amuzantă! spuse Avery pe un ton care dădea clar de înțeles că situația nu i se părea deloc amuzantă.

Atlas se uita când la una, când la cealaltă, neștiind ce să spună.

— Avery, tu și Cord sunteți un cuplu? E foarte arătos, continuă Calliope, aparent nepăsătoare la ostilitatea din vocea lui Avery.

Avery aproape se înecă sorbind din șampanie.

— Nu, nu suntem un cuplu. De fapt, nu are iubită, dacă ești interesată.

— Aves, interveni Atlas, ai idee unde sunt mama și tata?

Știa că fratele ei vorbea doar ca s-o împiedice să o atace pe Calliope, dar, chiar și așa, comentariul lui o stârni pe Avery.

— De fapt, chiar de asta am venit. Mama și tata m-au trimis să te chem. Îmi pare rău, Calliope. Sper că nu te superi, adăugă ea, cu jumătate de gură.

— Sigur că nu.

Calliope ridică din umeri și se pierdu în mulțime, ridicându-și poalele de tul transparent ale rochiei, ca să nu se împiedice. Unghiile de la picioare îi erau lăcuite cu ojă de un mov intens. Lui Avery i se păru că-i zărește un tatuaj argintiu pe o gleznă.

— Aves, ce naiba a fost asta? întrebă Atlas.

Fata nu-i răspunse, doar îl apucă de braț și-l trase prin mulțime. Îl conduse spre una dintre mesele amplasate de-a lungul peretelui din spate, unde câțiva furnizori de catering așezau obosiți tăvile pe care roboții urmau să le adune.

— Ne puteți lăsa singuri un minut? E o urgență de familie, îi rugă Avery, folosindu-și zâmbetul ca pe un cuțit.

Oamenii plecară. Avery îl trase pe Atlas în micul spațiu dedicat stocării de alimente și închise ușa după ea. Băiatul făcu un pas înapoi și, chiar dacă încăperea era mică, părea că îi desparte o distanță imensă.

— Nici măcar nu ar fi trebuit să *vorbim* în seara asta, iar acum m-ai adus aici? Ce naiba se întâmplă, Aves?

— Îmi pare rău, zise ea, plină de ranchiună. Pur și simplu n-am mai suportat să văd cum fata aia îți face avansuri. Dumnezeule! Nu ți-ai dat seama că mai avea puțin și se urca pe tine?

— Bineînțeles că mi-am dat seama, spuse Atlas, iar relaxarea din tonul lui o scoase și mai mult din sărite. Tocmai ăsta era *scopul.* Parcă stabiliserăm că încercăm să le distragem atenția alor noștri, să venim însoțiți, să nu vorbim. Și acum m-ai târât într-o cameră, de față cu angajații.

Mânia lui Avery începu să se risipească.

— E aiurea, spuse ea necăjită.

Avery nu își închipuise cât de mult avea să o doară văzându-l pe Atlas cu alte fete. Ar fi vrut ca situația să fie alta, dar nu o putea schimba.

Atlas se sprijini de peretele solid, din neofren, și o fixă cu privirea.

— E aiurea de tot, se arătă el de acord. Dar ce vrei să fac? Dacă vrem să ne furișăm și pe viitor, fără ca mama și tata să bănuiască nimic – deși e posibil ca deja să fi intuit ceva –, atunci

din când în când va trebui să vorbim cu alți oameni. Poate chiar să flirtăm cu ei.

Avery nu îi răspunse imediat. Cerceta micul spațiu în care se aflau, plin de farfurii cu apetitive mâncate pe jumătate. Un roboțel dezinfecta tacâmurile cu raze ultraviolet, înainte de a le ordona frumos.

— Nu știi cât de greu îmi este să te văd cu ea, spuse Avery în cele din urmă.

— Crede-mă, înțeleg.

Nu-i plăceau cuvintele astea. Atlas o rănise mult mai mult decât îl rănise ea pe el și amândoi o știau.

— Ba nu cred că înțelegi, îi răspunse tăios fata. Îți închipui asta pentru că m-ai văzut o dată, la o petrecere, cu Watt? Nici nu se pune la socoteală. Gândește-te la trecutul nostru, Atlas: care dintre noi doi s-a *culcat* cu altcineva?

El deschise gura, dar apoi se răzgândi.

— Îmi pare rău, Aves, dar nu pot schimba trecutul.

— Ba da, ai fi putut să ne ajuți! Ai fi putut să hotărăști să nu te bagi în așternut cu cea mai bună prietenă a mea. Ai fi putut să mă *aștepți*, așa cum te-am așteptat eu!

Avery începea să vadă ca prin ceață. Era un pic surprinsă că abordase subiectul acesta, dar poate că nu ar fi trebuit să se mire. Gândul că Atlas se culcase cu Leda – probabil și cu alte fete –, deși ea nu se culcase decât cu el, era un chin stăruitor, mereu prezent, pe care ea îl alimenta în sinea ei cu încăpățânare și care o făcea să se simtă rănită, complexată.

— Îmi e greu, continuă ea, cu voce sfârșită.

— Nu-i corect! Nu pot schimba trecutul.

Atlas voia s-o ia în brațe pe Avery, dar apoi se răzgândi și își lăsă brațele să cadă, neputincioase, pe lângă corp.

— Există o soluție simplă de a rezolva situația, Aves: *să plecăm.* Dar tu nu vrei să pleci și nu-mi spui ce anume te împiedică.

Avery scutură din cap.

— Vreau, doar că am nevoie…

— De timp, da, *știu*, izbucni Atlas. Am încercat să fiu înțelegător, dar cât să te mai aștept?

— Îmi pare rău…, începu ea, dar nu avea un răspuns.

— Vom fugi vreodată împreună? Aves…

Atlas părea că șovăie.

— Mai *vrei* să fugi cu mine?

Șocată, fata clipi.

— Bineînțeles, insistă Avery. Doar că e complicat. Nu pot să-ți explic.

— Ce nu poți să-mi explici? Ce îmi ascunzi?

Avery scutură din cap. Se detesta pentru că avea secrete față de el. Își înghiți suspinele violente care amenințau să erupă.

— Gata, am plecat, anunță Atlas. Ar trebui să aștepți, ca să nu fim văzuți ieșind împreună. Știi tu, de dragul aparențelor.

Băiatul plecă. Avery se cuprinse cu brațele și își dădu seama că-i scăpaseră câteva lacrimi, care probabil că se scurgeau în pârâiașe întunecate, stricându-i machiajul. Ridică o mână, vrând să-și șteargă fața. La șaptesprezece ani și îndrăgostită, se simțea extrem de umilită, de rănită și dornică să riposteze.

Atlas nu înțelegea. Nu putea să priceapă la ce presiune era supusă. În afară de singura ei întâlnire cu Watt, la sfârșitul căreia Avery își mărturisise dragostea pentru *Atlas,* el nu o văzuse niciodată cu un alt băiat. Habar nu avea cum se simțea ea știind că fratele ei adoptiv fusese cu alte fete. Nu știa că se tortura singură, imaginându-și-l împreună cu ele…

Poate că era cazul ca Atlas să afle cum este, gândi ea înciudată, întorcându-se hotărâtă la petrecere. O idee nouă îi răsări în minte. Fratele ei merita să vadă cum este să o urmărească pe Avery râzând, flirtând, bând și dansând cu altcineva.

Ochii i se luminară când îl zări pe Cord stând singur lângă bar, la fel de distant și de chipeș ca întotdeauna. La urma urmei, el era partenerul ei, mereu dispus să se distreze.

— Vreau ceva de băut, îl anunță ea, sprijinindu-și coatele pe bar, într-o poziție pentru care mama ei ar fi certat-o.

Dar în clipa aceea nu-i păsa decât de noua ei hotărâre de a-l face pe Atlas să simtă ce simțea ea, măcar un pic.

Salutul ei neașteptat stârni zâmbetul lui Cord.

— Șampanie, te rog, îi spuse el barmaniței, dar Avery scutură din cap.

— Nu. Vreau o băutură *adevărată.*

— Bine, rosti Cord încet, cercetând-o din priviri, pentru a-și da seama în ce ape se scălda. Votcă? Atomic? Whisky? enumeră el, dar lui Avery nu-i păsa ce avea în pahar, atât timp cât era ceva tare.

— Vreau ce bei și tu. Dar să fie dublu.

Cord ridică o sprânceană.

— Două pahare de scotch cu gheață, comandă el și se uită la Avery. Îmi place când te dezlănțui, dar pot să întreb ce s-a întâmplat de te porți așa?

— Poți să întrebi, dar nu-ți voi spune.

Avery simțea că erau priviți de câțiva curioși, dar, pentru prima dată, nu-i păsa cine îi vedea sau dacă postau fotografii cu ea direct pe internet. N-aveau decât!

— Ei, atunci…, spuse Cord netulburat, de parcă s-ar fi așteptat la răspunsul ăsta. Cum pot să te ajut?

— E ușor: ajută-mă să mă îmbăt criță.

— Cu plăcere.

Neastâmpărul dansa în ochii albaștri ca gheața ai lui Cord, iar furia lui Avery se mai potoli un pic. Măcar el era un complice bun, gândi ea.

Avery își ciocni paharul de al lui Cord și bău totul dintr-o singură înghițitură. Băutura era amară, dar nu conta. Intenționa ca pentru tot restul serii să fie cea mai strălucitoare versiune a sa, splendid de inabordabilă, toată numai zâmbete și fluturări de gene. Nimeni nu avea să afle cât de multă suferință ascundea sub acea mască.

CALLIOPE

Calliope era destul de mulțumită de hotărârea sa de a-l însoți pe Brice Anderton la balul pentru râul Hudson.

Calliopei și Elisei le plăcuse dintotdeauna să-și facă intrarea în stil mare: toți cei prezenți întorceau capul spre ele când soseau la o petrecere, mai ales în orașele în care ajungeau pentru prima dată, unde oamenii se întrebau în șoaptă cine erau și de unde veniseră. Din când în când, Elise încerca, fără tragere de inimă, să nu iasă prea mult în evidență. „Nu e bine să fim prea cunoscute, nu este sigur”, îi amintea ea Calliopei. De parcă nu i-ar fi plăcut atenția chiar mai mult decât fiicei sale.

Calliope credea că se obișnuise să atragă privirile, dar nu fusese pregătită pentru reacția stârnită când ea și Brice intrară împreună în sala balului subacvatic.

Spera că măcar o parte din atenția îndreptată asupra lor se datora faptului că le stătea foarte bine împreună: amândoi erau înalți și zvelți, bruneți, cu zâmbete arogante. Dar, cu oarecare reticență, recunoscu în sinea ei că Brice era mai fascinant decât ea. Toți se uitau la el, vădit interesați. Îi cunoșteau numele, erau la curent cu diversele lui aventuri și își puneau întrebări în legătură cu noua fată de la brațul lui.

Cu siguranță, Atlas îi observase. Calliope flirtase cu el, dar eforturile îi fuseseră zădărnicite de încercările deplasate ale lui Avery de a se alătura conversației și de insistența ei ciudată de a-l târî pe Atlas de acolo. Calliope mai avusese de-a face cu frați și părinți protectori, mai ales când încerca să tragă pe sfoară copii care învățau la școli private, dar deocamdată Avery era cea mai sâcâitoare.

Își înălță mândră capul și se uită cu atenție la spațiul acela subacvatic, unde banii, statutul și conexiunile sociale străluceau în prim-plan. Și mama ei era acolo, alături de Nadav și de fiica acestuia, Livya. Calliope vorbise cu ei cu câteva minute înainte. Elise se tot uita la ea, cu sprâncenele ridicate, sperând că fiica ei avea să i-o ia pe Livya de pe cap, așa încât Elise să se poată concentra mai mult asupra lui Nadav. Însă Calliope nu avea chef să fie ascultătoare. Din câte își dădea seama, Livya era o

pacoste plicticoasă și insipidă, iar ea simțea că și-ar fi irosit talentele dădăcind-o.

Calliope stătea cu Brice și cu un grup de prieteni de-ai lui. Vorbeau despre o farsă mai veche, când acoperiseră câteva aerocabine cu graffiti care devenea vizibil doar folosind o anumită setare a lentilelor de contact. Povestea era ridicolă, dar Calliope râse. Se uită la Brice, care râdea și el. Se distingea de ceilalți, iar încrederea lui în propria persoană, îndelung exersată, se datora în mare parte faptului că era bogat și beat, într-un local exclusivist aflat pe fundul unui râu.

Începu o altă melodie și Brice înaintă, vrând să o ia de mână.

— Dansează cu mine, rosti el, mai mult ca pe o poruncă decât ca pe o rugăminte.

Calliope așeză pe masă paharul pe care până atunci îl ținuse doar de formă – nu avea de gând să bea; în seara aceea încerca să aibă mintea limpede – și îl urmă pe ringul de dans.

De ce să nu flirteze cu Brice? Pe el nu-l putea păcăli. Era prea riscant, având în vedere că aproape o recunoscuse. Bineînțeles, și cu Atlas era riscant, de vreme ce o respinsese o dată. Pe de altă parte, Atlas nu putea să o dea de gol.

Și acum, după ce aflase cât de bogat era, Calliope hotărâse să-i fure ceva, chiar și numai pentru a spune că-l escrocase pe băiatul de la etajul o mie. Doamne, cât de tare ar fi fost! Adevărat, s-ar fi putut lăuda numai față de mama ei.

Odată ajunși pe ringul de dans, Brice se răsuci și-i cuprinse încrezător talia. Deasupra, meduze holografice străluceau asemenea unor lumânări plutitoare, urmărite din când în când de rechini fosforescenți. Lumina albăstruie dansa pe trăsăturile lui Brice, pe nasul aristocratic și pe pomeții proeminenți. Nu era un chip care să exprime natural blândețe.

— Calliope, povestește-mi despre Londra.

Brice îi pronunță numele cu obrăznicie plină de amuzament, iar ea se întrebă din nou în ce măsură cunoștea el adevărul.

— De ce? Probabil ai fost în Londra de zeci de ori. Nimic din ce ți-aș spune nu ți-ar schimba părerea despre oraș.

— Poate că nu vreau să-mi schimb părerea despre Londra, ci despre tine.

Fata făcu o mică piruetă, ca să mai tragă de timp. Pliurile rochiei se înfoiară în jurul ei și apoi se adunară elegant.

— Sunt curioasă ce părere ai avut despre mine până acum.

— Hai să fim serioși! N-o să-ți pic în plasă.

Când muzica deveni mai vioaie, Brice o strânse mai tare în brațe. Ea ar fi vrut să facă un pas în spate. Stăteau prea aproape. Îi simțea bătăile inimii prin stofa smochingului și aroma apei de colonie, un pic înțepătoare. Brice se juca leneș cu fermoarul de la spate al rochiei lui Calliope, iar ea parcă nu putea să respire.

— Fiindcă ești atât de curios, să știi că am studiat la Sf. Margareta. E o școală de fete cu internat, din Soto, îi zise ea, sperând să-i abată atenția în altă parte.

— Sunt surprins. N-aș fi crezut că ești genul de fată care învață la o școală cu internat.

Inexplicabil, Calliope se gândi la Justine Houghton. Probabil că fata își petrecuse adolescența într-un internat, cu disciplină strictă și supraveghere constantă, în timp ce Calliope călătorise peste tot prin lume. Și iat-o acolo, învârtindu-se pe ringul de dans subacvatic, înconjurată de rochii de seară somptuoase, de râsete și de diamante.

Calliopei îi era clar care dintre ele două era mai câștigată.

— De fapt, nu aparțin vreunui *gen* de fată, îi răspunse lui Brice.

El zâmbi ușor, iar mâna îi alunecă și mai jos pe spatele ei.

— Știu. Nu ești ca fetele pe care le întâlnesc de obicei.

— Îmi aduc aminte. În călătoriile tale cunoști numai fete misterioase.

În timp ce făceau încet turul ringului de dans, Calliope simțea privirile celorlalte cupluri asupra lor, ca pe o mână care-i mângâia obrazul. Scutură vanitoasă din cap, lăsându-și părul să i se reverse pe un umăr, și zâmbi larg.

Dar apoi simți din nou privirea lui Brice și i se păru că băiatul putea să-i descifreze toate intențiile. Zâmbetul ei scăzu în intensitate.

— Unde călătorești tot timpul? îl provocă fata.

Era sigură că băiatul vizitase aceleași locuri ca ea. La urma urmei, Calliope era o profesionistă.

— Peste tot. Sunt un clișeu ambulant: băiatul care moștenește mulți bani, pe care încearcă să-i cheltuiască imediat pe excursii scumpe și cadouri pentru sine.

Brice îi răspunsese cu indiferență stilată, și totuși Calliopei îi părea melancolic. Se întrebă ce ar fi spus el dacă ar fi știut că și ea făcea același lucru, doar că pe banii altora.

— Și de ce faci asta?

Brice ridică din umeri.

— Probabil asta se întâmplă dacă îți pierzi ambii părinți când ai șaisprezece ani.

Calliope rămase fără suflare.

— Ah, îngăimă ea, prostește.

De ce nu aflase informația asta din notificări, când îl urmărise, mai adineauri? Poate că nu mai era la fel de iscusită, se gândi ea. Totul în legătură cu Brice o făcea să se simtă confuză și nesigură. Cuprinsă de panică, simțea că îi scăpaseră multe detalii. Trebuia să fie atentă.

Tocmai atunci, Atlas trecu valvârtej pe lângă ei. Calliope șovăi. I se oferea o ocazie: Atlas era acolo, singur, iar Avery nu se afla prin preajmă, ca să-i întrerupă. Nu i-ar fi luat mult să se ducă la el, să inițieze o conversație, să continue flirtul început mai devreme.

Brice observă când ea își îndreptă imediat privirea spre celălalt băiat.

— Pe bune? Tu și Fuller? Nu mi-ar fi trecut prin cap.

Brice scutură din cap, dezamăgit.

— Pur și simplu nu înțeleg ce vedeți voi, fetele, la el.

Calliope îi aruncă cea mai arogantă privire de care era capabilă, pe care o deprinsese cu mulți ani în urmă, de la Justine.

— Habar n-am despre ce vorbești, declară ea.

Ce însemna „voi, fetele”? Cu câte fete se cuplase Atlas?

— Tipul e prea plictisitor pentru tine, continuă Brice. Nu mă înțelege greșit: îmi place Atlas, doar că este foarte banal, iar tu ești atât de… complicată.

Iată de ce nu trebuia să stea pe lângă Brice. Era prea perspicace, prea atent și calculat; nicidecum emotiv sau îndeajuns de naiv încât să se lase păcălit. La drept vorbind, era un observator atât de bun, încât poate că deja își dăduse seama ce punea la cale.

Trebuia să plece de lângă el, până nu era prea târziu.

— Nu știu la ce te referi. Te rog să mă scuzi, spuse Calliope înțepat și se duse glonț în direcția în care văzuse că se îndrepta Atlas.

El stătea singur la bar și bea ceva, aplecat deasupra paharului, ca și când ar fi vrut să-i descurajeze pe cei care aveau de gând să se apropie. Calliope își îndreptă spatele și trase adânc aer în piept.

— Bună, murmură ea și înaintă șovăielnic.

Un moment, Atlas păru uluit, de parcă uitase unde se afla. Apoi un zâmbet pieziș îi înflori pe chip.

— Calliope, cum e seara ta?

— Instructivă, zise ea misterios. Dar a ta?

— Nu așa cum mă așteptam.

Băiatul încă se holba în paharul lui. Nici măcar nu o *privea,* se gândi ea, din ce în ce mai frustrată. Și, dacă nu se uita la ea, cum să observe cât de frumoasă și de singură era în clipa aceea, tocmai când el părea să aibă mai multă nevoie de companie?

Îi rămânea un singur lucru de făcut. Calliope se întinse peste masă, luă paharul lui Atlas și-l goli dintr-o suflare, dând capul pe spate, așa încât tânărul să-i poată admira gâtul arcuit. Închise ochii, fluturând senzual din gene. Băutura era foarte tare.

Trânti pe masă paharul gol. Atlas tresări. Bun, cel puțin reușise să-i atragă atenția.

— Scuze, mi-a fost sete.

— Așa se pare, răspunse Atlas.

Nu părea supărat că îi golise paharul. Făcu un gest spre bar.

— Mai vrei un rând?

Calliope îl urmări comandând încă un rând de băuturi, surprinsă de rapiditatea cu care Atlas goli al doilea pahar. Nu își amintea ca el să fi băut așa de mult în Africa. *La urma urmei*, *suntem la o petrecere,* își spuse ea și, cu toate astea, se întreba ce anume îl supăra. Păruse mult mai fericit în timpul verii. Calliope avea senzația că îl reținea ceva în New York – familia lui, probabil –, împiedicându-l să plece pentru totdeauna, deși băiatul nu se simțea în largul său acolo.

Își alungă pornirea neașteptată și atipică de introspecție. Atlas era acolo, în clipa aceea, și doar asta conta pentru Calliope.

— Vrei să dansezi? îl invită ea.

Atlas ridică privirea și Calliope pricepu imediat că se schimbase ceva. O simțea în aer, ca pe o cădere de temperatură, ca atunci când stătuseră în vârf de munte, în Tanzania, învăluiți în noapte.

El nu zise nimic, dar o urmă pe Calliope pe ringul de dans.

Când ea îi apucă mâinile, îndemnându-l să-i înlănțuiască talia, Atlas reacționă trăgând-o mai aproape de el. Pe spatele i gol, atingerea lui era caldă.

După o vreme, fata îi șopti la ureche:

— Mă duci la tine acasă?

El aprobă din cap. Îl luă de mână și-l călăuzi pe scări. Atlas se clătina un pic; poate era mai beat decât crezuse Calliope. Ajunși la capătul digului, chemară o aerocabină. Perfect! Putea să scotocească prin apartamentul familiei Fuller, să plănuiască pe îndelete ce să fure. Poate că reușea să șterpelească un mic obiect prețios chiar în noaptea aceea.

Fata introduse în sistem adresa familiei Fuller, urmărind reacția lui Atlas. Văzând că nu protesta, își apropie buzele de ale lui și, în semiîntuneric, începu să-i desfacă nasturii de la sacou rând pe rând, cu hotărâre.

Se simțea răzbunată dovedindu-și că singurul băiat care o respinsese, până la urmă, o dorea. În sfârșit! Era și timpul.

LEDA

Era târziu. Destul de târziu încât Leda nici măcar nu știa dacă Watt mai era acolo. Se învârtea printre invitați, ținând atât de strâns un cocktail cu ananas, că degetele îi înțepeniseră. Chiar nu dorise cocktailul, dar un chelner aflat în trecere i-l dăduse, iar Leda descoperise apoi *mai mulți* chelneri plimbându-se de colo-colo, care îi umpleau paharul ori de câte ori lua câteva înghițituri. Începea să-și schimbe părerea despre băutura aceea. Într-adevăr, era greţos de dulce, dar măcar avea paharul mereu plin.

Își aranjă discret părul, care-i cădea pe ceafă în bucle transpirate. Vechea teamă o încerca din nou: spaima că, indiferent ce ar fi făcut, nu avea să fie niciodată *îndeajuns* de frumoasă, de inteligentă. În plus, nu-i dădea pace nici neliniștea mai recentă și mai supărătoare că avea să afle cineva ce se întâmplase în noaptea aia, pe acoperiș, iar viața ei s-ar fi năruit, risipită într-un milion de bucăți incandescente.

Nu prea știa de ce se supărase mai devreme, cu excepția faptului că Watt se purtase frumos cu ea, ceea ce știa că era doar o prefăcătorie, pentru că băiatul o ura. Cum să n-o urască? După câte îi făcuse ea – îl drogase, îl păcălise și îl șantajase ca să vină la petrecerea asta stupidă –, în mod sigur își dorea să n-o fi întâlnit niciodată.

Ca întotdeauna, gândul la noaptea fatală – la Eris – îi dădu fiori reci. *Nu este vina mea,* își aminti fata, dar în sinea ei știa că se mințea singură. *Era* vina ei. Ea o împinsese pe Eris. Și acum se afla la o petrecere, singură și nedorită. Poate că asta merita.

— Aici erai! exclamă Leda.

Watt stătea singur, cu mâinile la spate, și privea una dintre ciudatele instalații de artă modernă din apropierea ieșirii.

— Mi-ai spus să te las naibii în pace, așa că te-am ascultat, sublinie Watt.

La auzul replicii pe care chiar ea o rostise mai devreme, Leda se zbârli.

— Am observat că pe Avery nu ai lăsat-o în pace, zise ea disprețuitor.

Aluzia răutăcioasă nu provocă reacția la care se aștepta. Watt ridică pur și simplu din umeri și-i oferi brațul, deloc supărat.

— Pot să te conduc acasă?

Leda aruncă o privire în jur. Petrecerea începea să se domolească: cei mai mulți dintre cei rămași erau fie prea bătrâni, fie prea tineri ca s-o intereseze; inclusiv câțiva elevi de clasa a noua, încântați că se aflau într-un bar fără scanere de vârstă. Părinții ei și Jamie plecaseră de mai bine de o oră. Leda își înclină capul spre Watt. Nu-și putea explica de ce era atât de pornită să-l enerveze.

— Poți să mă duci acasă. Dar să nu-ți vină idei, îl avertiză ea.

Watt chicoti, fără să-i răspundă.

Când ajunseră la apartamentul ei, băiatul ocoli aerocabina și îi deschise galant portiera. Leda trecu pe lângă Watt și urcă grăbită treptele, fără să se uite înapoi. Se simțea asemenea sticlei flexibile din acvariul ăla blestemat, de la petrecere: stăvilea un torent nesfârșit de noroi și era pe punctul de a exploda din cauza presiunii.

— Noapte bună, Leda.

Watt se îndreptă spre aerocabină. Pe negândite, Leda îl chemă înapoi.

— Hei, unde crezi că te duci?

Watt se răsuci.

— Acasă, zise el, de parcă răspundea la o întrebare-capcană.

— Nu pleci până nu-ți dau eu voie.

Încântată, urmări cum ultimele rămășițe de calm ale lui Watt se spulberară, iar el se apropie de ea, cu pumnii încleștați.

— Pe bune, Leda, trebuie să *încetezi.* Ce mai vrei de la mine?

Ea își dorea o izbucnire, o reacție, ceva de care să se poată agăța. Watt era singura persoană din lume care știa ce făcuse Leda și care ar fi putut să o înfrunte, iar ea se săturase să se poarte frumos, când amândoi știau că el ar fi preferat să joace murdar. Fata îl împinse.

Watt se clătină, șocat de contactul fizic. Tăcerea vuia în urechile ei. Watt se holba la ea, fără să clipească.

— Ești dezgustătoare, spuse el încet.

Ledei nu îi păsa. Brusc, era sătulă până peste poate să se prefacă, să-și transforme viața într-o șaradă, ducându-se la școală și la petreceri, ca și când totul era în regulă. Nimeni nu o mai *cunoștea* cu adevărat.

Nimeni, cu excepția lui Watt. El știa ce lucruri îngrozitoare făcuse Leda, el văzuse hăul negru care se căsca în ea și, aparent, asta nu o deranja. Îi vorbi încet și gutural:

— Felicitări, Watt! Îmi știi cele mai ascunse și mai întunecate secrete. Dar și eu le știu pe ale tale. Watt, tu și cu mine suntem făcuți *din același aluat.*

— Noi doi nu avem nimic în comun.

Respirând precipitat, el se apropie, până când fața mai că i se lipi de a ei.

— Du-te naibii, Leda!

Lumea se învârtea și apoi, dintr-odată, mișcarea amețitoare încetă. Pe neașteptate, Watt o săruta.

Ea îl trase mai aproape, degetele lui i se încurcară în păr. Ledei i se părea că tot corpul îi era o terminație nervoasă expusă. Încercă să nu scoată niciun sunet în timp ce se împleticeau pe hol. Dormitorul părinților ei era la etajul trei și aceștia oricum nu se așteptau să aducă un băiat acasă. Nu o mai făcuse până atunci.

Când se lăsară să cadă pe patul ei, Watt ezită.

— Să știi că tot nu te sufăr, declară el.

În ochii lui negri dansa ceva indescifrabil. Fata întinse o mână la spate, ca să tragă fermoarul rochiei, simțindu-se ca o zeiță primordială și răzbunătoare.

— După cum am mai spus, nici eu nu te sufăr. Acum, taci, îi spuse ea și-l sărută.

Pielea lui Watt era caldă și ciudat de liniștitoare. Leda se agăță de el, în tăcere. Momentul era minunat, periculos și complet necruțător. Watt nu trebuia să afle niciodată cât de multă nevoie avea de el, își spuse ea. Contururile ferme ale trupului său, prezența și apăsarea mâniei lui amare nu o lăsau să se prăbușească și îi alungau pentru un timp demonii.

AVERY

Avery era în mijlocul unui grup de oameni – Risha, Ming și alți câțiva – ale căror fețe păreau să plutească pe fundalul zgomotos al ringului de dans. Lumea parcă se înclina violent, ca și cum planeta ar fi ieșit de pe orbită și cerul i s-ar fi răsturnat la picioare.

Habar nu avea cât era ceasul. Fusese atât de hotărâtă să-l ignore pe Atlas, încât nu-l văzuse plecând. În schimb, își concentrase toată energia ca să râdă, să flirteze și să bea. Băuse atât de mult, că în cele din urmă râsetul ei nu mai părea forțat și răsuna sincer.

— Alo!

Mâinile lui Cord poposiră pe umerii ei. Avery închise ochii, derutată de iureșul culorilor.

— Cred că ar fi bine să te duc acasă, spuse Cord, iar Avery dădu scurt din cap.

Reuși să-l însoțească, zâmbitoare, printre rămășițele împrăștiate ale petrecerii. Cord o ținu strâns de braț cât timp urcară treptele, traversară cheiul – cine avusese ideea tâmpită de a da o petrecere subacvatică? – și ajunseră înapoi la Turn, unde el o ajută să urce într-o aerocabină care staționa.

— Poftim.

El își scoase sacoul și i-l puse repede pe umeri. Avery își lăsă capul pe spate și închise ochii. Ascultă sunetele cunoscute, când Cord introduse adresa pe ecranul intern de vizualizare al aerocabinei.

Avery deschise ochii. Desigur, destinația era adresa ei de la etajul o mie, scrisă cu litere albe, strălucitoare.

— Nu, spuse ea mecanic. Nu vreau să mă duc acasă.

Cord aprobă din cap, ca și cum ar fi fost cât se poate de normal ca Avery să refuze să se întoarcă în apartamentul ei. Nu îi mai adresă nicio întrebare. Fata se înfășură mai bine în sacoul lui. Simțea că-i vine să vomite.

Odată ajunși la etajul 969, Avery păși în urma lui Cord, în sufrageria imensă. Tot corpul îi tremura din cauza șocului său, poate, din cauza regretului. Își simțea pielea fierbinte și prea

întinsă pe trup. Fără un cuvânt, fata se așeză pe canapea și-și cuprinse capul în mâini.

— Vrei să te schimbi într-un tricou? întrebă Cord, dând din cap spre rochia voluminoasă.

Vorbele lui pătrunseră prin năuceala care o sufoca pe Avery și ea aruncă o privire în jur, brusc atentă la decor. Ce căuta în apartamentul lui Cord, noaptea târziu? Se ridică brusc.

— Îmi pare rău, ar trebui să plec, spuse fata.

Nu avea chef să se întoarcă acasă, pentru că nu voia să-l vadă pe Atlas. Deocamdată nu se simțea în stare să-l înfrunte.

Cord rămase nemișcat, atent.

— Avery, ce se întâmplă? întrebă el grijuliu.

— Nu pot să mă duc acasă. Este… Sunt…

Se străduia să vorbească, dar cuvintele nu îi puteau exprima sentimentele.

— Pur și simplu nu pot, continuă ea.

Cord era înțelegător și politicos, așa că nu insistă.

— Vrei să rămâi aici? îi propuse el. Știi că avem o mulțime de camere de oaspeți.

— Da, vreau.

Avery auzi cu uimire cum vocea i se frânse. Înghiți în sec, agitată, și-și frecă brațele.

— Vreau și un tricou, dacă tot mi l-ai oferit.

— Sigur.

Cord dispăru în hol.

Curioasă, Avery aruncă o privire în sufragerie. În afară de petreceri, când spațiul era plin de oameni, nu mai fusese acasă la Cord de mult timp. Bineînțeles, altă dată Eris și Leda erau acolo constant, alături de Cord și de prietenii lui. Era mai bine acolo, fără adulți care să-i supravegheze – cu excepția lui Brice, bineînțeles, dar el nu prea conta. Își amintea de lucrurile prostești pe care le făcuseră împreună: de exemplu, când Cord scosese prea devreme din congelator shot-urile cu gelatină, iar unul dintre ele explodase până în tavan, ca un foc de artificii verde și lipicios. Sau când instalaseră un tobogan pe scara imensă și toți se lăsaseră să alunece pe el, de la etajul al doilea, țipând și râzând. Fusese ideea lui Eris, care văzuse schema într-o hologramă și-și dorise să o recreeze. Normal că toți i se alăturaseră, molipsiți de entuziasmul ei.

Toate astea păreau copilărești, nesăbuite și foarte îndepărtate.

— Poftim, spuse Cord, întorcându-se cu un teanc de haine frumos împăturite.

Avery intră repede în baie, să se schimbe. Era amuzant: tricoul mirosea a proaspăt, având aroma obișnuită a baghetelor cu ultraviolete, dar, într-un fel, păstra și mirosul lui Cord.

După câteva momente, ieși din baie purtând un tricou vechi și pantaloni scurți. Păși în picioarele goale pe gresia încălzită a bucătăriei. Părul ei încă era prins în cocul acela complicat. Nu își scosese cerceii cu diamante. Știa că arăta absurd, dar nu îi păsa.

— Ți-am pregătit camera albastră, cea de la baza scărilor, îi spuse Cord când ea se întoarse la el. Să mă anunți dacă ai nevoie de ceva.

— Așteaptă, rosti Avery, când el dădu să plece.

Cord o privi. Plină de speranță, ea se uită la canapea.

— Mai stai puțin cu mine, te rog?

Îl voia alături, măcar până când gândurile ei încetau să i se agite frenetic în minte, măcar până uita de cearta stupidă cu Atlas, de toate meschinăriile pe care și le făcuseră unul altuia.

— Sigur, se învoi băiatul.

Avery se ghemui în vechiul ei colț preferat de canapea și își trase genunchii la piept. Cord se așeză lângă ea, la distanță de un braț. Papionul desfăcut, vesta descheiată și mânecile suflecate până la cot îi dădeau un aer ștrengăresc.

— Vrei să vorbim despre ce se întâmplă sau să ne uităm la o hologramă zgomotoasă și stupidă? o întrebă el.

— Să ne uităm la o hologramă zgomotoasă și stupidă. Cu cât are mai multe explozii, cu atât mai bine, spuse Avery și încercă să zâmbească.

Nu îi venea să creadă că Atlas nu o sunase și nu îi trimisese niciun mesaj. Ce făcea oare? Și de ce nu putea să-și ia gândul de la el, dacă tot suferea atât de mult?

— Bine.

Cord flutură mâinile în aer, cerând meniul, și apoi se întoarse către ea. Privirea lui albastră era intensă.

— Avery, orice s-ar întâmpla, îți sunt mereu alături, dacă vrei să stăm de vorbă.

— Mulțumesc.

Simțea nevoia să-și ferească privirea. Altfel, ar fi apucat-o plânsul.

Pe ecran se derulau imagini cu aerocabine care se urmăreau, iar ea le privea recunoscătoare, încercând să se piardă în scenele de acțiune. Poate că, dacă se concentra la haosul de pe ecran, putea să uite pentru un timp că viața ei se transformase într-o mare încurcătură.

Ultima dată rămăsese singură cu Cord cu câteva luni înainte, când băiatul îi spusese că se despărțise de Eris. Și ea înțelesese că-i plăcea de o altă fată.

— Hei, spuse Avery, dornică să-și mute gândul de la Atlas, ce s-a întâmplat până la urmă cu tine și cu fata aia?

Cord clipi, surprins.

— Cu Rylin? Nu a mers.

— Stai puțin. Rylin Myers, care acum învață la școala noastră? Cu *ea* te întâlneai?

Fata care fusese pe acoperiș, în noaptea accidentului? Cum de ajunsese să se amestece atât de mult în viețile lor?

— Da, dar m-a mințit și am rupt-o cu ea.

Cord dădea impresia că ar fi vrut să fie furios, dar nu reușea decât să pară rănit și puțin trist. Sentimentul îi era cunoscut lui Avery.

— Pur și simplu mi-e greu s-o iert. Habar n-am cum să mai am din nou încredere în ea, înțelegi?

— Da.

Avery se uită în altă parte.

— Stai puțin.

Cord dispăru pe hol, apoi se întoarse aducând o lumânare conică și aurie, acoperită cu fragmente sclipitoare, care captau și reflectau lumina.

— O IntoxiLumânare?

Avery nu aprinsese niciodată una. Erau lumânări obișnuite, dar cu endorfine transportate pe calea aerului și cu serotonină întărită în ceară. Însă în Turn orice fel de lumânare era ilegală, din cauza pericolului de incendiu, mai ales atât de sus, unde pompau mult oxigen, pentru a compensa efectele altitudinii mari.

— Cred că o să-ți prindă bine. Pe mine mă ajuta, când eram beat și cu toane.

— Nu am toane! strigă Avery, iar Cord râse. Dar sunt cam beată, recunoscu fata.

Camera nu se mai învârtea cu ea, însă fata se simțea detașată de realitate, de parcă nimic nu mai era îndeajuns de credibil.

— Pot să-ți spun, din proprie experiență, că ai toane cât cuprinde și ești cât se poate de beată, afirmă Cord.

Fata știa că el încerca să fie jovial, dar cuvintele lui nu făceau decât să-i sporească tristețea.

— De fapt, lumânarea a fost a lui Eris, continuă Cord. A cumpărat-o pentru…

Glasul i se frânse.

— E în regulă, îl asigură Avery.

Îi făcea bine să vorbească despre Eris; concentrându-se asupra durerii mai vechi și mai chinuitoare, lui Avery i se părea că putea să o ignore pe cea nouă, care-i ardea pieptul.

— Îmi place ideea de a folosi un obiect care i-a aparținut. Eris și-ar fi dorit să o aprindem.

Cord căută o brichetă de modă veche, de vreme ce niciun robot nu ar fi aprins vreun foc acolo, înăuntru.

— Mi-e foarte dor de Eris, adăugă ea încet, când băiatul aprinse bricheta și o ținu deasupra fitilului.

— Și mie.

Cord privea în jos. Flacăra lumânării îi lumina ușor ochii.

— Știi, dacă aș fi cunoscut-o pe Eris acum, cred că m-ar fi intimidat. Era foarte originală, gândi Avery cu voce tare, căutându-și cuvintele. Dar eram prietene de atât de mult timp, încât nu am prețuit-o destul.

N-o să mai fac greșeala asta niciodată, își promise ea. Însă începea deja să-i piardă pe oamenii la care ținea. Leda o ura, Watt o disprețuia, ea și Atlas se certau, iar părinții ei o supravegheau constant. Când începuseră să se destrame toate relațiile ei?

— Înmormântarea nu a fost pe măsura lui Eris, zise Cord. A fost prea banală. Trebuia să aibă parte de ceva spectaculos, de bombe cu confetti sau de baloane.

— I-ar fi plăcut.

Avery zâmbi și inspiră adânc parfumul lumânării, lăsându-l să-i pătrundă în trup, să i se lipească de piele, să i se strecoare în

păr și până în vârfurile degetelor. Mirosea a miere, a pâine prăjită și a focuri de tabără.

Holograma lăsă loc unei reclame pentru un nou joc de karaoke.

Între ea și Cord se lăsă tăcerea – una plăcută și prietenoasă, ca între doi oameni care se cunosc de multă vreme.

Ea făcu un gest spre reclamă.

— De ce nu mai jucăm jocuri de-astea?

— Pentru că tu cânți îngrozitor. N-am înțeles niciodată de ce, având în vedere că te-ai născut prin inginerie genetică.

— Nu-i corect! protestă Avery, deși, în secret, îi plăcea când Cord aducea în discuție faptul că ea era un copil conceput la comandă.

Nimeni altcineva nu îndrăznea să i-o zică.

— E în regulă. Există și lucruri mai importante, spuse Cord și tonul lui ciudat o făcu să ridice privirea.

La un moment dat – Avery nu știa sigur când – el venise mai aproape sau, poate, ea se mișcase.

Timpul părea să se dilate. Fața lui Avery era aproape de a lui Cord, iar el o privea cu o intensitate necunoscută, fără nonșalanța sau sarcasmul lui obișnuit. Era concentrat și hotărât. Avery respira greu din cauza inimii, care bătea mai să-i spargă pieptul. Știa că ar fi trebuit să se retragă, dar nu se putea mișca; totul era prea neașteptat. Intrase într-un univers ciudat, unul în care exista posibilitatea ca băiatul ăsta, Cord Anderton, să se aplece și să o sărute.

Apoi, deodată, Cord se lăsă pe spate, luând-o din nou peste picior despre cântatul ei oribil, iar Avery nu era sigură ce anume se întâmplase sau dacă măcar se întâmplase ceva.

Ochii ei poposiră pe lumânare, care încă pâlpâia pe masă. Pernuțe de fericire se topeau, înălțându-se apoi în aer. Ceara topită aluneca pe de o parte și de alta a lumânării, scurgându-se în picături aurii.

Poate că-și imaginase totul.

•

Avery deschise ochii și-i închise din nou, foindu-se în patul ei. Dar nu era în al ei, ci pe canapeaua familiei Anderton.

Se ridică repede și își pipăi părul încâlcit. Se uită agitată împrejur. Lumânarea era încă pe masă, flacăra se stinsese de mult. Lumina zorilor pătrundea prin ferestrele panoramice

imense. Nici măcar nu își amintea când adormise. Ea și Cord vorbiseră despre Eris, iar el aprinsese o lumânare ca s-o ajute să se relaxeze. Probabil că atunci ațipise.

Rochia ei era acolo unde o lăsase, pe spătarul unui scaun. Avery se apropie împleticit de dulapul din hol, unde soții Anderton păstrau sacii cu autocălcare pentru haine. Luă repede un sac și aruncă rochia înăuntru, apoi își încălță pantofii de satin și chemă o aerocabină. În ultimul moment, din impuls, se întoarse și luă restul de lumânare. Mai putea să ardă cam o oră și poate că avea să-i prindă bine.

În aerocabină, Avery se lăsă pe spate și închise ochii, încercând să înțeleagă evenimentele din ultimele douăsprezece ore. Încă suferea din cauza disputei prostești cu Atlas, dar se simțea și rușinată de reacția ei imatură: plecase de la petrecere cu un alt băiat, doar ca să-și enerveze fratele adoptiv. Nu era de mirare că el nu îi trimisese niciun mesaj. Probabil că o văzuse râzând, dansând, bând în compania lui Cord și apoi clătinându-se împreună cu el către casă, la sfârșitul serii.

Se îmbujoră. Ce credea Atlas despre ea? Exista posibilitatea să-și închipuie că într-adevăr se *întâmplase* ceva între ea și Cord.

Și chiar se întâmplase?

Avery derula în minte, la nesfârșit, momentul acela din apartamentul lui Cord, încercând să-și dea seama ce se petrecuse și ce însemnătate avea. Oare băiatul aproape o sărutase sau fusese doar produsul imaginației sale, îmbibate de alcool și de miros de IntoxiLumânare? *Ei bine*, gândi ea, *slavă Cerului că, până la urmă, nu s-a întâmplat nimic.*

Aerocabina urca rapid, apropiindu-se tot mai mult de etajul o mie. Avery se aplecă înainte, cu capul în mâini, încercând să ignore lumea. Ce să facă atunci când dădea cu ochii de Atlas? Să treacă repede pe lângă el, să-l ignore sau să-i vorbească?

Sărută-l și spune-i că va fi bine, orice s-ar întâmpla, îi șopti o voce lăuntrică. Urâse să-l vadă flirtând cu Calliope, dar știa că el avea dreptate: flirtul ăla nu însemna nimic și, dacă îi ajuta să scape de bănuielile părinților, atunci așa să fie! Îl iubea pe Atlas și nimic altceva nu conta. Aveau să găsească o soluție, își spuse ea. Mereu găseau o soluție.

Aerocabina opri în fața ușii, iar Avery intră. Rochia plutea pe lângă ea, în sacul pentru haine. Dădu să cotească la stânga,

spre camera lui Atlas, dar apoi auzi sunetul tigăilor și zâmbi fără să vrea. Purtând haine de băiat și ținând în mână geanta-plic minusculă, argintie, știa că era întruchiparea unei fete care se întoarce acasă dimineața, după o aventură de-o noapte. Dar avea să-i explice totul îndată ce-l vedea.

— Atlas? strigă ea, intrând în bucătărie. Sper că faci ouă cu *chili*...

Avery tăcu brusc când văzu că nu Atlas era acolo.

Calliope stătea în fața aragazului, îmbrăcată cu boxerii și tricoul lui Atlas – unul pe care *ea* i-l cumpărase, constată Avery, uluită. Era desculță, buclele brunete și rebele îi erau prinse în creștetul capului, cu una dintre agrafele preferate ale lui Avery.

Calliope o zări în suprafața reflectorizantă a frigiderului și zâmbi larg.

— Bună dimineața, rază de soare! Nu gătesc ouă cu *chili,* ca Atlas, dar fac pâine prăjită cu șuncă, dacă vrei.

Avery amuțise. Lumea se învârtea din nou și durerea revenise, mult mai ascuțită ca înainte.

Calliope se răsuci spre ea, întinzând mâinile spre dezinfectantul cu raze ultraviolete. O măsură din priviri pe Avery și-i făcu cu ochiul.

— Frumoasă ținută! Parcă mă rușinez mai puțin, știind că nu sunt singura care și-a făcut de cap...

— Aia e agrafa mea?

Avery se apropie. Chiar avea de gând să i-o *smulgă* din păr? se întrebă ea înspăimântată, urmărindu-și mișcările ca și când ar fi fost ale altcuiva. Calliope i-o luă înainte și aruncă agrafa pe blatul mesei.

— Scuze, spuse Calliope precaută, conștientă că greșise. Am ciocănit la ușa ta, dar nu erai acolo, așa că am luat-o de pe măsuță. Nu aveam niciun elastic de păr în poșetă.

Avery luă agrafa. Se transformase într-un imens izvor de durere. Parcă i-ar fi retezat cineva capetele terminațiilor nervoase și acum acestea îi picurau în trup o suferință arzătoare, lichidă. Deși avu nevoie de toate puterile ca să se stăpânească și știa că avea să sufere, reuși să zâmbească și dădu din cap spre șunca ce sfârâia în tigaie.

— Nu-i nimic. Mulțumesc pentru propunere, dar nu prea mi-e foame.

În următoarea săptămână de școală, la prânz, Rylin stătea cocoțată pe o bancă, ținându-și tava în poală, și mușca din sandvișul cu trufe și carne de pui.

Uneori, Rylin lua masa cu alte fete de la cursul de engleză. O invitaseră o dată, în urmă cu câteva săptămâni, iar ea răspunsese invitației pentru că se bucura de compania lor. Fetele vorbeau cu ea doar la cantină. În ziua aceea, Rylin dorise să stea singură. Ciugulea din felia de pâine cu portocale a sandvișului, cu gândurile aiurea.

La școală era mult mai bine. Tot mai existau niște aspecte neplăcute: Rylin nu credea că o să se împace vreodată cu analiza matematică și cu ecuațiile complicate, cu litere grecești ciudate. Pe deasupra, încă atrăgea priviri curioase dimineața, când urca în lift în uniforma ei scumpă, cu fustă plisată. Totuși se obișnuise cu programul și se orienta prin campus fără ajutorul lui Cord.

După-amiaza de vineri se transformase în momentul culminant al săptămânii lui Rylin, și nu neapărat datorită weekendului care se apropia, ci cursului de holografie. Devenise eleva de care ea însăși râdea altă dată, împreună cu Lux: cea care ridica mereu mâna, dornică să răspundă sau să pună întrebări. Rylin nu se putea abține; îi plăcea cursul. Xiayne o lăuda și o încuraja constant. Îi dăduse numai note de zece din ziua în care petrecuseră câteva ore împreună, editând holograma. Între timp, îi văzuse toate filmele, iar pe câteva, chiar de mai multe ori.

Spre surprinderea ei, Rylin constatase că adora holografia. Îi făcea plăcere să-și vadă progresele după fiecare oră de curs, faptul că fiecare tehnică și idee nouă o ajutau să lucreze imediat mai îngrijit, mai clar, așa încât filmările ei să aibă mai mult efect. Niciodată nu mai fusese atât de atentă la școală. Nici măcar Cord, care se foia pe scaunul din fața ei, nu o mai distrăgea.

Și spera că, într-o zi, dacă devenea destul de pricepută, ar fi putut crea o hologramă prin care să-i explice lui Cord ce simțea

pentru el. Nu se putuse exprima în cuvinte. Și oare nu acesta era scopul holografiei, să-i transmită privitorului ceea ce vorbele nu reușeau să exprime?

Rylin își întinse picioarele, strângându-și degetele în noii balerini negri pe care-i încălțase – prea feminini pentru gustul ei. Nu mai suporta bășicile provocate de pantofii Chrissei. Se uită la ceilalți copii din curte. Ceva mai încolo, câțiva băieți jucau un joc pe care nu-l mai văzuse niciodată: tot loveau cu piciorul o minge mică, străduindu-se să nu o lase să atingă pământul. Un grup de boboace – fetele populare, intui Rylin, după părul lor strălucitor și atitudinea voit nepăsătoare – stăteau întinse pe iarba din apropiere, prefăcându-se că nu îi vedeau pe băieți, dar, evident, se gătiseră anume ca să-i impresioneze.

Vizavi, zări o siluetă cunoscută croindu-și drum prin mulțime. Rylin se îndreptă imediat de spate și-și înălță capul, purtându-se la fel ca boboacele alea stupide. Avea să-l poată privi vreodată pe Cord fără să simtă un nod în stomac?

El ridică privirea și o surprinse holbându-se. *Rahat*! Ea încercă să pretindă că citea ceva pe tabletă, dar băiatul venea în direcția ei…

— Rylin, ce bine că te-am găsit! Te-am căutat peste tot.

Ea tresări când Xiayne se strecură pe banca de alături. Cord se opri și se răsuci pe călcâie.

— Bună, zise ea cu precauție. S-a întâmplat ceva?

Nici măcar nu era vineri. Ce făcea Xiayne în campus și de ce o căuta *pe ea*?

Xiayne se strâmbă. Stătea foarte aproape, așa încât Rylin îi vedea începutul de barbă pe pielea măslinie și felul în care genele lungi și umede îi conturau ochii de un verde-salvie.

— Filmul meu este un coșmar. Directorul de imagine tocmai a demisionat, așa că am fost nevoit să-l promovez pe asistentul lui, deși nu cred că e destul de pregătit. Dar, pe de altă parte, nu prea am de ales. Mai am la dispoziție aproape o săptămână înainte ca vedeta mea să plece să joace într-o altă hologramă, se plânse el. Pe scurt, sunt în căutarea unui nou asistent de producție.

— Sună complicat. Îmi pare rău, răspunse Rylin.

— Mie nu, spuse el. Pentru că acum îți pot oferi slujba ție. Ce spui? Vrei să vii cu mine în Los Angeles?

— Poftim?

Xiayne se aplecă un pic în față, vorbind repede și aprins.

— Rylin, ești o elevă incredibil de promițătoare. Sigur, aș putea să angajez pe cineva din Los Angeles, dacă nu mi-aș dori decât să termin filmul. Dar mi-ar plăcea să te ajut să-ți începi cariera.

Profesorul zâmbi.

— Ai un talent înnăscut, dar încă mai sunt multe de învățat. Ți-ar prinde bine puțină practică.

— Vrei să renunț la școală ca să lucrez pentru tine?

Și cum rămâne cu bursa mea? își zise ea zăpăcită, dar Xiayne deja răspundea la întrebarea nerostită.

— Berkeley are un sistem de scutiri pentru astfel de situații. Anul trecut, unul dintre colegii tăi s-a învoit o lună ca să facă scufundări în Everglades, să studieze biologia marină. Filmările nu durează mult. Am înregistrat activitatea asta drept un stagiu de o săptămână. Și nu-ți face griji, toate cheltuielile de călătorie vor fi suportate de Catedra de Arte Vizuale, adăugă el.

— Dar ce anume aș face acolo, mai exact?

— Pot să...?

Xiayne gesticulă spre pachetul de biscuiți cu ciocolată și fructe de pădure. Rylin i-l întinse nedumerită și el înșfacă unul, mușcând cu multă poftă. Apoi își șterse degetele lipicioase pe blugi și continuă:

— Rylin, să nu mă înțelegi greșit: munca de asistent este grea. Trebuie să aduci și să cari multe, să ajuți la instalarea luminilor, să ai de-a face cu vedetele, care pot fi... dificile.

Își dădu ochii peste cap, vrând să-și sublinieze ideea.

— Însă activitatea asta e și plină de satisfacții. Și eu am început la fel. Îți promit că merită tot efortul atunci când îți vezi numele luminat, la sfârșitul filmului.

Brusc, inima lui Rylin palpită.

— Mi-ai trece numele în generic?

— Normal. O fac pentru toți asistenții mei.

Plină de vinovăție, Rylin se gândi la Chrissa, care avea să rămână singură o săptămână întreagă. Dar sora ei era destul de independentă și se putea descurca pe cont propriu. Iar Chrissa și-ar fi dorit s-o știe acolo. Era atât de mândră că Rylin mergea din nou la școală și că-i făcea cu adevărat plăcere!

De ce nu? Măcar să încerce.

— Ce trebuie să fac?

Xiayne rânji încântat.

— Ți-am trimis deja documentele. Trebuie doar să ți le semneze unul dintre părinți și pe urmă putem pleca.

— De fapt, nu am părinți. Sunt o minoră emancipată. Adică adultă din punct de vedere legal, declară Rylin.

Luă tableta, găsi repede fișierul și își apăsă degetul mare pe cercul albastru, semnând documentul. După un moment, ecranul pâlpâi cu o lumină verde, în semn de aprobare.

— Nu ai părinți? repetă Xiayne, uimit.

— Mama a murit acum câțiva ani. De atunci, suntem doar eu și sora mea. Am lucrat în ultimii ani, de aceea am rămas puțin în urmă cu studiile.

Pentru prima dată, lui Rylin nu îi era rușine să recunoască adevărul. Xiayne sigur înțelegea. Tocmai spusese că și el începuse de jos.

Profesorul dădu aprobator din cap.

— Nu încetezi să mă impresionezi, Rylin, spuse el, și se ridică zâmbind.

Cu trăsăturile lui blânde și cu buclele întunecate, părea foarte tânăr când zâmbea. Nu cu mult mai în vârstă decât Rylin.

— Dacă ești adultă din punct de vedere legal, atunci trebuie să te plătesc.

— A, nu…

— O să primești salariul minim, dar, dacă te deranjează, du-te să vorbești cu sindicatul, continuă el, iar Rylin râse.

— Mulțumesc.

El dădu din cap, iar ochii îi sclipeau.

— Plecăm mâine-dimineață, cu bucla. O să-ți trimit biletul.

Ultima dată când călătorise cu unul dintre trenurile de foarte mare viteză, fusese la Paris împreună cu Cord, dar Rylin își impuse să nu se gândească la asta.

•

Mai târziu în acea după-amiază, Rylin intră în biroul principal, pentru întâlnirea obligatorie cu directorul liceului. Directorul trebuia să aprobe personal toate cererile de învoire în scopuri academice, chiar și cererea pentru un stagiu sponsorizat de școală.

— Ia loc, o invită secretara, plictisită.

Rylin se așeză pe canapea și accesă pe tabletă o hartă a orașului Los Angeles, apoi începu să mărească diverse zone, în

încercarea de a se familiariza cu locul. Însă, cel mai probabil, munca nu avea să-i permită să vadă altceva în afară de studioul de filmare, se gândi ea.

Se simțea cu totul alta față de fata care intrase acolo prima dată, neliniștită și nesigură. Acum era încântată și curioasă să vadă ce îi rezerva următoarea săptămână.

— Nu se poate să ne tot întâlnim așa.

Cord se așeză pe locul de lângă ea.

— Nu se poate să mă tot urmărești așa, i-o întoarse Rylin, bine dispusă.

Cord rânji.

— Crede-mă, dacă aș fi vrut să te urmăresc, aș fi găsit un loc mai potrivit decât secretariatul școlii.

Tăcură. Rylin își impuse să nu îl privească, să se uite în jos, la tableta ei, la afișele stupide cu citate motivaționale și la imaginile de pe pereți. La orice altceva, în afară de Cord. Reuși doar opt secunde.

Când nu mai putu suporta și își ridică ochii, îl surprinse pe Cord fixând-o cu privirea, atent și curios și – spera ea – cu un strop de atracție. Pentru o clipă, lui Rylin i se păru că se întorseseră în trecut, când el hotăra dacă putea să aibă încredere în ea, la începutul relației. Când Cord nu fusese un băiat bogat și arogant, care urma să moștenească miliarde, iar ea nu fusese fata care-i făcea curat în baie, ci doar un băiat și o fată care vorbeau despre pierderile suferite de amândoi.

Rylin se întrebă dacă aveau să mai fie așa vreodată.

— Cum a fost la scrimă? întrebă Cord.

— O, știi că sunt nemiloasă când vine vorba de lupte, îl tachină Rylin.

Ea vorbise în glumă, dar Cord nu râse, iar Rylin se întrebă dacă nu cumva exagerase. La urma urmei, toate lucrurile pe care i le spusese în noaptea morții lui Eris fuseseră crude și nemiloase.

— Deci ce faci aici? continuă el după o clipă.

— Am venit să mă întâlnesc cu directorul.

Fata nu-și putea ascunde mândria din voce.

— Voi lipsi o săptămână, pentru un stagiu cu Xiayne. Voi fi asistent de producție pentru noua lui hologramă.

— Credeam că ai venit aici *cu bursă.* Nu crezi că ar trebui să înveți, în loc să te plimbi la Los Angeles?

Replica lui acidă o făcu pe Rylin să dea înapoi.

— E o ocazie grozavă. Elevii de vârsta noastră rareori ajung să lucreze pe platourile de filmare, să facă practică.

— Sau poate e o ocazie ca Xiayne să aibă mână de lucru gratuită. Nu te plătește, așa-i? întrebă Cord și ea fu surprinsă de ranchiuna din tonul lui.

— Ba mă plătește.

Lui Rylin nu-i plăcea deloc că simțea nevoia să se apere.

— Ei, mă bucur că este *atât de interesat* de tine.

— Cord…

Rylin tăcu, neștiind prea bine ce voia să spună, și apoi ușa biroului se deschise înainte ca fata să-i răspundă.

— Rylin Myers, îmi cer scuze că te-am făcut să aștepți! Intră, spuse tare directorul.

Rylin se uită iscoditor la Cord, tristă și jignită în același timp. Băiatul scutură din cap.

— Mi-e indiferent, Rylin. Nu-mi datorezi nicio explicație. N-ai decât să te distrezi dând un cu totul alt înțeles expresiei „preferata profesorului”.

Brusc, Rylin putu să gândească din nou.

— Nu toți sunt atât de cinici ca tine, Cord. Poate ar trebui să încerci să te bucuri pentru mine.

Își îndreptă umerii și plecă înainte ca el să-i dea vreo replică.

CALLIOPE

Calliope traversă nerăbdătoare holul de la parterul hotelului Nuage. În după-amiaza însorită, încăperea strălucea în alb și albastru, așa încât numele hotelului era pe deplin justificat[7]. I se părea că plutea printr-un nor, poate chiar pe Muntele Olimp.

Exact la timp, își aduse aminte că ar fi trebuit să șchiopăteze. Ultimul lucru de care ea și Elise aveau nevoie era să fie taxate pentru cazarea în camera de la Nuage. Însă Calliope nu prea putea gândi limpede. Se ducea să bea ceaiul de după-amiază cu mama sa și simțea o emoție plăcută. Pentru cele două, ceaiul de după-amiază avusese dintotdeauna o însemnătate aparte.

Intră în sala de mese a hotelului, ai cărei pereți erau îmbrăcați în lambriuri aurite. Mesele delicate fuseseră acoperite cu fețe de masă foarte subțiri și cu tacâmuri de argint, cu modele Francisc I[8]. Fetițe cu părul prins în funde roz se foiau pe scaune, însoțite de mame obosite; grupuri de femei ciocneau pahare cu șampanie; erau chiar și câțiva turiști care se uitau cu un strop de invidie la grupurile de oameni din înalta societate. Calliope își găsi mama la o masă din mijlocul sălii. *Sigur că da*! se gândi ea, amuzată și deloc surprinsă. Poziția perfectă pentru a fi admirată.

— Cu ce ocazie ne întâlnim? întrebă ea și se așeză de cealaltă parte a mesei.

— Ocazia e că-mi scot fiica la ceai.

Îmbrăcată cu o rochie mulată, Elise zâmbea, părând calmă și lipsită de griji.

Calliope se lăsă pe spate, în scaun.

— De fiecare dată când bem ceaiul, îmi aduc aminte de Ziua Prințesei, spuse ea gânditoare.

Băutul ceaiului o obsedase pe Calliope încă din copilărie, când ea și prietena ei, Daera, se îmbrăcau cu hainele vechi ale Justinei și se serveau una pe cealaltă cu apă chioară, în căni albe, strigându-se pe nume inventate, cum ar fi Lady Thistledown și Lady Pennyfeather. Elise îi preluase fixația și

---

[7] Referire la substantivul franţuzesc *nuage* – „nor”. (N. red.).

[8] Modelele Francisc I redau ciorchini de fructe şi buchete de flori, într-un design elaborat. (N. red.).

pusese bazele unei tradiții anuale, pentru ea și Calliope. O botezaseră Ziua Prințesei și Calliope o considera ziua ei preferată din tot anul.

De Ziua Prințesei, Elise și Calliope se îmbrăcau elegant. Uneori luau poșetele doamnei Houghton ori îi purtau eșarfele și bijuteriile. Era singura ocazie când Elise o permitea. Se duceau împreună la hotelul Savoy, preferându-l pentru ceaiul scump pe care îl serveau acolo, după-amiaza. Chiar și la vârsta ei, Calliope știa că era o nechibzuință din partea lor să facă un lucru atât de extravagant, pe care sigur nu și-l permiteau. Dar *aveau nevoie* de Ziua Prințesei. Era un prilej de a scăpa de rutina lor și, doar pentru o clipă, de a fi în pielea altcuiva. Calliope știa că și mamei îi plăcea ziua aceea la fel de mult: măcar o dată să fie ea cea servită, nu să-i servească pe alții. Îi plăcea să i se ofere prăjituri delicate, pe un platou de argint, și să fie întrebată ce dorea, iar ea să arate cu un deget încărcat de inele și să spună arogant: *pe aceea, pe aceasta și pe cealaltă.* Îi plăcea să le poruncească altora, așa cum doamna Houghton îi poruncise ei mereu.

Calliope nu avea să uite niciodată ce îi spusese mama ei în acea primă dimineață a aventurii lor, în trenul care le ducea spre Rusia, când vechea lor viață dispăruse brusc, iar cea nouă tocmai începea:

— E Ziua Prințesei, draga mea.

Calliope scuturase din cap, nedumerită.

— Dar am sărbătorit-o acum câteva luni.

— Acum, fiecare zi e Ziua Prințesei, îi zisese Elise, cu un zâmbet.

Nu fusese zâmbetul înghețat și forțat pe care-l afișase atât de mult timp, ci unul sincer, relaxat. Calliope văzuse cum mama ei se descotorosea de un înveliș teribil, pe care fusese obligată să-l poarte, și devenea o altă persoană. Cu trecerea anilor, înțelegea că Elise nu fusese niciodată fericită în Londra și că își găsise adevărata vocație abia odată cu viața lor de fugare.

Chiar și după atâția ani, ceaiul era tradiția lor, tot atât de prețuită și de sacră precum erau bisericile pentru alții. Calliope adora ceremonialul de turnare a lichidului fierbinte și aromat în cești de porțelan care-și schimbau forma, mulțimea minunată de biscuiți pufoși, frișca groasă și sandvișurile tăiate fantezist.

Ritualul ceaiului avea ceva deosebit. Oriunde te-ai fi dus în lume, era mereu pretențios, sofisticat și fascinant.

Ori de câte ori era nevoie să decidă ceva important, Calliope și Elise luau hotărârea la ceaiul de după-amiază, servit în hotelul de cinci stele la care reușiseră să se cazeze prin vreo înșelătorie. La ceai decideau când să plece în altă parte, cât de mulți bani gheață trebuia să încerce Elise să stoarcă de la cel mai recent iubit sau de la cea mai recentă prietenă, când era timpul să-și înlocuiască retinele, toate hotărârile importante.

Mai puțin decizia Calliopei de a avea o relație cu Atlas. Pe aceasta o luase de una singură.

Tocmai atunci, o chelneriță cu nasul cârn și cu părul frumos aranjat într-o coadă se apropie de masa lor. Părea mai tânără decât Calliope. De fapt, i se părea cunoscută, gândi fata.

— Bună ziua, doamnelor. Sunteți familiarizate cu meniul nostru de ceaiuri?

Un pergament holografic străluci în aer în fața celor două, cu meniul caligrafiat. Calliope vedea marginea fiecărui strop de cerneală și pulberea aurie care părea împrăștiată peste tot.

— Dorim Ceai Turn clasic și apă simplă, cu lămâie, spuse Elise abrupt, fluturând un braț prin aer.

Pixelii refractați ai meniului dispărură. Chelnerița zâmbi.

— Ceaiul Turn este gratuit. Avem ceaiuri din toate țările globului și câteva din afara planetei, cum ar fi…

— Adu-mi ceaiul tău preferat, ceru iute Calliope și apoi, când fata plecă grăbită, ridică dintr-o sprânceană. Haide, știu că sărbătorim ceva. Ce ți-a dat tipul ăla, Nadav?

Elise ridică din umeri.

— Bilete la un spectacol, o mică invenție amuzantă de-a lui, care îți urmărește bătăile inimii și mișcările mușchilor. Nimic valoros. Dar m-a invitat să luăm cina în familie curând, adăugă ea, iar tonul îi coborî o octavă.

Calliope înțelese imediat semnificația ceaiului din ziua aceea. Mama ei o certa. Subtil, cu multe lingușeli și înflorituri, dar tot ceartă era.

— Vrei să fiu mai prietenoasă cu Livya.

— Nu-ți cer să te dai peste cap. Ar fi fost grozav pentru mine dacă te-ai fi străduit *o idee* mai mult cu ea, la bal.

Elise oftă.

— Credeam că o să mă ajuți, dar ai plecat. Erai preocupată de ale tale.

— Eram la o întâlnire, mamă, sublinie Calliope.

Elise schiță un gest împăciuitor.

— Am înțeles, am înțeles. Știu că-ți plac micile tale farse.

Nu sunt mici, se gândi Calliope, ușor iritată.

— Eu nu te refuz niciodată, așa-i? Cred că am fost întotdeauna mai mult decât corectă, continuă mama ei.

Calliope ridică din umeri.

— Bineînțeles că o să particip la cina în familie, promise ea, ca și când nu ar fi fost prezentă la un milion de asemenea evenimente, dintre care unele se încheiaseră cu dăruirea unui inel de logodnă, altele nu.

Se întreba cât de repede avea să smulgă mama ei o cerere în căsătorie de la Nadav.

Dar femeia nu terminase.

— Sper că la cina asta o să te porți mai puțin… ușuratic, îi sugeră ea. Să fii mai mult ca Livya.

— Adică plictisitoare, preciză Calliope.

— Exact! râse Elise.

Chelnerița așeză pe masa lor o mulțime de deserturi opulente, care se înălțau în aer asemenea unui Turn real, terminându-se în vârf cu o turlă miniaturală de zahăr.

— Acesta este ceai lunar, spuse chelnerița, turnând într-o ceașcă lichidul fierbinte, care mirosea vag a aloe. E preferatul meu, cultivat pe suprafața Lunii. Acolo, plantele au parte de mult mai puțină căldură solară, de aceea perioada lor de creștere este de două ori mai lungă.

Calliope încercă să bea. Simțind ceaiul pe care îl conținea, ceașca se transformase într-o semilună aurie. Fata scuipă imediat, scârbită de gustul amar. Chelnerița strânse din buze văzându-i reacția, parcă abținându-se să zâmbească. Deodată, Calliope se întrebă dacă nu cumva fata le recomandase ceaiul ăla revoltător dinadins, doar ca să-și bată joc de ele, închipuindu-și că erau două femei răsfățate și nepoliticoase.

Calliope ar fi făcut același lucru, dacă ar fi fost în locul tinerei. Își privi fusta roz, șic, cu imprimeu și poșeta Senreve purpurie, așezată pe scaunul de alături. Oare fata o percepea așa cum o percepuse altă dată Calliope pe Justine Houghton? Dar ea nu era *nici pe departe* ca Justine.

— Chelnerița asta îți amintește de cineva? întrebă ea pe neașteptate, după plecarea fetei.

— Nu.

Elise ignoră ceaiul odios și apucă paharul cu apă. La suprafață se legăna vesel o felie de lămâie.

— Povestește-mi mai multe despre cum te descurci *tu.* Evident, treaba merge bine, din moment ce te-ai întors acasă abia duminică dimineață.

— Nu prea merge bine, spuse Calliope, nu la fel de încrezătoare ca de obicei.

Nu știa ce să înțeleagă din situația cu Atlas. Încercase să scotocească un pic prin apartamentul familiei Fuller, dar aproape toate camerele aveau activată la ușă opțiunea „Fără musafiri”. Și nu prea avusese chef să fure un obiect vechi oarecare. Își dorea ceva mai însemnat. Voia bijuterii, dar avea senzația că era foarte posibil să nu primească niciuna de la Atlas.

În dimineața de după petrecere băiatul se purtase exemplar, luând micul dejun împreună cu ea și chiar chemându-i o aerocabină, dar Calliope își dăduse seama că era cu gândurile în altă parte. Poate regreta că îi îngăduise să rămână acolo peste noapte. Nu că s-ar fi întâmplat ceva între ei; Atlas fusese atât de beat, încât adormise imediat, lăsând-o pe Calliope să se plimbe nestingherită prin apartament. În cele din urmă, se întorsese în camera lui Atlas și găsise un tricou de-al lui, pe care îl îmbrăcase. Apoi adormise de cealaltă parte a patului, singură.

— Înțeleg de ce. Băiatul ăla e atât de arătos, încât parcă nu te lasă inima să-l păcălești.

Abia după o clipă Calliope își dădu seama că mama ei se referea la Brice Anderton.

— A, de Brice m-am folosit doar ca să fac rost de o invitație la petrecere. El nu poate fi tras pe sfoară, explică ea repede, știind că Elise nu avea să ceară mai multe amănunte. Ținta mea este un alt băiat, cel cu care am plecat acasă.

Își privi mâinile care tăiau în triunghiuri mici un sandviș cu castravete. Mama ei părea să înțeleagă mereu ce gândeau și ce își doreau alții. Poate că talentul ei i-ar fi fost de ajutor și în privința lui Atlas.

— De fapt, am nevoie de sfatul tău, recunoscu Calliope.

Elise se aplecă nerăbdătoare în față.

— Ăsta-i rolul mamelor.

Calliope îi povesti totul: cum îl recunoscuse pe Atlas la petrecerea organizată de soții Fuller și înscenase o întâlnire cu el la piscina hotelului Nuage, apoi acceptase invitația lui Brice la balul râului Hudson, știind că Atlas avea să fie acolo; cum plecase acasă la Atlas, confirmându-și o dată pentru totdeauna că el o dorea, dar apoi îi trecuse prin cap că, poate, se înșelase.

— Să văd dacă am înțeles, spuse Elise și se întinse după un biscuit.

Bucățele minuscule de zahăr se sfărâmară, strălucind ca niște pietre prețioase împrăștiate pe farfuria de porțelan.

— Pe băiatul celălalt l-ai cunoscut în Africa?

Calliope schiță un gest de aprobare.

— Dar într-o zi a plecat fără nicio explicație. Nu ți-am spus până acum pentru că…

— E în regulă, o liniști Elise.

Nu prea vorbeau despre escrocheria din India, cea mai nereușită dintre toate. Elise se încurcase cu un domn mai în vârstă, care lucra pentru guvern, și îi ceruse o donație pentru o instituție de caritate inventată. Dar bătrânul murise subit, în condiții misterioase. Brusc, fuseseră urmărite de toată poliția din țară. Fusese atât de înspăimântător, încât Calliope și Elise se despărțiseră imediat ce părăsiseră India, pentru orice eventualitate.

— Pur și simplu nu știam că ai făcut o escrocherie în Africa, zise mama ei, părând un pic jignită.

— Nu contează, pentru că nu a funcționat.

— Nu a funcționat *încă,* o corectă Elise și zâmbi ușor.

Ochii îi străluceau felin.

— Durează mai mult decât te-ai așteptat, dar ce contează? Îți poți permite un joc mai lung.

— Dar nu prea lung. Tipul se mută în curând.

Mai puțin de o lună o despărțea de plecarea lui Atlas în Dubai, unde avea să administreze turnul tatălui său. Trebuia să obțină ceva de la el înainte de a pleca.

— Ei bine, nu-ți face griji dacă nu va funcționa. Voi face eu rost de suficienți bani pentru amândouă, îi promise Elise și oftă. Spuneai că băiatul e bogat, nu?

— Este Atlas *Fuller.*

Nu îi spusese Elisei o dată?

— Petrecerea a avut loc în apartamentul familiei lui.

Elise încremeni, asemenea unui personaj dintr-un joc holografic, ținând o prăjitură glazurată aproape de buze. Singura ei mișcare era clipitul lent și plin de uimire al ochilor fardați cu auriu. Pentru o clipă, Calliope se temu că împinsese lucrurile prea departe, că poate nu era o idee bună să-l escrocheze pe băiatul a cărui familie locuia, la propriu, deasupra lumii.

Însă apoi Elise râse atât de tare, încât începu să lăcrimeze, iar asta o făcu și pe Calliope să râdă.

— Etajul o mie! Să nu se spună că nu țintești sus! Noroc!

Înviorată, Elise își ciocni paharul cu apă de al Calliopei.

— Păi, deh, am gusturi scumpe, recunoscu fata zâmbind.

Mama ei avea dreptate. Calliope era o profesionistă și, în cele din urmă, își atingea mereu scopul. Avea să pună mâna și pe Atlas, indiferent cât de mult dura.

Chelnerița veni să ia tava de ceai, plină cu resturi de unt și tarte mâncate pe jumătate. Într-o secundă, Calliope își dădu seama de cine îi aducea aminte fata: de Daera, prietena ei din copilărie. Avea același păr castaniu și ochi depărtați.

Se întrebă ce făcea Daera acum, după atâția ani.

— Vrei să plătești tu de data asta sau plătesc eu? întrebă Elise.

— Nu putem achita cu banii din bitbanc? Credeam că ultima depunere a fost substanțială.

Cu siguranță, nu cheltuiseră toți banii atât de repede. În mod ciudat, gândul de a recurge acum la unul dintre trucurile lor i se părea obositor.

Elise ridică din umeri.

— I-am cheltuit pe majoritatea în săptămâna petrecută la Monaco.

Calliope se crispă amintindu-și călătoria aceea extravagantă, în care fuseseră cuprinse de febra cumpărăturilor, se cazaseră la hoteluri luxoase și închiriaseră o ambarcațiune, dintr-un moft. Ar fi trebuit să fie *puțin* mai responsabile.

— Încerc să economisesc restul pentru biletele de plecare, adăugă mama ei. Nu-ți face griji, mă ocup eu de ceaiul nostru.

Elise se uită în jur și apoi smulse câteva fire din părul Calliopei.

— Hei! *Au*!

Calliope trase o înjurătură. Ar fi vrut să-și frece locul dureros, dar știa că gestul le-ar fi stricat escrocheria.

— Nu ai adus nimic cu tine? îi șopti ea Elisei.

— Scuze! Aș apela la părul meu, dar nu e destul de închis la culoare încât să pară al chelneriței.

Elise începu să așeze firele pe o farfurie, dar apoi se răzgândi și le răsuci, lăsându-le să cadă pe fundul unei cești de ceai. Se înclină pe spate, cu un braț întins degajat peste spătar, și sorbi din ceaiul neatins până atunci.

După o clipă, scoase un strigăt afectat, ducând o mână la piept. Capetele celorlalți clienți se întoarseră automat în direcția lor. Chelnerița care semăna cu versiunea matură a Daerei veni în grabă.

— O, Doamne! Am fire de *păr* în ceai! strigă Elise, pe un ton scârbit.

Ridică acuzator privirea către chelneriță.

— Ai *năpârlit* în ceaiul meu!

Câțiva le priveau. Newyorkezilor le place scandalul, câtă vreme nu sunt ei cei care fac o scenă, își zise Calliope.

— Îmi p-pare foarte rău, se bâlbâi chelnerița, ridicând șovăielnic o mână spre capul său, ca și când ar fi vrut să se asigure că părul îi era bine strâns în coadă.

Pe față i se citea limpede teama.

Cât timp managerul fu chemat, ascultă reclamația și își ceru scuze, socotindu-le consumația ca din partea casei, Calliope nu spuse nimic. Se întreba ce avea să i se întâmple chelneriței. Probabil că aveau să-i rețină bani din salariu, compensație, gândi Calliope, foindu-se ușor pe scaun. Doar nu urma să fie concediată!

— Te simți bine? o întrebă Elise după aceea, în timp ce așteptau liftul care avea să le ducă la apartamentul lor. Ești palidă.

— Cred că am mâncat prea mult zahăr.

Calliope își duse o mână în dreptul stomacului. De fapt, chiar o durea.

— Voi fi bine.

Dar când ușile se închiseră, izolându-le în interiorul strălucitor al ascensorului din Nuage, Calliope își plecă privirea la propriile mâini, care țineau strâns poșeta. Pentru prima dată în viața ei, nu avea chef să-și vadă ochii în oglindă.

AVERY

Avery stătea întinsă pe patul ei, uitându-se la norii delicați care pluteau pe tavan, fără să-i vadă. Deși trecuseră câteva zile de când se întorsese acasă și dăduse de Calliope în bucătărie, purtând boxerii lui Atlas, nu avea să uite niciodată imaginea asta. I se întipărise în minte, ca o arsură.

Ea și Atlas nu mai vorbiseră din dimineața aceea. Nici măcar nu-l mai văzuse în apartament. Amândoi fuseseră scumpi la vedere în ultima vreme, ca și când ar fi stabilit un armistițiu temporar. Cumva, Avery reușea să se controleze la școală, dar în fiecare noapte se prăbușea pe pernele cu dantelă de culoarea șampaniei și izbucnea în lacrimi fierbinți, amare.

— Avery?

Nu ar fi trebuit să se mire că el bătea la ușa ei, și totuși abia peste o clipă înțelese Avery ce se întâmpla. Tânjise după conversația aceasta și, în același timp, se temuse de ea.

— Descuie, mormăi fata și se ridică atunci când computerul din cameră dezactivă câmpul magnetic din fața ușii.

Îl văzu pe Atlas. Arăta altfel: avea cearcăne și chipul palid, dar nu era doar asta. Ceva se schimbase hotărâtor, de parcă nu mai era băiatul pe care îl știa.

— Bună, spuse ea.

N-avea decât să zică el următorul cuvânt; deocamdată, doar atât îi putea oferi.

— Bună, repetă Atlas.

Se uită în ochii ei, iar fata îi susținu privirea, cu răceală și calm.

— Pot să intru? întrebă el.

Avery se dădu la o parte și băiatul trecu pe lângă ea, închizând ușa.

— Ți-a luat mult până să vii, mormăi Avery.

— A trebuit să mă gândesc la multe lucruri.

— Cred și eu! Chiar ai dat-o în bară de data asta, Atlas.

— *Eu* am dat-o în bară? Auzi ce spui? Tu te-ai întors în dimineața aia de la Cord! Tocmai tu vorbești?

— Știi foarte bine că eu și Cord suntem doar prieteni.

Avery era ciudat de mulțumită că-l făcuse să țipe.

— Nu mai știu nimic, răspunse Atlas cu o amărăciune care o luă prin surprindere.

Cei doi stăteau sub un imens candelabru de cristal, complet nemișcați. Ai fi zis că, purtând conversația aceea, prinseseră rădăcini și niciunul nu se putea mișca până când nu găseau o soluție.

Avery își mușcă buza, dorind să-și fi exersat replicile.

— Îmi cer scuze pentru reacția mea când te-am văzut flirtând cu Calliope. Am fost stupidă și imatură. M-am întors în dimineața aia acasă, voiam să-ți spun că-mi pare rău, dar apoi am dat peste *ea* defilând în lenjeria ta!

Avery clipi din cauza lacrimilor.

— Atlas, știu că ne-am certat, dar nu trebuia să te *culci* cu ea chiar în seara aia!

— Între mine și Calliope nu s-a întâmplat nimic, declară Atlas. Dar se pare că nu ai încredere în ce îți zic și ești hotărâtă să crezi doar ce vrei tu.

Avery oftă.

— Chiar dacă nu te-ai culcat cu ea, nu ar fi trebuit să o aduci acasă. Nu pricepi? Când s-a întâmplat ceva rău, ai apelat imediat la *ea.* Ai fugit.

Ai dat fuga la o persoană fără multe probleme, una alături de care chiar poți ieși în public, ar fi vrut Avery să adauge.

— Nu am fost singurul. *Amândoi* am fugit la altcineva.

— Repet: nu s-a întâmplat nimic între mine și Cord.

Avery nu își dădea seama de ce voia să sublinieze ideea aceea.

Atlas scutură din cap.

— Te cred, dar ce se va întâmpla data viitoare, Aves? Poate că atunci chiar o să se întâmple ceva. E foarte grav că, atunci când ne certăm, amândoi ne orientăm spre altcineva, spre o persoană mai…

— Degajată. Simplă. Exact opusul meu și al tău, duse ea fraza până la capăt.

Atlas ridică privirea spre Avery.

— De aceea mă iubești? întrebă el foarte încet.

La început, ea nu înțelese.

— Poftim?

— Te-ai îndrăgostit de mine pentru că e o relație complicată și nepermisă? Pentru că sunt singurul din lumea asta care ți-a fost interzis vreodată? Singurul pe care ți-l dorești, dar pe care nu-l poți avea?

Avery simți că se albește la față.

— Ești crud, Atlas. Nu vorbești serios.

Auzind suferința din vocea ei, ceva din vechiul Atlas ieși la iveală și el răsuflă greoi.

— Trebuia să întreb, zise Atlas.

Părea mai degrabă înfrânt decât iritat, ceea ce o supăra pe Avery, deoarece înțelegea că băiatul se distanța de ea, forțându-se să nu simtă nimic, să nu îi pese.

— Știi că te iubesc, insistă ea.

— Și tu știi că te iubesc. Totuși, după tot ce s-a întâmplat…

Avery sesiză hotărârea din vocea lui și deodată avu o revelație îngrozitoare: era începutul sfârșitului.

— Relația asta nu funcționează, așa-i? zise ea încet, deoarece cuvintele erau extraordinar de dureroase și Atlas nu ar fi trebuit să fie silit să le rostească.

— Nu va funcționa *niciodată.* Este imposibil. Aves, s-ar putea ca pentru noi cel mai bun lucru să fie… să punem punct relației.

Atlas vorbea mecanic, aproape distant, ca și când Avery ar fi fost o clientă căreia îi propunea construirea unei noi clădiri. Însă Avery îl cunoștea aproape mai bine decât se cunoștea el pe sine: vedea cât de mult îl afecta situația asta, observa efortul lui chinuitor de a nu ceda nervos în fața ei.

Te iubesc și nimic altceva nu contează, voia să-i spună. Dar tăcu pentru că, la urma urmei, cuvintele nu aveau rost. *Totul* conta. Îl iubea pe Atlas și Atlas o iubea. În ciuda acestui fapt, nu puteau să aibă o relație, niciodată.

Știa că ea era cauza evenimentelor de sâmbătă seara. Se agățase de relația lor, distrugând-o încet-încet, până când, într-un final, ajunseseră într-o criză. Dar problema lor nu se reducea doar la acea seară. Atlas avea dreptate: ce se întâmplase era doar un simptom al unei probleme mai grave: imposibilitatea de a fi un cuplu.

Nu aveau niciun loc sigur unde să se ducă, niciun loc în care adevărul despre identitatea lor, despre dragostea interzisă dintre ei nu i-ar fi urmărit.

Poate că iubirea nu era de ajuns, nu când toate obstacolele li se întindeau în față, când totul se alia împotriva lor, zădărnicindu-le eforturile; nu când întreaga lume îi despărțea.

— Bine, spuse Avery în vreme ce universul ei se destrăma încet. Hai să… Adică…

Nu era capabilă să termine fraza. Să revină, pur și simplu, la situația de dinainte? Să fie din nou frate și soră, după tot ce trăiseră împreună?

Atlas părea să o înțeleagă, ca întotdeauna.

— Voi accepta slujba din Dubai. Curând, ne va despărți jumătate de glob. Situația ta ar trebui să fie mai ușoară așa. Îmi pare rău, adăugă el.

Nu știa cât timp rămăsese acolo după plecarea lui, cu ochii închiși. O singură lacrimă îi curse pe obraz.

Avery avea senzația că murise cineva. Într-un fel, ceva *chiar* murise, își spuse ea: relația ei cu Atlas. Fusese o ființă vie, plină de sunete și de culoare, până când cei doi îi dăduseră lovitura finală. Atlas pleca și nu avea să se mai întoarcă.

LEDA

Leda stătea în pat, încercând să citească pentru cursul de engleză, dar mintea i se agita prea tare pentru a se concentra la cuvinte. Se tot gândea la Watt și la cele întâmplate sâmbătă seara.

În dimineața următoare, după ce se trezise, găsise lângă ea doar așternuturile boțite. Watt plecase. Apoi își amintise totul: apăsarea buzelor lui, siguranța și calmul cu care mâinile băiatului îi exploraseră trupul. Leda se rostogoli, ca să-și ascundă fața în pernă, înăbușindu-și un geamăt. Slavă cerului că nu ajunseseră prea departe! Ce fusese în capul ei de-l adusese acasă pe Watt Bakradi? Nici măcar nu îl *plăcea.* De fapt, îl detesta.

Ei bine, hotărî ea, asta însemna că măcar avea să-i fie mai ușor să uite incidentul. Nu era nevoie să mai deschidă subiectul.

Dar problema era că nu putea să alunge amintirile fierbinți și intense care i se derulau tot mai iute prin minte și nu-i dădeau pace. Închise ochii, ca să le ignore, dar nu le putea stăvili…

— Leda, spuse mama ei, deschizând ușa dormitorului.

— Parcă stabiliserăm să bați la ușă.

Leda intră imediat în gardă. Spera că roșeața din obraji nu îi trăda gândurile.

Mama ei se îndreptă spre șifonier, atingând supărată afișajul cu haine de pe ecranul tactil al Ledei. În mod ciudat, hainele o linișteau de fiecare dată, ca și când găsirea unei ținute perfecte putea să alunge toate neplăcerile vieții.

— Mă îngrijorezi, spuse Ilara, cu ochii la ecran.

Purta pijamale de mătase, al căror imprimeu etala pui de găină. Ledei i se părea foarte comic.

— Îmi fac griji pentru tine încă de dinaintea morții lui Eris. De asta, în weekendul următor noi două ne ducem la Silver Cove.

Surprinsă, Leda sări din pat.

— Ce? Nu!

Leda nu voia să se întoarcă acolo, și mai ales nu cu mama ei.

— Leda, consultația de verificare o dată la patru luni face parte din tratamentul tău. Cred că ți-ar prinde bine, având în

vedere ce s-a întâmplat. Doctorul Vanderstein e de acord cu mine.

— Dumnezeule, mamă, *trebuie* să nu mai discutați despre mine! Nu e *deloc* etic! strigă Leda, apoi inspiră adânc și încercă să se calmeze. Te asigur că nu-i nevoie să mă duc.

Leda nu suporta gândul de a se întoarce la Silver Cove. Avea prea multe amintiri acolo. Dacă s-ar fi întors, ar fi trebuit să se confrunte cu tot ce se întâmplase în ultimele luni. Ar fi fost nevoită să-și aducă aminte de acea Leda Cole care ajunsese prima dată acolo, rănită și încă îndrăgostită de Atlas. Poate că fata aceea fusese prostuță, dar măcar era mai bună decât noua Leda, care omorâse un om și apoi îi șantajase pe alții să mintă, ca să își acopere fapta.

Leda își dădu seama că se temea de umbra celei care fusese altă dată.

Mama ei oftă și îi vorbi cu fermitate:

— Știu că m-ai mințit.

Inima Ledei o luă razna. Oglinzile din șifonierul ei creau iluzia că Ilara avea două sosii și că toate cele trei femei o mustrau, pe același ton dezamăgit.

— Îmi spui tot timpul că te duci la Avery, însă Elizabeth Fuller mi-a zis că n-ai mai trecut pe acolo de câteva săptămâni! Ceva se întâmplă, și te ascunzi de mine, continuă mama ei.

Leda își îmbrățișă mama. Mama ei dulce, necăjită și încrezătoare, care încă nu știa că soțul ei o înșelase, mama care dorea binele copiilor săi.

— Îmi pare rău, șopti Leda, încercând cu disperare să tragă de timp. Te iubesc.

Ilara era atât de slabă, încât Leda îi simțea toate vertebrele, ca pe niște piese de puzzle strâmbe.

— Te rog, Leda. Orice-ar fi, vreau să te ajut. Nu-mi permit să te judec, zise Ilara cu blândețe, părând pe punctul de a izbucni în lacrimi. La urma urmei, e vina mea că ai intrat în buclucul ăsta.

Leda clipi. Pentru un moment se simți uluită de propria lipsă de empatie.

Nu se gândise niciodată că Ilara se învinovățea pentru dependența fiicei sale. Când Leda era în clasa a șaptea, începuse să ia pastilele de xenperheidren ale Ilarei. Totuși ale

mamei sale erau legale. Fuseseră prescrise pentru anxietate de către nimeni altul decât doctorul Vanderstein.

Dacă nu putea evita vizita la centrul de reabilitare, atunci măcar să se ducă fără mama ei. Pentru Ilara, ar fi fost prea zguduitor. Leda nu putea să-i ceară așa ceva.

— Mă duc singură, se oferi ea, dar mama ei scutură din cap.

— Trebuie să ai un susținător[9]. Ce-ar fi să mergi cu tatăl tău?

De panică, inima Ledei îi sări din piept. Nu! În niciun caz nu voia să-și petreacă un weekend întreg cu tatăl ei. Cu toate prelegerile și cercurile de discuții de la clinică, poate că Matt avea să încerce să-i vorbească din nou despre Eris, să facă mărturisiri bizare ca să-și ușureze conștiința, totul sub pretextul „vindecării”.

Apoi, deodată, Leda știu pe cine ar trebui să roage să o însoțească: cineva care nu putea să-i impună să facă diverse lucruri, care ar fi lăsat-o să se ducă la yoga și la film, în loc să participe la activitățile de reabilitare propriu-zise. Cineva care nu putea să o refuze.

— Aveai dreptate, mamă. Ți-am ascuns ceva.

Se hotărî să riște. Dacă nu riști, nu câștigi.

— Am un nou iubit.

Ilara trase brusc și adânc aer în piept, mulțumită că nu se înșelase.

— Iubit? Cine?

— Watt Bakradi. L-am luat cu mine la balul pentru conservarea resurselor râului Hudson. Locuiește în partea de jos a Turnului, așa că m-am gândit…

Fata făcu dinadins o pauză.

— Că n-o să fiu de acord?

Leda ridică din umeri, lăsându-și mama să interpreteze gestul ei ca pe o aprobare.

— Haide, Leda. Sper că mă cunoști mai bine de atât. Nici eu nu m-am născut bogată.

Ilara strânse ferm și binevoitor mâinile Ledei.

— Mulțumesc.

Leda răsuflă ușurată.

[9] În original, *accountability partner.* Rolul acestor persoane este de a-i sprijini și motiva pe cei care și-au propus să atingă un anumit scop, inclusiv cu privire la eliminarea unor dependențe, încurajând sentimentul de responsabilitate față de hotărârea luată. (N. red.).

— Speram ca Watt să mă însoțească la clinică.

Mama ei se încruntă.

— Mă bucur că îl ai pe Watt, dar nu cred că e bine să-l duci la Silver Cove. Nu sunteți împreună de mult timp. Nu este pregătit să vorbească despre trecutul tău. M-aș simți mult mai bine dacă te-ar însoți tatăl tău.

Leda își plecă ochii în pământ, prefăcându-se stânjenită, îngropându-se în alte și alte minciuni.

— Watt îmi cunoaște trecutul. De fapt, mă știe de ceva vreme. E un subiect sensibil, din cauza modului în care ne-am întâlnit.

— Ce vrei să spui?

— Sora lui mai mare a fost la Silver Cove. A trecut printr-o experiență asemănătoare cu a mea.

I se strânse inima la o asemenea minciună, dar apoi se gândi din nou la întoarcerea acolo, la ideea de a revedea vechile locuri cunoscute și, mai rău, la cum s-ar fi simțit mama ei, iar hotărârea ei deveni de neclintit.

— În ultima vreme, Watt a fost susținătorul meu. Având în vedere ce s-a întâmplat cu sora lui, pentru el e important să facă parte din procesul meu de vindecare. Și ar însemna mult pentru mine dacă ai fi de acord să mă însoțească.

Ilara tăcu o clipă, studiind-o pe Leda ca și cum nu ar fi știut ce să creadă despre noua turnură de evenimente.

— Lasă-mă să discut cu tatăl tău. În principiu, este în regulă.

Ilara se opri în prag.

— Să-l aduci pe Watt la cină în curând. Și pe sora lui, adăugă femeia, călduros. Mi-ar face plăcere să-i cunosc pe amândoi.

Leda își țintuia mama cu privirea și își urzea în continuare pânza de minciuni.

— Pe Watt pot să-l aduc, dar sora lui a murit anul trecut.

— Vai, Leda! Îmi pare rău.

Mama ei se albi la față și înghiți în sec, iar Leda își dădu seama că obținuse victoria dorită.

— Te iubesc, mamă.

— Și eu te iubesc. Sunt mândră de tine, spuse Ilara cu blândețe și închise ușa în urma ei.

Leda se aruncă pe pat și începu să-i scrie lui Watt un mesaj. *Anulează-ți planurile pentru weekendul următor și fă-ți bagajele*, îi scrise ea. *Vii cu mine în Nevada.*

RYLIN

Rylin venea în urma lui Xiayne, ieșind din gara orașului Los Angeles. Construcția avea forma unei scoici imense și strălucea, albă și orbitoare, în soarele dimineții. Fata își duse automat mâna la ochi, pentru a-și feri privirea. Se uită la valiza ei neagră, nouă, care se rotea în spatele ei. Era un dar de felicitare din partea Chrissei, pentru că i se oferise acel stagiu. Rylin fusese atât de încântată, încât nici măcar nu o certase din cauza cadoului extravagant.

— E în regulă dacă mergem direct pe platou? Filmarea începe într-o oră, îi spuse Xiayne.

Profesorul purta blugi și un tricou negru, inscripționat cu un singur cuvânt, cu litere albe, care se schimba constant, alcătuind diverse variante, în ordine alfabetică. Până acum, Rylin văzuse toate cuvintele care începeau cu litera *T.* Se întrebă în cât timp avea să ajungă la sfârșitul alfabetului și să o ia de la capăt.

Cei doi plecaseră în acea dimineață, cu trenul de ora opt, din New York, dar, din cauza diferențelor de fus orar, în Los Angeles era abia ora șapte, iar asta îi dădea lui Rylin senzația ciudată că se întorsese în timp.

— Bineînțeles, se învoi ea repede.

Abia reușise să adoarmă din cauza nerăbdării. Încă nu îi venea să creadă că avea să lucreze într-un holo-studio adevărat.

După ce urcară în aerocabină și porniră, Rylin nu-și desprinse ochii de fereastră, foarte curioasă în privința orașului necunoscut. Străzile se întindeau în diverse direcții, iar clădirile erau luminate și ușor arcuite. Rylin nu mai văzuse niciodată așa ceva. Părea inutil de întins. Oamenii trăiau, se duceau la muncă și la școală în clădiri diferite. Rylin se aștepta să fie așa în suburbii, dar Los Angeles nu era un *oraș*? Totul i se părea ineficient.

Trecură pe lângă un complex de apartamente de lux, strălucitor și nou, cu terase spectaculoase la fiecare nivel. Nu avea mai mult de douăzeci de etaje, și totuși era limpede că fusese proiectat pentru oameni bogați. Rylin știa că niciun

bogătaș newyorkez nu ar fi plătit pentru un apartament situat la un etaj atât de jos. Ce panoramă ar fi putut să ofere? Apartamentul în care locuia ea se afla la etajul 32, iar Rylin ar fi băgat mâna în foc că era mai ieftin decât oricare altul din cartier.

— Bine ai venit în Los Angeles, orașul visătorilor! E frumos și, cu toate acestea, total lipsit de logică, spuse Xiayne, parcă citindu-i gândurile.

Părea sarcastic și ciudat de mândru.

— Mă bucur că ai venit, Rylin, adăugă el.

Cuvintele tânărului îi dădeau o senzație plăcută. Fata zâmbi.

— Și eu mă bucur.

Brusc, se gândi la aluzia plină de cruzime a lui Cord, când spusese că Rylin avea să dea o cu totul altă semnificație expresiei „preferata profesorului”. Se îndepărtă un pic de Xiayne. El nu păru să observe.

— Cum se deplasează lumea pe aici? întrebă ea curioasă.

— Cu MEDUSA.

Văzând privirea nedumerită a lui Rylin, Xiayne schiță un gest în sus, iar plafonul aerocabinei deveni brusc transparent.

— Mai precis, cu mijloacele Departamentului Metropolitan al Aerotramvaielor de sub Bulă[10].

Un sistem încurcat și incredibil de complicat de monoșine aglomera văzduhul. Toate aveau culori intense, ca un cuib de șerpi strălucitori. Mult deasupra lor, fata văzu albastrul cerului.

Chipul desenat al unui clovn apăru pe albastrul azuriu, proiectat alături de cuvintele MCBURGER KING! LUNEA, 2 BURGERI LA PREȚ DE 1! Rylin icni.

— O, au început cu reclamele încă de dimineață?

Xiayne privi în sus și ridică din umeri, explicând:

— Sunt proiectate pe Bulă.

Rylin auzise vorbindu-se despre Bulă. Demult, înainte ca ploaia să poată fi controlată cu ajutorul hidrocapsulelor, când încălzirea globală încă era un motiv de îngrijorare, locuitorii din Los Angeles își făcuseră griji că și temperatura din oraș ar fi putut crește, așa că îl „închiseseră într-o bulă”: construiseră o cupolă enormă din supercarbon, care acoperea întreg orașul. După ani de zile, când cupola nu mai fusese necesară,

---

[10] În original, The Metropolitan Department of Under-Sphere Air-trams, de unde provine acronimul MEDUSA.

refuzaseră să o desființeze. Poate că deveniseră prea dependenți de banii obținuți din reclame, se gândi Rylin. Își aminti de contururile clare ale Turnului, atât de diferite de orașul acela aglomerat, strălucitor și haotic. Rylin constată că îi era dor de Turn.

— Am ajuns, anunță Xiayne când aerocabina opri lângă un șir de clădiri înghesuite.

Probabil că erau platourile de filmare.

Scena enormă era tăcută și goală. Rylin aruncă platoului o privire pe furiș: o cameră a tronului imensă, cu stâlpi de marmură și un podium greoi, auriu. *Salve Regina* era un film istoric, despre ultimul cap încoronat britanic care guvernase înainte ca Marea Britanie să voteze abolirea monarhiei. Luminile se estompară, apoi străluciră și se estompară din nou, anunțând că o persoană – probabil directorul de imagine – încerca să perfecționeze modul în care lumina cădea pe un anumit detaliu. Rylin încercă să observe totul înainte ca Xiayne să facă la stânga și să pășească printr-un perete…

Fata făcu ochii mari și apoi își dădu seama că, de fapt, acolo nu era un perete, ci un divizor de lumină opac, menit să ascundă dezordinea în fața camerelor. Rylin intră repede în haosul vesel din culise.

Cărucioare treceau pe lângă ea învârtindu-se, pline cu dispozitive de aranjare a părului, confecționate din metal lustruit, și cu tuburi viu colorate de machiaj; schițe amuzante cu nasuri, ochi și guri erau împrăștiate, ca niște membre abandonate. Camere de filmat de diverse mărimi și forme pluteau prin colțuri, uitate. Fiecare bucățică de spațiu gemea de oameni: directori de scenă și asistenți care conversau aprins prin intermediul lentilelor de contact, o echipă de costumieri care verificau toate detaliile hainelor de epocă și, desigur, actorii și actrițele machiate, în toată gloria lor.

Xiayne apucă de braț o tânără aflată în trecere, cu pielea de culoarea abanosului și cu un coc mic.

— Seagren! Ea e Rylin, noua ta asistentă. Rylin, Seagren va fi șefa ta săptămâna asta. Vă urez succes!

— Bine, mulțumesc. Cum te…

Rylin voia să-l întrebe unde îl putea găsi mai târziu, dar Xiayne plecase, pierzându-se în marea de vociferări și dând ordine. *Așa-i, el este responsabil de toată producția*, își aminti

ea. Nu putea pretinde ca profesorul să-i acorde ei atenție mai întâi; de fapt, nu putea pretinde deloc să-i acorde atenție. Și totuși, brusc, se trezi tânjind după orele în care fuseseră doar ei doi în Hipercircuit și discutaseră liber.

Seagren strâmbă din nas, neîncrezătoare.

— *Tu* ești noua mea asistentă? Câți ani ai?

Rylin hotărî să evite adevărul.

— Sunt o elevă de-a lui Xiayne. M-a rugat să vin să-l ajut, spuse ea, ocolind dinadins informația că avea șaptesprezece ani. Încântată de cunoștință, zise fata și întinse o mână.

Sperase că faptul de a pronunța prenumele profesorului avea să o facă să pară mai profesionistă, dar Seagren își dădu ochii peste cap, exasperată.

— O liceană. Minunat!

De fapt, lui Rylin i se părea că toată echipa era destul de tânără. Aproape niciunul nu părea să aibă mai mult de treizeci de ani. Poate că media aceasta de vârstă se datora faptului că Xiayne însuși era tânăr. Sau, poate, el credea că o echipă tânără e un ingredient important în producerea unui film îndrăzneț și cu priză la public.

— Cu ce să încep? o întrebă pe Seagren, ignorându-i remarca.

Directorul adjunct de imagine își dădu ochii peste cap.

— Fă ordine în chestiile astea, spuse ea tăios și deschise ușa unui dulap imens, care ocupa un perete întreg.

Era plin ochi cu accesorii adunate de generații întregi: camere vechi, cutii cu spoturi de lumini, suporturi aruncate. Rylin era sigură că vede o cutie veche cu capsule de suc, alături de un dozator. Un strat subțire de praf acoperea totul.

Atunci când acceptase să lucreze ca asistent de producție nu se gândise că avea să facă asta. Crezuse că măcar avea să fie pe platou – poate ținând spoturile sau aducând cafea, urmărind ce se petrecea la filmări. Rylin se uită la Seagren și văzu că aceasta zâmbea sarcastic, parcă invitând-o pe Rylin să protesteze.

Xiayne îi spusese că și el începuse cu munca de jos. Ei bine, și Rylin putea s-o facă. Lucrase ca menajeră pentru familia Anderton, la urma urmei. Nu se temea de muncă.

— Prea bine! încuviință fata și, apropiindu-se de dulapul slab luminat, se apucă de treabă.

•

După câteva ore, băgată cu totul în dulapul acela groaznic, își dădu seama, cu o tresărire, că platoul amuțise. Era mai târziu decât își închipuise. Când plecaseră toți acasă? Își luă valiza – încă ascunsă într-un colț – și se îndreptă spre ușă, vrând să se întoarcă în camera ce-i fusese rezervată la hotelul unde se cazase echipa.

Fusese o zi lungă și muncise din greu pentru Seagren: organizase blestemăția de dulap, luase prânzul din cărucioare și plecase în căutarea actorilor împrăștiați prin diverse camere de recreere. Însă pe Rylin nu o deranja, mai ales că astfel interacționase cu actorii. Îi plăcea să-i urmărească, să-i ajute cu repetatul replicilor și să le adreseze întrebări despre filmări. Observase rapid că actorii erau cei mai vorbăreți, mai ales dacă-i rugai să vorbească despre propria persoană.

O lumină încă ardea într-unul dintre spațiile de editare. Rylin ezită, curioasă, apoi bătu cu îndrăzneală la ușă.

— Ce vrei? răsună vocea iritată a lui Xiayne.

— Nimic, spuse ea repede, îndepărtându-se. Eu doar…

— Rylin, tu ești?

Ușa se deschise și Xiayne apăru în prag, părând mai agitat ca niciodată. Nu avea nimic în picioare și părul îi era zburlit. Pe tricou avea o pată de ketchup, care se uscase pe cuvântul *ZENIT.*

— Scuze, credeam că e altcineva la ușă. N-am vrut să mă răstesc.

Profesorul își tot dădea pe spate părul, care-i cădea în ochi.

— E totul în ordine? întrebă Rylin și Xiayne oftă.

— Nu prea. Analizez filmările zilnice și, la drept vorbind – ridică rușinat din umeri –, sunt jalnice.

— Pot să te ajut?

Xiayne păru surprins de propunerea ei.

— Bineînțeles. Vino să le vezi. O să-nțelegi la ce mă refer, o avertiză el.

După ce Rylin își trase scaunul aproape de al lui Xiayne, el își flutură încheietura mâinii și filmul continuă.

Pentru o vreme, vizionară în tăcere. Materialul nu era chiar atât de prost, constată Rylin, deși nici la fel de bun precum celelalte filme ale lui Xiayne. Încercă să se concentreze asupra anumitor scene și imagini, amintindu-și că avea în față doar materialul neprelucrat, nu produsul finit. Se tot uita pe furiș la

chipul lui Xiayne. Ochii îi străluceau în întuneric. Lumina pâlpâitoare a hologramei îi scotea în evidență nasul impunător și conturul ferm al maxilarului. Din când în când, buzele i se mișcau, șoptind replicile odată cu actorii.

— Fii atentă la prim-ministru în scena asta, îi spuse Xiayne, pe neașteptate. Ar trebui să pară mai important. În scena următoare o va denunța pe regină, dar prim-ministrul nu se vede în cadrul ăsta din cauza costumului idiot, albastru-închis, pe care i-am spus să-l îmbrace.

Profesorul își duse o mână la bărbie și miji ochii.

— Am tot crescut intensitatea luminilor, dar culoarea costumului absoarbe fotonii ca o gaură neagră. Nu are deloc *textură.* Aș filma din nou scena, dar actrița mai stă aici doar două zile, iar eu trebuie să termin scena a treia…

Rylin se ridică și dădu ocol camerei, încet.

— Ce spui de rochia reginei? sugeră ea. După ce intră în scenă, rochia răspândește multă lumină în jur.

Xiayne amuți. Pentru o clipă, Rylin se temu că întrecuse măsura, dar apoi regizorul învârti din deget, derulând filmarea până la intrarea grandioasă a reginei, înveșmântată în rochia atent lucrată.

Îi privi chipul cât timp el urmărea scena. După ce înțelese la ce se referea ea, ochii i se aprinseră, cuprinși de o pasiune fanatică.

— Ai dreptate, zise el, dus pe gânduri. Rochia reflectă lumina ca o oglindă. Uite cum strălucesc fața și mâinile prim-ministrului!

— Poți să te folosești de asta? insistă Rylin.

— Voi lua câteva cadre, voi capta razele din jurul prim-ministrului și apoi o să le copiez în cadrele anterioare. O să fie al naibii de greu, dar o să meargă.

Xiayne se ridică, întinse brațele deasupra capului și apoi, dintr-odată, făcu un pas către ea.

— Rylin, ai avut o idee grozavă! Mulțumesc.

Într-un moment de panică, Rylin crezu că urma să o sărute. Inima i se strânse. Era profesorul ei și știa că așa ceva nu ar fi fost deloc în regulă. Și totuși, o parte din ea își dorea sărutul lui.

— Știam că ai un talent înnăscut.

Xiayne rânji, își luă tableta așezată pe bufetul din spatele ei și se întoarse la locul său.

— Comand cafea. Vrei și tu?

Adolescenta clipi, surprinsă.

— Nu, mulțumesc, se bâlbâi ea, ușurată.

Faptul că se afla în preajma acestor actori plini de sine o zăpăcea.

— Ți-ar prinde bine o cafea. O să stăm aici jumătate de noapte, să corectăm scenele. Sau poate că vrei să pleci, își retrase Xiayne cuvintele. Ai lucrat mai multe ore decât prevede legea. Dar, dacă nu te deranjează, mi-ar prinde bine ajutorul tău.

— Bineînțeles că rămân, spuse Rylin ferm și se îndreptă de spate. De fapt, ar fi grozav să beau o cafea.

— Minunat.

Xiayne atinse tableta de câteva ori, ca să trimită comanda, apoi îi zâmbi fetei când reîncepu derularea filmărilor.

AVERY

Avery atingea ușor tableta cu stiloul, cugetând asupra unei probleme de fizică. Auzi o bătaie în ușă. Pentru o clipă teribilă, crezu că era Atlas. Dar apoi își aduse aminte că nu-și mai vorbeau. În plus, Atlas bătea mereu cu mai multă forță și siguranță.

— Intră!

Se răsuci, stând picior peste picior.

Mama ei se opri în prag. Purta o rochie de zi cu roșu și negru, colanți și o jachetă neagră, până în talie.

— Voiam să mă asigur că știi despre cină, spuse ea zâmbind. Sarah gătește costițe.

Avery căscă ochii.

— Ce sărbătorim? Tata a aflat care va fi următorul lui proiect?

Costițele adevărate – care nu proveneau din laboratoare – erau greu de găsit. Chiar și pentru familia Fuller, să mănânce așa ceva indica o ocazie specială. De obicei, o nouă achiziție imobiliară.

— Atlas a acceptat slujba din Dubai! El și tatăl tău au negociat toate detaliile, exclamă Elizabeth.

Râse ușor, ca și când gândul că Atlas își negocia salariul cu propriul tată era extrem de amuzant. Deci asta explica de ce în ultimele zile dispoziția părinților ei se îmbunătățise considerabil, gândi Avery.

Știuse că asta urma să se întâmple, și totuși vestea o durea mai mult decât ar fi fost normal.

— Aș fi vrut să pot veni și eu, zise ea imediat. Dar e ziua de naștere a Rishei și luăm cina în oraș.

Nu avea de gând să stea cu părinții ei și cu Atlas, pretinzând că sărbătorea vestea care amenința să-i zdrobească inima.

— Serios? Chiar trebuie să te duci? insistă Elizabeth.

Avery nu renunță:

— E ziua ei de naștere, mamă! Îmi pare rău.

În cele din urmă, mama ei dădu aprobator din cap și închise ușa.

Avery păși mecanic în baie, își stropi fața cu apă, apoi luă un prosop din dispozitivul de dezinfectare cu raze ultraviolete, ca să se șteargă. Podeaua care se activa la atingere era caldă sub picioarele-i goale. Masa ei de toaletă era imensă, acoperită cu marmură de un alb imaculat, fără urme de pete sau amprente. Era înconjurată de oglinzi: unele curbate, altele plate, chiar și o veche oglindă de mână, dăruită de bunica sa, cu ocazia primei zile de naștere a lui Avery. Acestea erau poziționate în toate unghiurile, ca și când fata ar fi avut nevoie să se analizeze mereu din perspective noi și neașteptate.

De obicei, programa oglinzile așa încât să proiecteze imaginea oceanului. Detesta modul în care mama ei decorase baia aceea, punând-o pe Avery în prim-plan, tot așa cum fata era atracția vieții lor. Se aplecă în față, cu obrajii în palme, și își studie reflexia fantomatică, palidă și cu ochi goi.

Se uită cum fantoma introduce un șir de comenzi în pulverizatorul de machiaj, înfrumusețând-o fără ca fata să miște vreun deget. Închise ochii în momentul în care o ceață fină îi acoperi chipul, luminându-i instantaneu cearcănele, înnegrindu-i genele și scoțând în evidență osatura minunată a pomeților. Când își ridică privirea, aproape că se simțea din nou ca Avery Fuller.

Se întinse după loțiunea cu iasomie din dozatorul de cristal și își frecționă brațele goale. Fusese un cadou din partea lui Eris, comandat de la un mic magazin din Filipine. Avea un miros specific. Mireasma era liniștitoare și atât de dureros de familiară, încât lui Avery îi venea să plângă.

Își spuse că Eris ar fi înțeles sentimentul ăsta: senzația că înăuntrul ei era o pustietate îngrozitoare, în care se rostogolea ceva ascuțit și fragil – probabil bucățile inimii sale sfărâmate. Eris ar fi îmbrățișat-o și ar fi asigurat-o că era mai bună decât tot restul lumii la un loc. S-ar fi așezat lângă ea, mâncând biscuiți și ascunzându-se de lume împreună, până când Avery ar fi fost pregătită să o înfrunte din nou.

Însă Eris nu era acolo și Avery trebuia să plece din apartament, dacă voia să-l evite pe Atlas în seara aceea.

— Compune mesaj, ceru Avery. Destinatar: Risha, Jess – ezită o clipă – și Ming.

Avery încă o ura pe Ming pentru că o făcuse pe Eris de râs la petrecerea de ziua ei, dar în clipa aceea își dorea să fie

înconjurată de mulți oameni, iar Ming era genul de persoană de care ai nevoie în astfel de nopți: zgomotoasă și gata de orice, pricepută la atragerea situațiilor spectaculoase. Măcar Ming ar fi ajutat-o pe Avery să nu se mai gândească la Atlas.

„În seara asta ieșim în oraș. Să vă îmbrăcați elegant. Ne vedem la Ichi, la opt”.

•

— Ce se întâmplă? întrebă Jess câteva ore mai târziu, când își ocupară locurile în restaurantul Ichi.

În ciuda faptului că le anunțase târziu, cele trei fete își făcuseră apariția, așa cum se așteptase Avery.

Ea trase agitată de rochia sa neagră și se întinse spre platoul cu *tempura* de homar. Ichi era un restaurant la modă, unde se servea sushi, unul dintre felurile de mâncare preferate ale lui Eris. Asemenea unei bijuterii opulente, restaurantul trona în mijlocul etajului 941. Nu avea ferestre exterioare, dar acest lucru se potrivea de minune cu atmosfera ca de club: luminile slabe, muzica tehno și, mai ales, mesele joase, care-i obligau pe toți să stea pe podea, printre grămezi de pernuțe roșii, de mătase.

— Voiam să ne distrăm și noi ca fetele, spuse ea zâmbind.

— E miercuri, sublinie Risha.

— Îmi evit părinții, recunoscu Avery. Voiau să luăm cu toții cina în familie, acasă, dar sunt supărată pe ei și n-am chef. Nu vreau să discut despre asta, adăugă ea, iar Ming, care tocmai deschisese gura ca să-i pună o întrebare, tăcu.

Un chelner aduse restul comenzii: țipar *sashimi*[11], *tacos* cu sos tartar și un imens sufleu *miso*[12]. Când începu să așeze băuturile mov lângă fiecare farfurie, Avery ridică privirea, surprinsă.

— Nu am comandat martini cu litchi.

— L-am comandat eu, zise Ming și se întoarse către Avery cu un zâmbet provocator. Hai, știi bine că vrei să bei unul.

Avery voia să protesteze. Chiar nu avea *deloc* chef să bea. Dar apoi se gândi la Atlas, stând cu părinții ei, toastând pentru slujba pe care ea nu dorise niciodată ca el să o accepte. O băutură nu i-ar fi stricat.

Toate fetele se uitau la Avery, așteptând-o să decidă.

— Bine, zise ea, ducând la buze paharul cu martini.

---

[11] Delicatesă japoneză care conține pește foarte proaspăt, crud, tăiat în fâșii subțiri.

[12] Aliment japonez tradițional.

— Haideți să facem o poză! chițăi Jess.

Avery începu să se tragă deoparte, ca de obicei. Ura să apară în fotografii, pentru că nu putea controla cum ajungeau imaginile în *feed*-uri, nu știa niciodată cine le-ar fi putut vedea și, în ciuda tuturor eforturilor sale, existau prea multe poze cu ea. Dar în acea seară gândea altfel. Poate că era bine ca Atlas să o vadă cu prietenele ei. Poate că așa situația lor ar fi început să revină la normal.

— Hai să facem o poză împreună, ceru ea.

Propria voce îi răsuna ciudat în urechi. Simțea că o cuprinde neliniștea.

— Bineînțeles.

Ming schiță un zâmbet ascuțit, iar celelalte fete se întoarseră și pozară cu siguranță exersată.

— Dar tu nu vrei *niciodată* să apari în poze. Pe cine încerci să faci gelos? întrebă Ming, bănuitoare.

— Pe toată lumea, spuse Avery relaxată și toate fetele izbucniră în râs.

Avery se lăsă pe spate și se uită prin încăpere. Toți clienții restaurantului erau tineri și bine îmbrăcați, iar pielea lor avea acea strălucire înșelătoare pe care o dă bogăția. Câțiva băieți aflați la alte mese se uitau în direcția lor, întrebându-se, evident, cine erau tinerele acelea cu rochii scurte și cercei lungi, strălucitori. Deocamdată, niciunul nu se apropiase pentru a intra în vorbă cu ele.

— Risha, povestește-mi despre relația ta cu Scott, ceru Avery, doar ca să audă pe cineva vorbind.

Ascultătoare, Risha îi povesti cele mai recente întâmplări din povestea ei tumultuoasă de dragoste cu Scott Bandier, un elev de clasa a douăsprezecea de la Berkeley. Avery se forța să râdă, așa încât nimeni să nu-i observe starea ciudată. Dacă râdea, zâmbea și dădea aprobator din cap îndeajuns de mult, ar fi însemnat că totul era în regulă.

Dar în sinea ei gândurile se învolburau, trecând de la un subiect la altul. Nu se putea concentra la nimic, nu putea să gândească rațional. Ciugulea din resturile de sufleu. Caleidoscopul de lumini și sunete o învăluia, amorțindu-i durerea stăruitoare din inimă. Sorbea din paharul cu martini, pe care probabil Ming i-l umpluse din nou la un moment dat, cu toate că Avery nu observase.

În cele din urmă, grupul lor începu să se mărească. Mai întâi veniră câteva colege de clasă – Anandara și Danika. Amândouă văzuseră fotografiile și doriseră să li se alăture. Pe urmă apărură mai mulți elevi de la Berkeley, care se adunară în jurul barului și comandară specialitatea casei – acel martini mov –, postând și mai multe fotografii, aducând cu ei *și mai mulți* oameni. Curând, Avery avea senzația că jumătate dintre elevii de la Berkeley erau acolo, revărsându-se pe ringul de dans. La un moment dat, i se păru că o vede pe Leda și apoi trei băieți – Rick, Maxton și Zay Wagner – apărură la masa lor.

— Zay a părăsit-o pe Daniela, șopti Ming și îi făcu semn cu ochiul.

La început, Avery nu reacționă la vestea asta. Stătuse în același loc toată noaptea, ca o regină care-și cârmuiește supușii, deși nu asta era intenția ei. Pur și simplu nu se simțea în stare să se miște.

Dar Ming avea dreptate. De ce *să nu* discute cu Zay? Ce o mai împiedica? Indiferent ce ar fi făcut, Atlas nu mai era al ei. Brusc, Avery își aduse aminte cum se implica Eris, pasional și din toată inima, într-un nou flirt de fiecare dată când se simțea distrusă după încheierea unei relații. Avery o întrebase o dată de ce proceda așa. „E cea mai bună metodă de a uita pe cineva”, îi răspunsese Eris cu un zâmbet larg și fluturându-și genele, cu subînțeles.

— Zay! exclamă Avery după o clipă și se ridică lent, așa cum ar fi făcut Eris. Ce mai faci?

Zay părea surprins să se bucure de atenția ei. La urma urmei, îl respinsese vehement, cu câteva luni în urmă.

— Bine, mulțumesc, spuse el prudent.

Însă Avery nu avea de gând să fie ignorată și flirtă din plin, zâmbind cât putea ea de strălucitor. Sărmanul Zay nu avea nicio șansă de scăpare.

Tocmai voia să-l conducă pe ringul de dans, slab luminat, când cineva îl bătu pe Zay pe umăr.

— Te superi dacă ți-o răpesc?

Cord o luă pe Avery de braț și o îndepărtă ușor. Zay rămase pe loc, vrând să protesteze, cu gura pe jumătate căscată, ca un pește sfârtecat.

— Replica aia a fost cam banală, îl acuză Avery, deși nu o deranja că fuseseră întrerupți.

De fapt, nu îi păsa de Zay, ci pur și simplu se simțise ciudat, parcă plutind în derivă, și simțise nevoia să facă ceva, orice, pentru a-și recăpăta stabilitatea. În plus, nu ar fi deranjat-o nici dacă Atlas ar fi văzut-o, în notificări, vioaie, strălucitoare și lipsită de griji

— Și eu, care credeam că-mi vei mulțumi că am salvat situația.

— Zay nu e atât de rău, protestă neconvingător Avery.

Cord râse.

— Nu mă refeream *la tine.* L-am salvat pe Zay de o altă dezamăgire. Știi, Avery, uneori ești cam crudă, spuse Cord încet.

Avery se uită la el. Nu mai vorbiseră de la petrecerea din weekendul trecut.

— Nu știam că ieși în oraș în seara asta, îi zise fata.

— Nu am avut de gând să ies, dar pe urmă am văzut pozele.

— Cord…, rosti ea, nesigură de ce voia să-i spună.

Că nu ar fi trebuit să interpreteze momentul de pe canapeaua lui, că era sensibilă și suferea și că ar trebui să stea departe de ea. Dar pe urmă sughiță brusc. Cord râse. Lui Avery îi plăcuse dintotdeauna râsul lui – râsul lui *adevărat,* sincer, nu cel întunecat și cinic. Râdea din toată inima, ca atunci când erau copii.

Până să se dezmeticească Avery, dansau, iar el îi cuprinsese talia cu mâinile.

— Tot nu ai de gând să-mi spui ce se întâmplă? zise el în cele din urmă.

— Sunt *bine.*

Avery dădu stăruitor din cap.

— Nu știu cine-i tipul, dar, dacă tu chiar vrei să-l faci gelos, trebuie să alegi unul mai răsărit decât Wagner.

— De unde știi că-i vorba de un tip? spuse ea repede, întrebându-se ce o dăduse de gol.

Cord rânji triumfător.

— Nu am știut până acum. Mulțumesc că mi-ai confirmat bănuielile.

Era rândul lui Avery să râdă, iar asta o făcea să se simtă surprinzător de bine, aproape normală pentru o secundă – dacă ceva putea fi normal într-o lume în care Atlas nu era prezent.

— Haide, va trebui să te apropii mai mult, dacă vrei să fii credibilă, îi spuse Cord răgușit.

Avery ezită, pe urmă cuprinse umerii lui Cord. Era foarte înalt. O parte groaznică și păcătoasă din ea spera că cineva îi fotografia chiar în clipa aceea și încărca poza pe internet. I-ar fi dat peste nas lui Atlas.

Însă apoi și-l închipui pe Atlas văzând fotografia și se întrebă ce ar fi crezut despre ea pentru că se dusese direct la Cord – din nou –, iar brațele îi căzură pe lângă corp. Cord nu pierdu nicio secundă și o învârti ușor.

— În plus, suntem prieteni încă de la grădiniță, adăugă el. Știu că nu le-ai porunci tuturor din clasă să iasă în oraș în timpul săptămânii dacă nu ai avea un motiv întemeiat.

— Nu le-am poruncit nimic. Pur și simplu au venit! protestă Avery, dându-și seama după o secundă că el folosise cuvântul *prieteni.*

Un sentiment de ușurare o cuprinse. Pentru o vreme, se legănară pe ring. Luminile electrice de deasupra lor își schimbau culorile la întâmplare, amețitor.

Brusc, se simțea epuizată. Prea multe se întâmplaseră în ultima vreme: lumea i se destrămase, plânsese în neștire, aflase că Atlas avea să plece cu adevărat, departe. Închise ochii și își permise luxul de a-și sprijini capul de pieptul lui Cord.

— Mulțumesc pentru tot, Cord, murmură fata, știind că el înțelegea.

Cord nu spuse nimic, dar îl simți dând din cap.

Așa începe, gândi Avery, ca și cum s-ar fi pregătit să ridice pe umerii săi ceva îngrozitor de greu. Trebuia să se adune încetul cu încetul, deoarece acesta era începutul vieții sale fără Atlas.

WATT

Trezește-te, Watt, îi șopti Nadia la ureche în clipa în care avionul alimentat cu hidrogen începu să coboare.

Watt se mișcă în loc și se frecă la ochi, un pic enervat pe sine că adormise în timpul zborului. Zbura pentru prima dată. De fapt, era prima oară când părăsea New Yorkul, dacă nu punea la socoteală singura ocazie când se dusese în excursie, cu colegii de la cursul de științe, la Muzeul Spațial din Washington, înainte ca cea mai recentă rundă de reduceri bugetare să elimine călătoriile interstatale. Watt aruncă o privire pe hubloul din stânga și își ținu respirația, fără să vrea. Zburau deasupra statului Nevada, care se întindea, sterp și incolor, până la orizont. Parcă ar fi avut dinaintea ochilor suprafața unei planete deșertice. Era fantastic să se gândească la faptul că, în mod normal, trăia atât de jos, înlănțuit de suprafața Pământului din cauza gravitației.

Alături, Leda își petrecu un picior peste celălalt și închise ochii, încrezută, calmă și indiferentă.

Nadia, ce ar trebui să spun ca să sparg gheața?

Nu știu, Watt. Nu am găsit multe informații despre membrii unui cuplu care se șantajează reciproc, deși au o relație, și care sunt în drum spre un centru de reabilitare, îi răspunse Nadia. *Am găsit un caz într-o emisiune holografică, dar l-am șters din baza de date pentru că nu este realist.*

Watt ignoră sarcasmul computerului, deși concluziile Nadiei nu erau departe de ale lui. Nu știa cum să interpreteze ceea ce se întâmpla cu Leda. Noaptea petrecută cu ea fusese întunecată, amară, nesăbuită și, sincer, avusese parte de cea mai reușită partidă de sex din viața lui.

Nu se așteptase ca ea să-l mai caute după aceea sau, cel puțin, nu să-i ceară mai mult decât să supravegheze diverse persoane. Fusese șocat când fata îi trimisese un mesaj, cerându-i să o însoțească în Nevada, la o întâlnire cu fostul ei consilier de la centrul de reabilitare. Nu îi oferise alte explicații, doar un link cu biletul lui de avion.

E imposibil să capete vreodată suficientă încredere în mine încât să mărturisească adevărul despre Eris. Am dreptate? întrebă Watt retoric.

Aș spune că nu ați început cu dreptul, având în vedere că nu vă suportați unul pe altul, zise Nadia sec.

Amintindu-și schimbul de replici la care se referea Nadia – când fuseseră pe jumătate dezbrăcați, în patul Ledei –, brusc Watt se simți jenat.

Parcă îți spusesem să te deconectezi mereu când sunt în... *ăăă*... *situații intime,* îi aminti el.

Îi dăduse comanda asta cu mult timp în urmă. Nu suporta o a treia prezență în pat, chiar dacă era vorba doar despre un computer.

Da, dar mi-ai mai spus și să nu mă deconectez niciodată când Leda este prin preajmă, îi aduse aminte Nadia.

Te rog să reactivezi deconectarea în situații romantice, îi spuse el cu hotărâre.

Ar trebui să-ți revizuim definiția romantismului, *pentru că, indiferent cum se cheamă ceea ce se petrece acum între voi doi, nu e vorba despre romantism.*

Știi la ce mă refer, îi zise el în gând și se făcu mai comod în scaunul plușat, de clasa întâi. *Nadia, pierd șirul comenzilor pe care ți le-am dat.*

Îți alcătuiesc cu mare plăcere o listă, răspunse Nadia, răutăcioasă ca de obicei.

Watt știa că pur și simplu trebuia să îndure weekendul acela, iar apoi putea să-și vadă de viață. Între timp, avea de gând să încerce să se distreze enervând-o pe Leda. Era cel mai bun lucru la care putea spera.

Avionul ateriză cu un zgomot surd. Aburul se ridica din sistemul de alimentare cu hidrogen asemenea unui fum lichid și câțiva stropi se împrăștiară pe pista pârjolită de soare. Watt își aduse aminte că odată, demult, avioanele funcționaseră cu combustibili pe bază de carbon, nu de apă. Ce viziune îngustă! Și câtă risipă!

El și Leda nu își vorbiră în timp ce se îndreptau spre zona de așteptare, unde aero-roboții le aduseră bagajele. Leda își înclină capul pentru un moment, primind un mesaj.

— Mașina noastră e aici, spuse ea scurt și se apropie de ușile strălucitoare.

Mergea ca o balerină: dreaptă, cu umerii trași spre spate, pășind repede și ușor, ca și cum pământul ardea și nu ar fi suportat să-l atingă mult timp.

Cu coada ochiului, Watt zări ceva nefamiliar și abia după o clipă își dădu seama că era umbra lui. În Turn, iluminatul solar era identic și uniform din toate unghiurile – spre deosebire de soarele adevărat, o singură sursă de lumină, care se deplasa de-a lungul zilei –, deci acolo nu-și vedea niciodată umbra. Își stăpâni impulsul de a se opri și a o studia.

El și Leda păstrară o tăcere glacială când urcară în mașină – al cărei exterior din polimeri era programat să pară de un albastru-argintiu intens – și intrară pe autostradă. Linia prăfuită a orizontului licărea în depărtare. Watt închise ochii și jucă în minte șah cu Nadia, căreia îi era atât de milă de el, încât, pentru prima dată, îl lăsă să câștige.

Deodată, virară pe un drum lateral și nimeriră într-o zonă cu vegetație luxuriantă. Un orășel cu clădiri din gresie se întindea în mijlocul unui lac imens, cu o cascadă care curgea în sus – o iluzie optică isteață, își zise Watt. Florile se revărsau pe acoperișurile cu țiglă roșie, iar palmierii își întindeau frunzele spre cer.

Peste tot se plimbau fete. Asemenea Ledei, înfățișarea lor sugera faptul că se bucurau de bogăție și de privilegii, și totuși privirea lor era goală și hăituită. Alături, Watt o simți pe Leda încordându-se. Nu era de mirare că nu voia să vină acolo, gândi el. În ciuda faptului că locul arăta ca un spa de ultimă generație, probabil că îi răscolea amintiri oribile.

Vorbi abia când ajunseră în fața camerelor care li se repartizaseră – două cabane autonome, pe piloni de lemn, într-un colț îndepărtat de lângă lac.

— Avem camere separate? Parcă stabiliserăm că sunt iubitul tău, zise el, ridicând dintr-o sprânceană.

Auzindu-i replica, Leda păru să-și piardă până și ultimul strop de calm. Descuie ușa cabanei lui Watt și îl apucă de guler, trăgându-l înăuntru. Brusc, erau atât de aproape unul de celălalt, încât băiatul îi auzea pulsul accelerat în încheietura mâinii. Unul din ochii ei întunecați avea un punct verde microscopic. Watt nu îl mai observase până atunci. Se trezi că se holbează la el, întrebându-se de la care părinte îl moștenise.

— Hai să lămurim lucrurile. Ești aici cu un singur scop, îi spuse Leda. Să mi-o iei pe mama de pe cap, să mă ajuți să trec de verificarea asta tâmpită – de preferat, cu cât mai puține activități de reabilitare posibil. Le-am spus că ești iubitul meu ca să mă poți însoți drept susținător, în locul mamei.

Watt se întrebă de ce Leda insistase atât de mult ca mama ei să nu vină acolo, dar decise că era o întrebare prea complicată. Prefera să o enerveze:

— Ești sigură că nu am venit aici să ne facem de cap, la jumătate de glob depărtare de casă?

— Ce s-a întâmplat weekendul trecut a fost o greșeală provocată de beție. Nu o vom repeta și nu vom mai vorbi despre ea. Weekendul ăsta *lucrezi,* ai înțeles? Nu ești în concediu.

Încordarea se simțea limpede în vocea Ledei. Watt zâmbi.

— Bineînțeles că sunt în concediu. Nu mi se-ntâmplă des să mi se impună să zbor până în Nevada.

Nadia îi atrase atenția asupra unui program proiectat pe peretele cabanei. *Îi place yoga,* îi aminti ea, probabil încercând să fie de ajutor. Însă Watt știa foarte bine cum ar fi reacționat fata dacă ar fi venit peste ea, la îndrăgitele sale ore de yoga.

— Trebuie să ajung la cursul de yoga de după-amiază, anunță băiatul și dădu din cap spre programul de pe perete.

— Nu. *Nu* vii cu mine la yoga, îl amenință Leda, însă, cu cât protesta mai mult, cu atât mai hotărât era Watt să o însoțească.

Distracția abia începea.

•

Mai târziu, după o oră de yoga petrecută în cortul pentru meditație – pe care Watt și-o petrecuse stând picior peste picior, uitându-se fascinat cum Leda schimba pozițiile de yoga cu ușurință, în ciuda încercărilor băiatului de a scoate sunete enervante, care să o distragă –, se aflau amândoi în sala de așteptare din clădirea principală. Watt își încrucișase gleznele și bâțâia cu nerăbdare dintr-un picior. Leda îi tot arunca priviri, nervoasă, așa că, bineînțeles, el nu încetă din bâțâit.

— Voi vorbi numai eu, se oferi ea în cele din urmă. Nu e nevoie să spui nimic. Nu ai de făcut altceva decât să zâmbești, să dai din cap și să răspunzi cât mai repede posibil la întrebările directe. Nu trebuie să-ți aduci aminte decât că ești iubitul meu, care mă ajută și îmi oferă sprijin moral. A, și că sora ta mai mare a murit, în mod tragic, din cauza dependenței de droguri,

adăugă Leda, ca și cum tocmai și-ar fi adus aminte de un detaliu neînsemnat.

Watt se prefăcu îngrozit.

— Mi-ai inventat o soră mai mare și apoi ai *omorât-o*? Cum ai putut să faci așa ceva?

Leda își dădu ochii peste cap.

— Watt, nu mă face să regret că te-am adus aici!

— Nu te îngrijora, deja regret eu suficient cât pentru amândoi, răspunse el vesel, tocmai când ușa se deschise, dând la iveală o roșcată zveltă, care purta un halat de medic.

— Leda, îmi pare bine să te revăd.

Doctorița îi întinse o mână. Nu purta ecuson, dar asta nu-l deranja deloc pe Watt, pentru că deja știa totul despre ea.

Să înceapă jocul, Nadia, gândi el și făcu un pas în față.

— Doamnă doctor Reasoner, mă numesc Watt Bakradi. Sunt iubitul Ledei.

Băiatul zâmbi fermecător și îi strânse mâna, apoi toți trei se așezară.

— Watt e aici în calitate de susținător, explică Leda.

Doctorița Reasoner se încruntă.

— Leda, dosarul tău nu menționează nimic despre un iubit…

— Am început relația în toamna asta, după ce Leda s-a întors de la reabilitare.

Watt întinse brațul, acoperi o mână de-a Ledei cu a lui și își petrecu degetele printre ale ei. Fata îi aruncă o privire întunecată.

Doctorița Reasoner se aplecă în față, privindu-i curioasă.

— Și cum v-ați întâlnit?

— De fapt, pe Watt îl interesa o prietenă de-a mea, dar, după ce m-a cunoscut, și-a dat seama că noi doi semănăm mult *mai mult,* spuse Leda scurt și la obiect și își înfipse unghiile în palma lui, iar strâmbătura lui Watt se transformă într-un zâmbet.

— Da, regret să spun că, la fel ca Leda, și eu sunt egoist și nesigur. Încă lucrez la aspectul ăsta, declară Watt atât de nonșalant, încât doctorița Reasoner clipi, neștiind cum să reacționeze.

O simțea pe Leda clocotind lângă el. Mânia ei emana în mici valuri rotitoare.

— Watt, înțelegi ce înseamnă să fii un susținător? se interesă doctorița, ignorând ultimul comentariu. Rolul tău e s-o ajuți pe Leda să facă în continuare alegeri bune.

— Sigur că înțeleg, doamnă doctor Reasoner, spuse el încet. De fapt, Leda este cea care m-a ajutat pe mine. Știți, sora mea a suferit ani de zile din cauza unor dependențe îngrozitoare…

— Da, săraca *Nadia*…, zise Leda cu subînțeles, dar Watt ignoră amenințarea voalată.

— … era dependentă de xenperheidren, de alcool, de tot ce v-ați putea închipui. Leda a fost un model pentru ea fiindcă, bineînțeles, la un moment dat și Leda a fost dependentă de *toate* astea.

— Și cum se simte acum sora ta? întrebă doctorița Reasoner, cu îngrijorare sinceră întipărită pe chip.

— A murit, zise Watt fără rușine și îi aruncă Ledei o privire mulțumită, ca și când fata ar fi trebuit să fie mândră că el își adusese aminte.

Fata părea că vrea să-l stranguleze cu propriile mâini.

— Îmi pare foarte rău să aud asta! Dacă am fi putut-o trata aici…, îngăimă doctorița, cu uimire vădită.

Jenată, își drese vocea și se întoarse către Leda.

— Leda, în ultimele luni ai mai simțit pornirea de a redeveni dependentă?

— Nu, răspunse fata repede.

— Nu de droguri sau de alcool, în orice caz, interveni Watt, clipind exagerat.

— Ei bine, mi-ar plăcea să vorbim despre tratamentul recomandat în continuare.

Doctorița tăcu o clipă. Pupilele ei se dilatau și se contractau rapid, indicând faptul că pe lentilele ei erau afișate două variante ale unui anumit document.

— Presupun că vom folosi planul care-l include pe susținător, nu pe părinte… Deși, Leda, tot cred că mama ta va dori să vadă…

— Bineînțeles că ar trebui să-l folosim pe acela. Nu plec nicăieri, promise Watt, văzând încântat că Leda scrâșnea din dinți, și dădu aprobator din cap.

•

Mai târziu în acea noapte, Watt stătea întins în patul dublu, imens, din cabana de inspirație mexicană. Pernuțele numeroase

îl înconjurau ca frișca glazurată. Faptul că era singur în pat îl bulversa. Bine, nu se punea problema că și-ar fi dorit să se culce cu Leda, își zise în sinea lui. Dar de ce nu voia ea să se culce cu *el*?

Fusese sigur că aveau să-și petreacă noaptea împreună. După farsa ilară în care se transformase consultația, din cauza căreia Leda îl acuzase de sabotaj – „Glumești? Am *salvat* situația”, se lăudase el –, refuzaseră să participe la cercul mărturisirilor, care era opțional, dar la care participarea era încurajată, și cinaseră la cantină. După aceea, intraseră în camera lui Watt ca să urmărească o hologramă stupidă pentru copii, despre un măgar din desene animate. Stătuseră pe canapea, nu pe pat, la o distanță destul de mare unul de altul. Cu toate astea, râseseră cu atâta poftă, încât, pentru prima dată, Leda păruse cu adevărat relaxată.

Fusese șocat când, la finalul hologramei, ea îi urase „noapte bună”, se ridicase și ieșise din cameră. Iată-l acolo, singur în cel mai luxos dormitor în care intrase vreodată, uimit până peste poate.

— Nadia, ce crezi că vrea Leda, de m-a adus până aici? se întrebă cu voce tare.

— Aș fi spus că e o anomalie statistică, doar că nu există statistici pe această temă, răspunse Nadia. Mă bucur că, aparent, te-ai distrat.

Computerul rosti ultimele cuvinte înțepat, parcă subliniind faptul că nu era momentul potrivit pentru distracție.

Un țipăt care îi stârni fiori reci răsună prin perete, din camera Ledei.

— Nadia, Leda se simte bine? strigă Watt, alunecând din pat și împiedicându-se.

— În camera ei nu am acces, răspunse Nadia, dar Watt, desculț, deja ajunsese la treptele de la intrare și începuse să bată cu putere la ușa fetei.

După o secundă, zăvorul se deschise când Nadia se infiltră în sistemul centrului de reabilitare și-l lăsă pe Watt să intre.

Leda se zvârcolea în așternuturi, cu ochii închiși și cu gura contorsionată într-o grimasă. Țipa. Era un țipăt nepământean, iar Watt ar fi vrut să-și acopere urechile și să se retragă. În schimb, îi apucă mâinile. Fata ținea strâns de cearșafuri.

— Leda, e-n regulă, ești în siguranță. Sunt aici, repetă el la nesfârșit, masându-i încheieturile.

În cele din urmă, țipetele se transformară în suspine și apoi încetară. Leda se potoli. Pleoapele îi fluturară încet, genele dese și umede îi atinseră obrajii.

— Watt? întrebă ea somnoroasă, de parcă nu știa ce căuta el acolo.

Nici Watt nu era sigur. Îi dădu drumul fetei.

— Țipai, spuse el neajutorat. Era groaznic, parcă erai torturată. Voiam să mă asigur că ești bine.

— Da, cum să nu! Ți-ar conveni să fiu torturată, bombăni Leda.

Se ridică și își aranjă câteva șuvițe după urechi, cu un gest rapid. Watt observă că purta o cămașă de noapte albă, de mătase. Ar fi fost aproape copilărească, dacă nu i s-ar fi lipit atât de sugestiv pe rotunjimile trupului. El își feri privirea.

— În mod normal, da, însă trebuie să prind zborul de mâine spre casă, și nu sunt sigur că mă pot întoarce fără tine.

Watt își dădu seama că se bâlbâia. În piept simțea o apăsare ciudată. Făcu încă un pas înapoi.

— Scuze! Te las să dormi.

— Te rog, nu pleca, spuse Leda repede, cu ochii mari, pe urmă înghiți în sec. Coșmarurile… Te rog, rămâi până adorm.

În clipa aceea nu semăna deloc cu vechea inamică a lui Watt, fata ursuză și dură care-l amenințase și-l silise să facă diverse lucruri. Fata din patul acela era o străină care părea tânără, pierdută și dureros de singură.

Watt vru să-și tragă un scaun lângă patul ei, apoi ezită. I se părea ciudat să stea pe scaun, lângă patul Ledei, ca și când ar fi fost bolnavă, într-un spital.

Privirea lui o întâlni pe a Ledei și fata își înclină aproape imperceptibil capul, în semn de înțelegere, făcându-i loc lângă ea. Leda era nemișcată și foarte mică. Watt urcă în pat și se lipi de ea. Îi asculta respirația neregulată. Un tremur de tulburare cutreiera trupul fetei; Watt își dădu seama că el era cauza fiorului și se bucură.

Leda se întoarse cu fața la el. Amândoi stăteau culcați pe o parte, față în față, două siluete gemene în întuneric. Singurul lucru care-i despărțea era o rază de lună strecurată pe fereastra deschisă. Totuși Watt așteptă. Oricât de nebunesc era, oricât de

nebun era *el* pentru că își dorea asta, refuza să se apropie de ea dacă prima mișcare nu venea din partea ei.

Leda își ridică bărbia și-l sărută pe buze, ușor și nesigur. Apoi se retrase.

— Asta tot nu înseamnă nimic, bine? șopti ea și, chiar dacă nu îi vedea expresia, Watt și-o putea imagina: fruntea încrețită, exprimând hotărâre de nestrămutat și mândrie.

— Bineînțeles că nu înseamnă nimic, încuviință Watt, știind foarte bine că făceau schimb de minciuni.

CALLIOPE

Calliope stătea la baza faimosului perete de escaladă al Turnului. Era o imensă structură verticală care începea la etajul 620 și se înălța aproximativ treizeci de etaje, de-a lungul laturii interioare nordice a Turnului. Se uită la ceasul care strălucea constant în colțul din stânga sus al vederii sale: nu-l oprea niciodată, preferând să le dea lentilelor comenzi minime. Nu e deloc romantic să mormăi „afișează ora” în timpul unui flirt.

La aproape cinci după-amiaza, Calliope încercă să se resemneze cu ideea că Atlas nu avea să vină. În după-amiaza aceea îi trimisese un mesaj nonșalant, ca să-l anunțe că se duce la peretele de escaladă, și pe moment i se păruse un plan strălucit. Își amintise cât de mult îi plăcea lui Atlas să se cațere pe stânci sau, cel puțin, cât de mult îi plăcuse. Dar începea să realizeze că newyorkezul Atlas avea mult mai puține lucruri în comun cu „Travis” decât se așteptase.

Fata își reglă aerohamurile și-și frecă mâinile una de alta, pe urmă se întinse spre prima priză și apoi spre a doua. Poate că, dacă făcea escaladă de una singură pentru un timp, și-ar fi limpezit mintea.

— Începi fără mine, Callie?

Calliope închise ochii, îngăduindu-și un zâmbet fugar de satisfacție. Rămase pe loc, agățată de perete, la câțiva metri deasupra lui Atlas, și își arcui spatele.

— Mă bucur că ai reușit să ajungi, îi strigă ea.

Atlas îi zâmbi strâmb, ca și când nu era pe deplin hotărât să surâdă. Băiatul se echipă cu aerohamuri și-și ridică o bretea peste un umăr lat.

— Scuze! Nu mi-a fost ușor să scap de la serviciu.

Calliope se desprinse de perete, se lăsă să cadă și aerohamul o prinse după doar câteva clipe, suspendând-o în aer. Fata se împinse cu călcâiele în perete și se răsuci leneș. Pantalonii negri îi puneau în valoare silueta zveltă.

— Șeful tău pare groaznic de strict, deși e tatăl tău, sublinie ea.

Atlas râse înțelegător. Scoase o pereche de mănuși, potrivindu-și-o pe a doua cu dinții, deși erau capabile să se încheie singure.

— Îți dau un sfat: nu accepta niciodată să lucrezi pentru mama ta, fiindcă-i foarte nasol să ai un părinte drept șef.

Dac-ai ști! Calliope se întrebă ce ar fi spus Atlas dacă ar fi aflat cât de eficiente erau cele două, mamă și fiică, atunci când lucrau împreună.

Atlas apăsă câteva butoane pe un ecran, alegând portocaliul drept culoare pentru prize – ale Calliopei erau de un roz intens, culoarea ei preferată –, și începu să se cațăre. Ea așteptă până când tânărul se apropie. Pe urmă se roti, apucă din nou prizele și i se alătură.

Peretele era aproape pustiu. La o oarecare distanță văzură trei cățărători, dar Calliope abia îi auzea, iar de văzut bine nici nu se punea problema. I se părea că era singură cu Atlas, pe un pisc părăsit, izolat. Lumina soarelui se revărsa prin ferestrele imense din spatele lor.

Escalada e foarte liniștitoare, se gândi Calliope în timp ce înaintau ca niște gândaci pe fațada expusă și abruptă. Să găsească priza pentru o mână, altă priză pentru piciorul opus să se ridice și să reia totul de la capăt. Mișcările erau precise și simple, dar trebuia să se concentreze, să nu-i îngăduie minții să rătăcească nicio clipă. Calliopei îi plăcea să simtă valul de adrenalină din piept pe măsură ce ajungea tot mai sus, cu trupul încordându-i-se ușor, din teama instinctivă că ar putea să cadă. Evident că aerohamurile nu ar fi permis să se întâmple vreun accident. În umeri simțea o durere plăcută. Cu siguranță va trebui să folosească o pernă de masaj la hotel, în acea seară.

Lângă ea, Atlas se legăna sălbatic, ca o creatură scăpată din iad. Făcea salturi mari, ratând prizele de mână și de picior, bâjbâind disperat. Calliope îl văzu căzând de mai multe ori. Apoi scrâșnea din dinți și începea să urce iar, furios.

— Aerohamurile sunt un dispozitiv de siguranță, nu o jucărie. Nu este o întrecere.

Tonul ei era înșelător de vesel. Ce îl tulbura atât de mult pe Atlas?

— Spui asta doar pentru că pierzi, îi strigă el, de deasupra.

Calliope își înăbuși un zâmbet și încercă să se miște mai repede, iar prizele ei de picior aveau mai puțină siguranță. Își

simțea mâinile arzând în mănușile de înaltă tehnologie, cu superaderență. La înălțimea aceea, fațada stâncii false era acoperită de mici cristale de gheață, simulând alpinismul pe Kilimanjaro sau pe Everest. Pe fundalul lor, prizele roz de mână ale Calliopei păreau absolut ridicole. Ea admiră lumina care făcea gheața să pară aproape albastră. Mici vârtejuri de culoare scânteiau de fiecare dată când o atingea.

Când ajunse în vârf, Atlas îi întinse o mână, ca să o ajute. Ea îi ținu palma un moment, savurând senzația necunoscută, dar plăcută, a atingerii lui. Când el îi dădu drumul, fata simți, cu surprindere, că era dezamăgită.

Tavanul se înălța deasupra, cu panourile solare albastru-turcoaz traversate de fuioare de norișori. În ciuda cristalelor de gheață, era destul de cald acolo, sus. Calliope se așeză pe suprafața cu pietricele și luă o gură de apă din rucsacul ei, cu picioarele atârnându-i peste marginea fațadei.

— Ce părere ai de muntele nostru artificial? întrebă Atlas.

— E mai ușor de escaladat decât cel din Turnul din Singapore și, cu siguranță, oferă o priveliște mai frumoasă decât Rio, răspunse ea, vrând să-i reamintească băiatului câtă experiență avea ea și cât de mult călătorise. Dar nu se compară cu un munte adevărat. La urma urmei, nu e ca în Africa.

Atlas se sprijinea în coate, iar tricoul său gri-închis era ud de transpirație. Expresiile i se perindau pe chip prea rapid și fata nu le deslușea pe toate. I-ar fi plăcut să-i prindă gândurile și să le ducă într-un laborator, să le analizeze. Cum o vedea el cu adevărat? Ca pe o străină, ca pe un tovarăș de călătorie, ca pe o greșeală? Sau ca pe o ființă pe care voia să o cunoască?

Tipul ăsta e doar o țintă, se dojeni ea. Nu conta ce credea despre ea, câtă vreme se dumirea cum să obțină de la el ceva de valoare.

— Așa-i, încuviință Atlas, iar în tonul lui se ghicea un fel de înfrângere. Dar, la urma urmei, nicăieri nu este ca în Africa.

— Nu vrei să te întorci acolo?

— Tu vrei?

Calliope ezită. Cu o lună în urmă, ar fi spus „poate, într-o zi”, așa cum vorbea mereu despre locurile unde călătorise în trecut. Problema era că existau foarte multe locuri pe care încă nu le văzuse, iar pe Calliope o mâna o dorință intensă de a le gusta

pe toate. De aceea vorbea mereu cu un strop de nerăbdare despre locurile cunoscute.

Dar New Yorkul avea ceva diferit. Poate că era vorba despre energia care vibra dincolo de suprafața acestuia, ca un puls sau ca bătaia unei tobe. Mai ales în acea clipă, când strălucirea aurie care vestea sărbătorile scălda orașul, magia plutea în aer.

Fata constatase că în ultima vreme se uita la cei pe lângă care trecea, în drum spre lift – oameni pe care de obicei îi compătimea, ale căror vieți păreau atât de plictisitoare și de banale –, cu o afecțiune care nu îi stătea în fire. De exemplu, fata care lucra la standul cu flori din fața hotelului Nuage, unde Calliope se oprea mereu să miroasă freziile, sau bătrânul zbârcit de la brutăria Poilâne, de unde își cumpăra un corn aproape în fiecare dimineață – spre deosebire de alte fete de vârsta ei, niciodată nu se sinchisea să numere caloriile. Până și oamenii cu păr zburlit, care cântau în lift, îi deveniseră ciudat de dragi. New Yorkul atingea o coardă în sufletul Calliopei. Simțea că ea însăși semăna mult cu orașul ăsta: amândoi reclădiți, în mod spectaculos, din încarnările lor anterioare. Amândoi erau strălucitori, rafinați și unici.

Prin comparație, Calliope se gândea la cântecul de sirenă al tuturor locurilor care îi rămăseseră de explorat, la aventurile care o așteptau.

— Nu sunt sigură, recunoscu ea.

Atlas dădu aprobator din cap.

— Ascultă, zise el după o clipă. Voiam să-ți spun că-mi pare rău pentru weekendul trecut.

— N-ai de ce, obiectă Calliope, încercând să pară că flirtează.

Dar tonul ei era neliniștit. După-amiaza aceea nu decurgea așa cum sperase.

— Sincer vorbind, eram distrus în seara aceea. Încerc să-ți cer scuze așa… în general, în cazul în care *chiar* am motive să-mi pară rău, explică Atlas.

Așadar nu-și amintea nimic. Fusese atât de beat, că probabil nici nu intenționase să o ia la el acasă. Calliope se simțise foarte mândră, pentru că în sfârșit făcuse progrese în relația cu Atlas, și, când colo, seara aceea nu însemnase nimic pentru el.

Însă avea o întrebare pe care voia să i-o adreseze cât încă erau sociabili și relaxați, în lumina după-amiezii.

— Atlas, sunt curioasă… De ce ai plecat în Africa?

Era o întrebare pe care nu i-o adresase în lunile petrecute împreună. Și, dacă el îi răspundea sincer, poate că ar fi înțeles de ce nu părea să o dorească.

El îi cântări cu atenție întrebarea.

— Am intrat într-o încurcătură, spuse în cele din urmă. E complicat. Au fost implicați și alții.

Cuvântul *alții* părea să sugereze că era vorba despre o fată. Asta explica multe.

— Te porți diferit aici, zise ea încet, știind că risca. Mi-e dor de vechiul Atlas.

El îi aruncă o privire curioasă, însă remarca ei nu păru să-l supere.

— Dar tu de ce te-ai dus în Tanzania? întrebă el.

Nu pune niciodată o întrebare la care tu însăți nu ai vrea să răspunzi: o altă regulă de căpătâi a Elisei, iar Calliope știa că ar fi trebuit să aibă pregătit un răspuns precaut și ironic. Dar, din cine știe ce motive, Calliope nu se putea gândi decât la India, la familia aceea destrămată și la bătrânul aflat pe patul de moarte, la ea însăși stând acolo, ca o martoră inutilă, neputincioasă. Brusc, simți că adevărul îi ieșea prin pori asemenea unor stropi de sudoare, curgându-i pe trup în pârâiașe hidoase la vedere.

— Tocmai trecusem printr-o despărțire urâtă, spuse Calliope.

Era o scuză jalnică, dar cea mai bună pe care o putuse găsi.

Rămaseră în tăcere un timp. Soarele cobora tot mai mult pe cerul artificial. Mâna lui Atlas era chiar lângă a ei, atrăgând atenția Calliopei ca un magnet. Fata își dorea să-i simtă din nou atingerea. Îndrăzneață, se întinse și-i acoperi mâna cu a ei. Mișcarea îl surprinse, dar nu se feri, iar Calliope interpretă lipsa lui de reacție ca pe un semn bun.

— Când pleci în Dubai? întrebă ea.

Voia să afle cât timp mai avea la dispoziție pentru escrocheria asta. Trebuia să lucreze contra-cronometru.

— Probabil că voi rămâne acolo cu normă întreagă, după petrecere. Cel puțin așa vrea tata.

Atlas nu prea părea încântat. Calliope se întrebă dacă nu cumva plecarea în Dubai nici măcar nu fusese ideea lui.

— Atlas, tu *vrei* să pleci acolo?

El ridică un umăr.

— Oare știe cineva ce vrea cu adevărat? Tu știi?

— Da, zise Calliope, mecanic.

Atlas o privi atent.

— Ce vrei?

Fata deschise gura, gata să-i servească încă un răspuns neserios, sarcastic. De exemplu: „De ce mi-aș mai dori ceva, când viața mea e perfectă?” În schimb, se trezi că vorbele i se transformau în cenușă. Se săturase să le spună oamenilor ce credea că au nevoie să audă.

— Să fiu iubită, spuse simplu.

Probabil că erau cele mai sincere cuvinte pe care le rostise vreodată cu voce tare.

— Dar *ești* iubită.

Calliope răsuflă prelung.

— De mama, sigur.

— Și de toți prietenii tăi de acasă, adăugă repede Atlas.

Calliope se gândi iar la Daera, singura prietenă adevărată pe care o avusese vreodată și pe care o părăsise fără ca măcar să-și ia rămas-bun.

— De fapt, n-am chiar atât de mulți prieteni, mărturisi ea. Probabil că nu mă împrietenesc foarte ușor.

— Mă ai pe mine.

Atlas îi atinse palma, împletindu-și degetele cu ale ei. Mâna lui era caldă și fermă.

Calliope se uită la el, dar Atlas privea pe fereastră, acolo unde soarele apunea sub orizontul zimțat, pe care se profilau acoperișuri și turnuri: o flacără rubinie. *Prieteni,* spusese el, dar erau prieteni care se țin de mână.

El simți că fata îl privea și se întoarse spre ea, zâmbind. Deocamdată, situația era destul de bună, chiar dacă zâmbetul nu i se reflecta în privire, se gândi Calliope.

AVERY

Avery se sprijini de ușa grea a dormitorului. Se pregătea sufletește să străbată holul. În acea săptămână, drumul acela – șaisprezece pași; îi numărase cu o zi în urmă – se transformase în agonie. Acolo, în camera ei, se simțea în siguranță, dar în momentul în care deschidea ușa, risca să-l vadă pe Atlas.

Să pierzi o persoană iubită e sfâșietor, se gândi Avery. Nu mai e nevoie și de cruzimea de a da mereu nas în nas cu acea persoană.

O parte din ea continua să creadă că doar trăia un vis înfiorător, că urma să se trezească și totul avea să fie din nou în regulă, că Eris încă trăia, că Atlas încă era al ei și Calliope Brown nu plecase din Africa. Ar fi dat orice să se poată întoarce în timp, în noaptea aceea îngrozitoare, doar că de data asta trapa de pe acoperiș ar fi rămas închisă.

Însă lucrurile stăteau altfel, iar Avery nu putea ignora lumea reală. Aruncându-și pe un umăr rucsacul roșu pentru echipamentul de gimnastică, ieși în hol tocmai când Atlas apărea de după colț, îndreptându-se în aceeași direcție, urmat de câteva cutii care se rostogoleau.

Părea că trupul lui Avery înghețase. Nu putea să se miște, nici măcar să respire.

— Pleci, spuse ea, spărgând tăcerea.

Nu crezuse că Atlas avea să plece atât de curând – cel puțin, nu înainte de petrecerea programată pentru weekendul care urma. Prezența băiatului în holul de la intrare – înconjurat de toate lucrurile lui, cu ochii încercănați și purtând puloverul maro, moale, care-i plăcuse dintotdeauna lui Avery – o izbi prin caracterul ei definitiv, cumplit. Chiar era adevărat, își zise ea, zăpăcită. Atlas pleca și nici măcar nu intenționase să-și ia rămas-bun.

— De fapt, doar trimit niște bagaje înainte, îi explică Atlas și panica din pieptul ei se mai domoli puțin. Tata m-a lăsat să-mi aleg un apartament din noul turn. Vreau să mă aștepte câteva dintre lucrurile mele când ajung acolo.

Vocea îi era încordată, mecanică.

— Sună logic, replică Avery.

Nu știa ce altceva să spună. Când avea să înceteze durerea de a-l vedea pe Atlas? Poate că niciodată. Poate că ea avea să fie asemenea oamenilor care își pierdeau câte o mână sau un picior, înainte ca posibilitatea de a crea în laborator părți ale corpului uman să existe: relația ei cu Atlas ar fi fost ca un membru-fantomă pe care tot încerca să-l folosească, deși nu îl mai avea.

Fie a doua zi, fie peste o lună, Atlas tot avea să plece, până la urmă. Avery rămase pe loc și îl privi, gândindu-se la tot ce însemnaseră unul pentru celălalt: toate glumele făcute în copilărie, secretele împărtășite. Își amintea că Atlas fusese fratele mai mare și mai relaxat, care o ajutase să descurce ițele vieții de liceană. Și, bineînțeles, își aducea aminte de toate sărutările date pe furiș, de câte ori își șoptiseră „te iubesc” în acel an.

Iar acum stăteau față în față, neștiind ce să-și spună.

— Scuze, întârzii la ora de *aquaspin.*

Avery își săltă rucsacul mai sus pe umăr și se îndreptă spre lift. Încordarea care se simțea în aer era atât de palpabilă, încât își imagina că o poate vedea, ca pe niște stropi de apă suspendați, care-i întunecau vederea.

Când ajunse, în cele din urmă, la sala de *aquaspin* de la clubul Altitude, își scoase hainele, oftând ușurată. În fostul ei costum de baie dintr-o singură piesă, de pe vremea când făcea parte din echipa de înot, intră repede în piscina plină cu apa sărată himalayană proaspăt importată.

Părea că aproape toți erau prezenți și, cu toate acestea, fata văzu în colțul din primul rând o bicicletă neocupată. Avery înaintă spre ea în apa adâncă până la talie, apoi ridică șaua, așa încât picioarele ei lungi să aibă loc. Privirea i se acomoda cu semiobscuritatea din sala luminată doar de luminile care dansau la suprafața apei. Muzica liniștitoare, specifică saloanelor spa, răsuna din toate difuzoarele, dându-i impresia că se afla în peștera unei sirene.

Nimic din toate acestea nu reușea să-i creeze lui Avery o stare de relaxare. Își tot derula în minte discuția cu Atlas, dorindu-și să-i fi spus mai mult decât „Sună logic”. Aproape că ar fi preferat să fi țipat la el sau să-i fi dat un pumn, să fi făcut orice altceva, pentru a scăpa de tăvălugul emoțiilor care

fierbeau înăuntrul ei. I se părea că sângele i se transformase în combustibil pentru avioane și că bolborosea fierbinte, aproape de pielea ei, arzând-o din interior.

Un gong anunță începutul orei de *aquaspin* și holograma unei femei slabe și bronzate, pe o bicicletă, apăru pe peretele opus. Câțiva dintre bărbații și femeile din apropiere mormăiră ceva lentilelor proprii, înregistrându-se pe tabela de competiție. Avery nu mai participase niciodată. De ce să nu o facă acum?

— Înscriere tabelă de pedalare, comandă ea.

O pictogramă argintie, cu numărul bicicletei ei, apăru imediat pe perete, lângă alte zeci de biciclete, toate mișcându-se într-o cursă holografică spre linia de finiș. În sală răsuna o melodie electronică dinamică.

Avery mări viteza. Picioarele ei agitau apa în timp ce pedala, încercând să învingă rezistența pe care o opunea apa sărată. Se străduia să trăiască în momentul prezent, să pedaleze atât de intens, încât măcar pentru câteva minute să nu se mai tortureze gândindu-se la Atlas.

Transpirația îi curgea pe spate. Simțea bătături în palme, acolo unde strângea ghidonul. Avery observă că rivaliza pentru primul loc cu o persoană de pe bicicleta optsprezece, din rândul din spate. Nu știa cine era și, chiar dacă ar fi știut, nu ar fi contat; pur și simplu simțea dintr-odată nevoia de a câștiga. Parcă toate greșelile și problemele din viața ei se cristalizaseră în cursa aceasta și, dacă nu ar fi câștigat, Avery ar fi fost condamnată să fie la fel de nefericită pentru totdeauna. Pedala ca și cum astfel ar fi putut schimba situația, ca și cum fericirea se afla chiar în fața ei și, dacă pedala suficient de repede, ar fi putut să o înșface. Simțea gust de sare și nu știa sigur dacă era apă, transpirație sau, poate, propriile lacrimi.

Și apoi, brusc, cursa se termină. Avery ridică ochii și aproape că plânse de ușurare: câștigase. Întrecuse persoana de pe bicicleta numărul optsprezece, la limită. Coborî și-și cufundă capul sub apă, fără să-i pese că sarea avea să i se prindă în păr. Simțea o nevoie stranie să plângă. *Sunt în ultimul hal*, gândi ea nefericită și, în cele din urmă, ieși din piscină.

— Bănuiam eu că tu erai. Ai stat pe bicicleta șapte?

Cu mâinile în șolduri, Leda aștepta lângă banca de lemn care se întindea de-a lungul sălii.

— Tu erai pe bicicleta optsprezece?

Bineînțeles că da, gândi Avery, fără să se mire.

Leda dădu aprobator din cap.

Amândouă rămaseră locului, nemișcate ca niște statui, în timp ce participanții la curs treceau pe lângă ele, ieșind în lumina aurie de pe hol. Niciuna nu părea dispusă să facă prima mișcare. Leda își înfășură un prosop în jurul taliei, improvizând un *sarong.* Brusc, Avery observă imprimeul de un albastru intens de-a lungul marginii prosopului.

— E cumpărat din Maine, spuse ea.

Leda se uită în jos și ridică din umeri.

— Mda.

Pentru o clipă, urmări cu degetul modelul prosopului, apoi o privi pe Avery, cu ochii strălucind în lumina slabă.

— Îți aduci aminte când am plecat să căutăm sticlă colorată pe malul apei, fiindcă voiam să i-o dăruim bunicii tale? Și mai știi când valul ăla imens m-a dat peste cap?

— Am intrat în apă, după tine, își aminti Avery.

— Purtând noua ta rochie albă de vară.

Răsuflarea Ledei aducea a râset.

— Mama ta a fost supersupărată.

Avery dădu aprobator din cap, sfâșiată între nedumerire și suferința plină de recunoștință iscată de acea amintire. În ultima vreme, pierduse foarte mulți oameni din viața ei: pe Eris, pe Leda, iar acum pe Atlas. Deodată, singura ei dorință era ca acel cerc vicios să se întrerupă.

— Ai vrea să bem un *smoothie*? propuse Leda, ca și când i-ar fi citit gândurile.

Liniștea era asurzitoare. În sală rămăseseră doar plescăitul liniștit al apei sărate din piscină și strălucirea intermitentă a luminilor plutitoare. Holograma de pe peretele de cărămidă din fața lor se stinse.

— Hai mai bine să mâncăm niște *tacos.*

Inima lui Avery încă bătea cu putere și fața îi era roșie din cauza efortului. Își dădu seama că, pentru prima dată în săptămâna aceea, simțea altceva decât durere înfiorătoare sau, mai rău, senzația aia groaznică de amorțeală. Își dorea cu disperare să păstreze sentimentul trecător de căldură sufletească, înainte de a reveni, inevitabil, la realitate.

Leda îi răspunse cu un zâmbet.

— La cantină?

— Păi, unde altundeva?

Avery nu își dădea seama dacă era o idee bună. Nu știa cum să se poarte cu Leda, având în vedere tot ce se întâmplase între ele. Erau cele mai bune prietene, inamice sau străine? Își strecură picioarele în sandalele cu imprimeu floral, hotărâtă să afle răspunsul.

LEDA

Cantina era superbă și intimidantă, ca întotdeauna. Suprafețele de un alb strălucitor erau atât de curate, că Leda aproape se temea să le atingă. Își aminti cât de uimită fusese venind pentru prima dată acolo, în clasa a opta, cu Avery și părinții ei. Toți erau atât de zvelți și purtau haine atât de scumpe, încât, în mintea de treisprezece ani a Ledei, toți aduceau a top-modele. Pe de altă parte, unii chiar erau top-modele.

Ea și Avery urcară pe scara albă impresionantă, ale cărei trepte erau decorate cu plante de agave albastre, și se așezară la etaj, într-un separeu confortabil, de două persoane. Făcuseră duș și folosiseră dispozitivele de aranjat părul ale clubului Altitude. Și în acea clipă, când nu se mai aflau în liniștea copleșitoare a sălii de înot și arătau impecabil, ca de obicei, Leda se întrebă dacă fusese o idee bună să meargă acolo împreună.

Avery vorbi prima.

— Ce mai faci, Leda?

Formalitatea absurdă a întrebării o făcu pe Leda să izbucnească în râs. În ciuda orelor nenumărate petrecute împreună chiar în acea cantină, se purtau ca și cum ar fi fost un cuplu aflat la cea mai dezastruoasă primă întâlnire din istorie. Deodată, știu ce să spună.

— Îmi pare rău, începu Leda, rostind cuvintele cu stângăcie.

Niciodată nu fusese pricepută la a-și cere scuze.

— Pentru tot ce am făcut și am spus în noaptea aia, pe acoperiș. Știi că n-am vrut să se întâmple așa.

Nu era nevoie să explice la ce se referea; amândouă știau foarte bine.

— Jur că a fost un accident. Niciodată n-aș…

— Știu, zise Avery scurt și la obiect, strângând mâinile în pumni, pe sub masă. Dar nu trebuia s-o iei razna și să ne amenințí, Leda. Totul ar fi fost în regulă dacă ai fi spus adevărul.

Leda se holbă la ea. Uneori, o șoca să constate cât de puțin realistă era Avery. Bineînțeles, dacă Avery Fuller ar fi împins-o

pe Eris din Turn, nu s-ar fi ales decât cu o mustrare. Dar familia Ledei nu era nici pe departe la fel de influentă sau de cunoscută ca familia Fuller, chiar dacă acum avea bani. Dacă Leda și-ar fi recunoscut fapta, ar fi urmat o anchetă și probabil că ar fi avut loc un proces. Iar Leda știa ce indicau dovezile.

Juriul ar fi condamnat-o pentru omor cât ai clipi, spre deosebire de Avery, care, prin însăși esența ei, nu putea fi pedepsită. Nimeni nu s-ar fi gândit vreodată să o trimită la închisoare. Pur și simplu era prea frumoasă.

— Poate, zise Leda cu prudență, sperând ca acel cuvânt să fie de ajuns. Îmi pare rău și pentru asta. Îmi pare rău pentru tot ce-am spus în seara aia.

Avery dădu încet din cap, dar nu răspunse. Leda înghiți în sec.

— Eris a făcut niște lucruri care chiar m-au rănit. Unele au fost de-a dreptul perverse. Nici măcar nu voiam să-i *vorbesc*, dar ea tot venea la mine, cu toate că i-am spus să mă lase în pace… Chiar și așa, niciodată nu am vrut…

— Ce a făcut Eris? întrebă Avery.

Leda își aranjă neliniștită părul după urechi.

— S-a culcat cu tatăl meu, șopti ea.

— *Ce*?

— Știu că pare o nebunie, dar i-am văzut împreună. I-am văzut *sărutându-se*!

Vocea Ledei se ascuți. Voia cu disperare să fie crezută. Inspiră adânc și începu să depene povestea sordidă: tatăl ei se purtase ciudat, ca și când îi ascundea ceva. Îi povesti lui Avery despre eșarfa Calvadour pe care o găsise și pe care tatăl ei i-o dăruise lui Eris. Îi spuse cum el mințise, susținând că era cu un client, la cină; în schimb, Leda îl văzuse cu Eris, ținându-se de mână și sărutându-se.

Avery amuțise din cauza șocului.

— Ești sigură? îngăimă ea, în cele din urmă.

— Știu. Nici eu nu voiam să cred că Eris era în stare de așa ceva. Nemaivorbind de tata!

Leda nici măcar nu se putea uita la Avery. Nu ar fi îndurat șocul și dezgustul care era sigură că se citeau pe chipul celeilalte fete. Ar fi izbucnit în lacrimi. Își făcu de lucru atingând ușor suprafața mesei, ca să dea comanda.

— *Guacamole* să fie picant sau nu?

— Picant. Și vreau *queso,* adăugă Avery. Dumnezeule, Leda… Îmi pare atât de rău! Mama ta știe?

Leda scutură din cap.

— Nu i-am spus.

Avery ar fi înțeles cât de mult doare să ascunzi ceva atât de important de propria familie. Ar fi înțeles că nervii Ledei fuseseră întinși la maximum din cauza secretului care o apăsa neîndurător, fără încetare.

— Îmi pare rău. E groaznic.

Avery schița cu degetul un cerc pe masa imaculată. Nici ea nu părea în stare să-și privească prietena în ochi.

— Cum pot să te ajut? întrebă în cele din urmă, înălțându-și capul.

Ochii îi erau plini de lacrimi. Lui Avery îi stătea în fire să creadă că poate rezolva toate problemele lumii.

— Nu poți să rezolvi totul, zise Leda când o aerotavă sosi învârtindu-se, aducând sosul *guacamole.*

Era proaspăt și avea bucăți de avocado adevărat, nu ca în restaurantele de la mijlocul Turnului, unde îl pregăteau din cuburi infuzate cu alge și proteine pasate, servite drept *guacamole.*

— Știu. Să rezolvi totul era treaba ta.

Avery se șterse la ochi și oftă.

— Doamne! Ce mult aș vrea să nu ne fi certat!

— Și eu! încuviință Leda. Atlas nu a meritat. Vreau să zic că pentru mine nu a meritat, se fâstâci ea, încercând să explice.

De cealaltă parte a mesei, ochii lui Avery erau foarte serioși.

— Nu l-am iubit niciodată. Acum îmi dau seama, continuă Leda, curajoasă.

Știa că nu despre asta voia Avery să discute. Ar fi fost mai sigur să evite subiectul, dar singura metodă de a îndrepta lucrurile era să vorbească. Leda își imagină cuvintele întinzându-se în spațiul care o despărțea de Avery, asemenea podurilor din eterium care se construiau singure, cu trudă, moleculă cu moleculă.

— Credeam că-l iubesc, dar a fost doar… o pasiune trecătoare. Îmi plăcea ideea de a-l iubi. Sau poate ar trebui să spun că am vrut să-l iubesc, dar nu am reușit.

Noaptea aceea în Anzi, când Leda crezuse că se îndrăgostise nebunește de Atlas, părea foarte îndepărtată. Dar, de fapt, nu fusese vorba decât de hormoni și de entuziasm.

Adică așa cum e și cu Watt? șopti o voce dinăuntrul Ledei, o voce pe care încercă înverșunat să o reducă la tăcere. Nu spusese nimănui că făcea sex cu Watt. Ei doi nici măcar nu vorbeau despre asta. În ciuda acestui fapt, în cele câteva zile de când se întorseseră din Nevada, băiatul venise în camera ei în fiecare seară. Nici măcar nu îl rugase să vină. Watt pur și simplu apăruse în prima seară, iar Leda îl lăsase să intre, în tăcere, pe ușa din spate, apoi se prăbușiseră împreună pe patul ei, cuprinși de o dorință zdrobitoare.

Totuși Leda nu îi permisese lui Watt să se strecoare prea mult în sufletul ei. Învățase lecția pe propria piele. Îi ascundea anumite lucruri, din instinct de conservare. Le ascundea pentru că începea să aibă sentimente pentru el – ceva la care nu se așteptase niciodată.

Pe lângă relația ei cu Watt, ceea ce simțise pentru Atlas părea o poveste veche și copilărească. Ledei nici măcar nu-i mai păsa dacă Avery și fratele ei adoptiv alcătuiau un cuplu. La naiba, de ce nu? Nu ar fi fost cel mai ciudat lucru din lumea asta nebună și cu susul în jos.

— Totuși îl *iubești*, nu? întrebă ea, deși știa răspunsul.

— Da, zise Avery după o pauză lungă și răsuflă prelung. Dar m-a rănit.

— Pentru că s-a combinat *cu mine*! ceru Leda să știe, apoi se crispă imediat auzindu-și cuvintele prea directe. Asta a fost demult, e o poveste veche, adăugă ea, mai diplomată.

Avery părea că nu-i auzise replica.

— Nu, nu-i vorba despre asta… A fost cu altcineva, mai recent.

Avery își plecă privirea.

— Sunt sigură că totul s-a terminat între noi.

— Doar nu te referi la fata aia de la gală, cu rochie de prost gust și accent britanic? Cum o chema? Catastrofă?

— Calliope, o corectă Avery, cu un zâmbet slab. S-au cunoscut în timp ce Atlas călătorea prin Africa. Ea și mama ei tocmai s-au mutat aici.

— Pe bune? L-a cunoscut pe Atlas în cealaltă parte a lumii, iar acum este în New York? Ce potriveală!

Instinctele Ledei se treziră la viață.

— Care-i treaba cu tipa asta? De unde este?

— Nu știu. Am impresia că a studiat la o școală cu internat, în Anglia.

— Ce scrie despre ea în *feed*-uri?

— Chiar nu m-am uitat, recunoscu Avery, dusă pe gânduri.

Leda știa de ce: Avery nu voia să se uite pentru că, în momentul în care ar fi făcut-o, Calliope ar fi devenit reală.

Ce bine că Avery era atât de frumoasă, își zise Leda. Altfel, lumea ar fi distrus-o cu cruzimea ei neiertătoare. Și slavă Cerului că Avery o avea pe Leda, ca să o protejeze!

— Uite, o să caut *eu,* se oferi Leda și le șopti lentilelor: „Calliope Brown, căutare *feed*-uri”.

Când găsi contul potrivit, exclamă de uimire.

— Ce este? întrebă Avery.

— „Trimite-i lui Avery linkul”, zise Leda, apoi pagina apăru pe lentilele lui Avery.

Pagina Calliopei fusese creată în urmă cu doar câteva luni. Erau fotografii din New York, câteva din Africa și, înainte de ele, nimic.

— Poate chestia asta cu *feed*-urile e nouă pentru ea, își dădu Avery cu părerea, dar până și ea părea să aibă îndoieli.

Leda își dădu ochii peste cap.

— Toți copiii de zece ani de pe planetă au un cont. E foarte ciudat. E ca și când fata asta nu a existat înainte de a-l cunoaște pe Atlas, în vară.

Imposibil să fie o coincidență. Ceva se întâmpla și Leda era hotărâtă să afle răspunsul. Decizia o umplu de energie. Avea din nou încredere în sine și hotărârea nestrămutată de a îndrepta lucrurile pentru Avery. Erau din nou prietene și, prin urmare, orice dușman de-al lui Avery era și dușmanul Ledei. La naiba, ea era Leda Cole! Nimeni nu le făcea rău celor la care ținea!

Vocea lui Avery tremura.

— Putem vorbi despre altceva, te rog?

Leda dădu aprobator din cap, punând deoparte, pentru moment, misiunea de răzbunare.

— Despre ce?

— Despre ce te face să fii atât de fericită și relaxată. E vorba despre un băiat?

— Poate.

Leda roși gândindu-se la Watt.

Li se aduse *queso*-ul: o tigaie cu brânză topită, presărată cu ceapă verde rasă, iar Leda profită de ocazie și schimbă subiectul.

— Începe tu prima. Ce s-a mai întâmplat la tine?

Avery se servi din *queso,* folosind un biscuit cu *quinoa.*

— Totul. Petrecerea asta din Dubai e un haos. Ar trebui să vezi cât de entuziastă e mama...

Leda o asculta pe Avery spunându-i ce avea pe suflet și simțea cum inima îi creștea în piept. Își recâștigase cea mai bună prietenă. În plus, în viața ei era un alt băiat; unul periculos de atrăgător și enigmatic.

În sfârșit, totul începea să meargă cum trebuie în lumea ei.

RYLIN

După ultima zi de filmări pentru *Salve Regina,* Rylin își croia drum printre invitați, la petrecerea dată cu ocazia încheierii filmărilor. Se simțea fermecătoare în rochia ei roșie, strânsă pe corp, și în pantofii cu tocuri. Zâmbea atât de larg, încât avea impresia că din clipă în clipă fața urma să i se crape.

Pentru această ocazie, închiriaseră un bar luxos, aflat la ultimul etaj al unui zgârie-nori. Mă rog, un zgârie-nori în versiunea orașului Los Angeles, fiindcă avea doar 104 etaje. Dar, de vreme ce clădirile din LA nu erau foarte înalte, barul oferea o priveliște minunată asupra orașului și a literelor strălucitoare care formau cuvântul HOLLYWOOD, în depărtare. Plante luxuriante erau răspândite ici-colo, în spațiul slab luminat, tot numai curbe, suprafețe aurite și oglinzi.

Rylin rătăcea mulțumită prin mulțime. Membrii echipei de filmare dădeau din cap și o salutau când trecea pe lângă ei, ceea ce o făcea să zâmbească și mai tare. Fusese plăcut surprinsă văzând cât de ușor o acceptaseră printre ei. Nici nu își închipuise cât de rapid se creează o legătură între membrii unei echipe, atunci când lucrează atâtea ore împreună, în locuri atât de strâmte, când toți se străduiesc să creeze ceva împreună.

Fusese o săptămână incredibilă, gândi ea în timp ce se strecură pe o bancă, lângă Seagren și alți membri ai echipei de filmare. Muncise din greu și, pe lângă asta, petrecuse mult timp noaptea târziu alături de Xiayne, în laboratorul de editare, alegând părțile hologramei pe care voiau să le folosească, suprapunându-le unele peste altele, asemenea unor straturi de dantelă moale și transparentă. Făcuseră noapte albă de două ori. Fuseseră nevoiți să folosească plasturi cu cofeină și mâncaseră cartofi gratinați la patru dimineața, ca să aibă energie. Se întorseseră la hotel în zori, pentru a face duș, și apoi se grăbiseră să ajungă înapoi pe platou, de unde o luaseră de la capăt. Dar meritase efortul. Rylin știa că în săptămâna aceea învățase mai multe decât ar fi învățat după un an de cursuri, la școală.

În jurul ei, râsetele se înteţeau odată cu trecerea timpului. Rylin o văzu pe una dintre actriţele în roluri secundare – verişoara reginei – sărutându-se cu „prim-ministrul”, într-un colţ. Diadema purtată de Perrie, actriţa care o interpretase pe regină, circulase de la unul la altul toată noaptea: invitaţii ameţiţi de băutură şi-o puneau pe cap şi îşi făceau poze. Până şi Rylin îi trimisese Chrissei o astfel de poză, ca să se amuze. Perrie stătea în mijlocul încăperii. Purta corsetul costumului de regină, la care asortase o pereche de pantaloni negri, de piele. Încerca să-i antreneze pe toţi într-un joc de băut care presupunea citirea unor fragmente de replici din film. Ceilalţi trebuiau să ghicească pe cine imita Perrie. Dar toţi strigau foarte tare, aşa încât nu se mai auzea nimic.

Rylin se lăsase pe spate, sprijinindu-se de bancă, şi râdea. Tocmai atunci, Xiayne se apropie de masa ei.

— Voi două, daţi-vă mai încolo!

Purta un tricou albastru şi blugi, iar zâmbetul lui era molipsitor, ca de obicei. Părul îi stătea zburlit, ca şi când ar fi fost în bătaia vântului.

Ascultătoare, Rylin şi Seagren se mişcară, ca să-i facă loc. Xiayne luă două cocktailuri cu suc de grepfrut de pe o tavă aflată în trecere şi-i întinse unul lui Rylin, căreia nu i se părea dubios faptul că profesorul ei îi dădea o băutură.

— Hai, povestiţi-mi! Care dintre voi două a urât-o mai mult pe cealaltă?

Vocea lui Xiayne era veselă şi jucăuşă.

Seagren pufni în cocktailul ei. Băuse destul de mult şi era evident că se mai relaxase.

— Rylin m-a *urât.*

— Ba deloc! Ai fost o şefa grozavă! protestă Rylin, ceea ce o făcu pe Seagren să râdă şi mai tare.

— Am fost groaznică, bolborosi ea vesel. Dar primul meu şef m-a tratat la fel, deci mi se pare corect să procedez aşa. Dai mai departe ceea ce primeşti.

Unul dintre directorii de scenă veni şi-i întinse o mână lui Seagren.

— Dansezi? întrebă el, dând din cap spre centrul camerei, care se transformase într-un ring de dans plin de oameni ameţiţi.

— De ce nu?

Seagren îl luă de mână.

Rylin îi aruncă o privire lui Xiayne, care se uita cu neastâmpăr la mulțime, încântat de haosul de pe ringul de dans. Brusc, fetei i se păru că regizorul semăna cu un licean mândru că toată lumea invitată venise la petrecerea lui.

— Deci, Rylin, încă îți pare bine că ai venit aici? întrebă el în cele din urmă, uitându-se din nou la ea.

O mică spirală din tatuajul său se ițea de sub tricou, strecurându-i-se pe gât ca o limbă de foc. Rylin se sili să se uite la fața lui.

— A fost incredibil. Îți mulțumesc că mi-ai oferit ocazia asta, îi spuse ea.

— Eu îți mulțumesc pentru ajutorul din laboratorul de editare. Ai un talent înnăscut.

Deodată, în cealaltă parte a camerei se auziră strigăte. Toți se înghesuiau la ferestre, încântați.

— Ce se întâmplă? întrebă Rylin.

Xiayne se ridicase deja.

— E prima reclamă pentru *Salve Regina* pe care o afișează pe Bulă. Credeam că o să apară săptămâna viitoare! Haide!

Xiayne o apucă de mână, iar Rylin își simți brațul cuprins de un fior. Se clătină în urma lui. Dădură colțul și intrară într-o cameră laterală. În încăpere era foarte multă liniște și o atmosferă intimă.

— Uite!

Xiayne arătă spre locul în care Perrie – o imagine proiectată pe Bulă – își dădea pe spate, cu o mișcare a capului, părul lung și întunecat, splendid și fermecător. Deasupra diademei sale stătea scris cu litere roșii: *Să fii regină cere un preț.* Rylin se simțea uimită la gândul că și ea purtase diadema aceea, cu doar jumătate de oră în urmă, că ajutase la editarea imaginii lui Perrie, iar acum iat-o proiectată deasupra unui oraș întreg.

— E uimitor, șopti ea.

Xiayne încercă să ignore complimentul, dar Rylin își dădea seama că era încântat.

— Sunt doar câteva fotografii pentru publicitate, nimic extraordinar, făcu el pe modestul și se apropie de fereastră.

Rylin îl urmă, apropiindu-se atât de mult de fereastră, încât mai că-și lipi nasul de sticla flexibilă. Și când se gândea că fiecare punct strălucitor era o persoană, toate prinse în propria

viață, în această lume înfășurată într-o bulă amuzantă! Câte dintre ele priveau în sus în acea clipă, văzând reclama unei holograme la a cărei creare ajutase și Rylin?

Amândoi se reflectau în sticla flexibilă. Siluetele lor erau două contururi vagi pe fundalul strălucitor. Erau ca niște spirite uitate, privind orașul.

— Îți place priveliștea? întrebă Xiayne.

Rylin dădu aprobator din cap. Simțea că era mai bine să nu spună nimic. Regizorul surâse larg.

— Mă gândeam eu că s-ar putea să-ți placă. Ăsta e cel mai înalt punct din Los Angeles.

— Nu știam.

Inima lui Rylin bătea cu putere. Deodată, își dorea să se întoarcă în tumultul petrecerii, dar, în mod ciudat, simțea că nu se poate urni.

— Rylin, zise Xiayne cu blândețe și își puse șovăitor palmele pe umerii ei.

Fata avea impresia că urmărea scena de la mare distanță. Profesorul se aplecă și o sărută pe buze.

De la Cord încoace, nimeni nu o mai sărutase. De fapt, nimeni nu o mai sărutase în afară de Cord și de fostul ei iubit, Hiral, așa că la început încercă să-i răspundă la sărut dintr-o combinație de curiozitate și dorință de a-l măguli. Îi plăcuse să-și petreacă timpul cu Xiayne și observase că toate fetele din ultimul an de liceu se uitau la el, aruncându-i ocheade pline de înțeles. Într-un fel, se simțea încântată să știe că, dintre toate fetele de la Berkeley, o alesese pe ea, Rylin Myers, bursiera talentată de la etajul 32.

Apoi își aminti ce spusese Cord, ce insinuase despre interesul lui Xiayne față de ea și, deodată, situația în care se afla era gravă, foarte gravă. Poate Cord avea dreptate și profesorul nu își dorise decât să rămână singur cu ea, pe întuneric.

Fata se îndepărtă și păși în spate, nesigură. Xiayne avea o expresie uluită.

— Rylin, se bâlbâi el, îmi pare rău. Niciodată…

— Chiar crezi că sunt talentată? îl întrerupse ea.

El clipi, surprins.

— Bineînțeles că ești talentată, o asigură regizorul, dar fata nu era sigură că îl mai credea.

— Deci pentru tine nu a fost doar un joc că m-ai adus la Los Angeles, că m-ai lăsat să te ajut la editare. Nu ai făcut totul doar… pentru asta?

Xiayne își trecu o mână prin păr.

— La naiba, Rylin! Crezi că angajez asistente de producție pentru că mi se par drăguțe? Nu că tu nu ai fi drăguță, adăugă el repede. Adică… rahat! se bâlbâi Xiayne din nou și o privi panicat. Îmi cer scuze că am întrecut măsura. Credeam că… ești emancipată din punct de vedere legal și…

Din nou, Rylin făcu un pas înapoi. Auzea cuvintele lui Xiayne, dar în minte i se repetau la nesfârșit vorbele lui Cord. Se simțea folosită și rănită. Uitându-se la profesorul ei, Rylin vedea în el un adolescent imatur. Într-adevăr, unul foarte talentat. Cu toate acestea, asemenea unui adolescent, regizorul voia ca totul să fie o mare petrecere, cu el în centrul atenției.

În momentul acela, Rylin își pierdu tot respectul față de Xiayne și față de sine, pentru că îngăduise ca lucrurile să ajungă atât de departe.

— Îmi cer scuze, repetă Xiayne, dar Rylin deja se îndepărta.

Simțea că fața îi ardea de rușine. Trebuia să plece de acolo. Fata înaintă orbește spre un grup aflat în apropierea ieșirii. Seagren și alți membri ai echipei stăteau lângă Perrie, care semăna cu o zeiță modernă. Era îmbrăcată în pantaloni de piele, purta tocuri și imensa diademă falsă.

— Rylin! strigă Seagren, dar Rylin o ignoră.

— Biata de ea! o auzi pe Perrie gângurind. Pare că nu se simte bine. O fi băut prea mult.

Rylin se grăbi să iasă din încăpere, ca să nu mai audă altceva.

CALLIOPE

Calliope participase la nenumărate târguri de sărbători, în Bruxelles și în Copenhaga, chiar și în Mumbai, însă niciunul nu se compara cu acesta, din Parcul Elon, la etajul 853. Dar trebuia să recunoască: evenimentul o interesa pur și simplu fiindcă așa avea ocazia de a fi acolo împreună cu Atlas.

Se tot uita la el, întrebându-se de ce o rugase să-l însoțească în acea zi: era o întâlnire sau avea nevoie de ajutor pentru cumpărăturile de sărbători? Calliope nu știa cum stăteau lucrurile între ei după ce în săptămâna de dinainte se ținuseră de mână, în vârful peretelui de escaladă, iar Atlas declarase cu multă convingere că este prietenul ei.

Toată săptămâna își trimiseseră mesaje plăcute, dar cu siguranță fără să flirteze. Apoi, în acea dimineață, Calliope se trezise și descoperise mesajul lui Atlas: *Callie, am de cumpărat o grămadă de cadouri și tu ești cea mai tare expertă în cumpărături pe care o cunosc. Mă ajuți*?

Bineînțeles că avea să-l ajute. Avea la dispoziție mai puțin de două săptămâni ca să-și ducă planul la capăt, înainte ca Atlas să se mute în Dubai.

Calliope îi sugerase să se îndrepte spre buticurile de la etajele superioare, dar Atlas insistase să meargă la târgul de sărbători. Într-adevăr, era mult mai festiv. Lumini verzi și roșii pluteau deasupra lor ca niște licurici dansatori. Tot parcul gemea de vânzători și de standuri pline cu nenumărate lucruri, de la spărgători de nuci ieftini și jucării cu tehnologie rudimentară, până la bijuterii scumpe și poșete Senreve ultimul răcnet, care se micșorau sau se măreau, în funcție de câte obiecte aveai nevoie să ții în poșetă. Calliope își ținea propria poșetă Senreve, de un roz aprins, aproape de piept. Cizmele îi scârțâiau pe zăpada de dedesubt, obținută din lichid velerio înghețat, în loc de apă, așa că niciodată nu se topea și nici nu se murdărea. În câteva locuri, zăpada încerca să ia forma unui om de zăpadă, strângându-se în bulgări mici, dotați cu tradiționalii nasturi.

Ea și Atlas cumpăraseră grămezi de cadouri, iar acum acestea pluteau în fața lor, purtate de cărucioare-robot: târgul acesta

era de lux, dar nu suficient de stilat încât să asigure livrarea contra cost, așa cum procedau buticurile. Calliope descoperi că acest lucru nu o deranja. Era încântător să admire cumpărăturile plutind în fața sa, ca și când propriul materialism trufaș ar fi tras-o înainte, de o sfoară invizibilă, asemenea unor copii în proxi-lese.

— Cred că tocmai am descoperit cum să o determin pe Callie Brown să meargă oriunde. Tot ce trebuie să faci e să trimiți înaintea ta un robot încărcat cu sacoșe de cumpărături și ea te va urma, spuse Atlas, ca și când i-ar fi citit gândurile.

Calliope râse la gândul că fusese surprinsă în fapt.

— Mă bucur că m-ai târât aici, răspunse ea, răsplătindu-l cu un zâmbet uriaș.

— Și eu, spuse Atlas încet.

După ce cotiră, se treziră înconjurați de o mulțime de oameni care se înghesuiau spre un stand. Calliope făcu un pas înainte, curioasă – îi plăcea la nebunie să fie în toiul acțiunii –, dar sunetele animalelor și țipetele încântate ale copiilor dezvăluiră totul înainte ca fata să vadă firma-hologramă.

Chioșcul era plin cu cățeluși zburliți care lătrau, purtând zgărzi festive, roșii și verzi. Cățelușii aceștia nu creșteau niciodată, ADN-ul lor fusese modificat așa încât să nu îmbătrânească. Existau permanent proteste legate de această procedură. Unii susțineau că sunt nefirești, că este crud să privezi o ființă vie de o existență normală și deplină. Calliopei nu i se părea grav să fii tânăr și adorabil toată viața.

Privirea îi fu atrasă imediat de un cățel, un pui de terrier cu blană lucioasă și limbă roz. Pentru o clipă, își îngădui să viseze cu ochii deschiși: l-ar fi luat acasă, l-ar fi botezat Gatsby, asemenea personajului din cartea pe care o citise la internatul din Singapore, singura lectură școlară pe care o terminase. L-ar fi purtat în poșetă, i-ar fi dat bunătăți și…

Fără să vrea, scăpă o mică exclamație. O fetiță se întinse după Gatsby și i-l dădu tatălui ei. Calliope simțea nevoia acută de a le striga să se oprească, să-i lase cățelușul, dar își înăbuși impulsul. În viața ei fermecătoare și nomadă nu exista loc pentru un cățeluș.

— Ești bine? o întrebă Atlas, privindu-i chipul.

— Sigur. Hai să trecem mai departe.

Ea spera ca băiatul să nu-i sesizeze tremurul din voce. Atlas dădu aprobator din cap.

— Nu știu ce părere ai tu, dar eu am nevoie de ceva dulce, declară el, ridicând privirea spre tavanul de un gri învolburat. Și e programat să ningă curând. Ce zici dac-am bea niște ciocolată caldă?

— Sună fantastic, se învoi Calliope.

Se îndreptară spre standul cu ciocolată caldă aflat dedesubtul patinoarului înghețat – faimosul punct de atracție al târgului, suspendat la zece metri în aer. Zona de sub patinoar era plină ochi. Cumpărătorii și turiștii se înghesuiau unii în alții, iar cizmele lor cărau zăpada pe covorul imens cusut cu fire argintii. Crăciunițe roșii împodobeau barul la fiecare câțiva metri.

— Două cești mari de ciocolată caldă, cu multe bezele și frișcă, îi ceru Atlas robotului de servire, apoi se lăsă pe călcâie, oftând de mulțumire.

Lumina de deasupra era blândă și estompată, filtrată de povara imensă a patinoarului plutitor și a patinatorilor.

Calliope râse.

— Văd că nu faci lucrurile cu jumătate de măsură.

Ciocolatele lor calde sosiră și le presărară cu mentă mărunțită.

— Îți mulțumesc din nou că ai venit cu mine la cumpărături. Nu știu ce m-aș fi făcut fără tine.

Atlas luă o sorbitură, alegându-se cu o mustață ridicolă de frișcă pe buza de sus. Calliope hotărî să nu-l atenționeze. Voia să vadă cât avea să dureze până-și dădea seama.

— Cu siguranță că ai fi cumpărat cadouri mai neinspirate, afirmă ea.

Apoi duse o mână la gură, amintindu-și că uitaseră de o persoană importantă.

— Atlas! Nu am cumpărat nimic pentru Avery.

Îl ajutase să cumpere cadouri pentru diverși membri ai familiei și prieteni: pulovere frumos împletite, creme de mâini parfumate și un laser nou, fantastic, pentru albirea feței, destinat mătușii sale din California. Cum naiba uitaseră de sora lui, mai ales când cumpărăturile pentru Avery erau șansa Calliopei de a se da mare? Fata găsise diverse variante, încercând să decidă care era originală și suficient de elegantă încât să o impresioneze pe fata care avea totul.

— Nu-i nimic. Am deja un cadou pentru Avery.

Calliopei i se păru că el avea o expresie jenată.

— Ce? întrebă ea, curioasă.

Poți afla multe despre băieți după cadourile pe care le cumpără pentru propria familie.

— O fotografie imprimată a New Yorkului vechi, de acum trei sute de ani.

— O fotografie?

Calliope strâmbă din nas. Atlas încercă să-i explice:

— Cerneală pe hârtie. O agăți pe perete. E ca un instantaneu care nu se mișcă.

Hârtie, gândi Calliope, pierzându-și repede interesul. Serios? Dacă Avery Fuller nu ar fi fost atât de bogată și de frumoasă, nimeni nu și-ar fi dorit să se afle în preajma ei, pentru că era cam plictisitoare.

De cealaltă parte a standului cu ciocolată caldă, un grup izbucni în urale. Calliope observă că toți purtau tricouri galbene și nesuferite. În mod sigur, erau microbiști și urmăreau un meci pe lentile, iar echipa lor probabil că înscrisese un gol.

— Vii la lansarea din Dubai, nu? întrebă Atlas când zgomotul încetă.

Calliope sorbi din ciocolata ei, trăgând de timp. Era fierbinte și cremoasă, iar bucățelele de zahăr îi explodau pe limbă. Își dorea foarte mult să meargă la petrecere. Astfel de evenimente reprezentau ocazii prielnice pentru escrocherii, deoarece erau aglomerate, pline de străini, și lumea nu mai era atentă când bea.

În plus, se anunța a fi o petrecere extraordinară.

— Nu am fost invitată, recunoscu ea, urmărindu-i reacția.

— Serios? Atunci, ar trebui să vii cu mine.

Inima fetei se strânse, plină de speranță. Ce voia să spună? O invita ca pe o amică sau ca pe o parteneră? Dar ochii căprui ai lui Atlas erau enigmatici, ca întotdeauna.

— Mi-ar face plăcere, îi spuse ea.

Când ieșiră de sub patinoar, Calliope văzu că mici fulgi argintii cădeau de sus, agățându-se în părul lui Atlas și ajungând pe mânecile bleumarin ale puloverului. Era zăpadă artificială. Fata scoase limba, lăsând fulgii reci și fragili să i-o atingă, așa cum făcea în Londra, când era copil.

Atlas o văzu.

— Știi că sunt din velerio, da? Nu ar trebui să-i mănânci, îi zise cu un hohot.

— Nu-mi fac griji pentru asta, declară Calliope.

După invitația lui Atlas, se simțea invincibilă. Câțiva stropi de velerio nu puteau să-i facă rău, când ea era atât de norocoasă.

— Calliope Brown, nu ești ca fetele pe care le cunosc, spuse Atlas, încă scuturând amuzat din cap.

Calliope hotărî să o ia ca pe un compliment.

•

În seara aceea, când Calliope ajunse acasă, auzi bufnete surde răsunând din dormitorul mamei sale, în celălalt capăt al apartamentului. Își strecură capul pe ușă, o văzu pe Elise stând turcește pe podea, împăturind un teanc de rochii subțiri, de mătase, într-o pungă.

— Te-ai întors! Unde ai fost?

Elise ridică privirea, dar Calliope își dădea seama că femeia era cu mintea în altă parte.

— Cu Atlas. De fapt, m-a invitat la petrecerea de lansare a turnului din Dubai.

Calliope se uita la hainele împrăștiate peste toată podeaua.

— Ce faci? își întrebă mama.

— Îmi aranjez lucrurile, atât. Plecăm curând, o anunță Elise nonșalant, ca și când ar fi făcut un comentariu despre vreme.

— Cât de curând?

Mama ei îi aruncă o privire plină de înțeles.

— Situația avansează mai repede decât mă așteptam. Cred că Nadav mă va cere de soție. Îți vine să crezi? Un alt inel de logodnă, și încă unul imens!

— Aha.

Calliope se gândi la Atlas, la petrecerea din Dubai și nu știa ce să răspundă.

Elise o fixa curioasă.

— Nu pari entuziasmată. Haide, dragă!

Ea râse ușor, ridicându-se și luând-o pe Calliope de mână, ca să o învârtă pe loc. Calliope nu râse.

— Tu ești mereu cea nerăbdătoare să plece! Te las să alegi următorul loc. Ce spui de Goa sau de Marea Mediterană? Mi-ar prinde bine să stau pe o plajă în perioada asta a anului.

— Nu știu.

Calliope dădu din umeri, fără chef.

— Și dacă nu am pleca așa de repede?

Elise făcu un pas înapoi. Brusc, mișcările și vocea ei erau mai apăsate.

— Nu putem face asta, scumpo. Nu ne permitem viața pe care o ducem. Cei de la hotel sunt pe cale să ne dea afară, ne cheltuim toți banii prin buticuri și știi câți bani ne-au mai rămas în bitbanc.

Calliope știa. Verificase toate bitbancurile globale cu o zi în urmă. O șoca mereu cât de puțini bani aveau. Bineînțeles, toți erau cheltuiți pe haine, bijuterii și accesorii, își zise ea, privind cu ochii îngustați șifonierul prea plin al mamei sale.

— Peste câteva zile ne vom termina treaba aici, indiferent dacă Nadav mă va cere sau nu de nevastă, își încheie Elise fraza.

Trăiau așa de ani de zile și, cu toate astea, până atunci stilul lor de viață nu o deranjase pe Calliope.

— Mi-aș dori ca măcar o dată să rămânem undeva. Doar pentru o vreme, zise ea pe un ton aproape rugător.

— Să rămâi undeva înseamnă să te atașezi de oameni, iar noi nu ne permitem asta, tot așa cum nu ne permitem nici să locuim în hotelul ăsta.

Calliope nu răspunse. Mama ei coborî glasul:

— Are legătură cu Atlas, nu? Uite, e-n regulă dacă nu reușești să obții ceva valoros de la el. Ai încercat din răsputeri și asta contează...

— Dumnezeule, *încetează*! strigă Calliope.

Elise tăcu. Zâmbetul ei îngheță, desprinzându-i-se de pe chip în bucățele, aproape ca și când s-ar fi topit.

— Mai lasă-mă-n pace! Ești experta lumii la *minciuni*, dar n-ai avut niciodată o relație.

Calliope vorbi mai dur decât intenționase.

Se gândea la Atlas – la cum zâmbea, la căldura sinceră din ochii lui căprui, la nostalgia care părea să-l bântuie indiferent de ce spunea – și se simți ciudat de protectoare în ceea ce privea relația lor, oricare ar fi fost. Constată că ideea de a fura de la el nu i se mai părea la fel de incitantă ca înainte. *Probabil că nici n-o să observe*, își zise ea, dar nu asta era important.

— Nu mai vreau să discut cu tine despre escrocheria asta, adăugă ea încet.

Elise făcu un pas înapoi, uimită. Avea același chip oval ca al Calliopei, aceeași frunte înaltă și pometi proeminenți, doar că trăsăturile sale erau îndulcite de vârstă și de toate încercările prin care trecuse. Calliope avea senzația ciudată că se uita într-o oglindă de bâlci, printr-o ruptură din țesătura universului, la imaginea ei, așa cum avea să fie peste douăzeci de ani. Ceea ce vedea nu îi plăcea.

— Îmi pare rău. N-o să mai deschid subiectul, spuse Elise după o clipă, cu încordare în glas.

Calliope încercă să dea aprobator din cap. Nu-și amintea să-i fi vorbit vreodată așa mamei, nu-și amintea să nu-i fi dat dreptate.

— Pur și simplu nu vreau să plec tocmai acum, când lucrurile încep să devină distractive. Vreau să mă duc cu Atlas la petrecerea din Dubai. Oricum, după aceea, va rămâne acolo. E ultima mea șansă de a obține ceva cu adevărat valoros de la el.

— Bineînțeles, cedă Elise. Dacă asta îți dorești, vom rămâne până după petrecere. Hei, adăugă ea. Poate vin și eu. Ar putea fi distractiv!

— Bună idee!

Calliope se întoarse și străbătu apartamentul, îndreptându-se către camera ei scorțoasă și impersonală, cu ferestre reci, către mulțimea de perne împletite, cu pătura albă și pufoasă, parcă desprinsă din reviste.

Era Calliope Brown, își spuse, și din nou obținea ce dorea. Dar, pentru prima dată, nu se simțea victorioasă.

RYLIN

— Întreaga Fermă a fost concepută drept o spirală enormă a lui Fibonacci. Dacă stați în vârf, puteți vedea toate nivelurile de dedesubt și simetria uluitoare a planurilor...

Ghidul turui în continuare.

Era luni dimineață. Rylin uitase că în acea zi trebuia să meargă în excursie, pentru cursul de biologie. Își amintise acest lucru abia când ajunsese la școală, iar tableta ei o îndemnase imediat să urce în trenul care aștepta. Pe Rylin nu o deranja că era înscrisă la cursul de biologie, dar în acel moment, înconjurată de toți acei elevi de clasa a noua, avea un copleșitor sentiment de nedreptate. Puștii erau de vârsta Chrissei. De ce nu o scutea conducerea școlii de biologie?

După weekendul pe care îl avusese, ultimul lucru care-i trebuia era o excursie cu clasa. Se întorsese din Los Angeles în zorii zilei precedente. Își schimbase biletul de întoarcere cu un altul, pentru cursa de cinci dimineața, fără să-l pună la curent pe Xiayne cu noul ei plan. Știa că profesorul urma să primească o notificare automată despre schimbarea biletului și că avea să-și dea seama ce anume provocase plecarea timpurie a lui Rylin.

Încă nu îi spusese Chrissei ce se întâmplase. Chrissa credea în ea nestrămutat, îi făcuse cadou o valiză nouă, pe care nu și-o permiteau, și o îndemnase să-și urmeze visurile. Cum să-i mărturisească surioarei sale că nu-i merita încrederea, că profesorul ei era egoist și îngust la minte și că totul fusese o farsă?

La gândul ăsta, Rylin ar fi vrut să dispară într-o gaură neagră. Ar fi trebuit să anunțe la școală că îi era rău, ar fi trebuit să stea în pat toată ziua și să ignore lumea.

În schimb, se aflau în fața intrării principale a Fermei, la etajul 700. Asemenea Turnului, Ferma era unică. În Manhattan exista o singură fermă deoarece nu era destul spațiu pentru mai multe. Ocupa o parte imensă din Turn, coborând prin centrul clădirii, în spirală, de la etajul 980 până aproape de etajul 700. Toate cele trei mii de parcele agricole erau mărginite de panouri solare și de oglinzi inteligente, care din reflectorizante deveneau opace,

în funcție de anotimp și de momentul zilei. Acestea controlau cantitatea de lumină, chiar și numărul de fotoni primiți de fiecare plantă. Și recoltarea era o operațiune constantă, ceea ce însemna că, indiferent de lună, cel puțin câteva culturi erau mereu gata de cules. Rylin asculta cu o ureche în timp ce ghidul explica faptul că recoltele aflate mai aproape de partea superioară a Turnului erau în anotimpul de toamnă, iar la nivelurile de mai jos se instalase primăvara și roboții-roabe se deplasau de-a lungul straturilor, semănând noi semințe. Era cel mai important exemplu de agricultură de interior din lume, spuse ghidul, cu mândrie.

— Nu e la fel de bună precum cea din Japonia, dar nimeni n-o să recunoască asta niciodată, declară o voce de lângă ea și Rylin își îndreptă automat spatele, cu inima bătând nebunește.

Nu se așteptase să îl vadă pe Cord.

— Ai avut chef să vii neinvitat în excursia celor din primul an? întrebă ea inexpresiv.

Din motive necunoscute, prezența lui Cord o irita, ca și când băiatul ar fi venit acolo anume ca să-i strice ziua.

— Se pare că ai avut aceeași idee strălucită.

Cord se legăna pe călcâie, iar colțul gurii i se ridica ușor, parcă reținând un zâmbet.

Rylin nu-i zâmbi.

— Din păcate pentru mine, chiar sunt elevă *în* clasa asta. Nu am studiat niciodată biologia la fosta mea școală. Tu ce scuză ai?

— Sunt asistent la grupa profesorului Norris. Păcat că nu am primit-o pe a ta. M-aș fi distrat corectându-ți eseurile.

— Tu, asistent? repetă ea surprinsă.

Grupa din care făcea ea parte avea un asistent, o fată liniștită, al cărei nume Rylin nici măcar nu și-l amintea. Nici prin gând nu i-ar fi trecut că al doilea asistent era Cord.

— Știu, sunt atât de chipeș, încât nimeni nu crede că sunt inteligent. Dar am luat notă maximă la examenul de admitere în grupa avansaților.

Cord rânji.

— În plus, Rylin, ar trebui să știi că sunt expert în biologie.

Rylin își dădu ochii peste cap și se îndepărtă de el, prefăcându-se că ascultă explicațiile ghidului. Nu simțea deloc nevoia să fie tachinată.

— Stai puțin! Ești bine? întrebă Cord, pășind în fața ei.

Auzind îngrijorarea din vocea lui, Rylin simți că cedează.

— Nu chiar. A fost o săptămână lungă și destul de grea.

— Vrei să plecăm de aici? propuse el.

— Se poate?

Gândul de a pleca era foarte îmbietor, așa încât Rylin nici măcar nu se gândi ce însemna dacă ea și Cord plecau împreună.

— Câtă vreme rămânem la Fermă, nu văd de ce nu. Haide!

Rylin îl urmă prin tunelurile de cultivare a solului, pe lângă câmpurile de spirulină și iazurile cu spanac înfrunzit, până când ajunseră la un grup de lifturi simple, cenușii. Ușile se deschiseră cu ușurință. După ce pășiră înăuntru, Cord apăsă un buton pe care scria 880 ȘI MAI SUS. ACCESUL PERMIS DOAR LOCATARILOR ȘI PERSONALULUI DE ÎNTREȚINERE. Băiatul își ridică privirea și-și îndreptă ochii spre scanerul de retină. După o clipă, ușile se închiseră și liftul se puse în mișcare. Rylin ridică din sprâncene, dar nu comentă.

— La etajul unde locuiesc este un parc privat care face parte din Fermă. Toți locatarii au acces acolo, o lămuri Cord.

Bineînțeles că aveți acces, își spuse Rylin, dar se mulțumi să dea aprobator din cap. Tableta îi vibră, anunțând un apel de la Lux, iar ea apăsă repede un buton, ca să-l respingă.

La început, parcul în care intrară părea copleșitor de formal și de franțuzesc: iarbă verde ca smaraldul, tunsă scurt și straturi de flori îngrijite se prelungeau spre un canal îngust, amenajat. Apoi Cord o conduse pe lângă un zid de cărămidă, cu o poartă de fier demodată, într-o zonă a grădinii vizibil mai nouă și mai puțin îngrijită. Rylin era surprinsă.

— Aici, zise el și se așeză brusc sub un copac imens.

După o clipă, Rylin se așeză lângă el, sprijinindu-se în palme. I se părea că aude broaște prin apropiere, dar nu vedea nicio întindere de apă. Deasupra, tavanul era de un albastru fals minunat. În astfel de locuri pline de viață, de oxigen și de ființe vii, era ușor să uiți că te aflai într-un Turn de oțel.

— Haide, Myers, zi ce s-a întâmplat.

— Ăăă…

Nu era sigură că voia să deschidă subiectul în prezența lui Cord. Brusc, amintirea serii petrecerii o cuprinse cu un fior rece, iar fata își frecționă brațele, zgribulită. Fără un cuvânt, băiatul își scoase sacoul de școală și i-l întinse, iar Rylin îl acceptă,

recunoscătoare. Își amintea când mai purtase un sacou de-al lui Cord. Erau la Paris, iar el i-l pusese galant pe umerii goi, atingându-i ușor cu palmele. Părea că se întâmplase cu mult timp în urmă.

— Mulțumesc, spuse ea îmbrăcându-l.

Buzunarul din față avea un nasture care stătea să cadă, iar Rylin se juca absent cu el, simțindu-i plasticul rece între degete. Era plăcut să știe că și lui Cord îi cădeau nasturii.

— Îmi cer scuze că m-am purtat ca un măgar când mi-ai zis că pleci la Los Angeles, spuse el. M-ai rugat să mă bucur pentru tine și chiar mă bucur. În plus, sunt foarte mândru de tine.

Rylin își plecă privirea.

— Nu e cazul. Nu sunt sigură că merit.

— Ce vrei să spui?

— Că ai avut dreptate.

Simțind un val de jenă urcându-i în obraji, Rylin îi povesti cum o sărutase Xiayne la petrecerea din ultima seară petrecută acolo.

— Ce naiba, Rylin? Vorbești serios? Ar trebui să fie concediat pentru așa ceva.

Cord dădu să se ridice, ca și când ar fi vrut să se ducă să-l înfrunte pe Xiayne. Rylin îi atinse mâna, ca să-l oprească. Simțindu-i atingerea, ochii îi săgetară spre ea, iar fata își retrase mâna repede, ca arsă.

— Nu, zise ea încet. Nu vreau să fie concediat. A greșit, dar nu s-a purtat agresiv și… nici nu m-a forțat. Pur și simplu a făcut o prostie.

Cord o privea cu atenție.

— Chiar și așa, tot nu e în regulă, spuse el în cele din urmă.

— Bineînțeles că nu este.

Rylin se chinuia să găsească o modalitate de a-i explica faptul că nu o supăra sărutul în sine, ci mai degrabă că suferea din cauza implicațiilor incidentului. Își dorea să fie din nou vedeta de la ora de holografie, eleva-minune al cărei profesor laureat cu Oscar o invitase să-l ajute, pentru că era foarte talentată. Nu voia să fie ce era în clipa aceea: asistenta de producție al cărei profesor îi făcuse avansuri. Chiar și *ea* știa că era un clișeu hollywoodian.

— Credeam că mă vrea acolo pentru talentul meu. Dar se pare că ai avut dreptate, spuse ea.

Cord se crispă amintindu-și propriile vorbe de dinaintea plecării fetei.

— Îmi pare rău că am avut dreptate.

— Nu contează. Voi renunța la curs.

— Nu se poate! exclamă Cord. Dacă o faci, Xiayne câștigă.

— Dar cum să dau ochii cu el, după ce s-a întâmplat?

Cord oftă ca și când ar fi vrut să se simtă frustrat din cauza ei, dar nu putea.

— Mai există un curs de holografie. Unul pentru începători, predat de o profesoară care lucrează aici de foarte mult timp. Majoritatea elevilor de la ora ei sunt boboci și probabil că va fi cam plictisitor pentru tine, dar e mai bine decât să renunți. Dacă e nevoie să o faci, măcar schimbă-l cu ăsta.

Rylin îi mulțumi șoptit și apucă un fir de iarbă, frecându-l gânditoare între degetul mare și cel arătător.

— Uneori, mă întreb dacă nu cumva faptul că învăț la Berkeley e o mare greșeală. În caz că n-ai observat, nu îmi prea găsesc locul aici.

Rylin râse, iar hohotul ei era tot atât de veșted precum frunzele care foșneau deasupra lor.

— Nu e o greșeală. Ești talentată. Să nu permiți nimănui, niciodată, să te convingă de contrariul, declară Cord cu o convingere care o surprinse.

— De ce-ți pasă? se auzi Rylin întrebând.

După tot ce ți-am făcut, completă ea ideea în gând, dar nu era nevoie să adauge nimic.

Cord cugetă o clipă la răspunsul său.

— Mereu mi-a păsat de ce ți se întâmplă, Rylin, în ciuda tuturor celor petrecute între noi.

Mereu mi-a păsat de ce ți se întâmplă. Asta însemna că îi păsa și în acea clipă, nu? Dar în calitate de prieten… sau de altceva? Cord își scutură pantalonii de uniformă și se ridică, iar Rylin știu că momentul acela special se sfârșise.

— Ar trebui să ne întoarcem. Nu-mi permit să-mi pierd postul de asistent. E singura mea activitate extracurriculară notată în cererile de înscriere la facultate, spuse el, ușor amuzat.

Îi întinse o mână ca s-o ajute să se ridice. Din locul în care se atinseră, Rylin simți ridicându-se vârtejuri de tensiune care îi străbătură nervii, până în vârfurile degetelor de la picioare.

— Ce, cursele de mașini vechi, în Hamptons, nu se pun la socoteală? îl tachină Rylin și fu răsplătită cu un zâmbet.

Pe drumul de întoarcere, un nou sentiment o zgândărea vag, dar insistent, plin de bucurie și înspăimântător, iar ea nu îndrăznea să-l analizeze, ca nu cumva să descopere că se înșela. În vreme ce ghidul turuia în continuare, fata se tot uita pe furiș la profilul lui Cord, întrebându-se ce se întâmplase, de fapt, în acel parc.

AVERY

Luni după-amiază, Avery coborî în New Jersey din trenul cu monoșină și își strânse în jurul trupului paltonul bleumarin. Se îndrepta spre cimitirul Cifleur, ignorând aerocabina care îi detectase mișcările și începuse să plutească pe lângă ea. O lumină verde pâlpâia, indicându-i că era disponibilă. Avery simțea nevoia să meargă pe jos. În dimineața aceea se trezise apatică și pustie, cu perna udă de lacrimi. Oricât de mult se străduia în timpul zilei, în fiecare noapte uita că relația cu Atlas se terminase și apoi, la trezire, era nevoită să-și aducă aminte, încă o dată, de adevărul aspru și rece.

Se simțea singură și izolată, iar cel mai rău era că nici măcar nu putea să *discute* cu nimeni despre subiectul ăsta. Ar fi vrut să-i spună Ledei, dar, cu toate că se împăcaseră, povestea cu Atlas încă era prea dureroasă ca să o pomenească. Îi era dor de Eris și de aceea ajunsese acolo, la cimitir, purtând cel mai greoi palton și cizmele de cowboy – cele maro, cu detalii albe, pe care Eris o implora mereu să i le împrumute. I se păruse potrivit să se îmbrace așa. Trecu de intrarea principală, schiță un gest din cap către camera de supraveghere instalată acolo și coti la stânga, spre locul unde era înmormântată prietena ei, în centrul parcelei familiei Radson. În ciuda necazurilor provocate de paternitatea sa în timpul vieții lui Eris, până la urmă Everett Radson o acceptase în sânul familiei sale, după moarte.

Avery nu se mai întorsese acolo de la înmormântarea lui Eris, după slujba religioasă și după acel priveghi extraordinar de lung pe care îl organizaseră într-un spațiu pentru evenimente neutru, de vreme ce mama lui Eris încă locuia în partea inferioară a Turnului, iar tatăl lui Eris – la Nuage. Spre sfârșitul ceremoniei, singurii rămași fuseseră părinții lui Eris, bunica ei, soții Fuller… și Leda. Avery își amintea că stătuse în picioare, în vântul mușcător, privind cum preotul cobora în pământ mica urnă care adăpostea cenușa lui Eris, și se gândise că era imposibil ca acea urnă să fie tot ce rămăsese din prietena ei, altă dată veselă și plină de viață.

Păși pe aleea cu pietriș până când găsi piatra funerară a lui Eris. Era netedă și doar numele moartei fusese inscripționat; dar, dacă îi atingeai ușor partea de sus, în fața ta se materializa o hologramă cu Eris zâmbind și făcând cu mâna. Lui Avery i se părea puțin absurd, dar, pe de altă parte, Caroline Dodd-Radson insista mereu să aibă cele mai noi și mai la modă lucruri – chiar și atunci când era vorba despre accesorii funerare.

Lacrimile îi înțepau ochii. Își dorea nespus de mult să fi putut vorbi cu prietena ei.

Păi, vorbește, își spuse ea. Nu era nimeni prin preajmă și, chiar dacă ar fi fost, ce importanță avea? Își scoase eșarfa, o întinse pe iarbă, se așeză și își drese vocea. Se simțea ridicol.

— Eris, sunt eu, Avery.

Și-o imagina pe prietena ei stând acolo cu ochi mari, amuzați, de culoarea chihlimbarului.

— Ți-am adus câte ceva, continuă cu stângăcie, scoțând pe rând obiectele din poșetă. O paietă aurie, de la rochia pe care mi-ai împrumutat-o, într-un an, pentru petrecerea de sărbători.

Avery o așeză cu grijă lângă piatra funerară, așa încât să reflecte lumina soarelui într-un fel care i-ar fi plăcut lui Eris.

— Parfumul tău preferat, continuă Avery și pulveriză parfumul cu iasomie pe care Eris îl purta mereu. Bomboanele tale preferate, cu zmeură, de la Seraphina’s, adăugă ea, desfăcând una dintre bomboanele fine, de ciocolată neagră, și apoi ținând-o între degete, întrebându-se de ce o adusese.

Șovăi puțin, apoi o mâncă. Eris ar fi vrut ca prietena ei să o savureze acolo, cu ea.

Începu să se lase pe spate, dar simți că în poșetă mai rămăsese ceva.

— A, și lumânarea!

Avery căută prin poșetă o baghetă de înfrumusețare, reglă temperatura și o ținu deasupra restului din IntoxiLumânarea luată de la Cord. După o vreme, o flacără izbucni în vârful fitilului scurt și auriu, dansând sălbatic în vânt.

Avery se sprijini în coate și privi cu ochii pe jumătate închiși lumânarea, aducându-și aminte ce spusese Cord: Eris cumpărase lumânarea. Nu era de mirare. Fata avusese o obsesie vecină cu nebunia pentru toate obiectele care luminează sau strălucesc, nemaivorbind de lucrurile interzise. Iar pericolul de incendiu pe care îl prezenta lumânarea îmbina

perfect cele două aspecte. Chiar și în acea clipă mișcarea flăcării era iute și capricioasă, asemenea lui Eris.

Stropi mici de serotonină pluteau în sus pe măsură ce lumânarea se topea. Avery simțea că își pierde încet cunoștința.

Deodată, o văzu pe Eris așezată pe propria piatră funerară. Purta o rochie voluminoasă, roz – ca o fetiță care se joacă de-a moda –, iar chipul ei tânăr și strălucitor era nemachiat.

— Avery? întrebă ea, legănându-și picioarele goale.

Unghiile degetelor de la picioare erau lăcuite cu ojă argintie.

Avery voia să-și îmbrățișeze prietena, dar știa că nu îi era permis să o atingă.

— Eris! Mi-e foarte dor de tine, spuse ea aprins. Totul se duce de râpă în lipsa ta.

— Da, știu, sunt cea mai tare. Spune-mi ceva nou, zise vesel Eris și afișă un zâmbet care părea să-i danseze pe chip.

Când zări flacăra, își încruntă sprâncenele perfect arcuite.

— Ai adus IntoxiLumânarea? O ador!

Avery i-o întinse în tăcere și Eris dădu să o apuce. Mâinile lor aproape că se atinseră. Fata inspiră profund și închise ochii, extaziată.

— Cord ți-a dat-o, nu?

— A spus că am mai multă nevoie de lumânare decât el.

Avery își plecă privirea, copleșită de vină la gândul acelei nopți. Fusese o greșeală să se ducă acasă la Cord. Poate dacă nu ar fi flirtat cu el, Atlas nu ar fi plecat niciodată acasă însoțit de Calliope, nu ar fi pus la îndoială relația lor și Avery nu s-ar fi pricopsit cu haosul ăsta.

— Atunci, ce se întâmplă? Ai probleme cu Leda?

— De fapt, lucrurile s-au mai îmbunătățit între mine și Leda, spuse Avery șovăitor. Chiar dacă ea… Adică…

— Nu-i nimic. Amândouă știm că nu a vrut să mă împingă, zise Eris cu blândețe.

Părul îi cădea pe umeri, roșcat-auriu, ca un foc lichid în soarele după-amiezii.

— Nu a vrut, repetă Avery. Și se simte groaznic pentru ce s-a întâmplat, adăugă ea, deși știa că vorbele ei erau inutile, nici pe departe îndeajuns.

Eris se crispă și arboră o expresie îndurerată.

— Ar fi trebuit să procedez altfel în noaptea aceea. Nu e vina Ledei. Dar hai să nu mai vorbim despre asta, zise ferm Eris. Ce te supără, Avery?

— Atlas, mărturisi Avery.

Tonul îi era plin de înțelesuri, iar prietena ei moartă părea să înțeleagă.

— Stai așa! Tu și Atlas, împreună? Serios?

Avery dădu aprobator din cap și Eris fluieră încet.

— Și eu, care credeam că viața mea e dată peste cap! spuse fata în cele din urmă, cu un amestec de înțelegere și respect. Dar se pare că a ta e și mai și.

— Nu prea mă ajuți, zise Avery, cu un zâmbet.

Prietena ei era la fel ca întotdeauna.

— Bun, deci situația e puțin complicată...

— Puțin *mai mult*, o corectă Avery și cuvintele ei o făcură pe Eris să zâmbească.

— Cui îi pasă? Viața e mereu complicată. Nu-i lăsa pe ceilalți să intervină între tine și Atlas, dacă îți dorești cu adevărat să aveți o relație. Eu am învățat lecția asta pe pielea mea, adăugă încet Eris.

— Ah, Eris! Îmi pare atât de rău.

Avery simțea un milion de emoții în același timp: vină, pierdere, regret pentru ceea ce ar fi putut să fie.

— Vreau să zic că nu sunteți *cu adevărat* rude, continuă Eris cu aceeași încăpățânare care, în trecut, îi făcuse multe probleme. Dă-i naibii pe toți invidioșii! Fii cu Atlas și cu asta, basta.

— Doar că Atlas și cu mine ne-am despărțit. Era cea mai bună soluție, spuse neconvingător Avery.

— Serios? Mie-mi pari foarte nefericită. Poftim!

Eris îi întinse lumânarea.

— Cord avea dreptate. Ai mai multă nevoie de ea decât mine.

Avery își dădu seama că plângea. Lacrimi mari i se rostogoleau pe obraji și îi udau puloverul, ca stropii de ploaie.

— Îmi pare atât de rău pentru tot, șopti ea. Îmi pare rău că nu te-am susținut când aveai probleme în familie. Îmi pare rău și pentru noaptea aceea...

— Repet: nu e vina nimănui, Avery, insistă Eris.

— A fost vina *mea*! Eu am deschis trapa, eu i-am lăsat pe toți să iasă pe acoperiș! Dacă n-aș fi fost eu, nimic din toate astea nu s-ar fi întâmplat!

— Sau poate nu s-ar fi întâmplat dacă nu m-aș fi dus să vorbesc cu Rylin, dacă nu m-aș fi certat cu iubita mea, dacă nu aș fi încercat să-i explic Ledei, dacă nu aș fi flirtat cu Cord sau dacă nu aș fi încălțat pantofii cu cele mai înalte tocuri. Nu vom ști niciodată.

— Îmi doresc doar...

Ca lucrurile să fi decurs altfel în noaptea aceea, să-și fi dat seama ce se petrecea cu Leda, să nu fi organizat de la bun început petrecerea aia.

— Vrei să faci ceva pentru mine? întrebă Eris brusc, cu fața ei minunată întoarsă spre soare.

Eris închise ochii. Genele dese îi mângâiau obrajii.

— *Trăiește,* Avery! Cu sau fără Atlas, aici, în New York, sau pe Lună. Trăiește și fii fericită, pentru că eu nu pot să fac lucrurile astea. Promite-mi!

— Bineînțeles că o voi face. Te iubesc, Eris, declară Avery, mai mult șoptit.

— Și eu te iubesc.

•

Fata se trezi când cineva o scutură de umăr.

— Avery, ești bine?

— Cord?

Se ridică în șezut și se frecă la ochi. Lumânarea se stinsese, iar pe iarba dimprejur erau împrăștiate bomboane în ambalaje roz. Tremură și se strânse singură în brațe. Frigul mușca acolo, afară, unde niciun sistem mecanic nu regla temperatura.

— Ce faci aici? Și tu ai venit să o vizitezi pe Eris? îl întrebă ea.

— Pe părinții mei, o corectă Cord.

Normal, gândi ea stânjenită.

— Nu cumva *trăgeai un pui de somn* aici, în cimitir?

— N-am vrut! Vorbeam cu Eris, spuse Avery și, dintr-odată, se simți jenată.

Vorbele îi scăpaseră pe negândite. Discuția aceea imaginară fusese un lucru foarte intim. Spre ușurarea ei, Cord dădu aprobator din cap, ca și când înțelegea foarte bine.

— Cred că am ațipit, adăugă ea, ridicându-se în picioare și începând să-și adune lucrurile.

Avery se gândea că ar fi fost cazul să o deranjeze faptul că băiatul ăsta părea să o surprindă în cele mai proaste momente ale ei: când fusese aproape în lacrimi, la balul organizat pentru protejarea râului Hudson, făcându-se de râs cu Zay, și acum, dormind pe mormântul celei mai bune prietene ale sale. Poate pentru că îl cunoștea de atâta vreme, poate pentru că știa că nici el nu era perfect, Avery nu se simțea deranjată.

Își aminti cum reacționase Eris aflând vestea despre ea și Atlas: ca și când nu era atât de rău. Fusese doar un vis, și totuși… Pentru prima dată, Avery se întreba cum ar fi să-și dezvăluie secretul cuiva. Ce ar fi crezut Cord, dacă ar fi aflat? Ar fi fost dezgustat sau ar fi înțeles?

Pe aleea din spatele lor răsunau pași. Amândoi se întoarseră, uimiți, și văzură o fată brunetă, cu breton, cam de vârsta lor. Purta o geacă roz, umflată și greoaie și ținea în mână un trandafir alb. Avery își dădu seama cu întârziere că fata nu avea de gând să treacă mai departe. Se oprise la intrare, parcă vrând să intre pe parcela familiei Radson, dar faptul că îi văzuse pe Avery și pe Cord o împiedicase.

Înainte ca Avery să spună vreun cuvânt, fata se răsuci și se îndepărtă în fugă, făcându-se nevăzută.

Avery se străduia să creadă că fusese doar o coincidență, dar, pe drumul de întoarcere spre stația de monoșină, nu reușea să scape de senzația neplăcută că era privită.

În aceeași seară, Watt punea capăt primei întâlniri a clubului de matematică. La sugestia Nadiei, încercase să se înscrie în câteva cluburi, ca să-și îmbunătățească CV-ul. Dar clubul de matematică fusese singurul dispus să-l accepte atât de târziu, și asta doar pentru că Cynthia era copreședintă. Își dorea să fi făcut mai multe asemenea lucruri mai devreme, în timpul liceului, în loc să-și pună toate eforturile în slujba proiectelor de *hacking.*

Dar, spre deosebire de cluburile extracurriculare, proiectele acelea erau *plătite*, iar în familia lui Watt banii nu se refuzau.

— Mulțumesc încă o dată că m-ai lăsat să mă înscriu, îi spuse el Cynthiei când ieșiră pe porțile școlii.

— Ar fi trebuit să te înscrii mult mai devreme. Știam că te pricepi la ecuații diferențiale, dar nu mi-am dat seama cât de bun ești, răspunse Cynthia, părând impresionată.

Cu plăcere, zise Nadia în mintea lui, cu șiretenie. Ea calculase ecuațiile acelea într-un timp record, deși Watt nu ar fi trebuit să apeleze la ea. De fapt, amândoi rămăseseră un pic surprinși când băiatul fusese nevoit să-i ceară ajutorul.

Îmi pare rău, aveam nevoie să mă salvezi, îi spuse Watt.

Te gândeai la Leda, *nu-i așa*?

Făceam planuri, răspunse Watt vag, deși niciodată nu reușea să ascundă ceva de Nadia mult timp. Computerul avea dreptate.

Chiar și în timpul orei de matematică, o parte din mintea lui se gândise la Leda, alternând între fantezii despre darea ei în vileag și unele de o cu totul altă natură. Nu înțelegea de ce fata asta îl obseda. Cum de nu o suporta și voia ca ea să plătească pentru faptele ei, dar în același timp o dorea atât de mult?

Ar fi vrut să semene mai mult cu Nadia: mai rațional, mai puțin nesăbuit.

Că tot vorbeam de lup, comentă Nadia.

Watt își ridică privirea și rămase fără cuvinte când o văzu pe Leda sprijinindu-se nonșalant de un zid de cărămidă, la marginea rețelei tehnologice a școlii, cu șapte sute de etaje mai jos decât nivelul la care locuia ea. Purta o pereche de pantaloni

de gimnastică negri, puțin cam prea mulați, și fața îi strălucea din cauza efortului. Părul îi era prins într-un coc lejer.

— Watt, aici erai, îl salută ea cu o nuanță de posesivitate care îl încânta și-l deranja în același timp.

Voia să o sărute apăsat, chiar acolo, dar nu o făcu.

— Leda, zise el încet ca să-și mascheze amestecul ciudat de sentimente. Cărui fapt îi datorez plăcerea prezenței tale?

Lângă el, o simți pe Cynthia încordându-se la auzul acelui nume. Se uita când la unul, când la celălalt. Știa ce gândea prietena lui: deci aceasta era faimoasa Leda, fata care știa mult prea multe din secretele lui Watt.

— Trebuie să vorbim între patru ochi.

Ochii Ledei săgetară către Cynthia.

— Nu cred că ne-am cunoscut. Eu sunt Leda Cole. Cynthia, nu? întrebă ea și întinse o mână, dar cealaltă fată nu i-o strânse.

De unde știa Leda cine este Cynthia? Probabil că îi spusese el, bănui Watt, sau poate că Leda verificase pe ascuns pagina lui de notificări. Ideea i se părea ciudat de plăcută.

— Bună, salută Cynthia, fără să înainteze.

După tonul ei, era clar ce părere avea despre cealaltă fată. După un moment, Leda își coborî mâna și se întoarse spre Watt.

— Să mergem! porunci ea și se îndepărtă.

Evident, nu se îndoia că băiatul avea să o urmeze. Watt se uită la Cynthia.

— Scuze, trebuie să…

— Du-te. Scorpia-șefă te cheamă, spuse Cynthia țâfnoasă, dar încet, ca Leda să nu audă. Du-te.

Watt nu ezită. Cynthia l-ar fi iertat mai târziu, dar Leda – niciodată. Se grăbi să o prindă din urmă.

— Nu era nevoie să faci o scenă, îi reproșă el.

Cu toate astea, schimbul de replici al fetelor i se părea distractiv. Poate că se obișnuise cam mult să-și petreacă timpul cu Leda Cole.

— Îmi pare rău dacă ți-am făcut probleme cu iubita, zise Leda tăios.

— Ți-am mai spus, nu este iubita mea.

— Iar eu ți-am mai spus că nu-mi pasă.

Nici măcar nu se uită la el când coti pe strada lui. Watt era surprins că în seara aceea își dorea să vină la el acasă și îl intriga faptul că Leda știa cum să se orienteze pe acolo.

— Dacă voiai să vin la tine, puteai să-mi trimiți pur și simplu un mesaj, spuse el, gândindu-se la ce ar fi zis părinții lui când cei doi ar fi intrat împreună.

Dar, dacă se gândea mai bine, ai lui o cunoscuseră pe Leda. Credeau că era o colegă de clasă, la urma urmei.

Leda râse.

— N-am venit pentru *chestia aia*, zise ea – lui Watt îi plăcu felul în care pronunțase „aia”, ca și când ar fi vrut să pară neinteresată, dar fără să reușească. Vreau să verifici pe cineva, continuă Leda. Am vrut să te rog mai demult, dar, știi...

Cuprinsă de stânjeneală, tăcu.

— Dar te distrag.

Disconfortul ei îl făcu să rânjească.

— Nu ți-o lua în cap.

Ajunseseră la intrare. Watt ezită și o privi pe Leda.

— Ai putea să le spui părinților mei că ai venit să facem un proiect pentru școală și...

— Relaxează-te, Watt! Sunt vulpe bătrână.

— Nici măcar nu știu ce înseamnă asta, răspunse el în timp ce deschidea ușa. Ce naiba e o vulpe?

Leda ridică din umeri.

— E o zicală veche, spuse ea cu nepăsare și intră în hol.

Expresia ei trecu de la sarcasm exasperat la zâmbet radios.

— Doamnă Bakradi! exclamă ea, îmbrățișând-o pe mama lui Watt. Ce mai faceți? Am vrut mai demult să aduc ăsta pentru Zahra. L-am găsit când făceam curățenie printre lucrurile mele vechi.

Spre uimirea lui Watt, Leda scoase din poșetă o figurină în formă de cal. Apăsă un buton și calul începu să alerge pe podea.

La naiba, fata asta se pricepe! gândi el cu un respect plin de ciudă.

În cele din urmă, când ajunseră în dormitorul lui Watt și închiseră ușa, Watt se uită atent la fată. Deja se așezase pe patul lui, încrucișându-și picioarele sub ea, cu degajarea unui proprietar.

— De unde știi că lui Zahra îi plac caii? întrebă el bănuitor.

— Mama ta mi-a *spus* data trecută când am fost aici.

Leda își dădu ochii peste cap.

— Pe bune, Watt, te-ai cam lenevit din cauza computerului tău cuantic. Măcar îi *asculți* vreodată pe ceilalți?

— Te ascult pe tine, răspunse el, surprins de cât de multe intuise ea.

— Nu prea cred, spuse Leda. Nadia e în funcțiune?

Pentru un moment, lui Watt i se păru că visa. Tot era fantastic să audă pe altcineva vorbind despre Nadia.

— Sunt mereu în funcțiune, răspunse Nadia, proiectându-și vocea în difuzoare.

Părea ușor jignită. Leda dădu din cap, ca și când nu ar fi fost surprinsă.

— Nadia, spuse ea pe un ton respectuos, pe care nu-l folosea niciodată cu Watt, vrei să cauți informații despre cineva pentru mine? O cheamă Calliope Brown. E cam de vârsta noastră.

— Acum caut, răspunse Nadia.

Watt era din ce în ce mai nervos.

Îi ușurezi prea mult situația, îi reproșă el.

Spre deosebire de tine, m-a rugat frumos.

— Ce căutăm, mai exact?

Watt se trânti pe scaunul lui de birou și întinse brațele deasupra capului, încercând să nu se gândească la cât de aproape era Leda, la faptul că fata stătea atât de nonșalant pe așternuturile lui.

— Nu prea știu, recunoscu Leda. Dar sigur ceva e în neregulă cu fata asta.

— Așadar, ne bazăm pe o bănuială de-a ta?

— N-ai decât să râzi, dar bănuielile mele sunt corecte. La urma urmei, am bănuit că e ceva în neregulă cu tine și am avut dreptate, nu?

Watt nu avea ce să-i răspundă.

Leda se aplecă în față când rezultatele căutării Nadiei apărură pe monitor. Exista o Calliope Brown înregistrată în Turn, la etajul 473. Era o femeie mai în vârstă, cu un zâmbet crispat.

— Nu, nu este ea, spuse Leda, dezamăgită.

Watt se încruntă.

— Nadia, poți să extinzi căutarea la tot teritoriul Statelor Unite?

Cercetară zecile de chipuri, apoi extinseră căutarea la nivel internațional, dar Leda pur și simplu clătina din cap, nerăbdătoare, la fiecare nouă imagine.

— E cazată la Nuage! Putem s-o găsim așa?

Leda își desfăcu părul strâns în coadă, iar apoi îl strânse din nou.

— Îți voi arăta rapid ce au înregistrat camerele, extrăgând imaginea fețelor. Să-mi spui care dintre ele este, îi spuse Nadia, folosind instantaneele din filmări pentru a crea o bază de date cu toți oaspeții din hotel.

Watt simțea că Nadiei începea să-i placă această căutare. Nimic nu îi era pe plac mai mult decât o enigmă provocatoare. După câteva minute de derulare, Leda sări de pe pat și îi arătă o figură din colțul de sus, din dreapta, al monitorului.

— Acolo! Ea e!

— Nadia, poți să faci rost de înregistrarea retinelor fetei? întrebă Watt.

După câteva momente, Nadia aflase informațiile. Retinele erau înregistrate pe numele Haroi Haniko, o femeie din Kyoto care murise cu șapte luni în urmă.

— Bun, deci modelul retinal este furat, spuse Leda, vizibil uimită. Înseamnă că e o infractoare, nu?

Până și Watt devenise curios.

— Nadia, folosește recunoașterea facială extinsă la nivel internațional.

Fata aia putea să-și schimbe ochii – își spuse el, folosindu-se de logică –, dar era mult mai greu să-și schimbe drastic fața. Pe ecran nu apăru nimic.

— Nicio potrivire.

— Încearcă din nou, o rugă Leda, dar Watt scutură din cap.

— Leda, căutarea a luat în calcul toate formele administrative – țări, state, provincii, municipii – din întreaga lume. Dacă fata asta ar fi existat, am fi găsit-o.

— Vrei să zici că am inventat-o? Uite-o chiar acolo, pe cameră, poți s-o vezi și tu! izbucni Leda, exasperată.

— Este foarte ciudat. Dacă ar fi locuit undeva, s-ar fi înregistrat cereri pentru un inel de identificare, pentru un card sau pentru orice altceva.

— Ei bine, poftim răspunsul! izbucni Leda. Nu a *locuit* nicăieri, niciodată. A fost doar în vizită. Nu a primit niciodată un inel de identificare pentru adulți.

Watt nu s-ar fi gândit la asta, dar părea logic.

— De ce ar trăi cineva așa?

— Pentru că *pune ceva la cale*, evident, rosti Leda cu emfază, de parcă ar fi fost o actriță jucând într-o tragedie antică.

Fata se încruntă.

— Dar de ce nu și-a dat nimeni seama că retinele nu îi aparțin?

— Nimeni nu verifică scanerele de retină în locurile publice, doar le confruntă cu lista infractorilor. Ai văzut-o pe fata asta în casa cuiva? se interesă el.

— Doar la Avery, dar eram la o petrecere, spuse Leda și Watt dădu aprobator din cap.

— Orice ar pune *la cale* – Watt pronunță cuvintele întocmai ca Leda, ceea ce o făcu să zâmbească –, e foarte clar că este expertă.

Ideea asta îi reduse pe amândoi la tăcere. Apoi Ledei îi veni o alta și ridică privirea.

— Dar școlile? Ai putea să inițiezi recunoașterea facială în rețelele școlare, nu în cele guvernamentale? Sau sunt greu de accesat ilegal?

Era o idee bună. Watt își dorea să se fi gândit primul la asta.

— Nimic nu e prea greu pentru Nadia, se lăudă el – un lucru nu tocmai adevărat, dar care suna grozav. Nadia? o îndemnă Watt, dar computerul găsise deja o potrivire.

— Clare Dawson, înscrisă pentru un an la școala cu internat Sf. Maria, din Anglia.

— Da! Ea este! strigă Leda încântată.

Apăru o altă potrivire. Cicely Stone, de la o școală americană din Hong Kong. Aliénor LeFavre, în Provence, în Franța. Sophia Gonzalez, la o școală din Brazilia. Și așa mai departe, până când monitorul Nadiei se umplu cu cel puțin patruzeci de pseudonime – toate legate de fotografiile așa-zisei Calliope.

— Uau! exclamă Watt, în cele din urmă.

Situația era mult mai serioasă decât cele cu care avea de-a face de obicei la H@cker House, dintre care majoritatea implicau ștergerea notelor unor elevi, soți infideli și, din când în când, căutarea unei identități.

— Asta-i dovada. E o infractoare, spuse Leda, triumfătoare.

Un fior dansa în ochii ei întunecați.

— Poate e sociopată, poate-i agent secret sau poate că familia ei e dusă cu pluta. Nu putem trage concluzii pripite.

Leda se apropie mai mult de ecran și se aplecă. Watt se simțea distras de prezența ei.

— Nadia, adăugă el, dregându-și vocea, poți găsi înregistrări pentru incidente petrecute în aceste școli? Exmatriculări, infracțiuni, ceva neobișnuit în dosarele ei.

— Și verifică-i pe toți colegii ei de clasă, ca să vedem care îi erau prieteni. Poate reușim să aflăm ceva cu ajutorul lor, adăugă Leda.

Din senin, se așeză în poala lui Watt, își împleti degetele în părul lui și-i trase capul în jos, spre ea. Buzele-i erau calde.

Watt se retrase primul.

— Parcă spuneai că nu pentru asta ai venit, o tachină el, deși situația îi convenea.

— Nu *doar* pentru asta, completă Leda.

— Nu vrei să…

— Taci! porunci Leda, nerăbdătoare, și îl sărută din nou.

Se ridică și o purtă cu ușurință în brațe, spre pat – era atât de slabă! –, o întinse cu blândețe pe așternuturi, fără să întrerupă sărutul. Apoi mâinile băiatului coborâră pe spatele ei, pe rotunjimea șoldurilor. Pielea fetei era atât de catifelată! Watt nu mai știa dacă o plăcea sau o detesta. Poate că ambele variante erau posibile, în același timp. Așa s-ar fi explicat de ce terminațiile sale nervoase o luau razna, ca și când trupul lui era gata-gata să explodeze în orice moment.

Voia să o roage pe Nadia să stingă luminile, dar camera era deja întunecată și un zăvor alunecă în încuietoare.

LEDA

Leda deschise ochii în întuneric.

Se încolăcise în jurul lui Watt, care dormea, iar cei doi stăteau ca într-un cocon în căldura de sub pătura lui, atât de aproape unul de celălalt, că până și respirația li se sincronizase inconștient: inspirau și expirau împreună, de parcă ar fi fost desprinși din vechiul poem despre îndrăgostiții loviți de soartă[13].

— Afișează ora, șopti Leda, cât de încet putu.

Cifrele care clipeau în colțul din stânga sus al câmpului său vizual anunțau că era 1:11 dimineața. *La naiba*! Nu intenționase să rămână la Watt atât de mult. Venise doar dintr-un impuls, când ea și Risha o văzuseră pe Calliope la ora de yoga antigravitațională și Leda își amintise discuția purtată cu Avery. Sperase din tot sufletul să găsească informații despre Calliope, ca și când i le-ar fi putut oferi lui Avery drept gest de împăcare, îndreptând astfel tot răul pe care i-l făcuse prietenei sale.

În plus – recunoscu ea –, își dorise un pretext pentru a-l vedea pe Watt.

Fata se răsuci în patul îngust, fără să se mire că adormise acolo. Se simțea… în largul ei cu Watt și, în sfârșit, nu mai suferea de coșmarurile care o hăituiau și voiau s-o înșface cu degete fantomatice.

Slavă Cerului că măcar avusese inspirația să le spună alor ei că învăța până târziu, cu prietenele! Spera că nu avea să fie observată urcând scările în vârful picioarelor, la ora aceea atât de târzie. Pe de altă parte, în restul săptămânii ai ei nu o observaseră strecurându-l pe Watt în camera ei.

Leda se sprijini într-un cot și privi silueta lui Watt: măslinie, zveltă și primejdioasă. Băiatul o atrăgea asemenea unei flăcări, iar ea nu se putea împiedica să se apropie, chiar dacă știa că era posibil să se ardă.

Privirea ei îi dezmierda trăsăturile, așa cum nu și-ar fi permis niciodată să facă atunci când era treaz. Îi studia nasul acvilin, buzele pline și senzuale, pleoapele care adăposteau acei ochi

[13] Aluzie la *Romeo și Julieta,* o bine-cunoscută piesă a dramaturgului William Shakespeare. (N. red.).

căprui, strălucitori. Globii îi zvâcneau ușor sub pleoape, ca și când ar fi visat. Ce visa mintea lui? Pe ea, poate.

Îi atinse părul brunet și des, jucându-se cu buclele lui, simțindu-i netezimea scalpului. *Câtă inteligență se ascunde în creierul ăsta genial*! se gândi ea. Atât de multe lucruri pe care nu le înțelegea. Watt o fascina și o și înfricoșa un pic, deoarece era foarte diferit de oamenii pe care îi cunoștea Leda.

Simți conturul unei umflături sub urechea lui dreaptă și rămase fără suflare. Pielea i se înălța într-un cerc perfect, mult prea precis ca să fie natural. Era dur la atingere, ca și când ceva ar fi fost implantat acolo chirurgical. Încercă să-i ridice părul ca să se uite, dar nu văzu nici măcar o cicatrice.

Un fior rece și rău-prevestitor îi cuprinse șira spinării, iar Leda își retrase mâna rapid. *Nu se poate,* gândi ea, în chip de replică la gândul bizar care răsărise de undeva, din adâncul ei. Cu siguranță, computerul lui Watt nu-i era încorporat în creier. Părea imposibil.

Totuși teoria asta explica foarte multe lucruri: faptul că Watt se descurca mai ușor decât alți oameni, fără să mormăie nimic propriilor lentile de contact. De multe ori, părea să comunice cu Nadia în tăcere; Leda nu reușise să o găsească pe Nadia, oricât de atent căutase prin camera lui.

Părea imposibil și, cu toate astea, în cei șaptesprezece ani de viață, Leda învățase că deseori imposibilul e adevărat.

Watt se mișcă și deschise ochii.

— Cât e ceasul?

— Șșș! E târziu. Culcă-te la loc.

Mintea ei se agita nebunește, încercând să-și dea seama de semnificația celor aflate.

— Mai stai, spuse Watt somnoros, întinzându-se ca să-i mângâie brațul gol.

Atingerea lui îi provocă mici explozii pe piele. Mai mult decât orice, Leda își dorea să se întindă, să se lipească de el și să uite adevărul pe care-l descoperise fără să vrea. Voia să-l întrebe pe Watt despre umflătura aia ciudată. Cum făcuse rost de Nadia, în primul rând și dacă îl duruse. Regreta că el însuși era, parțial, computer?

Watt dădu să se ridice. Leda se uită agitată prin cameră, ca să nu fie surprinsă holbându-se, și zări ceva ce nu observase înainte: o cască pentru realitate virtuală, pusă pe noptieră.

Părea a fi un prototip terminat doar pe jumătate; până și Leda își dădea seama că lipseau bucăți mari din cască. Numai jucătorii de jocuri virtuale înrăiți mai purtau astfel de dispozitive, de vreme ce acestea redau imaginile mai bine decât cele mai puternice lentile.

— Tu ai construit-o? întrebă Leda ridicând-o și sperând să-l distragă de la tulburarea pe care o simțea ea.

Watt dădu din umeri.

— E doar un proiect secundar. Vreau să văd dacă pot îmbunătăți caracteristicile de urmărire a mișcării folosind abilitățile de calcul ale Nadiei.

Leda își potrivi casca pe cap, dar nu se întâmplă nimic.

— Încă nu funcționează, o atenționă Watt, părând amuzat de eforturile ei.

Leda rămase un moment așa. Îi plăcea că lentila aceea o despărțea de lume. Voia să-și ascundă chipul de privirea pătrunzătoare a lui Watt. Se întrebă ce gândea Nadia în clipa aceea, ascunsă în creierul lui Watt, urmărind-o. *Doamne*! Oare Nadia îi urmărise tot timpul prin ochii lui Watt? Gândul ăsta o îngrozea de parcă ar fi împărțit patul cu o fantomă.

Își scoase casca și se ridică din pat, cu gândul de a-și căuta hainele împrăștiate în întunericul catifelat.

— Ar trebui să plec.

— Bine, spuse Watt.

Părea dezamăgit, dar poate că doar i se păruse. Leda se opri în prag și îi aruncă o privire. Băiatul împinsese cearșafurile cu picioarele și stătea întins, ca o umbră schițată. Lumina blândă care se strecura din hol îi scotea în evidență părul ciufulit și zâmbetul dezarmant. Brusc, părea foarte tânăr, copilăros și deloc înspăimântător. Pulsul Ledei încetini puțin.

Fata își aminti că urma să plece în Dubai în acel weekend. De la călătoria în Nevada, pentru controlul de la centrul de reabilitare, avea să fie prima ei noapte fără Watt.

— Hei, șopti ea.

Watt o privea, așteptând.

— Vrei să vii cu mine în Dubai, la petrecere?

Băiatul zâmbi.

— Da. Mi-ar face plăcere.

•

Mai târziu, în drum spre locuința ei, după ce liftul o lăsase acolo, Leda se uita uimită împrejur, la străzile familiare și, într-un fel, necunoscute. Strada ei părea mai simplă, mai curată. Stâlpii de iluminat creau pete frumoase în întuneric. Era același loc și, în același timp, unul complet diferit, iar Leda își dădu seama că poate *ea* se schimbase. Era o mare diferență între Leda din trecut și cea din prezent.

Știa că Watt avea un computer înăuntrul lui. Și ce dacă? Nu era cel mai ciudat lucru care se întâmplase în ultima vreme. Era tot Watt, gândi ea, și tot avea să o însoțească în Dubai. Venea de bunăvoie, nu forțat sau șantajat, ci pentru că el chiar își dorea să fie partenerul ei.

Pentru prima dată în viață, Leda Cole știa ceva cu adevărat compromițător despre cineva, dar nu avea intenția de a profita de acea informație.

RYLIN

— Vă rog, doamnă Lane, chiar trebuie să mă transfer la cursul introductiv de holografie, se rugă Rylin, stând din nou lângă biroul secretarei.

Era vineri dimineață. Îi adresase aceeași rugăminte tot restul săptămânii – fără succes –, implorând-o pe secretară să o mute de la cursul de holografie ținut de Xiayne la cursul de Introducere în Holografie, despre care îi spusese Cord. Materia era predată de către o femeie pe nume Elaine Blyson. Avea păr alb, purta ruj de un roșu intens și părea o alegere cât se poate de sigură pentru o profesoară.

Până atunci, doamna Lane nu-i fusese deloc de ajutor, dar Rylin refuza să renunțe. Nu suporta gândul de a intra în clasă în acea după-amiază și de a da ochii cu Xiayne. Voia să lase în urmă toată harababura aceea și să-și vadă de viață.

— Fac orice, spuse ea disperată, sprijinindu-și antebrațele de biroul femeii. O să mă înscriu la două cursuri de artă anul viitor. O să fac încă un stagiu. Pur și simplu nu pot să rămân în clasa aia.

— Domnișoară Myers, așa cum v-am repetat toată săptămâna, perioada în care elevii își pot alege cursurile opționale s-a încheiat de mult. Acum e prea târziu să renunțați. De altfel, era prea târziu și când ați fost înscrisă, dar ați fost acceptată doar pentru că ați venit la școala noastră la mijlocul semestrului.

Doamna Lane pufni și își îndreptă din nou atenția către tableta ei.

— Chiar nu vă înțeleg dorința de a renunța. Știți că este cel mai popular curs opțional. Iar după fabulosul studiu independent la care tocmai ați participat… Sunt un pic șocată.

— E vreo problemă? se interesă o voce.

Rylin o văzu cu uimire pe Leda Cole în ușa biroului doamnei Lane.

— Scuzați-mă că vă întrerup, continuă Leda, zâmbind fermecător. Tocmai vin de la o întâlnire a consiliului elevilor și am o întrebare pentru doamna Lane.

Uimită, Rylin încercă să îi surprindă privirea, dar Leda o fixa hotărâtă pe femeie.

— Domnișoară Cole! Poate reușiți să-i băgați mințile-n cap domnișoarei Myers, exclamă doamna Lane. Încearcă să se transfere la cursul introductiv de holografie, iar eu i-am spus toată săptămâna că este pur și simplu imposibil.

— Cursul introductiv? Pe bune?

Leda se uită întrebător la Rylin, care tăcea. Nu voia să o enerveze pe Leda, care păru să citească ceva în comportamentul lui Rylin și se întoarse cu fața la secretară.

— Doamnă Lane, doar știți că pe lista de așteptare a cursului nostru sunt înscriși *incredibil* de mulți elevi. Poate nu ar fi tocmai rău dacă Rylin renunță la el.

— Am uitat că participați la același curs de holografie! exclamă doamna Lane. Deci înțelegeți cât de important e să menținem unui număr echilibrat de elevi într-o clasă…

Leda o întrerupse.

— Doamnă Lane, Rylin este o elevă incredibil de talentată, dar s-ar putea să-i prindă bine cursul introductiv. Ar trebui să vedeți hologramele pe care le-a făcut joia trecută, la Hotelul Burroughs! Materialul este *minunat*, dar luminile sunt prea intense. În cadre se văd toate detaliile *murdare.*

Fata rosti ceva mai pronunțat ultimele propoziții. Doamna Lane se înroși, dar nu spuse nimic.

— Bineînțeles, sunt conștientă de politica școlii, continuă Leda, ridicând sugestiv dintr-o sprânceană. Dar nu sunt sigură că Rylin o cunoaște încă. Poate i-ar fi de ajutor dacă i-ar explica directorul Moreland, ca să înțeleagă *implicațiile.* Știu că dumnealui are o *abordare* potrivită când vine vorba de situații delicate, ca aceasta.

Doamna Lane rămăsese cu gura căscată. Uluită, Rylin se uita când la secretară, când la Leda. Nu știa dacă era cazul să spună ceva.

— Doamnă Lane…, începu ea, în cele din urmă, dar femeia o întrerupse.

— Da, da, domnișoară Cole, înțeleg ce vreți să spuneți, zise ea, dând viguros din cap.

Chipul femeii era ciudat de palid.

— Domnișoară Myers, vă transfer la cursul de holografie pentru începători. Se ține marțea și joia, în pavilionul dedicat artelor vizuale.

— Mm… mulțumesc, se bâlbâi Rylin.

Leda o trăgea deja după ea, pe hol, cu un zâmbet mulțumit.

— Cu plăcere, spuse Leda și îi întoarse spatele.

— Stai puțin! Ce naiba tocmai s-a întâmplat? Cum ai reușit? Și *de ce*?

Leda ridică din umeri.

— Doamna Lane are o aventură cu directorul Moreland, care, după cum știi, este însurat. Se întâlnesc la Hotelul Burroughs, în fiecare joi.

Rylin nu auzise nimic despre vreo aventură.

— Toată lumea știe? întrebă ea, surprinsă.

— Nu. Doar eu, răspunse Leda enigmatic.

— Aha.

Rylin rămase locului, copleșită de un ciudat sentiment de ușurare amestecat cu indignare, pentru că acum îi era datoare Ledei Cole.

— Păi, mulțumesc.

— Nicio problemă. Îmi rămâi datoare.

— Leda! strigă ea, iar cealaltă fată se întoarse, răbdătoare.

Rylin înghiți în sec.

— De ce m-ai ajutat? Credeam că mă urăști.

Ceva trecu iute pe chipul Ledei – vină, nehotărâre sau părere de rău.

— Poate că m-am săturat ca toată lumea să mă creadă o scorpie fără inimă, explică ea.

Rylin nu știa ce să răspundă.

— Totuși, pot să te întreb – continuă Leda – de ce ai vrut să renunți la curs?

Pentru o clipă, Rylin se gândi să mintă, dar, după ce se întâmplase cu câteva clipe în urmă, simțea că era datoare să-i spună Ledei adevărul.

— Săptămâna trecută, în timpul stagiului meu, Xiayne m-a sărutat. Nu vreau să-l mai văd, din motive evidente.

— Xiayne s-a dat la tine? repetă Leda.

Rylin încuviință și Leda își dădu ochii peste cap.

— Doamne, ce dobitoc! Îmi pare rău. Și eu, care credeam că e unul dintre tipii cumsecade.

— Există așa ceva? spuse Rylin sec, iar Leda râse.

— Ai dreptate. Hei, zise Leda, ca și când i-ar fi venit o idee, vii la petrecerea de lansare din Dubai, weekendul ăsta?

Rylin îi auzise pe ceilalți puști vorbind despre asta toată săptămâna. Își făceau rezervări pentru ambarcațiunile cu hidrojet și discutau despre hainele pe care și le comandaseră, dat fiind că tema petrecerii era „alb și negru”. Rylin își spusese că era ridicol. Petrecerile din New York nu mai erau de ajuns pentru copiii ăștia de bani gata. Acum simțeau nevoia să traverseze în zbor jumătate de glob, ca să se îmbete cu aceiași oameni dintotdeauna.

Cu toate acestea, își dorea să meargă la petrecere, fie și doar ca să asiste la toate astea.

— Nu plănuiam să merg, îi spuse Ledei.

— Ar trebui să vii, o îndemnă cealaltă. O să te ajute să-ți iei gândul de la anumite lucruri, cum ar fi profesorii de holografie îngâmfați.

— Nu am fost invitată, protestă Rylin.

Leda flutură din mână, ca să-i alunge grijile.

— E petrecerea dată de tatăl lui Avery. Bineînțeles că poți să vii. Asta nu-i o problemă.

Rylin clipi, uimită. Să fi fost o capcană? În plus, de când erau iar Avery și Leda cele mai bune prietene? Rylin nu prea era la curent cu scandalurile dintre elevii de la Berkeley, dar până și ea știa că fetele nu-și mai vorbiseră din noaptea aceea fatală.

— Mulțumesc. O să mă mai gândesc, zise Rylin, precaută.

Era bănuitoare în privința motivelor Ledei.

— Păi, trebuie să plec. Una din noi e pe punctul de a întârzia la cursul nostru de arte preferat, spuse Leda cu un zâmbet, ca și când acum împărtășeau o glumă intimă, doar a lor.

Leda tăcu un moment, părând să se gândească la un ultim lucru, apoi continuă:

— Apropo, familia Anderton e un investitor important al firmei Fuller Enterprises, ceea ce înseamnă că, probabil, o să vină și Cord la petrecere. Poate asta te ajută să te răzgândești.

— De unde știi că…

Oare cum reușea Leda să știe totul despre toată lumea?

Clopoțelul sună. Rylin rămase acolo, singură și uluită, plină de întrebări.

•

În acea după-amiază, după terminarea orelor, Rylin se îndreptă direct spre marginea rețelei tehnologice a școlii și o sună pe Lux. Nu primi niciun răspuns. Ei bine, hotărî Rylin, avea să se ducă să o vadă și să stea puțin cu prietena ei.

Când bătu la ușa familiei Briar, prietena ei deschise ușa. Purta o bluză de trening veche și o pereche de pantaloni scurți, găuriți. În acea zi, părul îi era negru ca tăciunele, iar bretonul – tuns îngrozitor de asimetric.

— Uau! făcu Lux, privind când la uniforma lui Rylin, când la balerinii ei, când la sacoșa de cumpărături, în dungi roz și albe, pe care Rylin o ținea în mână.

— Arăți ca o imbecilă.

— Și tu arăți ca vai de capul tău, i-o întoarse Rylin.

Când Lux nu spuse nimic și nu deschise ușa mai larg, Rylin șovăi.

— Putem vorbi? E un moment nepotrivit?

— Nu știu, Rylin. Am încercat să-ți vorbesc toată săptămâna, dar parcă ai dispărut de pe fața pământului. Te-am sunat de câteva ori, dar tu nu m-ai sunat înapoi nici măcar o dată.

Supărarea și durerea scăpărau în ochii lui Lux. Rylin se simțea copleșită de rușine. Își aminti că primise apelul luni, când fusese în compania lui Cord, și alte câteva apeluri marți, dar uitase să-și sune prietena înapoi.

— Îmi pare foarte rău. Ce s-a întâmplat?

— Păi, pentru început, Reed m-a părăsit.

— Vai, Lux!

Rylin făcu un pas înainte, vrând să-și îmbrățișeze prietena. Cealaltă fată se încordă pentru o clipă, dar apoi se lăsă îmbrățișată.

— Știi, e pierderea lui, murmură Rylin.

— Mulțumesc, dar nu de asta te-am sunat.

— Atunci, de ce?

Lux făcu un pas înapoi, iar expresia ei era acuzatoare.

— Procesul lui Hiral a avut loc ieri. Te-am sunat ca să văd dacă ai de gând să vii.

Lux ridică din umeri, dar Rylin știa că era necăjită, atât pentru Hiral, cât și pentru sine.

— Până la urmă, m-am dus cu Indigo și cu Amir.

Rylin uitase că procesul lui Hiral fusese programat să aibă loc în săptămâna aceea. Nu era ca și cum așteptase evenimentul cu

nerăbdare, dar tot se simțea vinovată pentru că nici măcar nu se gândise la el.

— Ce s-a întâmplat?

— *Nu știi*? Ați fost împreună trei ani, și nici nu te-ai deranjat să verifici dacă a fost condamnat la *închisoare*?

— Eram în Los Angeles…, începu Rylin, dar Lux vorbi peste ea.

— Nu că ți-ar păsa, dar să știi că a scăpat.

Rylin se simțea ușurată. Deși încă era supărată pe Hiral din cauza lucrurilor la care o supusese fostul ei iubit, fata nu își dorise niciodată ca viața lui să se sfârșească la vârsta de optsprezece ani.

Brusc, își dădu seama cum o percepuse Lux în ultima vreme: absentă, nepăsătoare, prea absorbită de noua ei școală de fițe ca să le mai acorde atenție vechilor ei prieteni. Nu era o imagine prea măgulitoare.

Însă Lux nu știa toată povestea, iar vina era a ei, pentru că nu i-o spusese.

Rylin răsuflă încet.

— Te rog, putem vorbi?

Lux deschise gura și Rylin își dădu seama imediat că voia să o refuze. Într-un fel, prietena ei era rece și distantă, ca și când de fapt n-ar fi fost acolo, asemenea unui personaj dintr-o hologramă. Se întinse să o ia pe Lux de mână.

Înțelegerea licări în privirea lui Lux și ea dădu aprobator din cap.

— Bine.

Rylin strângea mâna prietenei sale, așa cum făcea în copilărie. Lux o conduse pe stradă și apoi după colț, spre o Cutie-cu-Priveliște înghesuită între două apartamente.

Cutiile-cu-Priveliște erau ca niște parcuri miniaturale, pe jumătate uitate: mici fâșii de teren dotate cu bănci metalice și cu ecrane care imitau ferestrele. Spațiile acestea minuscule existau doar în locurile în care arhitecții Turnului nu știuseră cum să le folosească. Ecranul acelei Cutii era programat să înfățișeze un răsărit spectaculos pe cerul newyorkez, deși, bineînțeles, se aflau aproape de centrul Turnului. Ferestrele adevărate, cu priveliști reale, erau departe. Teoretic, Cutiile-cu-Priveliște erau spații publice, deși prea mici pentru a fi de vreun

real folos. De cele mai multe ori, erau doar ascunzători în care adolescenții se duceau să fumeze sau să se pipăie.

Rylin și Lux se așezară pe banca liberă, cu ochii la răsăritul ciudat și fals, în culori țipătoare.

— Aproape că uitasem de ea, zise Rylin și-i întinse sacoșa de cumpărături.

Lux zâmbi reticent la vederea conținutului.

— Ai luat câte una din fiecare aromă?

În sacoșă se afla o gamă impresionantă de Popper Chips: cu multă brânză Cheddar, caramel sărat, lămâie verde și coriandru, chiar și cu banane picante. În trecut, ea și Lux treceau mereu pe lângă magazinul cu delicatese și se întrebau ce gust aveau, dar niciodată nu-și permiseseră să cumpere nici măcar o pungă.

— Din toate douăsprezece. O masă echilibrată, nu? spuse Rylin și oftă. Îmi cer scuze că am fost o prietenă îngrozitoare în ultima vreme.

— *Mi-a fost dor de tine,* zise Lux, mai puțin supărată, și desfăcu punga de chipsuri cu caramel sărat. Simt că te-am pierdut încă de când ai început să lucrezi pentru tipul ăla bogat.

Iar asta se întâmplase pentru că Rylin se cuplase cu el și nu spusese nimănui, gândi ea plină de vinovăție.

— Ți-am ascuns ceva despre Cord, recunoscu Rylin, iar inima îi bătea cu putere. N-am vrut să mă judeci. Nu-i tocmai ceva de care mă mândresc.

Lux îi întinse în tăcere punga enormă și Rylin luă o mână de chipsuri cu multă brânză Cheddar. Chipsurile i se sfărâmau delicios pe limbă. Brusc, se simțea foarte departe de hologramele schimbătoare, de MarsAqua și de fructele exotice vândute în cantina de la etajul superior. Ce se întâmpla acolo, în acel moment, era mult mai real.

Rylin îi povesti totul de la început, spunându-i cum se îndrăgostise de Cord când lucra pentru el; cum încercase să se despartă de Hiral, dar acesta fusese arestat și apoi o obligase să-i vândă drogurile, ca să poată ieși din închisoare pe cauțiune; cum avusese o relație cu Cord în timp ce Hiral încă era iubitul ei – deși ea își dorea să nu fi fost –, iar fratele mai mare al lui Cord aflase de relația lor și o forțase să se despartă de Cord, să-i spună că-l folosise pentru bani.

Înainte ca Rylin să termine de povestit, mâncaseră aproape toate chipsurile.

— Îmi pare rău. N-am vrut să te rețin atât de mult, spuse Rylin.

— N-am știut nimic din toate astea, Ry.

Lux se aplecă înainte și bretonul tuns asimetric îi acoperi fruntea. Lumina ecranului îi strălucea în ochi, făcându-i pupilele să pară foarte întunecate.

— Mă refer mai ales la Hiral și la V. Au mai multe probleme decât am crezut. Iar felul în care s-au purtat cu tine nu e OK.

Scutură furioasă din cap și-și șterse mâinile pe pantaloni, pătându-i cu pudră roz-portocalie-albastră.

— Arată-mi o fotografie cu puștiul Anderton, ceru ea, schimbând subiectul.

Rylin accesă linkul spre profilul lui Cord și-i dădu tableta lui Lux, care trase adânc aer în piept, surprinsă.

— La naiba, Ry! Tipul e sexy! Nu cumva angajează altă menajeră? Poate-i trimit CV-ul *meu*, spuse ea, și o împinse ușor pe Rylin, în joacă.

Lux chicoti și tensiunea dintre ele se risipise. Rylin se simțea mult mai ușoară, ca și când ar fi fost unul dintre baloanele alea de ploaie pe care le țineau legate de pământ și apoi le lăsau să zboare.

— Ia zi, ce mai e nou? Acum, că faci parte din înalta societate, nu și-a dat seama că te vrea înapoi?

— Nu fac parte din înalta societate, protestă Rylin și Lux râse.

— Ai dreptate. Un bogătaș care se respectă nu s-ar lăsa nici în ruptul capului văzut într-o Cutie-cu-Priveliște murdară, unde se giugiulește lumea, și mâncând Popper Chips cât pentru o săptămână.

Încă nu terminase cu întrebările despre Cord.

— Totuși, Ry, nu vei afla niciodată adevărul, dacă nu întrebi. De ce nu ai făcut-o?

Lux avea dreptate. Trebuia să înceteze să-și dea cu presupusul despre sentimentele lui Cord față de ea și *să acționeze.* Se gândi la ce îi spusese Leda în după-amiaza aceea, despre petrecere, și zâmbi.

— Ai dreptate, recunoscu ea și-și scoase tableta, pronunțând o propoziție pe care nu crezuse că avea să o rostească vreodată. „Apel către Leda Cole”.

— Să iei notițe. Și să fii atent. Suntem foarte mândri de tine, spuse tatăl lui Watt, Rashid, dându-i fiului său o palmă zdravănă pe spate.

— Să ne suni dacă ai nevoie de ceva.

Mama lui Watt, Shirin, îi strânse la gât fularul pe care insistase să îl poarte. Era un gest inutil, de vreme ce temperatura din Turn era controlată, dar Watt știa că femeia pur și simplu încerca să nu plângă. Apoi îl cuprinse pe Watt într-o îmbrățișare, iar vocea i se frânse.

— Te iubim foarte mult.

Watt încerca să ignore sentimentul de vinovăție care fierbea în el din cauza acelui rămas-bun. Părinții lui credeau că pleca la Universitatea Albany, pentru un weekend. Se gândise să le spună că avea să meargă acasă la Derrick. Apelase la această minciună când o însoțise pe Leda la centrul de reabilitare, dar scăpase ca prin urechile acului și nu voia să mai riște.

Soții Bakradi se bucuraseră nespus de mult de „vestea” pe care le-o dăduse fiul lor. Erau atât de îngrijorați în privința obsesiei lui pentru MIT – se temeau că era posibil să nu fie acceptat acolo, că respingerea l-ar fi devastat și, mai rău, că nu ar fi avut alte opțiuni, de rezervă. Pe deasupra, de vreme ce Albany era o universitate de stat, ar fi avut de plătit o taxă de școlarizare acceptabilă. Erau prea bucuroși ca să-i pună vestea la îndoială sau să-i ceară vreo dovadă. Watt se simțea îngrozitor, dar nu avea de ales. Cu siguranță nu i-ar fi încântat ideea plecării lui în Dubai, împreună cu o fată de la etajele superioare. Le spusese deja că Leda era o colegă de clasă de-a lui și ar fi trebuit să le explice de ce le turnase minciuna asta.

Dacă nu ar fi avut-o pe Nadia, Watt nu știa cum ar fi putut ține socoteala tuturor secretelor, jumătăților de adevăr și minciunilor.

Zahra și Amir dădură buzna în hol, țipând și râzând zgomotos. Părul și hainele în dezordine fluturau în urma lor. Watt se aplecă să-i îmbrățișeze pe amândoi. Apoi, cu un ultim rămas-bun murmurat, ieși pe ușă trăgând după el valiza simplă a lui Rashid

– aceeași pe care o împrumutase pentru weekendul petrecut la centrul de reabilitare.

Coti pe bulevardul principal și aproape că se ciocni de Cynthia, care se îndrepta spre strada lui Watt, purtând pe umăr sacoșa ei enormă pentru școală. Deodată, cu o senzație ciudată în stomac, Watt își aminti că el, Cynthia și Derrick stabiliseră să studieze împreună în acea zi.

— Cyn, am uitat complet.

Nadia, de ce nu mi-ai adus aminte?

Principalul scop de a avea un computer cuantic în creierul tău este să fii cu un pas înaintea altora, nu în urma lor.

Scuze, spuse Nadia, dar nu părea să regrete. Watt se întrebă dacă nu cumva computerul intervenea intenționat. Excursia în Dubai nu o entuziasmase, deși Watt nu știa de ce.

Îi zâmbi Cynthiei cât de fermecător putu, afișând surâsul care îl scăpase de pedepse la școală, de temele pentru acasă și de furia mamei sale. Dar cu Cynthia nu prea funcționa.

— De fapt, plec din oraș, adăugă Watt. Îmi pare foarte rău că am uitat să-ți spun.

— Pleci din oraș? repetă fata, accentuând sarcastic cuvintele, iar Watt se crispă la auzul lor.

El și Cynthia nu erau genul de oameni care „pleacă din oraș” așa, întâmplător, și amândoi o știau.

— Unde te duci? întrebă ea.

Watt nu îndrăznea să o mintă, așa cum făcea cu propriii părinți.

— În Dubai, recunoscu el.

— Cu Leda.

Nu era o întrebare. El dădu aprobator din cap.

Pe lângă ei trecură câțiva puști zgomotoși și zurbagii. Prietena lui îl apucă de umeri și îl trase deoparte, spre un local pe jumătate farmacie, pe jumătate McBurger King. Watt auzea robotul care se ocupa de preluarea comenzilor pentru acasă; întreba un client dacă dorea și cartofi prăjiți.

— Ce naiba, Watt! se răsti ea.

Furia ei scăpăra, destrămând calmul obișnuit al fetei. Ochii îi erau mari, iar obrajii – roșii. Cu surprindere, pentru prima dată în viața lui, Watt realiză că Cynthia era chiar drăguță. De ce nu observase mai devreme?

— E o poveste lungă, începu el, dar Cynthia îi tăie vorba.

— De câteva săptămâni te porți ciudat, ieri Leda te-a luat de la școală, iar acum mergeți împreună în Dubai? Ce se întâmplă între voi doi?

— Ți-am mai spus că mă are la mână, zise Watt nerăbdător.

Însă știa că era mai mult decât atât. Se gândea cum în acea dimineață Leda stătuse în patul lui, sprijinită într-un cot, privindu-l de sus, cu părul lung și despletit curgându-i pe umeri. *Orice s-ar întâmpla între noi, e doar atracție fizică,* își spuse el ferm. Dorința lui era aceeași: să o convingă să aibă încredere în el îndeajuns încât să-i mărturisească adevărul despre cele întâmplate pe acoperiș, ca să poată scăpa definitiv de ea. Și chiar făcea progrese în direcția asta. Destul de curând, totul urma să se termine, iar el nu ar mai fi fost nevoit să-și petreacă timpul cu Leda. Dacă voia, putea să o trimită la închisoare.

Din senin, își aminti cum vorbise fata în dimineața aceea, speranța din glasul ei când îl invitase în Dubai. Alungă amintirea nepoftită.

— Cu ce te are la mână? ceru Cynthia să afle. Nu poate fi *chiar atât* de grav.

— E complicat.

— Orice-ar fi, o să te ajut. Doar suntem doi dintre cei mai inteligenți oameni pe care îi cunosc! Nu crezi că, împreună, putem s-o învingem pe Leda Cole?

— Cynthia, nu-i vorba de asta, doar că... Nu vreau să te implic.

Cynthia oftă. Mici reclame holografice pentru Happy Meal tot apăreau în spatele ei, iar lui Watt îi venea să râdă.

— Nu pricepi că sunt deja implicată, fie că-ți place, fie că nu? Watt, nu pot să te ajut dacă nu mă lași! exclamă ea. Și m-am săturat. Nu mai apuc să te văd. Ești tot timpul cu Leda.

— Ți-am spus, e complicat, repetă Watt, ca un disc stricat.

Cynthia făcu un pas înainte și, deodată, Watt știu că prietenia lor ajunsese la o răscruce.

— O placi, nu-i așa? întrebă ea.

— Nu, zise el repede.

— Dacă nu o placi, atunci nu pleca în Dubai.

Tot trupul fetei era încordat.

— Stai departe de ea. Rămâi cu mine.

Ultima propoziție fusese rostită aproape în șoaptă, însă înțelesul îi era clar lui Watt. Într-un fel, se aștepta de ceva

vreme să se întâmple așa ceva, însă nu se gândise ce să spună în situația asta. Rămase pe loc, uitându-se la prietena lui: o fată genială, fascinantă și remarcabilă, care trăia în aceeași lume ca a lui și îl cunoștea bine. Părinților să-i le-ar fi plăcut să fie iubita lui. Și totuși nu știa ce să zică.

— Cynthia…, începu încurcat.

Poate din cauză că se săturase să aștepte sau poate pentru că nu voia să audă ce avea el de spus, fata se ridică pe vârfuri și îl sărută.

Watt se trezi că o sărută și el. Era surprins de această nouă Cynthia, care îl îmbrățișa atât de strâns și-l săruta pasional.

— Deci? întrebă ea după ce se retrase.

Părea vulnerabilă, speriată, familiară și totodată străină. Watt scutură din cap. Ar fi vrut să-i spună un milion de lucruri, dar nu știa care era cel corect. Simțea că nu mai știa nimic.

— Îmi pare rău. Trebuie să plec.

— Nu *trebuie* să faci nimic, îi zise Cynthia. Dacă pleci acum, o alegi pe ea.

— Nu-i corect. Nu am de ales, se răsti el și se îndepărtă ca un laș, ca să nu vadă durerea din privirea Cynthiei.

Și totuși se întreba dacă nu cumva fata avea dreptate.

CALLIOPE

Calliope se sprijini de măsuța de toaletă plină de baghete de înfrumusețare din argint strălucitor, pudre-spray și o nouă mănușă pentru manichiură – toate aranjate cu atenție, în fața ei, asemenea unor arme lustruite și pregătite pentru bătălie. Propriile instrumente mortale, care o făceau să fie periculos de frumoasă.

— Ești gata? strigă mama ei din cealaltă cameră a apartamentului.

Pe Calliope nu o luase prin surprindere faptul că, până la urmă, mama sa hotărâse să vină la petrecerea de inaugurare a Oglinzilor. Ca și fiica ei, avea o slăbiciune incurabilă pentru tot ce e strălucitor, scânteietor și extravagant. Iar seara promitea să fie exact așa. Elise și Calliope se purtaseră vesel și normal toată săptămâna, dar Calliope simțea că rămăsese ceva nerezolvat. De când se certaseră, relația dintre ele era ciudată.

Totuși iată-le acolo, într-un apartament pe care Nadav îl închiriase pentru ele în Fanaa, superbul hotel de lux aflat în jumătatea întunecată a Oglinzilor. Camerele familiei Fuller erau în celălalt turn, dar Calliope insistase să stea acolo; să spună că locuia în partea întunecată avea ceva seducător, aproape interzis.

Fata aruncă o privire pereților acoperiți în întregime de ecrane-oglindă. Bineînțeles, Calliope ar fi putut să le facă opace, dar le lăsase să lumineze, bucurându-se să-și vadă reflexiile mișcându-se grațios prin cameră.

— Sunt gata. Atlas ar trebui să ajungă din clipă în clipă, răspunse Calliope.

Ca gazdă a petrecerii, băiatul trebuia să coboare mai devreme.

Întreaga zi fusese un lung omagiu adus exceselor și plăcerii. Calliope călătorise cu avionul privat al soților Fuller, care nu era tocmai privat, având în vedere că zeci de persoane fuseseră invitate la bord. Toate se plimbaseră prin avion, stând de vorbă și ciocnind pahare cu șampanie, ca și când zborul în sine ar fi

fost o mare petrecere, un preludiu firesc pentru noaptea ce urma. Poate că aceasta fusese intenția încă de la bun început.

Elise se sprijini de tocul ușii, etalându-și rochia albă, delicată, care o făcea să semene – în mod intenționat – cu o mireasă.

— Ce părere ai?

— E uimitoare. Și mie cum îmi stă?

Calliope se răsuci în loc, ca un fotomodel. Părul îi era prins într-un coc care îi scotea în evidență gâtul fermecător de lung. Rochia neagră și sclipitoare i se mula pe trup. Îi plăcea senzația pe care i-o dădea mătasea pe pielea goală: ca o șoaptă seducătoare, asigurându-o că e tânără, frumoasă și extraordinară.

Elise se apropie și-i cuprinse mâinile într-ale ei.

— Doar știi că arăți uluitor. Să ai o seară incredibilă, dragă! Meriți.

Vocea îi era plină de un sentimentalism nefiresc pentru ea și îi zâmbea ciudat Calliopei, ca și când încerca să ia o anumită hotărâre.

— Îl placi pe băiat, așa-i? Nu te prefaci, ca să-l păcălești, ci e adevărat.

Calliope fu luată prin surprindere.

— Îmi place de el, răspunse ea, luptându-se cu vinovăția pe care o simțea la gândul de a fura de la Atlas în acea seară.

Era un om bun, deși, indiscutabil, cam chinuit și derutat.

— Nu-ți face griji, n-am de gând să fug cu el, adăugă fata, în glumă.

Elise nu râse.

— Și îți place la New York?

Calliope se răsuci către oglindă, prefăcându-se că se mai dă odată cu ruj, evitând să privească direct în ochii mamei sale. E mai ușor să-i minți pe ceilalți dacă nu te uiți în ochii lor.

— A fost distractiv la New York, dar e vremea să plecăm. Mă bucur că o să avem o ieșire spectaculoasă, spuse ferm Calliope, încercând să ignore faptul că inima i se strângea la gândul plecării.

Mama îi întâlni ochii în oglindă, iar Calliope zâmbi reflexiei.

În ușă se auzi o bătaie.

— Probabil că e Atlas, spuse Calliope.

— Distracție plăcută! Să nu faci nimic din ce nu aș face eu!

— Cu alte cuvinte, să-mi fac de cap? strigă Calliope și deschise ușa.

Atlas purta un smoching negru, simplu, arătând mai elegant și mai matur decât îl văzuse Calliope vreodată. Se tunsese, dar își lăsase o umbră de barbă.

— Arăți uimitor, o lăudă băiatul.

Atlas îi întinse un braț, ca să o conducă pe hol.

— Și tu arăți bine, îl complimentă ea.

El zâmbi, dezvăluindu-și gropița dintr-un colț al gurii.

— Mulțumesc că mă însoțești în seara asta, Callie.

Pășeau pe un hol la capătul căruia era o fereastră cu vedere directă spre turnul luminat. Departe, sub ei, apele canalului se zbuciumau.

— Te superi dacă trecem mai întâi pe la ai mei? întrebă el. Vor să ne întâlnim în apartamentul lor și să plecăm împreună la petrecere.

— Bine.

Părinții lui Atlas nu fuseseră în avion, în timpul zborului spre Dubai. Veniseră cu câteva zile înainte, ca să pună totul la punct. Calliope era curioasă să-i întâlnească, în sfârșit, pe celebrii soți Fuller.

Se aștepta ca Atlas să se îndrepte spre un lift; în schimb, băiatul înaintă spre fereastră și schiță un cerc pe suprafața ei. Sticla flexibilă se mișcă imediat, proiectând un tunel pe cerul liber cu tot atâta ușurință de parcă ar fi aruncat un fascicul de lumină.

Calliope amuți de uimire. Se întreba dacă tunelul era o hologramă, un fel de joc de realitate virtuală, dar chipul plin de mândrie al lui Atlas îi confirmă că tunelul era real.

— Eterium, îi explică el.

Calliope auzise despre materialul acela programabil, care folosea inducția liniară și plasa de carbon pentru a construi și deconstrui rapid structuri pentru armată – de obicei, poduri la cerere, necesare doar pentru câteva minute odată.

— Am înțeles, răspunse ea aproape nepăsător, ca și când ar fi văzut de zeci de ori poduri construite instantaneu și nu se mai lăsa impresionată.

— Noi am primit prima licență pentru civili. Crede-mă, nu a fost ușor s-o obținem.

Atlas părea mândru. Calliope își dădu seama că, de fapt, el trăsese toate sforile și pusese lucrurile în mișcare.

— Chiar mă întrebam ce faci toată ziua la birou, îl tachină fata, cu toate că și ea se simțea neobișnuit de mândră de el.

Păși îndrăzneț înainte. Tocurile ei ascuțite atinseră ferm podeaua și își impuse să nu se uite în jos, la stratul subțire de material care îi separa încălțămintea de firmă de hăul de dedesubt. Poate că, dacă privea prea mult în jos, avea să fie cuprinsă de vertigo.

— Nu ți-e teamă, remarcă Atlas aprobator.

Calliope se întoarse și-i aruncă o privire peste umăr. Expresia îi era aproape o provocare.

— Nu mă tem de nimic.

Când ajunseră în partea cealaltă și tunelul dispăru, Calliope simți un mic fior de adrenalină. Traversarea cerului printr-un tunel temporar părea a fi de bun augur, ca și când în seara aceea totul avea să se întâmple așa cum își dorea ea.

Ajunseră în fața apartamentului de lux al familiei Fuller și ușa se deschise. Tatăl lui Atlas aștepta de partea cealaltă.

— Tu ești Calliope, nu? Mă cheamă Pierson Fuller, zise el cu un zâmbet fermecător și îi strânse mâna.

— Îmi pare bine să vă cunosc.

Calliope se întreba ce le spusese Atlas despre ea. Dacă făcea cunoștință cu părinții lui, însemna că ei doi ieșiseră la o întâlnire romantică?

Probabil că asta depindea de locul în care avea să rămână peste noapte.

Fata îl urmă pe domnul Fuller în camera de zi. Ecranele tactile și strălucitoare fuseseră mascate cu grijă în spatele mobilierului sculptat și al pernelor de pluș. Candelabrul de cristal le scălda într-o lumină dulce. Totul era decorat în nuanțe de alb și crem. Pe fundalul acesta, petele negre – smochingul lui Atlas, cel al tatălui său și, bineînțeles, rochia Calliopei, de un negru profund – ieșeau în evidență ca niște semne de exclamare.

O femeie, probabil mama lui Atlas, ieși din dormitor, strălucind într-o rochie din tul de culoarea alabastrului, acoperită de cristale Swarovski.

— Ce pereche de cercei să aleg?

Adresase întrebarea tuturor, întinzând mâinile în care ținea două cutii îmbrăcate în catifea neagră. Într-una se afla o

pereche de cercei cu diamante incolore, în formă de pară, iar în cealaltă, o pereche cu diamante roz. Pietrele prețioase păreau să ardă pe catifeaua neagră. Un foc mocnea în interiorul lor, răspândind în jur mii de scântei minuscule.

Calliope rămase fără suflare și încercă să facă poze pe ascuns. Ce n-ar fi dat mama ei să vadă cerceii aceștia! Calliope nu se afla pentru prima dată în prezența bogăției excesive și, cu toate acestea, tot ce văzuse în ultimii ani părea deodată de prost gust. Oamenii ăștia *respirau* bani, în loc de aer. Fiecare gest pe care îl schițau le confirma bogăția.

Se întrebă ce ar fi făcut ei dacă ar fi aflat vreodată adevăratul motiv pentru care ea și mama ei se aflau acolo. Strânse poșeta atât de puternic, încât încheieturile degetelor îi trosniră. Știa răspunsul: ar fi distrus-o cu aceeași eleganță nemiloasă care le caracteriza viața.

Doamna Fuller aruncă o privire prin cameră, apoi lăsă cutiile deoparte când observă prezența Calliopei.

— Calliope, draga mea! Sunt Elizabeth Fuller. Ce încântare să te cunosc!

— Vă mulțumesc foarte mult pentru invitație, spuse Calliope.

Doamna Fuller zâmbi și dădu aprobator din cap.

— Unde-i Avery? își întrebă ea soțul și fiul.

Domnul Fuller se mută pe canapea și se lăsă pe spate, picior peste picior.

— Cine știe? rosti el gânditor, fără să pară îngrijorat.

Atlas era ciudat de tăcut.

— *Tu* pe care crezi că ar trebui să-i port? continuă doamna Fuller, întorcându-se la masa de un alb scânteietor pe care așezase cele două cutii cu cerceii neprețuiți.

După un moment, Calliope își dădu seama că întrebarea îi fusese adresată ei. Brusc, își simți gura uscată. Se tot uita la pietrele incredibile, al căror loc era, probabil, într-un muzeu, nu la urechile unei bogătașe din înalta societate.

— Pe cei incolori, decise ea în cele din urmă. Cei roz sunt puțin cam exagerați pentru rochia dumneavoastră.

Doamna Fuller își întoarse chipul machiat simplu, dar cu deosebită pricepere, studiindu-și reflexia într-o oglindă care apăruse de nicăieri.

— Ai dreptate, încuviință ea. Dar cineva ar trebui să-i poarte pe cei roz. Altfel, ar fi păcat.

Nici în cele mai fanteziste visuri Calliope nu ar fi putut anticipa ceea ce urmă. Spre șocul ei total, doamna Fuller îi întinse *ei* cerceii.

— Vrei să-i probezi, Calliope?

Fata deschise gura, dar nu scoase niciun sunet.

— Ah, nu știu, se bâlbâi ea în cele din urmă.

Aproape că auzea vocea mamei sale în urechi, poruncindu-i să nu mai tragă de timp și să ia blestemații de cercei. Fusese prea surprinsă ca să reacționeze potrivit.

Doamna Fuller zâmbi.

— Ar arăta uimitor cu părul tău. Știi, noi, brunetele, ar trebui să purtăm pietre de culoarea asta.

Îi făcu semn cu ochiul, complice, de parcă ea și Calliope ar fi fost aliate împotriva unei armate de blonde care furau diamante, pe urmă lăsă cerceii să cadă în palma fetei ca și când ar fi fost două bomboane de ciocolată.

Nu putea fi adevărat. Oamenii nu se poartă așa de bunăvoie, pe neașteptate. Calliope se gândi la toate împrejurările în care primise în dar obiecte scumpe, întotdeauna de la băieți care încercau să se culce cu ea și abia după multă muncă de convingere și manipulare, după aluzii și prefăcătorie înfiorător de abilă. Iar acum mama lui Atlas îi oferea cele mai scumpe și rafinate obiecte pe care Calliope le văzuse vreodată, fără să fie împinsă de la spate.

Calliope nu înțelegea. O cunoscuse pe Elizabeth Fuller cu doar cinci minute în urmă. Poate că modul în care o percepea Atlas era suficient pentru a câștiga încrederea doamnei Fuller, se gândi ea neliniștită. Sau poate că soții Fuller chiar erau oameni de treabă.

Mintea îi zbură la chelnerița de la Nuage, la bătrânul din India, la bietul Tomisen – prietenul lui Brice –, care o adora, de la care luase un „împrumut” și plecase fără să se uite în urmă. Toți avuseseră încredere în ea, iar Calliope îi trădase. Poate că și ei fuseseră, într-adevăr, oameni de treabă. Calliope nu avea de unde să știe, pentru că niciodată nu rămânea prin preajmă destul de mult ca să afle.

Simțea rușinea urcându-i în gât asemenea unui obstacol oribil și sufocant, ca atunci când încercase să înghită unul dintre inelele doamnei Houghton și aproape că se înecase. *Ce naiba ai făcut*? țipase mama ei, zgâlțâind copila de șase ani.

Când o parte importantă a viziunii sale despre lume începu să se prăbușească, fata se întrebă ce naiba *făcuse* ea în toți acești ani. Parcă s-ar fi privit din exterior, prin lentilele de contact ale unei alte persoane. O amețea.

Cu mișcări mecanice, își scoase cerceii mici și-și puse spectaculoșii cercei cu diamante roz.

— Sunt frumoși. Mulțumesc, șopti ea aplecându-se spre oglindă.

Pietrele radiau pe rotunjimea fină a obrazului fetei. Și-i dorea și se ura pentru că îi primise și pentru că nu putea să-și ia ochii de la ei.

Cineva sună la ușă, iar pentru moment toți uitară de Calliope. Brusc, o mare de oameni intră în cameră. Zumzetul vocilor crescu. Toți râdeau, făcându-și complimente și salutându-se.

— „Mesaj către mama”, șopti Calliope, dându-se la o parte, și închise ochii ca să nu o cuprindă amețeala când compuse mesajul. „Mamă, n-o să ghicești niciodată ce port”.

Să-l lase baltă pe Nadav! Trebuiau să plece în toiul petrecerii, să ia un avion spre America de Sud. Cerceii aceștia aveau să le asigure traiul pentru cel puțin câțiva ani.

Nu reuși să termine fraza. Calliope știa că aceasta era șansa ei, o ocazie care se ivește o singură dată în viață. Și totuși se blocase, ca o începătoare.

— Callie, zise Atlas făcându-și loc spre ea, iar Calliope suspină ușurată.

Avea să trimită mesajul mai târziu.

— Câțiva dintre prietenii mei sunt aici. Mi-ar plăcea să-i cunoști.

Băiatul dădu din cap spre holul de la intrare, care se aglomera din ce în ce mai mult, plin de adolescenți și de adulți în smochinguri perfect călcate și în rochii elegante, albe sau negre. Calliopei îi plăcuseră dintotdeauna astfel de momente strălucitoare, pline de farmec, când banii îndulceau toate asperitățile. Dar în clipa aceea, uitându-se la toți oamenii adunați în apartamentul soților Fuller, se simțea ciudat de nefericită. Aceștia nu erau prietenii ei. Era străină de bârfele și râsetele lor. În plus, cu siguranță băiatul de lângă ea nu era iubitul ei. Pur și simplu împrumuta toată scena aceea, tot așa cum împrumutase cerceii cu diamante roz.

De data aceasta, înțelese că momentul răfuielii avea să fie dureros.

— Bineînțeles, îi spuse ea lui Atlas, cu un zâmbet forțat. Condu-mă într-acolo!

Își dădu ușor capul pe spate, simțind povara grea a cerceilor pe care nu mai dorea să-i fure. Voia să-și îngăduie această fantezie încă puțin: să pretindă că era o fată obișnuită, la o petrecere, alături de un băiat drăguț, în smoching.

WATT

Cu uimire nedisimulată, Watt se uita cu atenție la petrecăreții care se învârteau și roiau sălbatic în jurul lui.

Parchetul în pătrate albe și negre al ringului de dans se întindea de ambele părți ale canalului, amintindu-i lui Watt de o tablă de șah strălucitoare. În urechi îi răsunau supărător o sută de limbi. Vorbeau prea mulți oameni, în același timp, ca Nadia să poată traduce totul. Deasupra lui se înălțau cele două turnuri imense ale Oglinzilor, ridicându-se în întuneric spre noi înălțimi amețitoare.

Pentru prima dată, Watt simțea că înțelege, în sfârșit, numele clădirilor: era ca un oraș de vis, plin de oglinzi și de reflexii. Cele mai mici detalii ale unui turn – toate boltele, toate pătratele de sticlă strălucitoare, curbele balustradelor balcoanelor – fuseseră dublate cu iscusință pe partea cealaltă, în carbonit de alabastru sau în niozoton negru și neted. Până și mișcările chelnerilor păreau coregrafiate așa încât să se oglindească dincolo de canal.

Oriunde se uita Watt, vedea femei în rochii albe sau negre și bărbați în smochinguri de lux. Nu exista nicio pată de culoare, nici măcar roșul aprins al unei cireșe, la bar. Efectul era izbitor, ca al unei opere de artă. Ca și cum Watt ar fi pătruns într-una dintre acele holograme bidimensionale unde totul era redat în nuanțe de gri.

Nadia, ce crezi că a vrut să spună Cynthia, mai devreme? Nu se putea împiedica să își aducă aminte cum îl rugase să nu plece și cum îl sărutase. Ce avea să facă el când o revedea? O neliniște febrilă îl cuprinse la gândul acesta. Sentimentul de vină și nedumerirea îl tulburau.

— Știi ce a vrut să spună, răspunse Nadia, șoptindu-i în urechi.

Brusc, Watt deveni atent. Tonul Nadiei părea acuzator.

Am greșit cu ceva?

— Nu știu decât că situația s-a schimbat și că îmi este din ce în ce mai greu să anticipez ce va urma.

Fetele sunt mereu complicate, gândi el, ușor nemulțumit.

— Oamenii nu sunt roboți, Watt. Nu sunt previzibili și greșesc mult mai ușor.

Cu siguranță.

Cynthia îi spusese că faptele sunt mai importante decât cuvintele, dar ce însemna asta, când acțiunile lui Watt erau reactive, nu proactive? De foarte multă vreme nu mai simțise că deține controlul și, brusc, se întrebă dacă era din vina lui.

Mai devreme, se întâlnise cu Leda în aeroport, pregătit să o vadă furioasă și uneltind. Zburau cu avionul familiei lui Avery și Watt presupunea că din cauza asta Leda avea să se simtă încordată. Însă fata fusese atât de relaxată, încât nici măcar nu îi reproșase întârzierea. Pur și simplu se întorsese spre Watt și îi spusese că zborul durează cinci ore, întrebându-l ce film voia să vadă. Când își tot atinsese mâna de a lui, pe cotieră, Watt nu spusese nimic, dar nici nu-și îndepărtase mâna.

Pe toată durata zborului, nu prea o văzuseră pe Avery – pe nimeni altcineva, de fapt –, dar asta nu îl deranja pe Watt.

Nadia, *crezi că Leda are încredere în mine*?

— Spre deosebire de stările tale emoționale, mi-e greu să le estimez pe ale ei, îi răspunse Nadia. Orice aș spune despre sentimentele Ledei ar fi pure speculații. Mi-e mai ușor să urmăresc starea ta de spirit pentru că în cazul tău am date de ani de zile. De exemplu, așa am aflat că îți place de Leda.

Era ultimul lucru pe care se aștepta să-l audă de la ea.

Ba nu!

Leda îl drogase, îl manipulase, îl șantajase și, doar pentru că-l făcuse să râdă de câteva ori – doar pentru că era distractiv să o sărute –, nu însemna că Watt o plăcea.

— Dovezile arată contrariul. Când ești cu ea, manifești toate semnele fizice caracteristice atracției: puls accelerat, voce mai gravă și, apoi, bineînțeles, mai e și…

Asta nu contează, gândi el furios, întrerupând-o.

Vârtejuri de scântei zburară în noapte, dintr-o imensă sculptură de foc.

După cum ai zis și tu, sunt doar date. În plus, atracția fizică nu are nimic de-a face cu afecțiunea.

— Îi oglindești mișcările și gesturile. Sângele năvălește la suprafața corpului tău când ești în apropierea ei – un fapt pe care mai mult de jumătate din studii l-au pus în legătură cu

formarea legăturilor emoționale, continuă Nadia, fără milă. În plus, mă tot întrebi despre ea, lucru care…

Nu înțelegi! se răsti el. *Cum poți să înțelegi ceva ce nici măcar nu simți*?

Nadia amuți.

— Watt!

Leda apăru lângă el, arătând uimitor într-o rochie albă, în stil grecesc antic.

— Te-am căutat. Calliope e aici.

Watt se uită în direcția indicată de Leda. Atlas era acolo, împreună cu fata pe care o văzuse în fotografii. Părea zveltă, bronzată și fără scrupule. Părul brunet i se revărsa pe umerii aurii, rochia neagră îi strălucea pe trup. Revelația era neîndurătoare.

— O spionezi pe Calliope pentru că e cu Atlas? întrebă Watt încet.

Iar Atlas și Avery? Oare el, Watt, era doar de umplutură, unul cu care să-și omoare Leda timpul, o distracție neînsemnată, când de fapt ea încercase, de la bun început, să pună mâna pe tipul pe care îl dorea cu adevărat?

— Da, normal, răspunse ea nerăbdătoare.

Pe Watt îl uimi propria furie. Ei bine, atunci nici Leda nu însemnase nimic pentru el.

— Avery suferă din cauza asta, continuă Leda pe un ton bizar – vocea ei sugera dorința îndârjită de a-și proteja prietena, grija față de Avery –, amuțind vacarmul insuportabil din mintea lui.

— Stai așa, spuse el încet. Lasă-mă să mă lămuresc. O spionezi pe Calliope pentru că e cu Atlas, pentru că vrei ca el să fie împreună cu *Avery*?

Leda se strâmbă.

— Știu că totul ți se pare ciudat, dar nu suport s-o văd pe Avery suferind. În plus, dacă fata asta, Calliope, ascunde ceva important, atunci Atlas are dreptul să afle adevărul.

Watt tot nu înțelegea.

— Credeam că tu și Avery nu vorbiți.

Să se bage în certurile dintre fete îl făcea să se simtă prost, dar avea nevoie să știe ce se întâmpla.

Nervoasă, Leda îi făcu semn s-o lase baltă.

— Asta a fost demult. Acum, totul e bine între noi.

Leda rânji.

— Înseamnă că Nadia nu e în cea mai bună formă, dacă nu știai deja chestia asta.

— Dar astăzi, în avion, noi am evitat-o pe Avery. Credeam că…

Leda râse, făcându-l să se simtă și mai prost.

— Avery te evita *pe tine*, Watt, pentru că are impresia că ești supărat pe ea. În plus, m-am gândit că ar fi mai distractiv să stăm doar noi doi, adăugă Leda.

— Aha, izbuti el să îngaime.

Încă încerca să înțeleagă această lume nouă, în care Calliope rivaliza cu Avery pentru Atlas, iar Leda nu avea nimic împotriva relației dintre Avery și Atlas și o interesau sentimentele *lui Watt.* Se întreba cum schimbau aceste informații relația lui cu Leda.

Fata îl strânse mai puternic de braț.

— Cine e cu ea?

Watt ridică din nou privirea spre Calliope, care plecase de lângă Atlas, aproape pe furiș, și se îndreptase spre locul în care o altă femeie stătea la marginea terasei.

Leda le șopti lentilelor să mărească imaginea. Watt nu trebuia să spună nimic, deoarece Nadia i-o adusese deja pe femeie în prim-plan. Semăna cu o versiune ceva mai în vârstă a Calliopei. Nu cu mult mai în vârstă, poate doar trecută de treizeci și cinci de ani. Trăsăturile celor două erau asemănătoare, dar în cazul femeii, mult mai pronunțate din cauza timpului și a cinismului.

— Avery mi-a zis că fata asta, Calliope, locuiește împreună cu mama ei, îi explică Leda. Ea trebuie să fie, nu?

Se uitară unul la celălalt, gândindu-se la același lucru simultan.

— Watt… Poate Nadia să inițieze o recunoaștere facială a mamei? întrebă Leda.

Deja am inițiat-o, răspunse Nadia, încă iritată. Trecuse de la voce la text, afișând cuvintele pentru Watt ca și când ar fi fost un mesaj recepționat.

Îmi pare foarte rău.

E în regulă. După cum ai subliniat, cu atâta eleganță, eu nu am sentimente pe care să le poți răni.

Watt știa că Nadia spunea adevărul, și totuși se simțea inexplicabil de trist.

O urmări pe Calliope stând de vorbă cu mama ei. La început, expresiile lor fuseseră tensionate; gesturile – rigide și puține,

pline de înțeles. Apoi mama Calliopei spuse ceva, iar fata zâmbi nesigură.

Nadia, auzi ce vorbesc?

Nadia îi trimise transcrierea conversației, fără niciun comentariu din partea ei. Când o citi, Watt ridică surprins din sprâncene.

— Leda, o atenționă el.

Dar fata, nerăbdătoare, îi zise să tacă.

— Ascult! Citit-pe-buze, adăugă ea, drept răspuns la privirea lui întrebătoare.

Citit-pe-buze era o opțiune destinată persoanelor cu deficiențe de auz. Watt se întrebă de ce nu-i trecuse niciodată prin gând să o folosească pentru a „trage cu urechea”.

Nu știa dacă era cazul să fie impresionat sau îngrozit de inteligența Ledei. Se aplecă din nou în față, ca să le urmărească mai atent, și Nadia îi trimise rezultatele recunoașterii faciale a mamei.

— Leda, spuse el răgușit, apucând-o de cot și trăgând-o la o parte, în ciuda protestelor ei. Sigur vrei să vezi asta.

AVERY

Avery stătea în centrul unui grup de oameni, râzând zgomotos la toate glumele. Arăta spectaculos în rochia ei de mireasă ostentativă – și exorbitantă –, pe care și-o cumpărase dintr-un capriciu și o scurtase până la genunchi. Chiar și roboții care ajustau hainele refuzaseră să facă o modificare atât de drastică, așa că Avery alesese opțiunea „foarfece” din meniul baghetei sale de înfrumusețare și tăiase chiar ea rochia, privind cu detașare stranie cum straturile de tul înfoiate, acoperite cu perle mărunte și cristale minuscule, cusute manual, căzuseră la podea. Materialul era atât de gros, încât avusese nevoie de câteva minute de concentrare maximă ca să-l taie pe tot. Simțise că se privea de la distanță. Avery cea obișnuită ar fi deplâns sacrilegiul ciopârțirii unei rochii de lux. Dar apoi Avery cea obișnuită se retrăsese într-un colțișor și rămăsese doar această Avery, nestatornică și extrem de imprevizibilă.

Se tot uita spre Atlas și Calliope, care stăteau cu capetele apropiate, relaxați și zâmbitori. Să-i vadă împreună o durea mai mult decât crezuse că e posibil.

Surprinsă, Risha o apucă de braț. Fata exclamă, iar privirea ei o urmări pe a lui Avery.

— Dumnezeule! Ăia sunt cerceii roz ai mamei tale?

Avery simți uluirea săgetând-o când văzu cerceii emblematici ai mamei sale în urechile Calliopei.

— Așa se pare, zise ea, prefăcându-se plictisită, ca Risha să schimbe subiectul.

În partea opusă a încăperii, Calliope se apleca în față, șoptindu-i ceva lui Atlas. Rochia ei era atât de subțire, încât părea aproape inexistentă. Avery simțea un întuneric născându-se în ea, o întunecime vastă și pustie, ca un lac fără fund. Se întinse ca să-și pipăie tivul neuniform al rochiei. Imperfecțiunea aceea zdrențuită o liniștea.

— Dacă mama ta i-a împrumutat cerceii, înseamnă că relația cu Atlas devine serioasă, sublinie Risha.

— Nu știu și nu-mi pasă.

Avery realiză că scrâșnea din dinți – ceea ce-i provoca o durere surdă în maxilar – și se forță să zâmbească.
— Mă duc să-mi iau ceva de băut, anunță ea.
Se răsuci brusc, fără să o invite pe Risha să i se alăture, și încercă să-și croiască drum spre bar. Dar sigur că Avery Fuller nu avea nevoie să dea din coate prin mulțime, ca o oarecare. Toți se dădeau la o parte instinctiv, ca și când ar fi fost urmărită permanent de lumina unui reflector.
Totul era la fel. Aceleași femei ale căror tocuri țăcăneau familiar se plimbau pe terase, aceiași bărbați discutau cu glas scăzut despre aceleași lucruri ca întotdeauna, iar sprâncenele lor ridicate schițau aceeași expresie de îngrijorare. Lui Avery totul i se părea lipsit de scop și de importanță. După ce călătoriseră jumătate de glob, toți erau blocați în aceleași purtări, implicați în flirturi vechi și plictisite, condamnați la aceleași dezamăgiri.
— Avery! Te-am căutat peste tot!
Leda se grăbea să ajungă la ea, îmbujorată. O hotărâre feroce îi strălucea în privire.
— Iată-mă, spuse Avery.
Se strădui să afișeze cel mai frumos zâmbet al său, dar nu reuși. Leda observă și miji ochii la Avery; era o privire cu înțeles, care-i spunea: „Nu mă păcălești tu pe mine”.
— Trebuie să vorbim între patru ochi, insistă Leda.
O conduse pe Avery înapoi printre invitați, pe sub arcada enormă și aurită care se deschidea într-un complex luxos de locuințe din turnul întunecat. Acolo, câțiva petrecăreți se învârteau în spațiul gol. Totul era prea curat și perfect, având acea strălucire a clădirilor nelocuite. Avery fusese în multe dintre turnurile tatălui său, cât erau încă neocupate, și de fiecare dată i se păruse puțin înfricoșător. Ferestrele goale se căscau în holurile de la intrare ale apartamentelor, ca niște ochi neînsuflețiți.
— Ce se întâmplă? întrebă ea când Leda se opri, în cele din urmă.
Fiindcă se apropiaseră prea mult de unul dintre apartamentele de vânzare, mici anunțuri publicitare apărură pe lentilele lor. Fetele se mutară rapid în mijlocul străzii.
— Am vești despre Calliope.
Leda inspiră adânc și continuă:

— E o escroacă.

— Poftim?

Leda zâmbea periculos și necruțător în timp ce îi explica.

Ceea ce îi povestea prietenei sale părea mai mult ficțiune decât realitate. Era povestea a două femei care lucrau împreună, mamă și fiică, ducând o viață furată, plină de înșelăciuni. Îi spuse lui Avery cum apelau la trucuri ca să se cazeze la hoteluri scumpe, să mănânce și să-și cumpere haine și cum reușeau mereu să dispară înainte să plătească. Îi povesti cum mama Calliopei fusese căsătorită de peste zece ori, golise contul bancar comun după fiecare nuntă și apoi dispăruse; cum ea și fiica ei se mutau constant dintr-un loc în altul, schimbându-și mereu numele, amprentele și retinele, găsind întotdeauna alți oameni de care să profite.

— Doar nu vorbești serios, protestă Avery gâtuit, după ce Leda termină.

Leda își scoase tableta și îi arătă lui Avery fotografiile, dovezile. Calliope, în zeci de fotografii, la diverse școli, sub diverse pseudonime. Mama ei, arestată pentru fraudă în Marrakech, apoi scăpând din închisoare în circumstanțe neobișnuite. Registrul căsătoriilor mamei Calliopei, cu certificate de căsătorie semnate, toate sub nume false.

— Ți-am spus că e ceva în neregulă cu fata asta! exclamă Leda, foarte mândră de sine pentru că descurcase toate ițele. Nu înțelegi? Atlas e următoarea ei țintă!

Avery făcu un pas în spate, clătinându-se pe tocurile roșii, iar anunțurile imobiliare stupide îi invadară iar câmpul vizual. Scutură nervoasă din cap, pentru a le face să dispară.

— Cum de-ai aflat toate astea, dacă își înlocuiesc mereu retinele?

Tot nu îi venea să creadă. Părea straniu, imposibil.

— Prin recunoaștere facială. Nu contează.

Leda flutură ușor din mână, ca să alunge întrebarea lui Avery, și adăugă:

— Ce se întâmplă nu e din vina lui Atlas. O escroacă profesionistă *îl joacă pe degete.*

O mică parte din Avery se minuna de faptul că tocmai Leda o încuraja să-l ierte pe Atlas.

— Nu înțelegi. Am pus definitiv capăt relației.

— De ce? întrebă Leda.

Avery își frecă pantoful de strada nouă de carbonit strălucitor, din noua comunitate perfectă construită de tatăl ei.

— Fiindcă n-am vrut să fug în lume cu el. Ne-am întors acasă separat, fiecare cu altcineva, de la petrecerea subacvatică. Părea pur și simplu imposibil. Nu știu. Nu prea cred că mai avem vreo șansă.

— Păi, nu vei ști niciodată dacă nu încerci, sublinie Leda, cu pragmatism nemilos, și îi aruncă lui Avery o privire curioasă. În plus, chiar dacă nu va mai fi nimic între tine și Atlas, ai de gând s-o lași pe fata asta să-l seducă și să ți-l *fure*? Trebuie să scăpăm de ea!

Avery își mușcă buza de jos. O învălmășeală de emoții o tulburau.

— Pur și simplu… e incredibil.

— Știu.

De afară se auzea o vioară singuratică.

— Ce-ai de gând să faci? întrebă Leda după un moment.

— O să-i smulg din urechi cerceii mamei, spuse Avery, iar Leda răspunse cu un hohot ciudat, gâtuit. După aceea, nu știu.

— Orice ai pune la cale, să-mi spui dacă pot să te ajut.

Leda îi zâmbi și, deodată, se treziră înapoi în timp: doar ele două, în clasa a șaptea, promițându-și că se vor sprijini întotdeauna, plănuind să cucerească lumea.

Avery o cuprinse pe Leda într-o îmbrățișare.

— Mulțumesc. Nu știu cum ai reușit, dar îți mulțumesc, șopti ea.

— Orice pentru tine, Avery. Întotdeauna.

Simțind că prietena ei avea nevoie să petreacă un timp singură, Leda se retrase.

Avery se plimbă o vreme prin orașul-fantomă luxos, cu finisaje costisitoare, cu tavanuri înalte și porți private la fiecare casă. Voia să-și pună în ordine gândurile din mintea ei rănită și dezorientată.

Calliope era o impostoare. Îl luase în vizor pe Atlas încă de la început, probabil din Africa.

Avery se gândi la discuția ei cu Atlas de după petrecerea subacvatică, la momentul în care, în lumina rece a zilei, hotărâseră că era prea greu, că ar trebui să se îndepărteze unul de celălalt. Încercă să-și aducă aminte care dintre ei o spusese

primul. O senzație neplăcută în stomac îi dădea de înțeles că ea pronunțase acele cuvinte.

Și oare nu ea pusese în pericol relația lor, spunându-i lui Atlas că nu puteau să fugă împreună, dar refuzând să-i explice de ce? Gândindu-se la trecut, Avery simțea că se sprijinise prea mult pe Atlas după moartea lui Eris, că tot profitase de fratele ei adoptiv, fără să-l întrebe cum se simțea el. Acest lucru și faptul că se ascundeau mereu – că erau permanent pe muchie de cuțit, trăind cu teama de a fi surprinși de propriii părinți – le subminaseră relația.

Apoi Calliope – sau care naiba o fi fost adevăratul ei nume – își făcuse apariția, cu zâmbetul ei fals și cu vorbe găunoase, și pusese ochii pe Atlas. Chiar credea că putea să intre, pur și simplu, în viața lor, să ia ce dorea și apoi să dispară din oraș? Ticăloasa aia merita să fie pedepsită.

Avery îi ducea lipsa lui Atlas atât de aprig, încât intensitatea trăirii îi strângea pieptul ca-ntr-o gheară. Ridică o mână ca să-și șteargă lacrimile. Nici măcar nu își dăduse seama că plângea.

Ziua în care Atlas îi spusese că o iubește fusese cea mai fericită zi din viața lui Avery, prima în care simțise că trăia cu adevărat. Ca și când până atunci lumea ar fi avut doar nuanțe de alb și negru, la fel ca petrecerea ridicolă de acum, și apoi explodase într-o mie de culori.

Îl iubea pe Atlas și avea să-l iubească mereu. Nu avea de ales. Părea că se născuse iubindu-l. În sinea ei, Avery știa că era singura iubire pe care inima sa avea să o simtă pentru tot restul vieții.

Hotărâtă, se întoarse la petrecere. Nu avea timp de pierdut.

CALLIOPE

Ascultătoare, Calliope își urmă mama pe terasă, spre o zonă liberă, în care doar câteva scaune zăceau împrăștiate și o siluetă singuratică aștepta lângă balustradă.

— Ce s-a întâmplat? întrebă ea, încercând să-și ascundă cerceii sub câteva șuvițe rebele.

Mama ei nu părea să fi observat cerceii doamnei Fuller, lucru care în mod sigur nu-i stătea în fire. Elise avea o memorie obsesivă, aproape fotografică, a tuturor lucrurilor pe care le dețineau ea și Calliope. Faptul că Elise nu observase cerceii cu diamante roz imense era, mai mult decât orice, un semn că se întâmpla ceva important.

Calliope își salutase deja mama, cu mai puțin de o oră în urmă. Se întâlniseră, din întâmplare, pe una dintre terasele inferioare și discutaseră rapid despre ce reușiseră să obțină în acea seară. Calliope nu se aștepta să o revadă atât de curând.

Apoi cele două ajunseră la masă și se dovedi că silueta care stătea acolo era a lui Nadav Mizrahi.

— Bună ziua, domnule Mizrahi.

Calliope îi aruncă mamei sale o privire curioasă, încercând să-i facă jocul, dar Elise pur și simplu zâmbea, cu ochii strălucind de lacrimi.

Calliope nu se pricepuse niciodată la fel de bine ca Elise să plângă la comandă.

— Nu ai reușit s-o găsești pe Livya? întrebă Elise, iar inima Calliopei se strânse, pentru că înțelegea ce se întâmplă.

Calliope fusese martoră la destule cereri în căsătorie ale mamei, așa că le anticipa cu ușurință.

Nadav scutură din cap.

— Voiam să fie și ea prezentă, dar nu-i nimic. Nu mai pot să aștept.

Nadav se lăsă într-un genunchi. Căută ceva în sacou pentru câteva clipe – de-a dreptul emoționant; era limpede că neghiobul o iubea pe mama Calliopei – și scoase o cutiuță îmbrăcată în catifea. Fruntea îi era acoperită de un strat străveziu de transpirație.

— Elise, începu el cu pasiune în glas, te cunosc de numai câteva săptămâni, dar mi se pare că te știu dintotdeauna. Îmi doresc să ne petrecem restul vieții împreună. Vrei să te căsătorești cu mine?

— Da, răspunse Elise cu răsuflarea tăiată, ca o școlăriță, întinzând mâna așa încât Nadav să-i strecoare inelul pe deget.

Era o cerere în căsătorie destul de reușită, se gândi Calliope fără nicio emoție, chiar dacă e o idee destul de neinspirată să faci un asemenea gest la petrecerea organizată de altcineva. Dar măcar Nadav nu bătuse prea mult câmpii și nu zisese nimic siropos. Fata bătu din palme, zâmbindu-i noului logodnic al mamei sale – al paisprezecelea, dacă își aducea bine aminte.

— Felicitări! Mă bucur foarte mult pentru amândoi, zise ea, cu o nuanță acceptabilă de surprindere și entuziasm.

Iată sfârșitul șederii lor în New York, își zise ea cu tristețe. Și apoi aveau s-o ia din nou de la capăt. Se aplecă în față, să cerceteze inelul, și rămase fără suflare. De obicei, inelele de logodnă ale Elisei erau de prost gust și îngrozitoare, pentru că tipii suficient de proști încât să cadă în plasa ei aveau, în general, gusturi îndoielnice. Însă, în mod surprinzător, acesta era minunat: un singur diamant simplu înconjurat de o frumoasă bandă alcătuită din alte diamante, mai mărunte. Calliope simți o urmă de regret că trebuiau să le desfacă și să le vândă pe bucăți.

— Calliope, Livya și cu mine abia așteptăm să te cunoaștem mai bine. Sunt încântat să ne unim familiile.

Nadav începu să-i prezinte planurile sale, care, de fapt, erau sortite eșecului. Credea că el și Elise urmau să se căsătorească la Muzeul de Istorie Naturală, pentru că – susținea el – locul acela le plăcea mult amândurora. Calliope râse în sinea ei la gândul că Elise și-ar fi dorit să se mărite înconjurată de animale împăiate, vechi și prăfuite. Nadav le întrebă dacă voiau să viziteze orașul Tel Aviv în luna care urma, așa încât Calliope și Elise să-i întâlnească și pe ceilalți membri ai familiei Mizrahi.

— Ar trebui să vă mutați amândouă la mine, imediat. Nu mai e nevoie să locuiți la Nuage, adăugă el. Bineînțeles, va trebui să căutăm un apartament nou, suficient de mare pentru noi toți.

Pentru o clipă, Calliope își imagină cum ar fi să ducă o viață normală, stabilă. Cum ar fi să locuiască într-un *cămin*, într-un spațiu cu adevărat al ei, unic și personalizat, nu într-un hotel

luxos și anonim, și să o aibă pe Livya drept soră vitregă? Cum ar fi să nu mai escrocheze oameni nevinovați, pentru ca mai apoi să-i părăsească, într-un vârtej permanent de extravaganță nesăbuită?

Ar fi fost ciudat să facă, într-adevăr, ce propunea Nadav: să locuiască împreună cu doi străini. Totuși ideea nu îi displăcea întru totul.

— A venit Livya, murmură Nadav, înclinându-și capul ca să primească mesajul. Mă duc s-o caut și s-o aduc aici, ca să-i spunem vestea cea bună.

Înainte de a se îndrepta spre mulțime, o sărută pe Elise.

— Deci ce părere ai? întrebă Elise încet, îndată ce bărbatul se îndepărtă suficient încât să nu le poată auzi.

— Inelul e grozav, mamă. Sunt sigură că vei obține cel puțin jumătate de milion pentru el. Bine lucrat!

— Nu la asta mă refeream. Ce părere ai despre planul ăsta, despre tot ce a spus Nadav?

Inima Calliopei îi săltă în piept.

— Ce vrei să spui?

— Cum ți se pare ideea de a rămâne la New York?

Elise zâmbi și cuprinse mâinile Calliopei într-ale sale. Fata nu putea să-i răspundă. Brusc, se simțea irascibilă, neliniștită și incapabilă să gândească limpede.

— Pentru cât timp?

— *Rămânem* aici, scumpo, repetă Elise. Dacă asta dorești.

Calliope se trânti în tăcere pe unul dintre fotoliile Lucite și privi în noapte. Era beznă. Torțele pâlpâiau în vântul care se întețea. Așa își dădu seama Calliope că erau adevărate, nu doar holograme. Își dorea să atingă flăcările, ca să se asigure.

— M-am gândit la ce ai spus săptămâna trecută, că vrei să ne stabilim undeva definitiv.

În tonul Elisei se simțea o emoție ciudată. Situația era inedită pentru amândouă. Calliope stătea nemișcată.

— Îmi fac griji că nu am fost un părinte bun. Nu am fost un model pozitiv pentru tine.

Elise își privea mâinile împreunate, jucându-se cu noul inel de logodnă.

— În ultima vreme, m-am gândit mult la ziua în care am plecat din Londra.

Și eu, gândi Calliope, dar nu prea știa cum să o spună cu voce tare.

— Atunci mi s-a părut că e bine ce fac, zise Elise, poticnindu-se. Dumnezeule, ce aș fi vrut să fac în momentul în care femeia aia te-a lovit! Și după toți anii în care s-a purtat urât cu mine! Pur și simplu mi s-a părut corect să furăm de la ea și să fugim.

— E-n regulă, mamă.

Calliope auzea canalul aflat departe, dedesubt. Mugetul lui furios îi oglindea gândurile care i se roteau în cap, confuze. Nu știuse că mama ei avea sentimente atât de contradictorii, că și ea își pusese viața sub semnul întrebării, deși păruse fericită și lipsită de griji.

Elise oftă.

— Nu, nu e în regulă. Te-am condus pe calea asta fără să am un plan prestabilit. Eu am avut parte de o adolescență normală, am mers la școală, am avut prieteni și relații, dar tu…

— Am avut și eu parte de ele, spuse Calliope, dar Elise îi ignoră cuvintele.

— Nu știu când s-a scurs timpul. Mi se pare că mai ieri fugeam din casa familiei Houghton, nu în urmă cu șapte ani. Nu ar fi trebuit să permit ca situația să se lungească atât.

Elise ridică privirea, iar Calliope văzu că ochii îi străluceau de lacrimi.

— Te-am privat de șansa de a-ți trăi viața, o viață *adevărată,* și nu a fost corect față de tine. Oare unde vei ajunge când se vor termina toate acestea?

În depărtare răsună un cor de exclamații când un tort imens veni plutind dinspre bucătării, pe un platou negru, strălucitor. Glazura de frișca și unt era înțesată de LED-uri comestibile, așa că tortul părea să lumineze ca o torță.

Calliope nu îi răspunse. Nu se gândise niciodată atât de departe, probabil din cauză că îi era frică.

— Mă gândeam, continuă Elise, mai stăpână pe sine, să prelungim escrocheria. Va fi cea mai lungă de până acum. Te-am înscrie la școală, ca să-ți petreci ultimul an de liceu în New York. Bineînțeles, dacă nu-ți place, putem să renunțăm oricând și să plecăm cu primul tren. Dar mai întâi hai să vedem cât de bine ne merge aici.

Zâmbi și adăugă:

— Ar putea fi distractiv.

— Ai face asta?

Calliope își dorea foarte mult ce-i oferea mama ei, dar, pe de altă parte, știa ce presupune această alegere: Elise ar fi fost nevoită să renunțe la independența ei și să locuiască împreună cu un bărbat pe care, indiferent cât de bun era, nu-l iubea.

— Aș face orice pentru tine, spuse Elise simplu. Sper că știi asta.

— Ia uite pe cine am găsit!

Nadav apăru din nou pe terasă, urmat de Livya.

Calliope înaintă și, pe negândite, o îmbrățișă pe cealaltă fată.

— Ești frumoasă în seara asta! izbucni ea, afectuos.

Era adevărat; machiajul transforma chiar și trăsăturile palide și insipide ale Livyei, făcându-le să pară interesante, iar rochia în nuanța fildeșului, în formă de clopot, cu poate largi, conferea siluetei sale uscățive o feminitate mai pronunțată.

— Mulțumesc, zise Livya înțepat și se retrase rapid din brațele Calliopei, fără să o complimenteze.

— Pentru noua noastră familie! toastă Nadav, mânuind sticla de șampanie rece ca pe o armă și scoțându-i dopul.

Zgomotul răsună în zumzetul petrecerii, atrăgând câteva priviri în direcția lor, dar Calliopei nu îi păsa.

Observă că Livya abia sorbi din șampanie înainte să lase paharul jos, cu buzele strânse. Evident, nu era la fel de mulțumită precum Calliope de turnura pe care o luaseră evenimentele.

Ei, asta e. Nu poți să-i faci pe toți să te placă, gândi Calliope cu tristețe.

Se terminase cu escrocheriile. Gata cu înșelatul, cu minciunile și cu trădarea încrederii. Gata cu numele false, cu rochiile de lux și cu cercurile vicioase. Întreaga lume părea mai luminoasă, mai ușoară și plină de nenumărate posibilități.

Urma să locuiască în New York, să fie ea însăși, nu un personaj inventat de mama ei, menit să o sprijine în cea mai recentă escrocherie. Avea să se ducă la școală, să-și facă prieteni și chiar *să devină* cineva.

Abia aștepta să afle cum era newyorkeza Calliope Brown.

— Scumpo, șopti Elise, aruncându-i o privire piezișă când Nadav le întinse câte un pahar cu șampanie. Cerceii sunt noi? Pietrele alea par autentice.

Calliope încercă din răsputeri să nu râdă, dar, involuntar, colțurile gurii i se ridicară într-un zâmbet.

— Bineînțeles că nu. Dar sunt superbi, așa-i?

Diamantul nou al Elisei străluci în lumina lunii când femeia ridică paharul spre al Calliopei, într-un toast.

— Pentru clipa de acum.

— Pentru clipa de acum, repetă Calliope, și doar mama ei putu auzi nerăbdarea și speranța din acele cuvinte pe care le rostise de atâtea ori.

RYLIN

Din locul unde stătea, la marginea ringului de dans, Rylin putea observa Oglinzile în toată splendoarea lor. Trei poduri de piatră, decorate cu felinare, se arcuiau peste canal, toate atât de aglomerate, încât erau aproape imposibil de traversat. Deasupra, podurile de eterium se materializau în mici explozii luminoase și dispăreau după câteva secunde, amintindu-i lui Rylin de avioanele pe care le privise altă dată împreună cu sora ei, Chrissa, de pe platforma monoșinei. Văzute de jos, avioanele semănau cu fulgerele, dispărând de pe cer aproape instantaneu.

Ce zi surprinzătoare fusese! În seara de dinainte, Rylin o sunase pe Leda din Cutia-cu-Priveliște. Se așteptase ca Leda s-o ignore, dar fata răspunsese imediat.

— Care-i treaba? întrebase ea voios, ca și când nu ar fi fost deloc ciudat că Rylin Myers o suna într-o seară de vineri.

— Vreau să merg în Dubai, o anunțase Rylin.

Din momentul acela, totul fusese o agitație continuă. Rylin își cumpărase o rochie nouă, zburase peste ocean cu avionul familiei lui Avery și acum, iat-o acolo.

Nu îl văzuse pe Cord în seara aceea, dar încă era devreme. Emoția stârnită de cuvintele lui din săptămâna anterioară – când îi mărturisise că mereu îi păsase de ea – îi încălzea plăcut pieptul. Era hotărâtă să-l găsească și să afle ce însemna acea replică.

Tableta ei vibră când primi un mesaj. Curioasă, Rylin îl deschise și citi textul, șocată.

De la: *Xiayne Radimajdi*
Fără subiect.

Rylin, mi-ai lipsit ieri, la curs. Și tocmai am fost informat de către secretariat că te-ai transferat la ora de holografie pentru începători. Sper că nu este adevărat, dar, dacă așa e, înțeleg.

Permite-mi să-mi cer scuze pentru purtarea mea din noaptea petrecerii. E vina mea că s-au încălcat niște

limite. De asemenea, vreau să știi cât de recunoscător îți sunt pentru ajutorul tău la filmarea Salve Regina.

Ești incredibil de talentată, Rylin. Felul în care vezi lumea e un dar. Îmi pare foarte rău că nu-mi vei mai fi elevă. Dacă te răzgândești, aș fi onorat să te primesc oricând înapoi.

Aștept cu nerăbdare să-ți urmăresc cariera în holografie.

Xiayne

Rylin parcă rămăsese fără suflare. Avea nevoie de puțin timp să digere mesajul, să-și deslușească emoțiile și să ajungă la o concluzie. Simpla citire a e-mailului o făcuse să se simtă mai bine. Se sprijini de o masă din fier forjat, colorată ca o tablă de șah. Poate că, în cele din urmă, avea să reia cursul. Poate.

— Aici erai!

Leda se îndrepta spre ea, ținându-și poalele rochiei albe și lungi cu ambele mâini, ca să pășească mai ușor. Zâmbetul îi transforma chipul: îi îndulcea trăsăturile ascuțite și-i scotea în evidență vioiciunea din privire. Nu semăna câtuși de puțin cu fata drogată și furioasă care o amenințase pe Rylin, pe acoperiș. În clipa aceea părea chiar… fericită.

— Bună, Leda, o salută Rylin.

Leda veni să-i stea alături, lângă balustradă, urmărind privirea lui Rylin peste mulțimea strălucitoare, luminată de scânteile fântânilor de foc. Pe una dintre celelalte terase, un cor cânta în direct. Vocile se distingeau ca niște panglici desfăcute în noapte.

— Așadar, cum te simți la prima ta petrecere? întrebă Leda.

— Nu e prima mea petrecere.

Amuzată, Rylin își dădu ochii peste cap.

— N-aș fi zis, răspunse Leda, pe un ton egal. Ai venit tocmai până în Dubai și acum stai singură, fără să vorbești cu nimeni? Haide, Rylin, te duci la școală cu o mulțime dintre cei de aici. Ai putea măcar să-i saluți pe câțiva.

Rylin roși. Leda avea dreptate.

— Doar pentru că suntem colegi la școală nu înseamnă că îi plac, spuse ea defensiv.

— Nu văd care e problema. E posibil să disprețuiești pe cineva, și totuși *să porți o conversație* cu persoana respectivă. De exemplu, tu mă urăști, dar tot vorbești cu mine.

Dar, spre propria surprindere, Rylin își dădu seama că nu o mai ura.

— Nu te înțeleg, zise Rylin încet. În urmă cu doar câteva luni, mă amenințai că mă *distrugi.* Acum mă aduci la petreceri și mă ajuți să scap de ore. Ce s-a schimbat?

— *Eu* m-am schimbat.

Leda răsuflă adânc, dar nu-și luă privirea de la Rylin.

— Și să știi că și tu te-ai schimbat. Nu mai ești fata pe care am hărțuit-o în sala de mese, în prima ei zi la Berkeley.

Deși un alt cântec răsuna din difuzoare, Rylin auzise fiecare cuvânt al Ledei.

— Ai dreptate, spuse Rylin, cu un zâmbet. Acum sunt prea dură ca să-mi mai dai ordine.

— Mereu ai fost dură, îi răspunse Leda, cu o privire amuzată. Dar acum, pe deasupra, ești mai deșteaptă, mai atentă și nu chiar atât de înțepată. În plus, adăugă ea zâmbind, nu mai e nevoie să te hărțuiesc. În ultima vreme, mi-am găsit alte victime.

Rylin nu își dădea seama dacă fata vorbea serios sau glumea. Poate câte puțin din ambele.

Pe neașteptate, printre gândurile ei își făcu loc o amintire dintr-o zi petrecută în laboratorul de editare, când Xiayne îi spusese că holografia depinde doar de perspective, că oamenii văd lumea în moduri diferite. Rylin știa că nu fusese corectă față de mulți și că, de asemenea, mulți o nedreptățiseră: Hiral, Leda, Xiayne și, mai presus de toți, Cord. Dar poate că trebuia să privească situația dintr-un alt unghi.

— Dumnezeule, Rylin! Asta e o petrecere, iar tu parcă încerci să dezlegi tainele universului.

Leda se întinse după o băutură și i-o oferi, apoi.

— Relaxează-te și încearcă să zâmbești, bine?

Rylin sorbi din paharul mat. Băutura era amară și mult prea tare.

— Nu pot să beau așa ceva pe stomacul gol, protestă ea.

— Știu, și eu sunt lihnită. Ai văzut chifteluțele cu orez? Arată incredibil.

Fără niciun alt cuvânt, Leda o luă de braț pe Rylin și o trase către o masă. Pentru o clipă, Rylin ezită, pentru că tot își dorea să-l găsească pe Cord, dar apoi își aduse aminte că petrecerea avea să mai dureze câteva ore, că îi era foame și că era destul de plăcut să nu o mai urască pe Leda.

Uneori, lucrurile se rezolvă de la sine, într-un mod misterios: în clipa aceea Rylin Myers și Leda Cole se duceau să mănânce împreună chifteluțe cu orez, încheind un armistițiu sub cerul catifelat și scânteietor.

CALLIOPE

Calliope stătea singură, lângă un aranjament floral care-și schimba culoarea în funcție de starea persoanei din apropiere. În acel moment, strălucea cu un galben dulce, oglindindu-i fericirea. Sistemul de detectare a emoțiilor era destul de imprecis – florile oglindeau emoțiile interpretând ritmul cardiac, temperatura corporală și, chipurile, feromonii –, dar, pentru prima dată, i se părea că interpretarea lor era exactă.

Se retrăsese pe acea terasă laterală ca să-și tragă sufletul și să aștepte ca Atlas să o găsească. Peste puțin timp, auzi pași în spatele ei. Se întoarse, un surâs luminându-i trăsăturile, dar văzu că nu era Atlas, ci sora lui.

Avery părea o creatură sălbatică. Purta o rochie de un alb strălucitor, cu decolteul acoperit de voal subțire, împodobit cu dantele și perle delicate. Materialul se termina brusc, deasupra genunchilor, constată Calliope; tivul nu era drept, ci zdrențuit, ca și când ar fi fost tăiat cu o lamă. Părul lui Avery se desprinsese din agrafe și îi încadra fața într-un nor de bucle blonde.

— Te căutam, spuse ea pe un ton care nu prevestea nimic bun.

— Bună, Avery.

Curioasă, Calliope ridică o sprânceană și întrebă:

— E o rochie de mireasă?

— A fost, până am ciopârțit-o și am transformat-o într-o rochie de petrecere.

Ei bine, în mod sigur rochia aia îți lua ochii.

— Cu ce te pot ajuta?

— E simplu. Vreau să pleci naibii din New York.

Avery făcea pauze pronunțate între cuvinte, ca și cum ar fi dorit ca fata, Calliope, să înțeleagă pe deplin importanța fiecărei silabe în parte.

— Poftim? zise Calliope.

Brusc, avea senzația dezgustătoare că Avery *știa.*

Fata făcu un pas spre ea, amenințător.

— Știu adevărul despre tine și mama ta. Prin urmare, amândouă veți pleca din New York, iar tu nu vei mai vorbi niciodată cu Atlas, fiindcă de la bun început l-ai jucat pe degete pentru banii *lui.* Pentru tine, nu a fost decât o țintă.

Teama se învolbura în inima Calliopei.

— Nu-i adevărat.

— Ce plan aveai în seara asta? Să fugi cu cerceii mamei mele?

Calliope simți împunsătura vinovăției la auzul acelei acuzații. Doar ideea asta îi trecuse prin cap, nu? Nu cu mult timp în urmă, i-ar fi furat; totuși, în acea seară, ceva o reținuse. Nu voia să se poarte așa cu familia Fuller. Nu voia să se mai poarte așa cu *nimeni.*

Poate că începea să aibă ceea ce oamenii numesc conștiință. Dădu să vorbească, dar Avery scutură din cap, iar trăsăturile ei perfecte erau schimonosite de dezgust.

Încet, cu toată demnitatea de care era în stare, Calliope ridică mâinile, își scoase cerceii cu magnificele diamante roz și i-i dădu lui Avery, care îi înșfacă.

— Habar n-ai despre ce vorbești, zise ea, în timp ce Avery își punea cerceii cu diamante roz. Nici măcar nu mă *cunoști.*

Avery ridică privirea, iar în ochii ei albaștri se citea doar cruzimea.

— Știu mai multe despre tine decât aș fi vrut.

— Cum ai aflat? Ți-a spus Brice?

Pe Calliope o întrista faptul că ea și mama sa trebuiau să plece din nou. După toate eforturile Elisei, după acceptarea cererii în căsătorie, după decizia de a rămâne la New York, acum erau nevoite să renunțe și să fugă iar. Să facă rost de retine și de identități noi și să înșele iar niște bieți oameni. În mod sigur, Calliope Brown nu avea să mai existe. Gândul ăsta o pustia.

Uimită, Avery ceru să știe:

— Ce legătură are Brice? E și el implicat?

— Nu contează.

— *Zece, nouă, opt*…

Mulțimea izbucni într-o numărătoare inversă, care avea să se încheie la miezul nopții. Prima rundă de artificii era pe cale să înceapă și spectacolul avea să continue toată noaptea, la începutul fiecărei ore, până dimineață. Pe Calliope o năucea

faptul că încă era atât de devreme, deși în cursul unei singure seri lumea ei fusese distrusă. De două ori.

O urmărea pe Avery, în încercarea de a interpreta emoțiile care i se perindau pe chip. Până atunci anticipase de nenumărate ori acțiunile a nenumărați oameni din viața ei și totuși, pentru prima dată, intuiția părea că dăduse greș.

Apoi Calliope își aminti ce îi spusese mama ei, mai demult: dacă se găsea vreodată într-o situație dificilă, dacă minciunile nu funcționau, dacă nimic altceva nu o ajuta, atunci uneori cea mai bună soluție era să spună adevărul.

Niciodată nu își rostise numele adevărat cu voce tare. *Să nu-l spui nimănui,* îi repetase Elise încă de când plecaseră din Londra. *Este prea periculos. Le dă celorlalți putere asupra ta. Spune-le alt nume, unul amuzant, oricare îți place.* Fusese un joc pe care îl jucase, cu destulă pricepere, ani de zile. Avusese atât de multe nume și făcuse atât de multe escrocherii! Cu fiecare minciună, renunțase la propria persoană, pe bucățele, iar acum nu știa ce îi mai rămăsese.

— Calliope nu este numele meu adevărat, spuse ea atât de încet, încât, din cauza zumzetului petrecerii, Avery trebui să se aplece în față ca să audă. Mă cheamă Beth.

Furia lui Avery păru să se împuținеze, ca și când acel sâmbure de adevăr ar fi potolit-o pentru o clipă.

— Nu te-aș fi luat drept o Beth, zise ea.

Apoi artificiile explodară în aer, destrămând momentul.

— Nu-mi pasă cine ești. Să dispari înainte să ne întoarcem în New York! Dacă te mai văd prin Turn, o să regreți amarnic. Înțelegi?

Calliope își încleștă maxilarul și se holbă la Avery, fără să clipească. O pâlpâire de sfidare o ardea pe dinăuntru.

— Ai vorbit destul de clar, se răsti ea.

Avery plecă.

Și astfel totul se încheia, încă o dată. Calliope își îngădui câteva minute de melancolie: privea apa, dorindu-și ca lucrurile să fi stat altfel, să-și fi jucat cărțile cu mai multă pricepere. Apoi, oftând ca un om învins, se întoarse la petrecere.

Intenționa să se bucure de restul serii. Nu alături de Atlas, de vreme ce Avery cu siguranță avea să-l supravegheze, ci cu oricine altcineva sau chiar singură. Nu avea importanță. Nimic nu mai avea importanță. A doua zi dimineață urma să-i spună

adevărul mamei sale și să plece din oraș cât mai repede și mai discret posibil.

Calliope nu-și făcea griji în privința detaliilor. Cele două plecaseră pe furiș din multe locuri și în împrejurări mult mai grave decât aceasta. Știa că aveau să fie bine. Dar, după anunțul Elisei, își permisese să spere că de această dată lucrurile chiar aveau să fie diferite. Acum se simțea ciudat de confuză, ca și când i s-ar fi oferit ceva minunat și strălucitor, doar ca apoi să-i fie furat.

La gândul de pleca în alt oraș, de a face muncă de cercetare și de a începe o altă escrocherie, furând de la o altă persoană binevoitoare și nefericită, tot trupul o durea. Se simțea obosită, întristată și singură.

Pentru o clipă, i se păru că aude un sunet de departe, ca și când cineva ar fi strigat, oglindind tânguirea jalnică din inima ei. Dar când ascultă din nou, nu mai auzi nimic.

Se întoarse încet, iar trena elegantă a rochiei foșnea în urma ei. Avea să fie Calliope Brown pentru o ultimă seară. Dă-le naibii de consecințe!

Watt o îmbrățișă pe Leda de la spate.

— Unde ai dispărut? murmură în părul fetei, care mirosea a trandafiri prăfuiți, o mireasmă cu care se obișnuise în ultimele săptămâni.

— M-am dus să-mi bag nasul în treburile altora, spuse Leda poznaș.

— Serios?

Watt îi dădu drumul și o învârti în loc. Era radioasă. O lumină lăuntrică îi strălucea pe chip, iar fata aproape că plutea.

— Încerc să-i împac pe Rylin și Cord. Dar s-ar putea să dureze. Amândoi sunt cam încăpățânați.

— Cu câteva luni în urmă o amenințai pe Rylin, iar acum o faci pe Emma Woodhouse[14] cu ea?

Watt era amuzat. Leda își înclină capul spre el.

— Am auzit bine? Tocmai ai făcut aluzie la un personaj de-al lui Jane Austen? Mă uimești.

— Hei, știu să citesc! protestă Watt, deși de fapt Nadia îi sugerase replica.

Băiatul hotărî să schimbe subiectul.

— Și de ce crezi că tu ar trebui să decizi dacă Rylin și Cord sunt împreună?

— Pentru că eu știu cel mai bine, spuse Leda.

— Pentru că îți place să te joci de-a păpușarul cu viețile altora.

— Ce să-ți povestesc! De parcă ție nu-ți place.

— Faptul că *aș putea* să-mi petrec tot timpul spionându-i pe alții nu înseamnă că o și fac. De obicei, îi pasez Nadiei sarcina asta. Ai fi uimită să afli cât de plictisitor poate fi să supraveghezi.

— Mai puțin când mă spionezi pe mine, desigur, glumi Leda.

— Bineînțeles.

Watt își înăbuși un rânjet.

---

[14] Personajul principal al romanului *Emma* (1815), de Jane Austen (1775-1817), celebră romancieră britanică. Emma este o fată bogată, plictisită şi egoistă, care adoră să joace rolul peţitoarei, provocând astfel diverse încurcături. (N. red.).

Nadia îi atrase atenția către o grădină aflată în capătul îndepărtat al terasei. Era frumoasă, așa că Watt o luă pe Leda de mână și o conduse într-acolo, pe o cărare străjuită de copaci și de flori imense.

Adu vorba despre Eris, îl îndemnă Nadia. *Acum e momentul potrivit.*

Nu acum, Nadia.

Asta e șansa ta, insistă Nadia. *Nu vrei să scapi de Leda*?

Ținându-l de mână, Leda îi strânse palma ușor, iar Watt nu mai era sigur de nimic.

Îi aruncă Ledei o privire, admirând profilul ei elegant, siguranța cu care se mișca în rochia albă, totul – ochii ei, mâinile, gura – estompat în lumina scăzută. Se gândi la toate laturile fetei pe care ajunsese să le cunoască: hotărârea ei feroce și fără scrupule, vulnerabilitățile dureroase, coșmarurile ei, inteligența incredibilă. Nesiguranța era singura trăsătură care nu o caracteriza pe Leda Cole, își spuse el.

— Chiar crezi că știi mereu cum e mai bine, nu? cugetă el.

— Bineînțeles, veni replica ei.

— Dacă tu știi cum e cel mai bine, zi-mi ce ar trebui să fac diferit.

Adresase întrebarea în glumă, dar, brusc, dorea să afle răspunsul.

— De unde să încep? În primul rând, să renunți la tricoul ăla oribil cu Nerd Nation[15], pe care îl porți mereu.

— L-am câștigat la un concurs de științe..., începu Watt, dar Leda vorbi peste el, ignorându-i protestele.

— Ai putea să acorzi mai multă atenție familiei tale.

Seriozitatea i se întipări pe chipul mic și însuflețit.

— Chiar le pasă de tine, Watt. Spre deosebire de familia mea, ei nu te-ar minți niciodată.

Acest comentariu îl întristă, în mod inexplicabil, și Leda trecu imediat mai departe. Watt hotărî s-o lase baltă.

— Cât despre momentul de față, ai putea începe prin a mă săruta, încheie ea.

Imposibil să nu se supună unui ordin direct.

În cele din urmă, se desprinseră unul de celălalt și pătrunseră mai adânc în grădină. Era liniște. Watt avea senzația că erau

[15] Țara tocilarilor.

singurii oameni de pe pământ. Leda părea mulțumită să tacă, să-și ridice chipul spre cer și să respire lent.

— Am mințit, zise ea dintr-odată, foarte încet.

Watt o privi nedumerit.

— Nu știu întotdeauna ce e mai bine, și cu atât mai puțin în ceea ce mă privește. Ar fi trebuit să acționez diferit de foarte multe ori.

— Leda, toți am făcut greșeli, începu Watt.

Ea se retrase un pas, scuturând din cap. Watt își dădu seama că, fără mâna fetei, a lui era rece. Văzu șocat lacrimile mărunte adunându-se la colțurile ochilor fetei și alunecându-i pe obraz.

— Ai *văzut* ce am făcut, Watt. Știi că greșelile mele sunt cele mai grave dintre toate. Îmi doresc doar…

A venit momentul, zise Nadia cu nerăbdare când Watt o trase pe Leda mai aproape și o luă în brațe. Se simțea ciudat de agitat și, în același timp, ușurat că Leda vorbea în sfârșit despre acea noapte.

— Ssst, e în regulă, murmură el, mângâind-o ușor pe spate. Va fi bine, nu-ți face griji.

— Nu am vrut să se întâmple așa. Doar știi, spuse Leda atât de încet, încât Watt nu era sigur de ceea ce auzise și inima îi stătu în loc o secundă.

Fă-o să vorbească mai clar, insistă Nadia. *Ce a spus nu e suficient pentru a constitui o dovadă. Fă-o să spună toată fraza.*

— Ce nu ai vrut să se întâmple? întrebă Watt.

Se ura fiindcă rostea întrebarea asta, și totuși o adresă, deoarece cuvintele îi erau scrise chiar acolo, în minte, de către Nadia, iar el era prea zguduit ca să folosească propriile vorbe.

Leda se uita la el, iar ochii ei mari și plini de încredere erau înlăcrimați.

— Mă refer la Eris, zise ea simplu. Știi că nu am vrut să o împing. Voiam doar să se îndepărteze de mine. Tot încerca să mă îmbrățișeze, iar după tot ce mi-a făcut, voiam pur și simplu să mă lase în pace.

Ea îi strângea mâna atât de tare, încât Watt simțea că sângele nu îi mai circula prin degete.

— A fost un accident. Nu am vrut să cadă. *Niciodată* nu mi-am dorit să cadă.

Am reușit, declară Nadia cu satisfacție.

Însă mintea omenească a lui Watt se agăța de cuvintele Ledei.

— Cum adică, după tot ce ți-a făcut?

— Nu știi? întrebă Leda.

Watt clătină din cap.

— Credeam că știi totul.

De această dată, nu era deloc sarcastică.

— Niciodată nu i-am acordat multă atenție lui Eris, spuse el adevărul.

Avery fusese dintotdeauna obiectul atenției sale. Leda dădu aprobator din cap, ca și când înțelegea.

— Eris a avut o aventură cu tatăl meu, înainte să moară.

— Poftim?

Nadia, cum de ne-a scăpat asta?

Watt avea senzația dezgustătoare că era prins în ceva mult mai amplu. Căzuse de undeva, de foarte sus, și acum zăcea într-un hău întunecat, incapabil să se ridice la suprafață ca să ia o gură de aer. Mai presus de toate, era copleșit de disprețul față de sine. O păcălise pe Leda, convingând-o să-i vorbească despre cea mai intimă și mai vulnerabilă parte a ei, ca s-o poată distruge.

Leda îi căută mâna, răsuflând înfiorată.

— Nu știu de ce am deschis subiectul. Hai să ne întoarcem la petrecere.

— Îmi pare rău, eu…

Watt își smuci mâna, ignorând privirea uluită a Ledei. *Nadia, să nu trimiți înregistrarea nicăieri. Să nu faci nimic în privința Ledei fără aprobarea mea, bine*?

— Watt? Ce s-a întâmplat?

Leda se încruntă. Părea uimită, chiar *îngrijorată*. Îl chinuia faptul că fata se gândea la el, având în vedere ceea ce el tocmai îi făcuse.

Făcu un pas înapoi, trecându-și o mână prin păr. Nu putea gândi când Leda era atât de aproape și îl privea cu ochi mari, rănită. Se simțea buimac și nesigur. Ce se întâmplase cu el? Când devenise genul de persoană care păcălește oamenii, convingându-i să-și dezvăluie cele mai întunecate secrete?

— Nu pot chiar acum. Trebuie să… Îmi pare rău, mormăi el și fugi, împietrindu-și inima în fața durerii care licărea pe chipul Ledei.

LEDA

Leda rămase încremenită, șocată, în timp ce silueta lui Watt se îndepărta în noapte.

Ce naiba se întâmplase? Îi dezvăluise cele mai profunde și mai periculoase adevăruri ale ei, îi povestise despre urâțenia din familia ei, din *ea însăși,* iar el îi întorsese spatele și plecase.

Se așeză pe o bancă suspendată, împingându-se în călcâie pentru a se legăna înainte și înapoi. Era departe de petrecere, într-un fel de grădină botanică amenajată pe mai multe niveluri. De după colț, se auzeau vocile scăzute ale cuplurilor care se plimbau pe aleile întunecate, furându-și sărutări. În urma lor pluteau felinare colorate. Se simțea foarte departe de ele.

Oare Watt plecase din cauza a ceea ce îi făcuse ea lui Eris? Dar băiatul știa asta deja. De aceea îi plăcea să fie cu Watt, își zise Leda: se acceptau reciproc așa cum erau, cu secrete cu tot.

Poate că până atunci Watt nu înțelesese situația pe deplin. Poate că atunci când Leda își dezgolise sufletul, iar el își dăduse seama de întunericul care sălășluia acolo, realizase că nu-și dorea câtuși de puțin așa ceva. Leda își mușcă buza de jos, derulând iar și iar discuția în minte, în încercarea de a pricepe unde greșise. Se simțea ciudat de agitată. Ceva în legătură cu Watt nu-i dădea pace. Nu fusese ceva straniu în expresia și în privirea lui?

Băiatul nu clipise. Leda puse imediat totul cap la cap. O urmărise tot timpul fără să clipească, asemenea unei pisici care așteaptă răbdătoare un șoarece.

Oare Watt le *filmase* conversația? se întrebă ea, înnebunită.

Partea rațională din mintea ei îi răspunse că nu: doar ar fi observat, l-ar fi auzit pe Watt spunând „filmează”. Așa funcționau lentilele de contact, la urma urmei. Un pic ușurată, închise ochii.

Dar Nadia era în creierul lui.

Ledei îi fusese foarte ușor să uite de prezența Nadiei, să se lase învăluită de entuziasmul gândului că era la petrecere împreună cu Watt. Dar, bineînțeles, Nadia fusese prezentă tot timpul, ascultând, înregistrând, transmițând și făcând cine știe

ce altceva. Leda nu știa de ce era capabil Watt, cu Nadia în mintea lui.

Își strânse pumnii atât de tare, încât unghiile i se înfipseră dureros în palme. Însă durerea era bună: o ajuta să se concentreze.

Se gândi la toate ocaziile în care Watt păruse că o urmărește puțin cam prea atent, ori de câte ori cineva pomenea de Eris. Și se învoise atât de repede să o însoțească la petrecerea subacvatică și la centrul de reabilitare! Atunci nu îi trecuse prin cap bizareria faptului că băiatul nu se împotrivise deloc. S-o fi jucat pe degete în tot acel timp, apropiindu-se de ea cu speranța că avea să se întâmple așa ceva – că, în cele din urmă, Leda urma să se îmbete, să devină încrezătoare și să recunoască adevărul?

Leda își șterse o lacrimă. Nu ar fi trebuit să se mire deloc. Dar să-și dea seama că tot timpul petrecut împreună fusese o minciună o durea mai mult decât ar fi crezut. Ce prostie să creadă că lui Watt chiar îi păsa de ea! Nici măcar nu-l învinuia pe băiat pentru că își dorea să se răzbune. Și ea ar fi făcut același lucru, dacă ar fi fost în locul lui. Nu spusese de multe ori că ea și Watt erau făcuți din același aluat?

Un vechi și cunoscut instinct de autoconservare se trezi la viață, îndemnând-o să-i răspundă cu aceeași monedă, să folosească toate armele din arsenalul ei pentru a-l distruge înainte să o distrugă el pe ea. Dar Leda constată că nu avea curaj. În plus, cuantul din creierul lui probabil trimisese deja poliției înregistrarea confesiunii ei. Poate că poliția era în drum spre ea chiar în acea clipă.

Leda se simți copleșită de o tristețe apăsătoare, care-i transforma trupul în plumb. Poate că era resemnare sau disperare. Leda Cole nu se resemnase niciodată, dar, pe de altă parte, înainte de Watt nici nu mai întâlnise pe cineva capabil să o înfrângă.

Crezuse că găsise singurul băiat din lume care îi era egal și se îndrăgostise. Totuși, așa cum i se întâmpla de obicei, reușise să-l transforme în cel mai de temut dușman al ei.

Se ridică și se îndreptă cu pași greoi spre cel mai apropiat bar – o masă singuratică, așezată printre lămâii care străjuiau aleea din grădină. Era atât de departe de petrecere, încât părea că cineva – poate Providența – o îndrumase acolo, în acele clipe de

cumpănă. La urma urmei, era posibil ca a doua zi să ajungă la închisoare. Mai bine să se bucure de ultimele ei ore de libertate.

— Un whisky cu apă minerală, comandă ea mecanic. Și după aia, încă unul.

Barmanița ridică privirea și Ledei i se păru că o recunoaște.

— Ne cunoaștem? întrebă ea.

Fata ridică din umeri.

— Lucrez la clubul Altitude. Numele meu e Mariel, spuse și începu să amestece cocktailul cu mișcări rapide, exersate.

— Și acum lucrezi aici?

Leda tot era nedumerită.

— Soții Fuller au adus aici o parte din personalul de la Altitude, pentru petrecerea asta. Supertare, nu?

— Aha…

Informația asta nu ajunsese la urechile Ledei, dar părea o mișcare în stilul familiei Fuller.

— Ai venit singură la petrecere?

Cealaltă fată îi împinse paharul de-a lungul barului.

— Momentan, da.

Leda se încruntă la vederea paharului de un negru opac.

— E morbid rău, comentă ea.

Parcă era un pahar din care beau sufletele pierdute, în iad. Negru ca secretele ei, gândi Leda și luă o înghițitură. Băutura avea o aromă înțepătoare, pe care nu o recunoștea.

— Îmi pare rău, spuse Mariel. Nu mi-au dat decât pahare albe și negre.

Mariel scoase un pahar alb, dar Leda scutură din cap; nu merita efortul.

— Ei bine, Leda, nimeni nu ar trebui să bea singur la o astfel de petrecere, comentă Mariel și își pregăti o băutură.

Îi spusese oare numele ei? Leda tresări, un pic surprinsă. Whiskyul i se urca la cap mai repede decât se aștepta. I se părea că avea să i se facă rău, dar nu își dădea seama dacă era din cauza băuturii sau a gândului că înregistrarea propriei mărturisiri apărea în clipa aceea în toate notificările din lume.

Pentru o clipă, Leda avu impresia că zărește o urmă de nerăbdare și hotărâre în privirea lui Mariel. Lăsă pe bar paharul golit pe jumătate și se uită la cerul care strălucea de stele împrăștiate ca niște stropi înflăcărați și sclipitori. Poate că erau stropi de speranță.

Însă Leda știa că pentru ea nu mai exista așa ceva. Luă paharul negru și mai sorbi o dată din whisky, sperând că astfel avea să șteargă durerea provocată de Watt.

AVERY

Avery se grăbea, cu răsuflarea tăiată, urmând steaua care pulsa în câmpul ei vizual, conducând-o către Atlas. Slavă Cerului că el nu dezactivase opțiunea de afișare a locației, nici măcar după tot ce își spuseseră! Fata își croia drum prin mulțimea îmbrăcată în alb și negru. Singurele insule de culoare erau chipurile fardate, ca niște pete încețoșate pe fundalul întunecos. Avery trecu pe lângă toți, ținându-se de lumina pulsatilă ca de propria ei Stea Polară, care o călăuzea către casă.

Coti și văzu ușurată că Atlas era chiar acolo, sub steaua de un galben strălucitor afișată pe lentilele ei. Tânărul se încrunta ușor, adâncit într-o conversație cu tatăl lor și cu un grup de investitori. Avery își netezi părul și își aranjă dantela fină de la baza gâtului înainte să se apropie.

— Atlas, trebuie să-ți vorbesc.

Văzu că tatăl ei tresări ușor la auzul cererii, dar nu avea importanță. Nimic nu avea importanță câtă vreme ea și Atlas se aveau unul pe celălalt.

El îi aruncă o privire fugară, apoi se uită în altă parte.

— Suntem cam ocupați acum.

Respingerea o durea, dar o ignoră.

— Te rog.

Atlas ezită o clipă, apoi se scuză față de ceilalți și o urmă.

— Ce se întâmplă? întrebă el printre dinți.

Dar ea nu-i răspunse, doar îl conduse mai jos, spre terasele inferioare, până când ajunseră în dreptul unei porți pe care scria ACCESUL INTERZIS. Avery o deschise și-l trase după ea pe Atlas, în balconașul sinistru și prăfuit, aglomerat cu dispozitive și care dădea direct spre canal. Vâltoarea apei îi răsuna zgomotos în urechi.

— Crezi că ne-am îndepărtat destul? întrebă Atlas sarcastic.

Avery ura ostilitatea din tonul lui. Parcă nu era Atlas, ci un străin care sălășluia în trupul lui. Ignorând întrebarea, îl apucă de gulerul cămășii și îl trase în jos, ca să-l sărute.

Era tot Atlas al ei, își dădu seama, cu ușurare: aceeași gură, aceleași mâini, aceiași umeri dintotdeauna. Își împleti mâinile în

părul băiatului, la ceafă, acolo unde se ondula ușor. *Te iubesc atât de mult și îmi pare rău*!

Atlas se trase înapoi, scuturând din cap.

— Nu-i corect, protestă el, iar vocea îi tremură un pic. Nu poți să fii furioasă pe mine săptămâni în șir și apoi să mă săruți aici, la cea mai aglomerată petrecere din viața noastră.

— Îmi pare rău, șopti ea.

— Ce-i cu tine, Avery? Ce s-a întâmplat de-ai făcut... asta?

Atlas schiță un gest de nerăbdare către rochia ei ciopârțită, către părul încâlcit al fetei. Se referea și la sărut. Deși băiatul îi zisese Avery, și nu Aves, fata își impuse să nu intre în panică.

— Trebuie să știi ceva despre Calliope. Nu e ceea ce pare.

Replicile păreau cam teatrale, așa că mai încercă o dată:

— E o impostoare, Atlas. Te-a mințit și te-a manipulat de la început. Nici măcar nu te *place.*

— Ce vrei să spui?

— Ea și mama ei sunt...

Căută cuvântul potrivit. *Escroace* părea desprins dintr-o hologramă proastă.

— Manipulatoare. Se folosesc de oameni pentru banii lor și apoi se mută într-un alt oraș, cu identități noi.

Prudent, cu pauze, Avery îi explică totul. Îi povesti lui Atlas despre diferitele nume ale Calliopei, despre dosarul arestărilor mamei sale. Îi trimise fotografiile tuturor identităților asumate, găsite de Leda. În tot acest timp, el se mulțumea să dea tăcut din cap, aproape fără să clipească.

— La naiba, mormăi Atlas, când ea tăcu în cele din urmă, și scutură neîncrezător din cap.

Ochii săi căprui erau încețoșați.

— Știu. Îmi pare foarte rău.

Însă nu era chiar așa. Își dorea ca fata aia, Calliope, să dispară și-l voia pe Atlas înapoi, pentru ca lumea să revină la normal.

— Cum ai aflat toate astea?

Avery îl luă de mână.

— Pur și simplu. Nu pot să-ți explic, dar te asigur că totul este adevărat.

Când începu o nouă rundă de artificii, deasupra lor răsunară strigăte. Avery nu-și lua privirea de la chipul lui Atlas, care era foarte calm și gânditor. Părea pierdut în lumea lui.

— Nu-ți face griji, zise ea încet, un pic îngrijorată din cauza tăcerii. I-am spus deja să plece. Și, dacă nu pleacă, o vom *obliga.* Împreună, putem face orice.

Atlas își smuci brusc mâna dintr-a ei.

— *Noi* nu vom face nimic. Mă ocup singur de asta.

— Atlas…

— Te rog, încetează. Situația e și așa destul de complicată.

El se încăpățâna să privească apa, fapt care o descuraja, deoarece asta îi dădea de înțeles că băiatul nici măcar nu suporta să se uite în ochii ei. În aer, artificiile explodau în rafale alb-negru enorme, iar umbrele nefirești dansau pe chipul lui Atlas.

— Sunt un pic șocat, sincer vorbind. Și nervos. Nu că s-ar fi întâmplat ceva între mine și Calliope, adăugă Atlas, iar inima lui Avery tresări de bucurie. Dar tot sunt epuizat, continuă el, vorbind apăsat. Trebuie să plec de aici, departe de toate astea.

— Exact. Putem să plecăm împreună, așa cum am plănuit! exclamă Avery.

Acum, când Leda era din nou de partea ei și voia s-o ajute, nimic nu îi mai despărțea.

Însă Atlas clătină din cap.

— Am procedat corect când am pus capăt relației. Am încercat, dar, oricât de mult ne-am străduit, nu a funcționat, spuse el, și îi aruncă lui Avery o privire care o îngrozi. Știi cum a botezat tata hotelul din Turnul întunecat? *Fanaa.*

O panică subită o cuprinse. Fratele ei continuă:

— Înseamnă să te distrugi pentru persoana iubită.

Atlas vorbea serios.

— Așa suntem *noi,* Avery. Nu îți dai seama? Ne distrugem reciproc, la propriu. E prea complicat și la mijloc sunt prea mulți oameni care pot fi răniți. Mai ales noi doi.

— Deci nu mă mai iubești.

Aceasta era singura explicație care avea sens. Cum ar fi putut să o iubească și totodată să nu vrea să fie împreună?

— Bineînțeles că te iubesc, veni replica lui Atlas. Te voi iubi mereu, dar iubirea nu e neapărat suficientă. Nu poți clădi o viață bazată doar pe iubire.

— Ba da, poți! strigă Avery, iar vocea ei răsuna sălbatic.

— Încerc doar să fiu realist, spuse Atlas, și cuvintele lui înțelepte îi provocau dorința de a-l scutura și a țipa. Ce crezi că vom face? O să plecăm pe o insulă îndepărtată, doar noi doi?

— Da, exact!

— Și ce se va întâmpla când te vei sătura, când plimbările pe insulă, cititul cărților și mâncatul peștelui nu îți vor mai fi de ajuns? întrebă el încet.

— Te voi avea *pe tine.* Iar asta îmi va fi de ajuns.

— Nu știu dacă va fi.

Vocea lui Atlas se frânse.

— Sincer, mi-e teamă. Mă tem să te pierd, dar și mai mult mă sperie gândul de a te forța să apuci pe o cale pe care nu ți-o dorești.

— Nu mă forțezi să fac nimic! protestă Avery, dar era ca și când el nu o auzea.

— Ești incredibilă, Aves, spuse Atlas cu blândețe. Ești mult prea inteligentă și talentată, prea deosebită ca să-ți petreci viața departe de lume. Locul tău este *în* lume, unde trebuie să râzi, să călătorești și să ai prieteni. Meriți să vezi tot ce are lumea să-ți ofere, iar eu nu îți pot da nimic din toate astea.

— Noi doi putem avea toate acele lucruri. Ne vom face prieteni și vom călători, începu Avery, dar el clătină din cap.

— Și să trăim tot timpul cu spaima că ne va recunoaște cineva, mereu cu teama de a fi prinși? Nu. Ce s-a întâmplat în Vermont mi-a demonstrat că așa ceva e imposibil.

Vocea lui Avery era aproape o șoaptă:

— Nu-mi pasă de nimic. Aș renunța la tot ca să fim împreună.

Atlas o surprinse luând-o de mâini și cuprinzându-i-le în ale lui.

— Știu că acum vorbești serios, dar mă îngrozește ideea că peste cinci ani îți vei regreta alegerea. Și atunci s-ar putea să fie prea târziu să revii la viața ta de dinainte.

Atlas respira sacadat și aproape că plângea. Avery știa că, pentru binele lui, nu putea să-l lase să plângă în fața ei. Se retrase un pas, cu o privire îndurerată, și așteptă.

— Nu pricepi? Relația noastră nu va funcționa niciodată. Nu fac altceva decât să ne scutesc de o durere viitoare, zise Atlas în cele din urmă.

S-a terminat, gândi Avery cu o certitudine îngrozitoare. Acesta era într-adevăr sfârșitul.

Nu mai putea îndura: se aruncă în brațele lui Atlas și îl sărută de nenumărate ori, iar el o sărută la rândul lui, sălbatic și pasional. Inima lui Avery se frângea deoarece, în sinea ei, știa că o săruta de rămas-bun. Se agăță și mai puternic de el, lipindu-se de corpul lui și încercând să-l țină atât de aproape de ea, încât să nu plece niciodată, ca și când ar fi putut să-l rețină acolo doar prin puterea voinței. Își dorea să prindă toate sărutările și să le ascundă undeva, în siguranță, deoarece fiecare sărut îi aducea mai aproape de despărțire.

Când se desprinseră, în cele din urmă, niciunul dintre ei nu vorbi. Râul curgea năvalnic sub ei. Sunetele petrecerii se auzeau ca dintr-o altă lume.

— Bine, zise ea într-un sfârșit, cu un fir de voce, deoarece i se părea că cineva trebuia să spună ceva.

— Bine, repetă Atlas.

Avery își reținu lacrimile. Trebuia să fie puternică, de dragul lui Atlas, așa că nu plânse. Dădu din cap tremurând, chiar dacă o costa atât de mult, chiar dacă i se părea că o lamă îi cresta pielea în milioane de locuri.

Atlas începu să se îndepărteze, dar se opri, ca și când s-ar fi răzgândit, și se întinse să o atingă pe Avery pentru ultima dată. Îi petrecu o șuviță de păr după ureche, îi urmări cu degetele conturul maxilarului și își trecu ușor un deget peste buzele ei.

Avery închise ochii. Se concentra să-și întipărească în memorie atingerea lui, dorindu-și să oprească timpul și lumea în loc, să păstreze momentul acela pentru totdeauna. Atât timp cât ținea ochii închiși, putea să creadă că Atlas nu plecase, că încă era al ei.

— Îmi pare rău, Aves, dar te asigur că așa e mai bine, spuse el, și apoi se îndepărtă.

Avery rămase nemișcată o vreme, cu ochii închiși, singură cu secretele și cu inima ei frântă, în întuneric.

CALLIOPE

Calliope dansa și râdea de ore bune, cu o frenezie aproape nebună. Era cu ochii după frații Fuller în timp ce își croia drum printre petrecăreți. Nu îi văzuse de ceva vreme. Din când în când, sorbea din șampanie. Avea gust amar.

Mult prea curând, seara avea să se termine, iar Calliope urma să-i mărturisească mamei sale adevărul: stricase totul și erau nevoite să plece pentru că Avery Fuller știa adevărul despre ele. Cu toate acestea, se strecura prin mulțime, iar buzele ei roșii schițau un zâmbet încremenit.

Știa că trăgea de timp, dar voia să amâne cât mai mult posibil conversația cu mama ei. Odată ce ar fi spus-o, odată ce ar fi dat glas cuvintelor, Calliope Brown ar fi murit. *Aici zace Calliope Brown, tot atât de frumoasă pe cât era de rea. A murit fără ca nimeni să o cunoască*, gândi ea cu amărăciune.

Pentru prima dată, inventarea unui epitaf pentru identitatea sa pierdută nu era deosebit de amuzantă.

Dădu ocol ringului de dans, întrebându-se dacă nu cumva Elise dormea deja, când văzu un cuplu pe o terasă, departe, dedesubt. Cei doi îi păreau cunoscuți, deși erau prea departe ca să le deslușească identitatea. Stăteau în spatele unui semn pe care scria ACCESUL INTERZIS; probabil se gândiseră că acolo aveau intimitate deplină și ar fi avut dreptate, dacă nu ar fi fost ea. Nimeni altcineva nu se uita într-acolo.

Neavând altceva mai bun de făcut, Calliope își întinse gâtul și apropie imaginea, cu ajutorul lentilelor. Își dădu seama, cu uimire, că erau Avery și Atlas Fuller.

Avery își dăduse capul pe spate și-i vorbea vehement lui Atlas. Probabil îi spunea adevărul despre Calliope și Elise.

Cuprinsă de un soi de curiozitate morbidă, mări imaginea și mai mult și își dădu seama că între cei doi frați se petrecea ceva deosebit de ciudat. Expresiile amândurora și felul posesiv în care Avery se apropie de el, ca și când băiatul i-ar fi aparținut, o făceau pe Calliope să se înfioare.

Și apoi, spre uluirea Calliopei, se sărutară.

La început, crezu că se înșală. Dar, cu cât mărea imaginea, cu atât mai sigură era de faptul că cei doi erau Avery și Atlas. Cu o groază plină de fascinație, urmărea sărutul acela nesfârșit. Avery se ridicase pe vârfuri, cu mâinile în părul lui Atlas.

Calliope clipi așa încât lentilele să revină la vederea obișnuită și se uită în altă parte. Inspiră profund de câteva ori. Un țipăt surd răsuna în creierul ei pârjolit. Totul căpăta noimă, într-un mod ciudat și îngrozitor.

Își aminti că Atlas îi spusese că plecase în Africa deoarece intrase într-o „încurcătură”. Își aduse aminte de resentimentul îndârjit pe care Avery îl manifestase față de ea în dimineața de după petrecerea subacvatică, atunci când își dăduse seama că ea, Calliope, rămăsese peste noapte acasă la familia Fuller. Modul în care își vorbeau Avery și Atlas, faptul că păreau să știe mereu ce face celălalt i se păruse că reflectă doar o dragoste frățească exagerată, dar, evident, era mult mai mult decât atât. Toate se îmbinau, alcătuind adevărul asemenea bucăților unei oglinzi deformate și sparte, despre care nu ai fi crezut că înfățișează realitatea. Cu toate acestea, așa era.

Rămase pe loc o vreme, ascultând vântul șuierând pe la colțurile acelui turn extravagant. Sunetul abia se auzea dincolo de muzică, bârfe și râsete, dar era prezent. Calliope își imagina că vântul era furios fiindcă lumea nu îl lua în seamă. Înțelegea sentimentul.

Se aplecă în față, cu brațele sprijinite de balustradă, gândindu-se la Avery și la amenințările ei de mai devreme, și zâmbi. Expresia ei era complet lipsită de blândețe. Avea un zâmbet rece și calculat, un zâmbet victorios, deoarece se săturase să mai primească ordine din partea vreunui Fuller.

Dacă Avery Fuller voia să se joace, și Calliope putea să intre în joc. Jucase cu cei mai buni dintre cei mai buni, peste tot în lume, și nu intenționa să piardă, mai ales că o avea cu ceva la mână pe Avery. O informație la fel de periculoasă precum cele pe care Avery le aflase despre ea. Știa ce văzuse acolo, pe terasă, și cum ar fi putut să se folosească de cele văzute în avantajul ei.

Avery putea să se opună oricât, dar Calliope nu avea de gând să plece nicăieri. Rămânea în New York.

LEDA

Ce mama naibii?! gândi Leda uluită. Ce se întâmpla?

Se plimba cu barmanița de la clubul Altitude. Miriam… Mariana… Nu, Mariel, își aminti Leda. Așa o chema. Fata îi cuprinsese talia cu un braț, iar cu celălalt îi strângea antebrațul ca într-o menghină. Cumva, ajunseseră pe un drum secundar, mult în amonte față de Oglinzi, și se trezise lângă ocean. Apele întunecate ale Golfului Persic erau în dreapta ei, părând reci și implacabile. Leda se uită în toate direcțiile, dar nu văzu pe nimeni.

— Vreau să mă întorc la petrecere.

Încercă să o tragă pe Mariel de braț, dar fata o târa cu încăpățânare după ea. Leda își privi picioarele și își dădu seama că era desculță.

— Ce s-a întâmplat cu pantofii mei?

— Te-am descălțat pentru că nu puteai să mergi cu ei pe nisip, spuse Mariel.

— Dar nu vreau să merg pe nisip. Vreau înapoi, la petrecere.

— Hai să ne așezăm un minut, sugeră Mariel, vorbind încet și liniștitor. Ești prea beată ca să te întorci la petrecere.

Era adevărat. Se simțea somnoroasă și dezorientată. Mergea împleticit pe plajă, către apă. Vântul șuiera pe lângă ele, desfăcând buclele Ledei cu degete invizibile, dar ea abia îl simțea. Cum de se îmbătase în halul ăsta? Ultimul lucru de care își aducea aminte era că bea ceva împreună cu Mariel… Cu siguranță băuse mai mult de un pahar. Altfel, nu s-ar fi simțit așa.

— Pe aici.

Mariel încercă să o îndrume pe o pantă abruptă, spre mal. Leda scutură din cap, într-un protest mut. Nu voia să se apropie atât de mult de apă. Suprafața neagră a oceanului capta lumina lunii și o reflecta spre ea, strălucitoare și opacă, așa că era imposibil să-și dea seama de adâncime.

— *Haide*, Leda, insistă Mariel.

Din tonul ei se înțelegea că fata nu accepta nicio împotrivire. O pișcă pe Leda prin rochia subțire.

— Hei! strigă indignată Leda.

Pe jumătate alunecă, pe jumătate căzu pe duna de nisip, aterizând pe o parte. Încercă să se ridice, dar nu avea putere. Strânse din dinți și abia dacă reuși să se ridice în șezut.

Câteva clădiri se înălțau din întuneric asemenea unor monștri primordiali, pline de dispozitive care păreau amenințătoare și de ambarcațiuni cu hidrojet. Brusc, Leda tânjea după ritmul și râsetele petrecerii. Nu îi plăcea ce se întâmpla. Pe unde umbla Watt? Știa unde era ea?

— Am ajuns, spuse Mariel, încercând să o împingă mai aproape de apă.

Leda se retrase, tulburată, dar cealaltă fată era mai puternică. Din întâmplare, un deget de la picior atinse un val și fata strigă. Era rece ca gheața.

— Trebuie să stăm de vorbă despre Eris.

Privirea lui Mariel o sfredelea.

Ceva nu era în regulă. Instinctul îi striga Ledei să fugă, să scape de acolo. Dar nu putea să se miște, era prinsă în locul acela ciudat, cu Mariel ghemuită lângă ea.

— De unde o cunoști pe Eris? întrebă ea și ceva amenințător străluci în ochii lui Mariel.

— Era prietena mea, spuse încet cealaltă fată.

— Și a mea, zise Leda împleticit.

Îi era greu să pronunțe cuvintele.

— Dar ce s-a întâmplat în seara în care a murit? insistă Mariel. Știu că nu a căzut de pe acoperiș. Nici măcar nu era beată. Ce s-a întâmplat și nu îmi spui?

Brusc, Leda izbucni în lacrimi. Hohote pline de furie, hidoase îi zguduiau trupul. Se minună de cât de limpede își simțea emoția. Ce i se întâmpla? Era mai mult decât beată. Poate că era drogată, dar nu se compara cu starea indusă de niciun alt drog pe care-l luase înainte; se simțea ca și când s-ar fi detașat de propriul trup și ar fi plutit mult deasupra lui. Brusc, îi era foarte teamă. În minte îi tot răsăreau fața lui Watt și felul ciudat în care-i ascultase mărturisirea, fără să clipească. O rănise fără să stea pe gânduri. Nu îi păsa de ea. Nimănui nu îi păsa de ea. Nu merita ca oamenii să se intereseze de persoana ei.

— E în regulă, Leda. Sunt aici, cu tine, spunea Mariel încontinuu, cuvintele repetate fiind vag liniștitoare. Te ascult. E în regulă.

— Vreau la mama, se auzi Leda spunând.

Voia să fugă în brațele Ilarei, așa cum făcea când era copil, și să-și recunoască fapta. *Scumpa mea Leda*, îi spunea mereu mama ei, dându-i părul după urechi, *ești prea încăpățânată pentru binele tău. Nu înțelegi că lucrurile nu vor merge întotdeauna cum vrei tu*? Și apoi Ilara o pedepsea, dar ea se supunea mereu, deoarece știa că pedeapsa era dublată de iubire.

— N-a fost vina mea, șopti ea, ca și când mama ei ar fi fost de față, ascultând-o.

Ținea ochii închiși.

— Ce vrei să spui? ceru amănunte Mariel.

— Toți erau acolo: Watt, Avery și Rylin. Știau că e periculos. Ar fi trebuit să mă îndepărteze de margine și să n-o lase pe Eris să se apropie atât de mult. N-am vrut s-o împing!

— Ai împins-o pe Eris de pe acoperiș?

— Ți-am spus că a fost un *accident*! strigă Leda răgușit.

În cap i se părea că ardea un foc. Flăcările îi lingeau creierul pe dinăuntru. Își imagină vâltoarea mistuind totul, lăsând în urmă doar cenușă.

— Dacă ceilalți au fost acolo, sus, cum i-ai împiedicat să informeze poliția?

Mariel tremura de scârbă.

— Știam anumite lucruri despre ei. Le-am zis să-mi păstreze secretul, altfel eu nu le voi mai păstra pe ale lor.

Complet îngrozită, Leda se auzea povestindu-i lui Mariel totul: despre Avery și Atlas, despre faptul că Rylin furase de la Cord și, cel mai grav dintre toate, despre secretul lui Watt, care avea un computer cuantic, ilegal, în creier.

Știa că nu ar fi trebuit să vorbească, dar nu se putea abține. Era ca și când altcineva ar fi vorbit sau ca și cum informațiile i-ar fi fost smulse împotriva voinței sale.

— Sunteți mai răi decât credeam, zise Mariel în cele din urmă, după ce Leda termină.

— Da.

Leda gemu, știind că merita cuvintele acestea, întâmpinându-le cu bucurie.

— Nu ar fi trebuit s-o implici pe Eris. Nu a fost corect, șuieră Mariel, iar Leda auzi ura nedisimulată din vocea ei.

Mariel o disprețuia.

— Da, cum să nu! Și Eris a fost implicată, protestă Leda. La urma urmei, se culcase cu tatăl meu.

Mariel amuți.

Leda încercă să se ridice în picioare, dar trupul nu îi funcționa, așa că se prăbuși la pământ. Dedesubtul ei, picioarele îi erau îndoite într-un unghi ciudat. Pe obraz simțea nisipul aspru și granulat. Închise ochii și se crispă de durere.

— Te rog, ajută-mă să mă ridic, spuse ea dogit.

Tot nu înțelegea cum de se îmbătase atât de tare.

— Câte pahare am băut?

Mariel se apleacă deasupra ei. Chipul îi era sever și neîndurător, ca sculptat în piatră.

— Numai unul, dar te-am drogat.

Ce? *De ce*? voia Leda să știe, dar lăsă aceste întrebări deoparte, în favoarea unei chestiuni mai urgente.

— Te rog, ajută-mă să mă ridic.

Apa era foarte aproape, iar mareea creștea, furișându-se către ea cu degete reci ca gheața. O vedea: o oglindă neagră și periculoasă, la fel de plină de secrete ca inima ei întunecată.

Nu, își zise ea. De fapt, nu mai avea secrete. Le destăinuise pe toate. Chiar și pe cele pe care nu trebuia să le dezvăluie.

Râsul ascuțit al lui Mariel nu avea niciun strop de veselie. Sunetul era ca un milion de palme mici plesnind-o peste față.

— Leda Cole, chiar crezi că te voi ajuta să te întorci la petrecere, ca să-ți bați joci de viețile altora? Ai *omorât-o* pe fata pe care o iubeam.

— N-am vrut…, încercă Leda să spună, dar nu era sigură dacă rostise cuvintele sau doar le gândise.

Pleoapele îi erau foarte grele. Nu își putea ține ochii deschiși. O mână îi atingea apa. Simți panică, imaginându-și valurile acoperindu-i ușor trupul, întunericul agățându-se de propriul ei întuneric lăuntric.

— Înainte să plec, ar trebui să afli un lucru. Eris nu avea o aventură cu tatăl tău.

Mariel vorbea încet, rostind fiecare cuvânt cu o claritate înghețată.

— Da, își petrecea timpul cu el, dar nu din motivul la care te gândești. Faptul că presupui ce e mai urât despre oameni demonstrează cât de rea ești.

Cuvintele păreau să vină de departe, iar Leda se prăbușea, dar asculta cu fiecare strop de putere, străduindu-se să audă ce spunea Mariel, pentru că o înspăimânta și pentru că adevărul din spatele urii lui Mariel răsuna ca un gong.

— Tatăl tău era și tatăl lui Eris. Ți-ai ucis sora, se răsti Mariel.

Pe urmă Leda căzu cu adevărat în beznă.

WATT

Watt o căuta pe Leda de o oră.

Dăduse ocol petrecerii de cel puțin trei ori, înghesuindu-se neîndemânatic prin mulțimea de pe ringul de dans și strecurându-se prin grădinile Turnului, ca să verifice dacă ea era acolo. Se dusese la etaj, să verifice camera de hotei, dar era goală. Disperat, îi trimisese un mesaj lui Avery, întrebând-o dacă o văzuse pe Leda, dar aceasta nu îi răspunsese.

Bineînțeles, îi ceruse Nadiei să acceseze ilegal lentilele Ledei și, astfel, să-i determine locația. Însă notificările lentilelor ei nu conțineau nicio informație, ceea ce însemna că, indiferent unde se afla, ori dormea, ori era leșinată. *Sau moartă*, îi șopti o voce oribilă, dar el o ignoră.

Ai ceva noutăți, Nadia? Computerul căuta cu îndârjire prin notificările lentilelor tuturor musafirilor de la petrecere, atentă la orice indiciu despre dispariția Ledei.

Totul era din vina lui. Dacă nu ar fi fugit când ea i se destăinuise, nimic din toate acestea nu s-ar fi întâmplat. Nici nu putea să-și închipuie cât de respinsă trebuie să se fi simțit fata; avusese încredere în Watt, iar el îi întorsese spatele și dispăruse.

— S-ar putea să am, răspunse Nadia și Watt intră în alertă. Nu sunt sigură că e Leda – se grăbi ea să-l prevină –, dar, la câțiva kilometri distanță de petrecere, spre nord, o fată zace leșinată pe plajă. Un anonim tocmai a trimis o sesizare echipei de securitate, spunând că persoana respectivă este o amenințare.

O amenințare? Cine să declare așa ceva despre Leda? Watt deja alerga spre ieșirea de nord. *Când vor ajunge acolo cei de la securitate*?

— Încă nu s-au mobilizat. Am interceptat raportul înainte să-l vadă pe ecrane. Vrei să-l șterg?

Watt închise ochii din cauza vântului care îi bătea în față, simțind o sudoare rece la rădăcina părului. Avea sentimentul oribil că se întâmplase ceva atât de grav, încât Leda nu și-ar fi dorit ca personalul de securitate s-o vadă. Își aminti de vizita lor la centrul de reabilitare, de cât de bine decurgea recuperarea ei.

Dacă se drogase la petrecere, iar roboții de securitate ai familiei Fuller ar fi adus-o înapoi la petrecere, cu siguranță părinții ei ar fi trimis-o înapoi la centrul de reabilitare și, probabil, de data aceasta într-un loc mai strict. Undeva unde Watt nu ar fi putut să o vadă.

Iar dacă într-adevăr făcuse ceva grav, fata avea nevoie de ajutorul lui.

Brusc, se simți egoist. Dacă Leda chiar avea probleme, iar el îi punea viața în pericol împiedicând intervenția roboților de securitate?

— Ce fac? întrebă Nadia.

Deocamdată, ascunde-o, îi ceru el, sperând că nu avea să regrete. *Care e cea mai rapidă cale spre locația ei*?

Nadia îl călăuzi către o aeroplacă rătăcită, sprijinită undeva, la marginea petrecerii. Watt nu folosise niciodată dispozitivul ăsta, fiindcă era o jucărie scumpă, de-a puștilor bogați. Dar cât de greu putea fi? Apucă aeroplaca. Aceasta țiui momentan, în semn de protest, de vreme ce fusese înregistrată cu o altă amprentă digitală și cu o voce diferită, dar Nadia rezolvă repede și, cu un vâjâit, micromotoarele porniră. Săgeți fantomatice apărură în câmpul vizual al lui Watt, ca într-o misiune dintr-un joc de realitate virtuală.

Watt își sprijini greutatea pe vârfurile degetelor de la picioare și placa țâșni înainte, răspunzând comenzii. Încercă să o facă să accelereze, dar aceasta se înălță brusc. Înjură în gând.

Nadia, poți să conduci? Ascultătoare, Nadia preluă comanda sistemului de direcționare, ducând placa la viteză maximă. Gonea la doar câțiva centimetri de suprafața neregulată a solului.

Vântul îi zburlea părul și-i flutura smochingul, înțepându-i ochii atât de tare, încât fu nevoit să-i închidă și să lase totul pe seama Nadiei. Nu era pentru prima dată. Își ținu respirația și se aplecă și mai mult pe placă, plimbându-și degetele orbește de-a lungul suprafeței aerodinamice.

În cele din urmă, aeroplaca se opri și Watt aproape că se rostogoli de pe ea. În fața lui zăcea Leda, prăbușită pe nisip, într-o poziție nefirească. Rochia albă se întindea în jurul ei ca aripile unui înger, contrastând intens cu pielea ei catifelată și închisă la culoare. Picioarele îi erau parțial acoperite de mareea crescândă a oceanului.

O, Doamne, o, Doamne! gândi el și se aplecă să o ia în brațe. Apoi inima îi tresări de bucurie, pentru că ea tremura și asta însemna că era în viață.

— De ce e așa de rece? rosti el cu voce tare.

Watt frecționa brațele goale ale Ledei. Capul fetei căzu pe spate, forțându-l să i-l cuprindă cu o mână.

— Din cauza oceanului? continuă băiatul.

Băgă o mână în apă. Era plăcută și călduță, așa cum se așteptase.

— Cred că a luat droguri, spuse Nadia. Aș avea nevoie de un robot medical pentru o examinare completă, dar, indiferent ce a consumat, substanța a provocat constricția severă a arterelor. Membrele ei nu primesc niciun strop de sânge.

Watt își scoase sacoul și o înfășură pe Leda în el ca într-un cocon. O luă în brațe și o transportă spre aeroplacă, încă susținându-i atent ceafa cu o mână. Pe cealaltă o potrivi sub genunchii ei. Reuși să o așeze pe placă, ghemuind-o și apoi legând-o cu cordonul de siguranță.

— Nadia, întrebă el răgușit, cum o ducem înapoi?

— O vom duce la hotel pe furiș, pe aeroplacă. Lasă partea asta în seama mea.

Brusc, Watt își dădu seama că el și Nadia înțeleseseră totul greșit. La început, dorise să schimbe părerea Ledei despre el, dar, până la urmă, se schimbase părerea lui despre ea.

Ce spusese ea, în urmă cu multe săptămâni? „Watt, tu și cu mine suntem făcuți din același aluat”. Avea dreptate. O cunoștea pe Leda nu doar trupește, ci și mintal, emoțional. De fapt, poate că o cunoștea mai bine decât pe oricine altcineva din viața lui. Era exasperantă, încăpățânată, tulburată și cu foarte multe defecte, dar la fel era și el și poate că lucrul cel mai important nu este să găsești pe cineva fără defecte, ci un om ale cărui defecte le completează pe ale tale.

Aeroplaca se îndreptă spre hotel deplasându-se mai încet, pentru ca Leda să nu cadă, iar Watt alerga în urma ei.

— Ții la ea, așa-i? îl întrebă Nadia, ciudat de blând.

Da. Lui Watt nu îi venea să creadă că abia într-o situație de viață și de moarte își dăduse seama: chiar ținea la ea.

AVERY

Avery plecase de la petrecere. Se întorsese la hotel, dar, odată intrată pe ușa enormă, cu linii curbe, din piatră cioplită și gresie strălucitoare, își dăduse seama că nu era pregătită să urce. Nu voia să dea ochii cu patul rece și însingurat, în care nu avea să-l mai găsească pe Atlas niciodată. Perspectiva unei vieți petrecute fără el se întindea dinaintea ei, goală, sumbră, imposibil și chinuitor de lungă.

Se îndreptă spre ferestrele spectaculoase ale holului de la intrarea în hotel și rămase acolo o vreme, pur și simplu uitându-se la bezna nesfârșită a cerului. Stelele erau foarte strălucitoare. Se întrebă când urma să înceapă următoarea rundă de artificii.

Lângă ea, pe o masă, un aranjament alcătuit din flori care identificau starea de spirit începu să strălucească. Ființele astea idioate nu erau bune de nimic, își zise Avery, deoarece în clipa aceea etalau un roșu intens, când, de fapt, ea se simțea pur și simplu pustiită. Tot sorbea din băutură, fără să își dea seama ce anume bea. În spatele ei auzea din când în când voci și țăcănitul tocurilor pe pardoseala lustruită atunci când oamenii traversau holul, în drum spre camerele lor.

Evenimentele din seara aceea – faptul că aflase adevărul despre Calliope și o înfruntase direct și, cel mai sfâșietor, modul în care Atlas își luase rămas-bun, cu acea finalitate dureroasă în voce – lăsaseră un gol ciudat în Avery. Mintea i se transformase într-un vârtej infinit. Mai sorbi o dată din băutură, în speranța că avea să umple golul ce amenința să o despice în două.

— Avery?

— Bună, spuse ea la auzul vocii lui Cord, fără să se întoarcă și privind în continuare apa întunecată de dedesubt, podurile punctate de lumini.

Petrecăreții se mișcau încoace și încolo, într-un dans de umbre împrăștiate. Se întreba câți dintre ei erau cu persoana iubită și câți erau singuri, ca ea.

— Ce faci aici? întrebă el.

Știa ce însemna întrebarea lui: ce căuta ea acolo de una singură, în lumina slabă strecurată pe fereastră?

— Unde ai fost toată noaptea? se interesă ea, de vreme ce nu îl văzuse pe acolo.

Cord ridică din umeri.

— Abia am ajuns aici. Am cam întârziat. E o poveste lungă, adăugă el, ca răspuns la privirea ei întrebătoare. Am fost cu Brice.

Avery dădu aprobator din cap. Pentru o vreme, tăcură amândoi, singurele sunete fiind murmurul ocazional al oaspeților din hotel și ritmurile îndepărtate ale muzicii.

Nu se putea abține să se gândească la Atlas, la expresia lui când îi spusese că între ei nu mai era nimic. Își dorea să înece amintirea aceea, să o uite de tot. Se gândise că alcoolul avea să o ajute, dar nu reușise decât să-i adâncească melancolia. Se întreba dacă va fi vreodată în stare să uite.

— Avery, te simți bine? întrebă Cord.

Uimită, se răsuci ca să se uite la Cord. Să se uite *bine* la el. Animată de un impuls necunoscut, fata se ridică pe vârfuri, să îl sărute.

Pentru o clipă, Cord se încordă, uimit, fără să-i răspundă la sărut. Apoi, cu o mână îi cuprinse capul, iar cu cealaltă mijlocul. Atingerea lor îi trimitea o fierbințeală plăcută în pielea ei rece și amorțită. Sărutul era dur și apăsat.

— Avery, ce-a fost asta? întrebă Cord în cele din urmă, făcând un pas înapoi.

— Îmi pare rău…

Avery încercă să nu se lase cuprinsă de panică, dar, în momentul în care buzele lui Cord se desprinseră de ale ei, întunericul se întoarse, mai intens decât înainte, agitându-i neîncetat gândurile și târând-o în adâncimile sale teribile și nesfârșite.

Nu știa sigur de ce îl sărutase pe Cord. Ar fi trebuit să păstreze distanța dintr-o mulțime de motive. Era amicul ei, iar gestul ăsta le-ar fi stricat prietenia. Desigur, cel mai important motiv dintre toate: îl iubea pe Atlas. Însă Atlas nu o mai voia și doar de aceea stătea acolo alături de Cord, și nu în brațele fratelui său adoptiv.

Orice ar fi făcut Avery, Atlas tot nu s-ar fi întors.

Ea se întinse din nou, pentru un alt sărut, știind că era posibil să regrete, că se juca cu focul. Tocmai atunci un mesaj din partea Ledei dansă în spatele pleoapelor sale închise.

Unde ești?

Avery ezita. Nu știa de ce îi scrisese Leda, însă mesajul o făcu să se retragă – ca o lovitură cosmică a destinului, împiedicând-o să facă ceva iremediabil, alături de Cord. Acesta părea uimit. O cunoștea foarte bine. Avery se întrebă dacă putea să citească în sufletul ei, să vadă cât de rănită era, cât de aproape fusese de o nouă sărutare.

— Îmi pare rău, trebuie să plec, șopti ea și fugi spre lifturi, fără să se uite înapoi.

RYLIN

Când intră pe ușa enormă, în holul hotelului, Rylin își spuse că fusese o noapte fantastică. Nu se putea hotărî ce anume îi plăcuse mai mult. Pentru o vreme, ascultase muzica și apoi se plimbase pe podurile superbe. Ea și Leda se așezaseră la o masă și mâncaseră orez cu șuncă. Ba chiar dansase cu câteva dintre colegele ei de clasă – fetele de la ora de engleză, alături de care uneori lua prânzul. Noaptea fusese perfectă, cu excepția faptului că nu îl găsise pe Cord. Se întreba dacă nu cumva băiatul nu venise la petrecere.

Totuși Rylin nu era dezamăgită. Urmau să se revadă destul de curând, odată ce se întorcea acasă, în Turn.

Tocmai se îndrepta către grupul de lifturi private ale hotelului, când mișcarea unei umbre zărite în colțul ochiului o pironi în loc. Era Cord, lângă ferestre, împreună cu Avery Fuller. Cei doi stăteau singuri în holul pustiu și slab luminat. Bineînțeles, îl vedea pe Cord exact când se aștepta mai puțin. Rylin ezita, întrebându-se dacă să se apropie și să-i salute...

Apoi trupul îi îngheță când Avery se ridică pe vârfuri și îl sărută.

Cei doi rămaseră locului, cu fețele apropiate, îmbrățișați. Rylin își dorea cu disperare să se uite în altă parte, dar nu putea. O pornire crudă și masochistă o forța să-i urmărească. Își simțea sângele aproape de piele, ca un foc lichid. Sau, poate, ca o durere lichidă. Pe urmă Rylin își dădu seama cum arăta scena aceea: ea stând acolo și urmărindu-i pe Cord și pe Avery, ca o proastă. Dacă băiatul ridica ochii și o vedea? Avu inspirația de a se grăbi spre lifturi și începu să apese furioasă butonul, clipind ca să-și rețină lacrimile.

Cât de ciudate sunt inimile! se gândi Rylin. Nu avea o relație cu Cord – nu putea să aibă nicio pretenție de la el – și, cu toate acestea, o durea. Ba chiar suferea mai mult acum, când știa cine fusese aleasă în locul ei. Fusese o prostie să creadă că ea, Rylin, putea să-și găsească un loc în această lume. Sigur, îi permiteau să meargă la școala lor, să vină la petrecerile lor, dar nu era una dintre ei. Într-o revelație surprinzătoare, Rylin

înțelese că nu avea să fie de-a lor niciodată, oricât de mult s-ar fi străduit.

De ce ar fi ales un băiat precum Cord o fată ca Rylin, când putea să o aibă pe Avery Fuller?

LEDA

Leda țipa și alerga pe coridorul care se prelungea la infinit, fără să vadă vreo ușă sau să întrezărească vreun capăt, ci doar podeaua nedeslușită și umbrele care o urmăreau, fluturându-și aripile prăfuite deasupra feței sale. Semănau cu niște harpii[16]. O zgâriau cu ghearele și chicoteau răutăcios. Leda știa că o urmăreau toate secretele ei.

Cruzimea față de Avery, mânia în privința tatălui ei, tot ce-i făcuse lui Watt… Toate ticăloșiile, anii în care se amestecase în treburile altora, spionând și uneltind, absolut totul se întorsese împotriva ei… Și cel mai important dintre toate era ce îi făcuse lui Eris.

Harpiile se apropiară, zgâriindu-i fața. O podidi sângele. Leda căzu în genunchi, plânse și ridică brațele, deznădăjduită…

Își simțea fața udă, iar asta o trezi. Se frecă la ochi. O înțepau un pic. Pipăi suprafața de sub trupul ei, necunoscută și cu denivelări. Era pe o canapea.

— Leda! Te-ai trezit!

Fața lui Watt îi apăru dinainte. Pe maxilarul ferm îi mijise barba.

— Ai fost inconștientă ore în șir. Ce s-a întâmplat? Nadia a făcut rost ilegal de un robot medical și l-a programat să ne aducă adrenalină, pe care ți-am administrat-o în doze mici. Era de părere că s-ar putea să te trezești. De asta te-am stropit cu apă…

Sărmanul Watt! gândi Leda, moleșită. Mereu bătea câmpii când era neliniștit. Absolut adorabil.

Apoi, când își aduse aminte totul, mintea îi intră brusc în alertă. Nu se putea încrede în Watt. El era dușmanul.

— Dă-mi drumul! strigă ea, cu glas răgușit și spart.

Încercă să se ridice, dar apoi se prăbuși la podea. Watt se aplecă rapid și o prinse.

— Ssst! Leda, e în ordine, șopti el, așezând-o din nou pe perne.

---

[16] Creaturi din mitologia greacă. Erau descrise ca fiind monstruoase, având cap de femeie şi trup de pasăre, cu gheare încovoiate. (N. red.).

Leda reuși să vadă un crâmpei din ceea ce o înconjura. Erau în camera lor de hotel, în Turnul Lunii. Regretă că nu rezervase pentru Watt o cameră doar a lui, ca atunci când o însoțise la centrul de reabilitare. Unde putea să fugă acum?

— Ce s-a întâmplat? întrebă el din nou.

Leda se concentră, adunându-și fiecare strop de putere. Nu era multă, deoarece se simțea de parcă ar fi fost strivită sub însăși greutatea Turnului, însă reuși să se aplece pe spate, cu ochii pe jumătate închiși, și apoi, cu o mișcare scurtă și rapidă, pumnul ei țâșni spre capul lui Watt, lovindu-i craniul cu un trosnet răsunător, chiar în locul spre care țintise: acolo unde fusese implantată Nadia.

Watt strigă, orbit de durere pentru o clipă. Leda profită de buimăceala lui, ridicându-se și încercând să fugă. Se împletici câțiva pași, dar pe urmă lumea se învârti, pământul se apropie vertiginos de ea, iar fata căzu greoi pe covor.

— Ce naiba, Leda! Data viitoare poate c-o să te lovești la cap.

De această dată Watt păstră distanța, lăsându-se pe vine la câțiva metri de locul în care ea stătea într-o rână. Părea mai prudent.

Leda se ridică încet, nesigură. Capul îi zvâcnea de durere, iar gura îi era uscată. Lumina o deranja și ridică o mână ca să-și ferească ochii, dar camera se întuneca deja. Îi aruncă lui Watt o privire tăioasă – nu îl văzuse făcând nicio mișcare spre computerul din cameră –, apoi își dădu seama că, bineînțeles, blestematul de supercomputer dăduse comanda.

— Te urăsc, reuși ea să bâiguie, în ciuda durerii și mâhnirii sfâșietoare. Du-te naibii, Watt!

— Orice ți s-a întâmplat, nu eu sunt vinovatul. Ce îți amintești? întrebă el cu seriozitate.

Leda își trase genunchii la piept. Nu îi păsa că splendida ei rochie albă era distrusă, că tivul era zdrențuit, pătat de murdărie și de sânge. Nu avea importanță. Nu conta decât că era acolo, în viață. Ticăloasa aia o lăsase să moară – își dorise ca Leda să alunece în ocean și să se înece –, dar supraviețuise.

— M-ai trimis deja la închisoare sau așteptai să mă trezesc? izbucni ea. Nu mă mai minți, Watt! Știu că ai computerul în creier. Mai devreme, când ți-am povestit despre Eris, mă înregistrai, nu-i așa?

Watt se holbă la ea șocat, albindu-se la față. Fără să-și dea seama, atinse locul în care fusese lovit, parcă verificând dacă Nadia mai era acolo.

— De unde știi?

— Deci nu negi?

— Nu. Adică, da, *te înregistram*, se bâlbâi el, dar nu te trimit la închisoare, Leda. Nu ți-aș face așa ceva.

— De ce naiba te-aș crede, când de la bun început te-ai prefăcut că ții la mine?

— Pentru că țin cu adevărat la tine, spuse el încet.

Ea miji ochii, neîncrezătoare.

— Leda, astea sunt ale tale? continuă el, apucând ceva de pe masa din spatele și arătându-i câteva sticluțe cu droguri ieftine, din acelea pe care oamenii și le injectau direct în vene.

Leda clătină din cap.

— Nu am luat niciodată așa ceva.

— Erau în buzunarul tău când te-am găsit noi, spuse Watt încet.

Fata observă cuvântul *noi,* apoi își dădu seama că se referea la el și la Nadia, iar mânia i se aprinse din nou.

— Dacă nu le-ai luat pe astea, ce ai consumat seara trecută?

— Nu am *vrut* să iau nimic, protestă Leda. M-a drogat o fată, Mariel…

Își aminti cum Mariel se lăudase că îi strecurase ceva în băutură. Sigur fusese serul adevărului, drogul care reduce inhibițiile, stimulând cheful de vorbă, și pe care Leda îl folosise pentru ca Watt să-i povestească despre Atlas și Avery. Momentul acela i se părea extrem de îndepărtat. Ăsta da, exemplu de dreptate karmică! Leda îi dăduse pe tavă lui Mariel toate secretele pe care le protejase atât de grijuliu, atât de mult timp, la fel de nonșalant ca și când ar fi discutat despre vreme. Tremură când își aminti privirea lui Mariel în clipa în care plecase și o lăsase să moară. Și oare era adevărat acel lucru groaznic pe care Mariel îl spusese despre Eris, cum că ea și Leda erau surori vitrege?

Leda își dorise să-i explice, dar începuse să plângă. Se cuprinse în brațe și încercă să se facă mică, să țină în frâu mâhnirea oribilă și asurzitoare. Își jelea toate faptele, tot ce pierduse. O jelea pe fata care fusese cu mult timp în urmă, înainte de a consuma droguri, înainte de Atlas și de moartea lui

Eris. Voia să se întoarcă în timp, să-i bage mințile în cap acelei Leda, să o *avertizeze,* dar acea fată dispăruse de mult.

Watt o luă în brațe și o trase mai aproape, plecându-și capul pe umărul ei.

— O să fie bine. Ne vom descurca, o asigură el.

Leda închise ochii, bucurându-se de sentimentul de siguranță, deși știa că era temporar.

— Nu mă trimiți la închisoare? întrebă ea, cu voce gâtuită.

— Leda, am vorbit serios. Nu aș face asta. Mă…

Watt înghiți în sec.

— Mă îndrăgostesc de tine.

— Și eu mă îndrăgostesc de tine, zise Leda încet.

Watt se aplecă prudent, parcă nesigur dacă avea să fie lovit din nou, și o sărută.

— Avem nevoie de Rylin și de Avery, spuse ea.

— Deja am rugat-o pe Nadia să-i trimită lui Avery un mesaj din partea ta, când eram foarte îngrijorat, zise Watt, puțin rușinat din cauza faptului că iar îi accesase ilegal lentilele de contact. Nu a venit.

— Atunci, se vede treaba că mesajul nu a părut suficient de urgent.

Leda dădu din cap și vorbi tare, trimițând un mesaj:

— „Către Avery și Rylin. AJUTOR! Camera 175”.

Se uită din nou la Watt.

— Trebuie să le spunem ce s-a întâmplat. Mariel știe.

— Ce anume știe? întrebă Watt calm, iar Leda detesta ceea ce urma să-i spună.

— Totul.

WATT

Watt aruncă o privire prin sufrageria apartamentului lor de hotel. Era plină de piese de mobilier de un alb imaculat, covoare albe și pufoase, măsuțe de un alb delicat și canapele albe strălucitoare, pe care lui Watt aproape că nu-i venea să se așeze. În acea clipă, Leda stătea ghemuită pe un colț de canapea, îmbrăcată cu un pulover imens și cu picioarele goale sprijinite pe pernuțele de lângă ea. Nadia îi tot verifica semnele vitale, urmărindu-i pulsul, temperatura care radia din silueta ei micuță.

Văzuse când Leda le trimisese lui Avery și lui Rylin un mesaj în care le cerea ajutorul.

— Ce se petrece? întrebase el, însă fata doar clătinase din cap și insistase să le aștepte pe celelalte două.

— Trebuie să audă și ele. Sunt implicate, indiferent dacă le place sau nu.

Nadia îi trimise un mesaj vizual, iar Watt se uită la Leda.

— Nadia spune că poți lua un somnifer mai târziu, dacă vrei. Pulsul ți s-a stabilizat suficient, așa că n-ar trebui să fie nicio problemă.

— Nu mai iau pastile. Din noaptea aia încoace, n-am mai luat nici măcar una, răspunse Leda, strângând la piept o pernă albă și aruncând o privire către locul de lângă urechea lui Watt, unde fusese implantată Nadia. Nadia, să știi că poți să-mi vorbești direct. Nu-i nevoie să apelezi la Watt.

— Bine, spuse computerul, folosind sistemul de difuzoare din cameră, iar Watt tresări ușor.

Leda îi observă mișcarea și ridică din umeri, a regret.

— Scuze, dar, dacă nu te deranjează, prefer ca Nadia să vorbească tare când sunt aici. Mi-am dat seama că, dacă am o relație cu tine, am una și cu Nadia.

Relație, gândi Watt, repetând cuvântul în minte, ca să-i testeze sonoritatea. Nu mai avusese niciodată o relație. Nici măcar nu știa de unde să înceapă. Spera ca Leda să aibă tot atât de multă nevoie să învețe pe cât avea și el.

Se auzi soneria. Leda aprobă din cap, iar computerul din cameră permise ușii să se deschidă spre interior.

— Ce s-a întâmplat, Leda? întrebă Rylin, fără ocoliș.

Purta o rochie neagră, simplă. Era foarte trasă la față și palidă.

— E o poveste lungă. Îți zic când ajunge și Avery, îi promise Leda, îndreptându-și puțin spatele.

— S-ar putea să mai dureze.

Rylin se așeză pe un fotoliu din colț. Stătea pe marginea acestuia, ca și când ar fi fost gata să se răzgândească și să fugă.

Era atât de târziu, încât aproape că se făcuse dimineață. Văzut prin sticla flexibilă și arcuită a ferestrei, cerul era încă întunecat, deși, la mare depărtare, Watt zărea primele nuanțe timide ale zorilor: roz-cuarț și auriu palid.

Cineva sună la ușă. Watt se ridică, vrând să deschidă, dar Leda mai dădu o dată din cap, iar Avery intră grăbită în cameră. Părul i se revărsa despletit pe umeri, iar ea mergea desculță pe covorul alb și pufos, ținând într-o mână pantofii ei delicați, cu paiete. Părea dezorientată.

Watt observă privirea plină de venin pe care Rylin i-o aruncă nou-venitei, dar Avery nu băgă de seamă, ci alergă direct la Leda și o îmbrățișă.

— O, Doamne! Ce s-a întâmplat? Te simți bine?

— Sunt bine, Avery, o asigură Leda, desprinzându-se cu blândețe din îmbrățișarea ei. Mulțumită lui Watt. M-a salvat.

Surprinsă, Avery își întoarse privirea de un albastru limpede spre Watt și zâmbi timid. *Nu am salvat-o de dragul tău*, își zise Watt. Dar nu mai era supărat pe Avery, așa că dădu tăcut din cap, în semn de înțelegere. La urma urmei, amândoi țineau la Leda.

Rylin încă se holba la Avery. Chipul ei era o mască de durere și mândrie rănită. Watt se întrebă ce se întâmplase între ele.

— Îmi pare rău că v-am chemat aici atât de târziu, dar trebuie să știți ce s-a întâmplat. Nu suferă amânare, începu Leda, care își tot făcea de lucru cu franjurile pernei din poală, trăgând de ei până când începură să se destrame. În seara asta m-a înfruntat o fată, Mariel. Vrea să ne pedepsească. Pe toți.

— Cine-i tipa?

Trăsăturile perfecte ale lui Avery erau umbrite de o încruntare. Leda se cutremură.

— Cred că a fost iubita lui Eris. Lucrează ca barmaniță la clubul Altitude și în seara asta a venit aici cu echipa de catering. A făcut cercetări pe cont propriu, ca să afle ce s-a întâmplat în noaptea în care a murit Eris, iar eu i-am oferit exact ce îi trebuia.

Nadia lucra deja la viteză maximă, încercând să îmbine toate piesele jocului de puzzle într-un dosar complet, pentru Watt. *Fă-o să spună tot. Cu detalii*, ceru Nadia, vorbind direct în mintea lui Watt, dat fiind că prietenele fetei erau prezente. Watt dădu aprobator din cap.

— Povestește-ne de la început, o rugă el pe Leda. Tot ce îți amintești.

Încet, Leda le povesti cum Mariel fusese acolo în seara aceea, în spatele barului, tocmai când Leda era supărată și singură. Watt știa de ce – pentru că el o abandonase – și se simți și mai nefericit. Le povesti că băuse numai un pahar, dar după aceea se trezise pe plajă, iar Mariel o bombardase cu întrebări despre Eris.

Am găsit-o, anunță Nadia și o fotografie de-a lui Mariel – cea oficială, obținută din inelul ei de identificare – apăru pe retinele lui Watt.

Chipul îi părea cunoscut, deși Watt nu prea știa de ce. *Nadia, am mai văzut-o până acum*?

Te-a servit cu o băutură la balul subacvatic, îi reaminti Nadia.

Ce bine că Nadia avea memorie fotografică!

Poate că și acolo ne spiona.

— Ea este? întrebă Watt cu voce tare, pretinzând că-și folosea lentilele pentru a-i trimite Ledei fotografia.

Leda strânse din dinți când o recunoscu.

— Da, confirmă fata și, cu o mișcare scurtă a încheieturii, proiectă imaginea pe unul dintre pereții apartamentului, alcătuit din ecrane imense.

Avery scoase un mic sunet de uimire și vorbi:

— Am întâlnit-o la mormântul lui Eris! Se holba la mine de parcă mă ura.

Leda coborî privirea.

— După ce Mariel m-a drogat și m-a răpit, m-a întrebat cum de v-am împiedicat pe toți să spuneți adevărul. I-am dezvăluit toate secretele voastre.

Vocea îi tremura, dar vorbi mai departe, curajoasă.

— Rylin, i-am spus ce i-ai făcut lui Cord. Avery, îmi pare foarte rău, i-am zis și secretul tău.

Watt îi aruncă o privire lui Avery. Se aștepta ca fața ei să capete o expresie de suferință, însă ea se mulțumi să strângă din buze și să tacă. În cele din urmă, Leda se întoarse către Watt.

— Watt, i-am spus despre Nadia…

Nu-i nimic, se grăbi el să o liniștească pe Nadia, *o să ne descurcăm*…

— I-am dezvăluit până și unde e ascunsă, încheie Leda.

Watt înghiți în sec, făcându-și curaj, în ciuda groazei care amenința să-l cuprindă. Dacă Mariel spunea cuiva că Nadia era în creierul lui, ar fi fost sfârșitul și pentru el, și pentru computer.

— Nu a fost vina ta, Leda, o asigură el.

Ea aruncă o privire prin cameră, așteptându-se ca fetele să se repeadă la ea, să o învinovățească. Dar Avery și Rylin tăceau. Watt se simțea surprins și bucuros. Poate că nu era singurul care se împăcase recent cu Leda.

Leda continuă:

— Acum, Mariel crede că toți meritați să plătiți pentru moartea lui Eris, fiindcă m-ați ajutat să-mi ascund fapta. Am vrut să vă avertizez, pentru că vrea să se răzbune și e dispusă să facă orice. M-a lăsat *să mor.*

— Stai puțin, să mă lămuresc, interveni Rylin. Fata asta, Mariel, crede că toți suntem implicați în moartea fostei sale iubite, ne știe toate secretele și vrea să ne facă să plătim?

Auzind situația descrisă astfel, un val groaznic de disperare îl copleși pe Watt. În unele privințe, i se părea că trăia din nou acea noapte oribilă de pe acoperiș, că nimic nu se schimbase în ultimele câteva luni. Dar bineînțeles că nu era adevărat. Totul se schimbase. De data asta colaborau, în loc să se atace unii pe alții.

Toți se uitau prin cameră cu ochi goi și îngroziți. Watt tot spera ca Nadia să intervină cu o sugestie, dar ea fusese înspăimântător de tăcută. Nu era un semn bun.

— Trebuie să facem ceva, vorbi Leda în cele din urmă, rupând tăcerea. Trebuie să scăpăm de ea cumva.

— Să scăpăm de ea? Doar nu vrei să spui *să o omorâm*? exclamă Rylin.

— Bineînțeles că nu la asta se referă Leda, o întrerupse Avery și apoi se uită șovăitor la Leda. Am dreptate?

Watt interveni:

— Am văzut ce i-a făcut Mariel Ledei. Știu de ce este în stare. Trebuie să acționăm înainte să ne facă ea ceva. Trebuie să o împiedicăm să ne distrugă viețile.

Priviră unii la alții, pe măsură ce mințile lor percepeau adevărata semnificație a spuselor băiatului. Pe fereastră, Watt văzu artificiile explodând în noapte – ultimul spectacol de artificii înainte de venirea zorilor, pătând cerul negru cu roșu-aprins.

Nadia? întrebă Watt, dar ea nu răspunse. Cu o strângere de inimă, băiatul își dădu seama ce însemna acea tăcere.

Pentru prima dată în viața lui, Watt îi pusese dinainte o problemă pe care computerul nu o putea rezolva.

MARIEL

Mariel se strânse mai mult în brațe și-și plecă creștetul, înfruntând vântul tăios. Se întorcea acasă de la o altă petrecere de-a vărului ei, José. Nu ar fi trebuit să iasă în seara aceea. Ar fi trebuit să știe că asta nu făcea decât să-i trezească amintiri despre Eris. Amintiri duioase, care dureau ca o rană. Una pe care o tot apăsa, pentru că era mai bine să simtă durere decât să nu simtă nimic.

Ar fi putut să ia trenul cu monoșină, dar îi plăcea acea porțiune din East River, mai ales când era ascunsă în umbrele negre ca cerneala și fluide ale amurgului. Era plăcut să aibă o clipă doar pentru sine, să stea numai cu gândurile ei, în bezna profundă.

Tot nu înțelegea ce mersese prost în Dubai. Aflând că Leda o omorâse pe Eris, Mariel nu-și dorise nimic mai mult decât să distrugă viața Ledei. Moartea ar fi fost prea blândă pentru ea. Fata aia trebuia să vadă cum i se destramă întreaga existență, să-i piardă pe cei dragi și să stea închisă în spatele gratiilor, într-un loc întunecat, pustiu și infernal.

Mariel lăsase droguri asupra Ledei și o abandonase pe plajă, într-un loc cunoscut numai de lucrătorii de la mentenanță și de bandele care transportau droguri cu feribotul. Apoi făcuse o sesizare anonimă despre ea. Se aștepta ca Leda să fie trimisă la închisoare pentru posesie de droguri, sau măcar într-un centru oribil de dezintoxicare. Fusese absolut uluită când Leda se întorsese în New York, în siguranță, și își continuase vechea viață ca și când nu s-ar fi întâmplat nimic.

Din nou, lumea de la etajele superioare ridicase un zid invizibil și impenetrabil, pentru a-i ține la distanță pe oamenii ca Mariel și pentru a-i proteja pe ai săi.

Numai că lumea bogătașilor nu reușise să o protejeze pe Eris, se gândi Mariel cu amărăciune. Îi mușamalizaseră moartea, la fel și faptul că Leda fusese găsită drogată și leșinată pe o plajă din Dubai.

Vântul se înteți, răsunând îndurerat când traversa apa, izbindu-se de Turn. Începea să plouă. Mariel nu știa că se

anunțase o zi ploioasă. Verifica notificările rareori, cu excepția ocaziilor în care îi spiona pe ceilalți și pe Leda.

Își trase fermoarul hainei până la gât și-și ținu capul plecat, dar deja se udase până la piele.

Mergând pe stradă, mintea îi fremăta, rememorând cea mai recentă conversație cu Leda. Mariel își dorea să o fi înregistrat, dar oricum era imposibil să o uite vreodată. Îi rămăsese întipărită în minte pentru totdeauna. Leda credea că Eris avusese o aventură cu tatăl ei? Cum de alesese să ignore adevărul, cu bună știință?

Nu-i venea să creadă ce își făceau unul altuia puștii de la etajele superioare. Lumea lor era un vârtej intens și orbitor, dar, dincolo de sclipirile care-ți luau ochii și de fațadă, era crudă și neiertătoare: o lume a ipocriziei, a insensibilității și a lăcomiei. Leda își închipuise cel mai grav lucru despre Eris, fără să pună nicio întrebare. Apoi – chiar dacă fusese un accident – *o împinsese*, iar ceilalți stătuseră cu mâinile în sân și îngăduiseră să se întâmple așa ceva.

Știind în sfârșit adevărul despre acea noapte, Mariel se simțea răzbunată. Trăise multă vreme înnebunită de durere, trecând de la o teorie a conspirației la alta, încercând să îmbine cu forța piesele de puzzle într-o variantă care să aibă noimă.

Când îi văzuse pe Leda și pe Watt împreună, la petrecerea subacvatică, după ce îl auzise pe Watt vorbind despre acoperiș și despre „noaptea aia”, își dăduse seama că ascundeau ceva. Acceptase slujba din cadrul echipei de catering pentru petrecerea din Dubai – aducând pe ascuns droguri și serul adevărului, care avea un preț exorbitant – doar ca să-și demonstreze ei înseși că avea dreptate.

Nu se răzbunase, dar măcar aflase adevărul. Acum știa exact pe cine să dea vina.

Nu te voi dezamăgi din nou, *Eris.* Și ce dacă dăduse greș în Dubai? Nu avea importanță. Mariel era extrem de hotărâtă. Bineînțeles, acum trebuia să fie mai atentă, de vreme ce Leda putea să o recunoască. Renunțase deja la slujba ei de la clubul Altitude și începuse să pună la cale un alt plan.

Aveau să plătească toți patru, rând pe rând, oricât de mult ar fi durat.

O izbucnire de lumină pe cer o surprinse atât de mult pe Mariel, încât încremeni. Fulgera? Nu era o simplă zi ploioasă, ci o

furtună. Ploaia se înteţi, ca şi când fiecare strop ar fi fost aruncat direct spre Mariel, cu răutate. Stropii loveau asfaltul, în explozii minuscule, iar când îi atingeau trupul, o înţepau prin haina subţire, ca nişte pietre cu muchii ascuţite.

În apropiere de râu, văzu un şopron. O lumină slabă strălucea cu încăpăţânare printr-o ferestruică. Lui Mariel i se păru că aude o voce înăuntru. Oricine ar fi fost, cu siguranţă nu ar fi avut nimic împotrivă ca ea să se adăpostească acolo până când se domolea furtuna.

Mariel înaintă şi îşi şterse ochii tocmai când un tunet grozav răsună deasupra. „E cineva acolo?" voi să strige, dar bubuitura era asurzitoare şi îi strecură în trup o teroare profundă, primordială. Aproape că ajunsese la magazie…

Ceva o lovi puternic, din spate.

Clătinându-se, Mariel căzu în genunchi şi se împletici pe asfaltul din apropierea apei. Vedea stele verzi şi scoase un ţipăt, dar cine – sau ce – se afla acolo o lovea din nou, fără încetare. Dădu să se apuce de ceva, dar nu găsi nimic. Se rostogoli în apa amarnic de rece.

Mariel nu ştia să înoate.

Încercă să se ridice în picioare, dar râul era prea adânc. Ploaia cădea în continuare, spumegând furioasă pe suprafaţa tulbure a apei, iar fata se scufundă. Cer şi râu erau deopotrivă o apă neagră şi tumultuoasă şi nu se mai putea orienta.

Mariel încercă încă o dată să strige, dar sunetul se pierdu. Apa îi trăgea membrele în adâncuri, cu degete reci şi moarte, care nu aveau să-i dea drumul niciodată.

Şi apoi, neantul.

virtual-project.eu

VERTIGO

KATHARINE McGEE

virtual-project.eu

